DRAGOSTEA
UNUI PIRAT
JOHANNA
LINDSEY

Johanna Lindsey

Dragostea unui pirat

A Pirate's Love
Johanna Lindsey

Copyright © 1978 Johanna Lindsey

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dragostea unui pirat
Johanna Lindsey

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Lindsey, Johanna
Dragostea unui pirat / Johanna Lindsey
trad, din lb. engleză: Adriana Dănilă – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978–606–33–6366–5
I. Dănilă, Adriana (trad.)
821.111

Johanna Lindsey

Dragostea unui pirat

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

LITERA
Bucureşti
2020

Cuprins

Capitolul 1.....8
Capitolul 2.....14
Capitolul 3.....21
Capitolul 4.....27
Capitolul 5.....32
Capitolul 6.....36
Capitolul 7.....52
Capitolul 8.....61
Capitolul 9.....67
Capitolul 10.....76
Capitolul 11.....84
Capitolul 12.....93
Capitolul 13.....100
Capitolul 14.....106
Capitolul 15.....113
Capitolul 16.....124
Capitolul 17.....128
Capitolul 18.....139
Capitolul 19.....146
Capitolul 20.....156
Capitolul 21.....162
Capitolul 22.....173

Capitolul 23.....181
Capitolul 24.....189
Capitolul 25.....195
Capitolul 26.....204
Capitolul 27.....210
Capitolul 28.....216
Capitolul 29.....225
Capitolul 30.....230
Capitolul 31.....237
Capitolul 32.....242
Capitolul 33.....249
Capitolul 34.....264
Capitolul 35.....270
Capitolul 36.....281
Capitolul 37.....295
Capitolul 38.....304
Capitolul 39.....310
Capitolul 40.....315
Capitolul 41.....321
Capitolul 42.....327
Capitolul 43.....335
Capitolul 44.....345

Capitolul 1

Bettina Verlaine avea un presentiment ciudat în dimineaţa însorită în care intra în salon pentru a se

întâlni cu mama şi tatăl ei. Nu se întâmpla des ca André Verlaine să o cheme atât de devreme şi niciodată până acum nu o avertizase să vină cu o zi înainte. Ştia că avea, probabil, să-i spună ceva foarte important, ceva care urma să-i schimbe viaţa. Toată noaptea se gândise numai la asta, dar în sinea ei ştia deja despre ce era vorba. Avea 19 ani şi era numai bună de măritat.

Se aşteptase la căsătorie încă de acum trei ani când se întorsese de la şcoala de măicuţe. Majoritatea fetelor care proveneau din familii bogate erau promise din copilărie şi apoi măritate la vârsta fragedă de 14 sau 15 ani, aşa cum se întâmplase şi cu mama Bettinei. Foarte mulţi peţitori veniseră să o ceară de la tatăl Bettinei, deşi ea nu avusese voie să-i vadă. Dar tatăl ei nu îl luase în seamă pe niciunul dintre tinerii care îi ceruseră mâna pentru că niciunul nu era suficient de bogat pentru gusturile lui. Bettina era sigură acum că viitorul ei fusese decis. În curând, avea să afle numele bărbatului cu care urma să se căsătorească.

André Verlaine era aşezat la biroul lui şi nici nu se sinchisi să ridice privirea când Bettina intră în încăpere. Oare tatăl ei amâna intenţionat să-i spună ce decizie luase? Poate că se simţea un pic vinovat. Dar oare asta să fie? Era acelaşi bărbat care o trimisese la mănăstire, spunând că devenise prea greu de suportat. Îşi petrecuse cei mai mulţi ani departe de casă şi acum urma să fie trimisă departe din nou, de data aceasta pentru totdeauna.

Jossel Verlaine se uita neliniştită către fiica ei. Încercase cu disperare să-i schimbe părerea lui André în privinţa alegerii unui soţ pentru Bettina şi crezuse că

şi reuşise, până noaptea trecută, când André îi spusese nonşalant decizia lui. Bettina nu era precum majoritatea fetelor; ea era mult prea plină de energie şi mult prea frumoasă pentru a fi pur şi simplu dăruită. Ea ar fi putut să-şi aleagă un soţ singură dacă André ar fi fost mai rezonabil. Dar nu, André trebuia să caute un soţ bogat şi cu titlu pentru fata lui – şi nu-i păsa dacă Bettina îl găsea dezgustător sau nu.

Jossel stătea înaintea uşilor deschise care dădeau spre terasă, aşa cum obişnuia să facă în fiecare dimineaţă, dar în acea zi nu era în stare să se atingă de broderia din faţa ei. Nu se putea gândi la altceva în afară de soarta care o aştepta pe fiica ei.

— Bettina, nu va dura mult, zise dintr-odată André Verlaine.

Dar asta nu o nelinişti pe Bettina. Tatăl ei nu fusese genul de persoană care să manifeste afecţiune sau iubire faţă de ea sau mama ei. Le trata pe amândouă aşa cum îşi trata servitorii. André Verlaine era un om rece, obsedat doar să-şi mărească averea. Iar asta îi consuma aproape tot timpul şi toate gândurile, lăsând prea puţin pentru familia lui.

— Ia loc, *ma chérie,* îi zise Jossel cu afecţiune, înainte ca soţul ei să apuce să continue.

Bettina ştia că mama ei o iubea. Însă refuză să se aşeze, căci nu voia să pară relaxată şi nici să facă totul mai uşor pentru tatăl ei. Bettina se simţea rebelă şi ştia că nu avea acest drept, întrucât aşa mergeau lucrurile în anul 1667. Era aşa de secole bune, şi cel mai probabil nimic nu avea să se schimbe. Îşi dorea doar ca mama ei să nu-i fi vorbit atât de mult despre cum avea să se îndrăgostească şi să-şi aleagă soţul singură.

Fetele existau pentru a încheia căsătorii avantajoase – sau cel puţin fiicele părinţilor bogaţi. În plus, nu erau bărbaţi eligibili în micul lor oraş din Argentan, doar ţărani şi mici negustori. Dacă Bettina ar fi avut ocazia să se îndrăgostească, tatăl ei nu ar fi fost de acord, şi, oricum, fusese izolată de tinerii din clasa ei socială.

— Ţi-am aranjat căsătoria cu Pierre de Lambert, continuă André. O să aibă loc la începutul anului viitor.

Bettina îi aruncă o privire nervoasă, ochii ei de un verde-închis fiind singura armă pe care o putea folosi pentru a-i arăta ce credea despre crudul lui aranjament; apoi, făcu supusă o plecăciune, aşa cum se cădea din partea oricărei fiice bune şi ascultătoare.

— Da, tati, zise Bettina încet, uimită de propria stăpânire de sine.

— O să pleci într-o lună. Nu o să ai mult timp să-ţi faci zestrea, aşa că o să angajez o croitoreasă să te ajute. Contele de Lambert locuieşte în Saint Martin, o insulă din Caraibe, aşa că o să călătoreşti cu o corabie. Din păcate, va fi o călătorie lungă şi obositoare. Madeleine, doica ta de când erai mică, va merge cu tine în calitate de însoţitoare şi companioană.

— De ce trebuie să plec atât de departe? explodă Bettina. Cu siguranţă, trebuie să fie cineva în Franţa cu care să mă pot mărita.

— În numele Fecioarei Binecuvântate! strigă André, înroşindu-se puternic. Se ridică şi privi către soţia lui. Am trimis-o la mănăstire să înveţe să fie ascultătoare! Dar văd că toţi acei ani au fost irosiţi. Încă îmi pune la îndoială autoritatea.

— Dacă ai putea să-i iei în consideraţie dorinţele, André. Chiar e atât de greu? se aventură Jossel.

— Dorinţele ei nu contează, doamnă, zise André. Şi nu am de gând să mai permit vreo împotrivire. Logodna a fost aranjată şi nimic nu mai poate fi schimbat. Bettina o să se căsătorească cu Pierre de Lambert. Mă rog la Dumnezeu să-i stăvilească sfidarea şi să reuşească acolo unde eu nu am putut!

Bettina fierbea. De ce trebuia tatăl ei să vorbească despre ea ca şi cum nici măcar nu era prezentă, ca şi cum nu conta deloc? Îşi iubea tatăl, dar de multe ori – de fapt, mereu – o scotea din minţi atât de tare, încât îi venea să ţipe.

— Pot să plec acum, tati? întrebă ea.

— Da, da, îi răspunse el iritat. Ţi s-a spus tot ce trebuie să ştii.

Bettina se grăbi să iasă din salon, îi venea să râdă, căci nu aflase mare lucru. Ştia numele bărbatului, unde locuia şi că avea să se căsătorească cu el după Anul Nou, dar atât. Cel puţin, tatăl ei nu o măritase imediat ce ieşise de la mănăstire. Nu, avusese nevoie de trei ani să-i găsească un soţ, un bărbat care urma să-i mărească averea. Bettina încerca tot soiul de sentimente contradictorii în timp ce urca grăbită scările. Era supărată pe tatăl ei pentru că o trimitea la un bărbat care locuia atât de departe. Avea să ajungă într-o ţară nouă, un tărâm plin de străini, iar asta o îngrozea. De fapt, nu era furioasă pe el din cauza căsătoriei aranjate, căci nu se aşteptase la altceva şi, cumva, se simţea uşurată că în final se petrecuse şi asta. Se simţea profund tristă pentru că avea să o părăsească pe mama ei. Dar, în acelaşi timp, simţea şi un soi de bucurie – bucuria că nu avea să fie singură în această călătorie. Madeleine urma să fie cu ea, draga Maddy, pe care o iubea la fel de mult ca pe mama ei.

Înainte să meargă în camera ei, Bettina se opri la uşa de alături şi ciocăni uşor. Auzind vocea lui Madeleine, Bettina intră în camera ce era ceva mai mică decât a ei. Traversă încăperea către fereastră, unde stătea Madeleine, şi se aşeză pe scaunul de lângă ea. Observând că Bettina nu scotea niciun sunet, ci pur şi simplu se uita îngândurată către strada goală din faţa casei, Madeleine zâmbi şi lăsă deoparte acul şi aţa de brodat.

— Ţi-a zis tatăl tău, nu? întrebă ea domol.

Bettina se întoarse încet către femeia care o îngrijise din copilărie şi care avusese grijă şi de mama ei din ziua în care ea se născuse. Madeleine avea 55 de ani, era uşor mai plinuţă acum, dar încă agilă. Părul ei castaniu era presărat cu fire gri, un gri metalic ce se potrivea cu ochii ei blânzi.

— Deci ştii, zise Bettina resemnată. De ce nu m-ai avertizat, Maddy?

— Şi tu ştiai, draga mea. Te aştepţi la asta de trei ani.

— Da, dar nu ştiam că aveam să fiu trimisă peste ocean. Nu vreau să plec din Franţa, zise Bettina, simţindu-se înfuriată din nou. O să fug!

— Nu o să faci aşa ceva, tânără domnişoară! o certă Madeleine, făcând semn cu degetul ei mic şi îndesat către ea. O să accepţi asta şi o să faci tot ce poţi, aşa cum ai făcut şi atunci când ai aflat că urma să fii trimisă la şcoală. Ar trebui să te bucuri că vei avea un soţ bun. El o să-ţi dea mulţi copii, şi, cu voia Domnului, eu o să fiu acolo să-i văd cum cresc.

Bettina zâmbi şi se sprijini cu spatele de spătarul scaunului. Madeleine avea dreptate. Ea trebuia să accepte această căsătorie, căci nu avea de ales.

Trecuse de mult de vârsta la care mai putea să facă prostioare doar pentru a obţine ce voia. Măicuţele o învăţaseră să accepte şi să facă tot ce putea în orice situaţie.

Bettina fusese un copil mereu vesel – până când începuse să-şi pună întrebări cu privire la tatăl ei şi la motivele pentru care el nu o iubea. Asta o împovărase foarte mult în adolescenţă, şi încercase cu disperare să câştige iubirea şi aprobarea tatălui.

Când nici acea strategie nu dăduse roade şi el continuase să o ignore, ea începuse să aibă un comportament problematic, doar pentru a-i atrage atenţia. Nu îi ajungea afecţiunea pe care o primea din partea mamei sau a lui Madeleine. Trebuia să aibă şi dragostea tatălui. La acea vârstă fragedă, nu putea să înţeleagă de ce tatăl ei nu o plăcea; nu ştia că el îşi dorise un fiu. Şi că urma să aibă doar o fiică, pentru că Jossel nu mai putea face copii. Aşa că Bettina avea probleme în a-şi ţine cumpătul. Începuse să facă totul felul de crize, să fie sfidătoare şi nerespectuoasă. Îl detestase pe tatăl ei când o trimisese departe, la şcoală, şi continuase să fie la fel de rebelă şi la mănăstire. Însă, după câţiva ani, învăţase să-şi accepte soarta. Înţelesese că doar din vina ei fusese trimisă departe. Măicuţele o învăţaseră să-şi controleze temperamentul. O învăţaseră ce înseamnă obedienţa şi răbdarea. Când se reîntoarse acasă, nu-şi mai detesta tatăl. Nimic nu se schimbase. Tatăl ei era în continuare un străin pentru ea, dar Bettina acceptase şi asta. Încetase să-şi mai plângă de milă şi renunţase la ideea de a-i obţine aprobarea. Avea dragostea mamei şi o avea pe Maddy. Învăţase să fie recunoscătoare pentru ceea ce avea. Dar, câteodată,

Bettina nu se putea opri să nu se întrebe cât de diferită ar fi fost dacă tatăl ei ar fi fost un om iubitor. Poate că nu ar fi avut temperamentul iute pe care trebuia să se chinuiască să-l ţină în control. Dar ce mai conta? Doar tatăl ei o putea scoate din minţi, şi ea avea să-l părăsească în curând pe acest bărbat rece şi insensibil.

Capitolul 2

Pe seară, devreme, Jossel Verlaine veni în dormitorul Bettinei pentru a discuta cu ea în privat. Ea era supărată încă.

— Am încercat, *ma chérie.* Am încercat din răsputeri, dar în van, să-l conving pe tatăl tău să nu te trimită la acel… bărbat.

Jossel era agitată şi îşi tot freca mâinile – avea acest obicei când era neliniştită.

— E în regulă, mamă. Am fost supărată la început, însă doar pentru că trebuie să mă duc atât de departe. Mă aşteptam să am o căsătorie aranjată, aşa că logodna nu este o surpriză.

— Păi, a fost o surpriză pentru mine! André a aranjat-o de luni bune, însă doar ieri-noapte s-a gândit să-mi spună şi mie. Odată ce a făcut alegerea, a lucrat la ea. Nu a luat deloc în consideraţie că te trimite la un bărbat pe care nu l-ai cunoscut şi că te obligă să faci faţă în acelaşi timp unei noi ţări şi unui climat diferit.

Jossel obişnuia să spună ce gândea, cel puţin Bettinei, dar brusc începu să traverseze camera dintr-o parte în alta, părând a nu-şi găsi cuvintele.

— Vrei să-mi spui ceva, mamă? o întrebă Bettina.

— Da, da, răspunse Jossel cu un puternic accent englezesc.

Tatăl şi mama ei iubeau să vorbească în engleză, mai ales că mulţi dintre asociaţii tatălui ei erau domni englezi. Şi, cum Bettina învăţase acea limbă aspră la mănăstire, tatăl insista ca engleza să fie folosită mereu.

Jossel încă ezita, aşa că Bettina încercă să rupă tăcerea:

— O să-mi fie foarte dor de tine când o să plec luna următoare, mamă. O să te mai văd vreodată? întrebă ea plină de speranţă.

— Bineînţeles că da, Bettina. Dacă noul tău – făcu o pauză, detestând să rostească acel cuvânt – soţ nu te aduce aici pentru o vizită, atunci o să-l conving pe André să mergem la Saint Martin.

În ochii de un verde-închis ai lui Jossel se citea îngrijorarea pentru fiica ei.

— Oh, micuţa mea Bettina, îmi pare atât de rău că tatăl tău a insistat cu această logodnă cu contele de Lambert. Eu am vrut ca tu să-ţi alegi soţul. Dacă André mi-ar fi permis să te duc la Paris, ai fi putut să-ţi găseşti un bărbat pe care să-l iubeşti, un bărbat demn, cu care André să fi fost de acord. Sunt atât de mulţi din care să alegi la Paris.

— Contele de Lambert e un bărbat demn, nu? întrebă Bettina.

— Da, e, dar nu l-ai cunoscut, Bettina. Nu ştii dacă o să-l iubeşti sau nu. Nu ştii dacă o să fii fericită sau nu. Şi asta e tot ce-ţi doresc, să fii fericită.

— Dar tati l-a ales pe contele de Lambert şi vrea ca eu să fiu soţia lui. El m-a văzut, nu?

— Da, acum un an. Tu erai în grădină când contele l-a abordat pe André. Dar, Bettina, tu eşti un copil minunat, atât de minunat, încât pari ireală. Tu ai fi fost

curtată de mulţi peţitori şi ai fi găsit un bărbat cu care să vrei să-ţi petreci viaţa. Dar tatăl tău ţine prea mult la tradiţie. Aşa că ţi-a ales el soţul. Lui nu-i pasă dacă tu eşti fericită sau nu.

— Dar aşa e legea lucrurilor, mamă. Nu m-am aşteptat să fie altfel, îi răspunse Bettina, deşi se întreba de ce nu putea fi şi altfel.

— Eşti o fiică atât de bună şi ai atâta încredere, şi mă întristează gândul că s-ar putea să-ţi petreci viaţa cu un bărbat pe care nu-l iubeşti. De aceea am venit aici să-ţi spun ceva, deşi nu ar trebui.

— Ce e, mamă?

— Ştii că André a fost ales pentru mine de tatăl meu când aveam doar 14 ani. Eram, la fel ca tine, pregătită să-mi iubesc soţul ales şi să fiu o soţie bună. Dar numai după un an de căsnicie am ştiut că asta nu are să se întâmple. După încă un an, situaţia s-a înrăutăţit, pentru că André voia un fiu şi eu nu rămăsesem încă însărcinată. Eram disperată, şi o aveam doar pe Madeleine care să-mi arate încredere şi iubire. Dar ea nu mă putea proteja de ieşirile nervoase ale lui André. Aşa că am început să fac plimbări lungi şi călătorii în oraş doar pentru a căuta linişte. Într-una dintre plimbările mele, am întâlnit un marinar, un irlandez cu părul de foc şi cu ochi verzi îmbietori. Corabia lui era ancorată pe coastă pentru reparaţii şi el îşi luase permisie pentru a-şi vizita părinţii care plecaseră din Irlanda şi care atunci trăiau la ţară, în apropiere de Mortagne. Soarta a făcut să-l întâlnesc când el trecea prin Argentan. A stat acolo în loc să meargă la Mortagne, şi eu l-am văzut şi tot văzut până când am devenit… iubiţi.

— Oh, mamă, sună aşa romantic!

Jossel zâmbi, uşurată că fiica ei nu era şocată de confesiunea ei.

— Da, a fost foarte romantic. Ryan a rămas în Argentan timp de trei luni, şi eu îl vedeam regulat. Acelea au fost cele mai fericite luni din viaţa mea, şi mereu o să preţuiesc acele amintiri. L-am iubit cu toată inima, şi el trăieşte prin tine, Bettina, pentru că tu eşti rodul acelei iubiri pe care am avut-o cu Ryan. El este tatăl tău adevărat.

— Şi atunci, tati… el este tatăl meu vitreg?

— Da, *ma chérie,* doar tatăl tău vitreg. Am vrut ca tu să ştii despre fericirea pe care am putut să o fur cu atât de mulţi ani în urmă, singura dragoste pe care am avut-o. Am vrut să ştii, în caz că nu îl vei iubi pe contele de Lambert. Mă rog să îl iubeşti, dar, dacă nu se va întâmpla asta, atunci mă rog să găseşti pe cineva pe care să-l iubeşti, fie şi pentru o perioadă. Vreau să fii fericită, Bettina, şi, dacă o să te găseşti într-o căsnicie lipsită de iubire, nu vreau să te simţi vinovată dacă găseşti iubirea în altă parte. Nu spun să te apuci să o cauţi în altă parte, dar, dacă iubirea vine către tine, aşa cum mi s-a întâmplat mie, atunci accept-o şi fii fericită. Vreau doar să fii fericită.

Jossel începu să plângă, şi Bettina se grăbi să o îmbrăţişeze cu afecţiune.

— Mulţumesc, mamă. Mulţumesc că mi-ai spus. Acum, nu îmi mai este frică să plec la Saint Martin. O să încerc să am o căsnicie bună şi o să încerc să-l iubesc pe contele de Lambert. Cine ştie, poate o să vină natural.

— Oh, mă rog să fie aşa, *ma chérie.*

Bettina se îndepărtă uşor şi îi zâmbi cu căldură mamei sale.

— Deci, sunt pe jumătate irlandeză. Tati... André ştie? De asta nu m-a iubit?

— Tu trebuie să înţelegi, Bettina, că André nu este un bărbat care să arate afecţiune. El crede că tu eşti fata lui, însă el şi-a dorit foarte mult un fiu. Şi doctorii au zis că nu mai pot avea copii pentru că au fost probleme la naşterea ta. Poate că a fost nemulţumit pentru că nu ai fost fiul mult dorit, dar în felul lui te iubeşte. E mare păcat că nu îţi arată asta, şi ştiu că te-a făcut nefericită.

— Mi-am petrecut toată viaţa încercând să obţin aprobarea lui André, şi el nici măcar nu e tatăl meu adevărat. Am căutat dragostea bărbatului greşit.

— Îmi pare rău, Bettina. Cred că ar fi trebuit să-ţi spun adevărul când erai mai mică, dar nu am putut. Nu e un lucru uşor de mărturisit. Însă trebuie să continui să-l numeşti pe André tati. La momentul respectiv, m-am temut teribil de tare că aveai să moşteneşti părul de foc al lui Ryan, însă, din fericire, ai părul meu blond-cenuşiu şi ochii schimbători ai tatălui meu. Bineînţeles că acei ochi pot fi şi un dezavantaj pentru tine. Nu-ţi poţi ascunde sentimentele cu ochii aceştia senini. Acum, nuanţa lor albastră îmi dă de înţeles că eşti fericită.

— Mă necăjeşti!

— Nu, *ma chérie.* Chiar acum, ochii tăi devin de un verde-închis. Jossel râse. Ştiu că probabil este destul de neliniştitor să afli că nu-ţi poţi ascunde sentimentele, căci ochii tăi spun mereu adevărul.

— Dar cum de eu nu am observat asta niciodată? Am crezut mereu că ochii mei sunt albaştri.

— Pentru că, atunci când eşti supărată sau nervoasă, nu ai obiceiul de a te uita în oglindă. Faci aşa

cum obişnuia tatăl tău adevărat. Te plimbi dintr-o parte în alta a camerei şi nu poţi sta locului. Ai moştenit multe lucruri de la Ryan.

— Mereu m-am întrebat cum de sunt mai înaltă decât tine şi André. Ryan era un bărbat înalt?

— Da, foarte înalt. Era un bărbat tare frumos! Dar avea un temperament vulcanic şi era de o încăpăţânare teribilă specifică irlandezilor, la fel ca tine. Dar nu te îngrijora din cauza ochilor tăi, *ma chérie.* Prea puţini oameni observă asemenea lucruri, şi poţi să spui că ochii tăi se schimbă în funcţie de lumină, aşa cum se întâmplă cu pietricelele de opal.

— De ce nu ai plecat cu el, mamă? De ce ai rămas şi ai renunţat la fericirea ta?

— Ryan a trebuit să se întoarcă la corabia lui, şi eu nu am putut merge cu el, mai ales că ştiam că sunt însărcinată cu tine. Ryan era doar un marinar, deşi asta nu a contat pentru mine, şi el voia să se îmbogăţească înainte să mă ia cu el. Mi-a promis că avea să se întoarcă, iar eu am aşteptat mulţi ani înainte să renunţ complet la speranţele mele. Nu îmi place să mă gândesc la motivele pentru care nu s-a mai întors. Prefer să cred că a găsit o altă iubire pe undeva decât să mă gândesc că s-ar putea să fie mort.

Bettina se simţea tristă gândindu-se că, cel mai probabil, mama ei nu avea să afle niciodată motivul adevărat.

— El a ştiut despre mine?

— Da. Mi-aş fi dorit să fi văzut ce copil frumos a făcut.

Mai târziu, după ce Jossel plecă la culcare, Bettina se privi în oglindă. Se întrebă de ce contele de Lambert o alesese pe ea de soţie. Presupunea că era drăguţă,

dar nu credea că era atât de frumoasă precum o descria mama ei cu atâta afecţiune. Avea nasul uşor cârn, faţa ovală, dar i se părea că nu avea fruntea suficient de înaltă. Pielea ei albă era netedă, fără cusur, dar avea părul des şi drept, nu creţ, aşa cum era la modă, iar ea îl detesta. Ieşea în evidenţă faţă de fetele de la şcoală, care o necăjiseră pentru aspectul ei diferit. La aproape un metru şi şaptezeci de centimetri, era cu mult peste fetele minione din Franţa. Şi, în loc să aibă sâni mari şi moi şi forme generoase, ea era foarte slabă. Sânii ei aveau formă frumoasă şi nu erau foarte mici, aşa că era relativ mulţumită de asta. Îşi blestema însă şoldurile. Erau înguste – prea înguste, de fapt –, iar picioarele ei lungi nu ajutau deloc la asta. Mijlocul ei mic îi oferea un aspect uşor curbat la spate, dar o irita că trebuia să-şi umfle mereu rochia cu ceva în acea zonă. Îi plăcea când mama ei îi spunea că este frumoasă, chiar dacă ştia că nu era adevărat. Doar prin ochii mamei era frumoasă, pentru că mama o iubea. Avea să-i fie dor de ea. Mărturisirile mamei nu o speriaseră pe Bettina. Într-un fel, i se părea că scăpase de o mare povară. Ea era – îi auzise pe servitori folosind cuvântul, aşa că ştia ce înseamnă – un bastard. Dar ce conta? Nimeni nu ştia despre asta, cu excepţia mamei. Bettina şi-ar fi dorit ca Ryan să se fi întors după mama ei. Acum, şi ea se întreba ce se întâmplase cu el. Oare naufragiase sau fusese omorât? Sau poate călătorea în continuare pe mare în căutarea unei averi pe care să o aducă mamei sale? Ultima variantă îi plăcea cel mai mult. Încă se putea întoarce după ea, chiar şi după atâţia ani, şi ei puteau să vină să locuiască împreună cu ea în Saint Martin.

— Oh, Bettina, visezi prea mult, şopti ea cu voce

tare. Trebuie să accept realitatea. O să plec la un străin, o să trăiesc cu el şi o să fiu soţia lui ascultătoare. Bine, poate nu atât de ascultătoare. Râse. Dar o să fiu soţia lui, şi eu… nici măcar nu ştiu cum arată. Poate să fie gras sau scund ori bătrân. Trebuie să-mi amintesc să o întreb pe mama cum arată. Poate că o să fie frumos şi tânăr. Da, şi m-a vrut. Trebuie să-mi aduc aminte asta. Căscă şi apoi se privi în oglindă şi văzu cum ochii ei albaştri se întunecă precum safirele. Mama cu siguranţă mă necăjea. Cum se poate schimba culoarea ochilor?

Bettina se ridică şi porni către patul mare cu baldachin. Se vârî sub cuvertură şi îşi aruncă părul lung şi desfăcut peste marginea patului, făcându-l să se reverse spre podea. Cu atâtea lucruri care nu-i dădeau pace, trecu destul timp până când reuşi în cele din urmă să adoarmă.

Capitolul 3

— Trezeşte-te! Trezeşte-te, Bettina!

La auzul vocii mamei sale, Bettina deschise repede ochii, dar apoi îşi aminti ce zi era. Astăzi, urma să plece din casa ei pentru totdeauna.

— Le-am spus acelor cameriste prostuţe să te trezească devreme în această dimineaţă, continuă Jossel. Dar ar fi trebuit să ştiu că nu aveau să mă bage în seamă. Toată casa a fost întoarsă cu susul în jos în această ultimă lună, pregătind călătoria ta. E o minune că treburile reuşesc să fie făcute. Servitorii sunt atât de încântaţi de parcă ar pleca şi ei cu tine. Şi, oh, cât o invidiază pe Madeleine. O să-mi fie dor de femeia asta autoritară. A fost mai degrabă ca o mamă pentru mine,

cu mult mai mult decât propria mamă, dar tu ai mai multă nevoie de ea decât mine. Făcu o pauză şi o privi pe fiica ei. O podideau lacrimile. Oh, Bettina, luna asta a trecut prea repede. În cele din urmă, mă părăseşti pentru a-ţi începe viaţa.

— Dar ai spus că nu va fi pentru totdeauna, mamă, ripostă Bettina, trăgându-şi picioarele lungi peste marginea patului.

— Da, dar asta nu mă ajută când mă gândesc că astăzi pleci.

— Eu şi Maddy trebuie să mergem la Saint-Malo, unde e corabia, iar tu şi tati o să ne însoţiţi până acolo. Ştiai că această zi avea să vină, mamă.

— Oh, oare de ce a trebuit André să aleagă un om care trăieşte atât de departe? întrebă Jossel, frângându-şi mâinile. Apoi, scutură din cap resemnată. Asta e. Acum, trebuie să te pregăteşti, pentru că plecăm în două ore. Oh, unde sunt cameristele alea?

Bettina râse.

— Probabil sunt la bucătărie discutând despre călătoria mea. Se pare că ele cred că Saint Martin este un loc incitant în care să trăieşti. Şi, oricum, mă pot îmbrăca singură. Uiţi că m-am descurcat fără servitori atâţia ani la scoală.

Cameristele apărură în cele din urmă şi, după ce primiră o muştruluială serioasă de la Jossel, dădură navală în dormitorul spaţios şi începură să înşire hainele pe care Bettina avea să le poarte pentru călătoria către Saint-Malo. Una dintre cameriste ieşi din cameră pentru a aduce apă pentru baia Bettinei, şi pentru următoarele două ore toată lumea trebălui care încotro, ocupându-se de ultimele detalii.

Destul de repede, Bettina şi Madeleine erau gata

de plecare şi purtau haine de călătorie călduroase, căci era octombrie şi vremea era destul de rece în această dimineaţă. Mama li se alătură la intrare, şi, în mod surprinzător, André ajunse ultimul. Trăsura pe care André o cumpărase special pentru călătoria la Saint-Malo era cu adevărat impresionantă. Era trasă de şase cai negri ca smoala şi suficient de mare pentru a căra toate cuferele deasupra, chiar şi pe cel mic care conţinea zestrea în aur a Bettinei.

Bettina se lăsă moale pe bancheta cu catifea, cu mama ei alături, şi închise ochii. Luna care tocmai trecuse fusese haotică, ea şi majoritatea oamenilor din gospodărie lucraseră zi şi noapte pentru zestrea ei. Rochia ei de mireasă fusese cel mai greu de făcut, bineînţeles, dar era superbă, o capodoperă, şi toţi cei care munciseră la ea erau mândri de rezultat. Rochia era de un crem asemănător cu părul Bettinei, acoperită cu dantelă făcută manual, cu excepţia mânecilor, care erau foarte strânse. Mâneci din dantelă le continuau elegant pe cele strălucitoare din satin. Era o rochie minunată, strânsă la mijloc, cu un decolteu cu formă pătrată şi cu partea de jos bufantă, dantela fiind despicată în faţă pentru a dezvălui satinul de dedesubt. Bettina avea să poarte conduri albi din satin şi perlele albe pe care André i le făcuse cadou la aniversarea de 19 ani. Vălul ei, metri de dantelă albă, fusese purtat de mama sa în ziua nunţii ei. Madeleine se ocupase personal de supravegherea împachetării rochiei într-un cufăr separat, ca să nu facă prea multe cute. Simţea că retrăieşte trecutul, căci în urmă cu douăzeci şi doi de ani făcuse aceleaşi pregătiri şi pentru căsătoria lui Jossel.

Vasul micuţ cu trei catarge stătuse ancorat timp de multe zile, aşteptând pasagerii care aveau să călătorească către Saint Martin. Jacques Marivaux, căpitanul de pe *Windsong,* era pe puntea principală, avea chipul bronzat, faţa ridată şi privea încruntat către port. Era neliniştit.

Contele de Lambert îl angajase pe Jacques să meargă în Franţa, să le ia pe viitoarea lui soţie şi pe servitoarea ei şi să le aducă în Saint Martin. Când Lambert îl abordase prima dată, Jacques fusese dispus să-şi dea demisia din serviciul contelui decât să accepte să transporte femei. Dar Lambert îi făcuse o ofertă mult prea tentantă. Tânăra femeie probabil însemna foarte mult pentru conte. Cu toate acestea, era o sarcină foarte dificilă. Jacques trebuia să le izoleze pe femei de personalul lui brutal şi gălăgios. În plus, se spunea că poartă ghinion să aduci femei la bordul unei nave, şi cei mai superstiţioşi aveau să dea vina pe ele pentru orice greşeală. Femeile aveau să se aştepte să fie răsfăţate cu mâncăruri bune şi camere confortabile. Jacques ştia că această călătorie avea să fie cea mai dificilă din cei peste douăzeci de ani petrecuţi pe mare. Din fericire, stătuseră în Saint-Malo o săptămână, şi personalul lui se dezlănţuise în oraş de când ancoraseră. Cu siguranţă, se distraseră cu suficiente femei încât să-şi fi potolit poftele pentru o perioadă, însă, în timpul ultimei luni pe mare, el avea să înceapă să se îngrijoreze cu privire la posibile răzvrătiri. Apoi, Jacques văzu o trăsură cotind pe o stradă lăturalnică şi oprind zgomotos pe chei. Trebuia să fie mireasa şi familia ei, bănui el, văzând numărul mare de cufere aranjate deasupra. Trebuia să-şi adune personalul în seara asta şi a doua zi să pornească pe

mare – dacă vântul avea să fie de partea lor.

„Mon Dieu!” De ce acceptase această sarcină?

Bettina privi prin fereastra micuţă a trăsurii şi văzu multe nave ancorate în port. Erau atât de multe, de diferite mărimi, încât se întrebă care putea să fie *Windsong.* André îi spusese că era o corabie micuţă cu trei rânduri de vele, dar erau atât de multe care se potriveau cu acea descriere. Va trebui să înveţe mai multe despre corăbii, mai ales că viitorul ei soţ deţinea multe vase, *Windsong* fiind unul dintre ele. Trăsura se opri, şi André ieşi şi întrebă un marinar care trecea prin zonă unde era ancorată *Windsong*. Întâmplarea făcea că opriseră fix în faţa navei. André urcă pe pasarelă şi vorbi cu un bărbat masiv care stătea pe punte. După câteva minute, se întoarse şi intră din nou în trăsură.

— Căpitanul trebuie să-şi adune echipajul, aşa că o să ne căutăm cazare pentru această noapte. Cuferele o să fie încărcate la bordul corabiei acum, prin urmare o să stăm un pic aici.

André era generos, întrucât de obicei nu-şi pierdea timpul explicând ceva, orice, familiei.

Hanul la care poposiră era destul de decent. Bettina avea o cameră micuţă doar pentru ea şi se bucură în acea noapte de o ultimă baie. Jossel îi spusese că, din păcate, nu avea să mai poată face o baie adevărată pe durata călătoriei. Aşa că Bettina se bucurase de apă şi de spumă pentru mai bine de două ore.

În dimineaţa următoare, înainte ca soarele să se fi ridicat pe cer, căpitanul corabiei *Windsong* venise personal să discute cu Bettina. André i-l prezentă rapid pe căpitanul Jacques Marivaux fiicei sale şi apoi plecară

în grabă către corabie.

Bettina plânse, aşa cum ştiuse că avea să facă, şi la fel făcuseră şi Madeleine şi Jossel când îşi luară rămas-bun. Bettina îl sărută pe André pe obraz, deşi el păru uşor ruşinat. El era, până la urmă, singurul tată pe care ea îl cunoscuse, şi îl iubea în ciuda firii lui foarte stricte. Ar fi fost drăguţ dacă, măcar de această dată, André i-ar fi zis că o iubeşte. Aşa că îşi luase rămas-bun de la André Verlaine, un bărbat micuţ care nu avea să-i mai dea dureri de cap vreodată. Însă nu o lăsa inima să o părăsească pe mama ei, şi abia după ce interveni nerăbdătorul căpitan Marivaux reuşi să le despartă. Bărbatul le zori, căci corabia trebuia să iasă din port cât mai repede pentru a prinde vântul de dimineaţă care avea să-i ducă înspre mare. După ce privi înlăcrimată încă o dată către mama ei şi către Franţa pe care o iubea atât de mult, Bettina se întoarse şi păşi cu atenţie pe pasarelă. Toţi ochii de pe navă erau aţintiţi asupra ei. Nu avusese timp în această dimineaţă pentru a-şi prinde părul, aşa că era legat la spate cu fundiţe. Şuviţele de un blond-cenuşiu care alunecau pe spatele ei erau o privelişte de neuitat, mai ales că lumina soarelui se reflecta în părul ei făcându-l să strălucească orbitor. Căpitanul Marivaux se simţi teribil de neliniştit în timp ce echipajul lui se holba hipnotizat la Bettina. Nu se aşteptase ca viitoarea soţie a contelui de Lambert să fie o asemenea frumuseţe.

Mon Dieu, contele era un om teribil de norocos. Căpitanul Marivaux începu să arunce cu ordine în stânga şi în dreapta, şi personalul se conformă fără tragere de inimă. Cu toate acestea, mulţi încă se holbau la femei, motiv pentru care căpitanul le conduse repede către cabina lui şi le lăsă acolo.

Renunţa la cabina lui pentru restul călătoriei pentru că era cea mai spaţioasă de pe toată nava, iar contele de Lambert insistase ca mireasa lui să stea confortabil. Aranjamentul nu era deloc satisfăcător, însă nu aveau de ales. Pe lângă femei, mai transporta şi o avere în aur, zestrea domnişoarei Verlaine. De ce crezuse domnul Verlaine că trebuie să trimită atât de mult aur era ceva ce Jacques nu putea pricepe. Frumoasa domnişoară era singurul premiu pe care un bărbat şi-l putea dori. Nu avea nevoie de o avere care să o însoţească.

Aurul pe care Jacques Marivaux îl căra era suficient pentru a transforma orice bărbat în pirat. Iar domnişoara era o adevărată tentaţie. Dar căpitanul îşi dăduse cuvântul, şi era o chestiune de onoare. Avea să se asigure că domnişoara urma să ajungă în siguranţă la contele de Lambert sau avea să moară încercând.

Capitolul 4

După o săptămână pe mare, Bettinei îi era dor de băile pe care obişnuia să le facă. Micul bol de apă pe care-l primea zilnic nu era suficient, şi înţelese destul de repede că părul ei avea să fie cea mai mare problemă. Însă, după două săptămâni, putuse să-l spele, căci *Windsong* trecuse prin prima furtună pe mare din această călătorie. Fusese nevoită să meargă pe punte, ceea ce nu-i plăcuse deloc căpitanului, şi să lase apa care se prinsese în velele istovite să o scalde. Asta însemnase să se ude leoarcă şi să trebuiască să meargă pe puntea alunecoasă şi primejdioasă, dar meritase. Căpitanul dăduse ordine ca toţi bărbaţii să coboare sub punte, pentru că preferase să nu rişte. Cu

Jacques Marivaux şi ofiţerii lui de pază şi cu Madeleine lângă ea, Bettina se simţise în siguranţă. Căpitanul servise cina cu Bettina de câteva ori şi de fiecare dată insistase că ea trebuia să se ferească de oamenii lui. Avea voie pe punte doar noaptea târziu, după ce majoritatea membrilor echipajului erau deja dedesubt, dar numai dacă era însoţită de căpitan sau de unul dintre ofiţerii lui. Bettina nu înţelegea de ce, iar căpitanul se simţea prea ruşinat să-i explice. Într-un final, Bettina o întrebă pe Madeleine de ce nu avea libertatea de a explora corabia.

— Nu e treaba ta să te preocupi de asta, *ma chérie,* îi zise Madeleine. Tu doar fă aşa cum te-a sfătuit căpitanul.

— Dar tu ştii motivul, nu-i aşa, Maddy? insistă Bettina.

— Da, presupun că da.

— Atunci, de ce eziţi să-mi spui? Nu mai sunt un copil.

Madeleine scutură din cap.

— Eşti inocentă la jocurile vieţii şi în multe feluri încă un copil. Nu ştii nimic despre bărbaţi, şi, cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine.

— Nu mă poţi proteja la infinit, Maddy. O să am un soţ în curând. Trebuie să fiu chiar complet nepregătită?

— Nu, nu, presupun că ai dreptate. Dar să nu te aştepţi ca această femeie bătrână să-ţi spună tot ce vrei să ştii.

— Prea bine, atunci, spune-mi doar de ce nu am libertate pe corabie, replică Bettina.

— Pentru că nu trebuie să tentezi echipajul cu frumuseţea ta, scumpa mea. Bărbaţii au dorinţe puternice, care îi fac să vrea să facă dragoste cu o

femeie, în special cu una atât de drăguţă ca tine.

— Oh! suspină Bettina. Dar cu siguranţă ştiu că nu au voie.

— Da, însă, dacă echipajul te-ar vedea în fiecare zi, atunci ar începe să te dorească. Această dorinţă poate deveni copleşitoare pentru un bărbat, într-atât de mult încât îşi poate risca viaţa doar pentru a face dragoste cu o femeie.

— De unde ştii toate astea, Maddy? întrebă Bettina, zâmbind.

— Poate că nu am fost căsătorită niciodată, dar ştiu cum sunt bărbaţii. Când eram tânără, nu am fost ocrotită de ei aşa cum ai fost tu, Bettina.

— Vrei să spui că ai făcut dragoste cu un bărbat?

— Curiozitatea te-a dus acum prea departe, domniţă. Las-o pe această femeie bătrână în pace.

— Oh, Maddy.

Bettina suspină, pentru că ştia că Madeleine nu avea să-i mai spună altceva, şi erau atât de multe lucruri pe care voia să le ştie. Poate că, după ce avea să se căsătorească, avea să găsească răspuns la toate întrebările ei. Însă nu putea să nu se întrebe cum era să faci dragoste. Trebuia să fie o plăcere deosebită dacă bărbaţii şi-ar fi riscat viaţa pentru asta. Dar trebuia să aştepte până când era măritată; atunci, avea să afle totul despre asta.

După trei săptămâni pe mare, avu loc un incident neplăcut. Bettina era singură în cabina ei, căci Madeleine plecase să spele câteva dintre rufele lor. Când uşa se deschise, Bettina nici nu ridică privirea, gândindu-se că era Madeleine, care se întorsese. Începu să ţipe când două mâini o prinseră de umeri şi o

rotiră. Bărbatul nu părea să o fi auzit. Pur şi simplu, o ţinea în loc, cercetându-i trupul atent cu privirea, însă nu încercă să-i facă şi altceva.

— Puneţi mâna pe el! strigă căpitanul.

Bettina tresări, şi apoi doi bărbaţi intrară grăbiţi în cabină şi îl apucară pe intrus. Ea îi urmări confuză, privind cum bărbatul era târât de-a lungul punţii, în ciuda modului frenetic în care se lupta.

Îl legară apoi de vela principal, şi primul ofiţer îi rupse fioros tunica. Căpitanul Marivaux îşi făcu apariţia lângă Bettina, turbat de furie.

— Este foarte trist că s-a întâmplat asta, *mademoiselle.* Contele de Lambert va fi mânios când va afla că aproape aţi fost violată.

Bettina nu-l privi pe căpitan, căci rămăsese cu privirea la sărmanul bărbat care îşi aştepta pedeapsa. Primul ofiţer era în spatele bărbatului, ţinând în mână un bici scurt. Biciul era făcut din piele răsucită, lung de aproape un metru şi înnodat în multe locuri. Căpitanul se adresă cu fermitate echipajului său, însă Bettina era prea îngrozită de ceea ce urma să se întâmple ca să-l mai asculte. Apoi, căpitanul Marivaux dădu semnalul, şi primul ofiţer lovi cu biciul în aer, o dată, de două ori, după care îl îndreptă cu forţă spre spatele bărbatului. Şiroaie subţiri de sânge curgeau pe spatele înroşit şi tremurând al bărbatului. Apoi, apăru un alt şiroi când biciul lovi încă o dată.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu! Opriţi asta! strigă Bettina.

— Trebuie făcut, *mademoiselle* Verlaine. Echipajul a fost avertizat, aşa că nu este vina dumneavoastră.

Biciul lovi iar şi iar spatele bărbatului, împroşcând sânge pe punte şi peste îmbrăcămintea celor din

apropiere.

Bettina nici nu conştientiză când alergă către balustradă. Poate că fusese exact atunci când bărbatul începuse să ţipe, dar nici asta nu dură foarte mult. Când, în cele din urmă, se opri din vomitat, încă putea auzi sunetul oribil al biciului sfâşiind carnea bărbatului şi doar asta, căci nu se auzea altceva.

Într-un final, biciul se opri. Treizeci de lovituri fuseseră aplicate, aşa i se spuse mai târziu, şi bărbatul abia supravieţuise. În mintea Bettinei, bărbatul doar o speriase, şi pentru asta se zvârcolea de durere şi avea să fie nefolositor pentru restul călătoriei. Bettina plânse în acea noapte şi i se mai făcu rău de încă trei ori, de fiecare dată când se gândea la acea scenă oribilă. Un bărbat mai că fusese ucis pentru că aproape o violase. Violase.

— Ce a vrut să spună căpitanul, Maddy, când a zis că bărbatul aproape că m-a violat? întrebă Bettina târziu, în aceeaşi noapte. Tot ce a făcut a fost să se uite la mine, şi pentru asta a trecut printr-un chin.

Madeleine, care stătea întinsă pe micul ei pat, privea îngândurată către tavanul cabinei. Era la fel de şocată precum Bettina din cauza celor întâmplate în acea zi, dar îngrijorarea ei era pentru Bettina ei. Privi către aceasta, vădit neliniştită.

— El ţi-ar fi făcut mai multe dacă căpitanul nu ar fi ajuns la timp. E vina mea, Bettina. Nu ar fi trebuit să te las singură.

— Dar bărbatul nu a făcut nimic, şi acum e marcat pe viaţă din cauza mea!

— A încălcat ordinele căpitanului şi pentru asta a fost biciuit. Echipajul a fost avertizat să nu se apropie de tine, Bettina, dar acest bărbat nu a ascultat

avertismentul. Ar fi făcut dragoste cu tine dacă nu te-ar fi auzit nimeni ţipând, zise Madeleine încet.

— Atunci, de ce nu a zis căpitanul asta în loc să spună că aproape m-a violat?

— Tu ai vrut ca acel bărbat să te atingă?

— Bineînţeles că nu, răspunse Bettina.

— Păi, el nu ar fi ţinut cont de dorinţele tale. El te-ar fi luat cu forţa, împotriva voinţei tale, şi asta se cheamă viol.

Bettina se aşeză înapoi în patul ei, complet uluită. Aşadar, asta însemna viol – să faci dragoste cu o femeie care nu voia să facă asta. Cât de îngrozitor! Dar tot nu ştia ce înseamnă să faci dragoste. Oh, era aşa proastă! Când avea să înveţe? Când avea să afle cum era să faci dragoste? Când avea să fie căsătorită, îşi reaminti ea, şi asta avea să se întâmple destul de curând.

Capitolul 5

Windsong înainta rapid către ape mai calde, dar mai era mult până să ajungă la Saint Martin. Vremea se schimbase considerabil şi vântul nu mai era atât de rece.

Bettina aştepta nerăbdătoare vremea caldă de pe micuţa insula din Saint Martin. Căpitanul Marivaux îi răspunsese la mai multe întrebări când luase cina cu ea. Aşa află că viitorul ei soţ deţinea o plantaţie mare pe insulă şi că făcuse avere prin exportul de bumbac.

După incidentul oribil cu marinarul care fusese biciuit cu cruzime, nu mai avură loc astfel de evenimente. Membrii echipajului aveau grijă să stea departe de Bettina când i se permitea să meargă pe

punte. După o lună pe mare, întâlniră o altă furtună, care se dovedi destul de blândă la început, aşa că Bettina reuşi să-şi spele din nou părul. Abia terminase când furtuna se înteţi şi fu obligată să se întoarcă, pentru siguranţa ei, în cabină. Turna cu găleata, ca şi cum cerul voia să se răzbune pe corabia lor. Furtuna dură toată noaptea, iar legănatul violent al corabiei o ţinu trează pe Bettina. Încercă să se calmeze plimbându-se prin cabină, dar destul de repede se trezi îmbrâncită dintr-o parte în alta. Din fericire, toate lucrurile erau prinse temeinic, aşa că Bettina se repezi către patul fixat în perete pentru a se simţi în siguranţă. În mod surprinzător, Madeleine adormise destul de repede, ceea ce o irita pe Bettina, care era foarte înspăimântată. Era sigură că *Windsong* avea să se cufunde în mare şi că toţi aveau să se înece. Dar, la un moment dat în timpul nopţii, încă ţinându-se strâns cu mâinile de o parte şi de cealaltă a patului şi cu părul atârnându-i peste margine, Bettina adormi.

În dimineaţa următoare, când Bettina se trezi, marea era calmă. Râse de ea însăşi pentru că se speriase atât de tare noaptea trecută, fiind acum convinsă că furtuna nu fusese chiar atât de rea. Madeleine era trează şi îmbrăcată deja şi turna puţina apă rece pe care o primiseră într-un bol micuţ, ca Bettina să-şi facă siesta de dimineaţă.

— Ai dormit bine, draga mea? întrebă ea veselă.

— Nu, mormăi Bettina şi îşi trase picioarele lungi peste marginea patului. Părul umed îi căzu pe umeri şi ea se strâmbă. Maddy, te rog fii drăguţă şi du-te să-l întrebi pe căpitan dacă îmi pot usca părul pe punte.

— Nu o să fac aşa ceva. Nu ai voie să ieşi acolo

dimineaţa, îi răspunse cu hotărâre Madeleine.

— Dacă îmi permite căpitanul, atunci o să fie în regulă. Doar ştii cât a durat să mi se usuce părul data trecută. Aproape că am răcit.

— Pe punte te pot aştepta lucruri mai rele, îi răspunse Madeleine.

— Te rog, Maddy, fă cum îţi cer.

— Bine, dar nu o să-mi placă.

Madeleine ieşi bombănind din cabină şi închise uşa în urma ei. Bettina se îmbrăcă în grabă într-o rochie de catifea violet-închis, care contrasta puternic cu nuanţa părului ei. Când Madeleine se întoarse, o conduse pe Bettina către partea din spate a punţii.

— Tot nu-mi place asta, domnişoară, aşa că grăbeşte-te, îi zise ferm Madeleine.

Bettina râse.

— Nu pot să grăbesc vântul şi să-l fac să bată mai repede, Maddy. Dar nu o să stau mult.

Se îndreptă cu faţa către mare, permiţând vântului să treacă prin părul ei, uscându-l repede. După câteva minute, vorbi din nou:

— Unde este căpitanul?

— E la timonă, mă mir că te-a lăsat pe punte, mai ales după tentativa acelui sărman marinar.

Bettina se întoarse şi îl văzu pe căpitan certându-se cu unul dintre membrii echipajului.

— Priveşte, Bettina, o corabie! strigă Madeleine.

Bettina se întoarse şi văzu în depărtare velele unei alte corăbii.

— Doamnelor, trebuie să vă întoarceţi în cabină repede. Bettina tresări când se trezi cu căpitanul în spatele ei. Dacă acel vulpoi de mare şi-ar fi făcut treaba în loc să vă urmărească pe voi, atunci ar fi

văzut acea corabie la timp. Acum însă, se îndreaptă direct către noi.

— Avem motive de îngrijorare, căpitane? întrebă Bettina încruntându-se neliniştită.

— Corabia nu navighează cu steagul de identificare. S-ar putea să fie o navă de piraţi.

Bettina suspină uimită.

— Dar cu siguranţă nu vor ataca *Windsong!*

— E puţin probabil să facă asta, dar nu se ştie niciodată cu aceşti nemernici. O să încercăm să ne îndepărtăm de ei, dar vă rog să încuiaţi uşa de la cabină. Să nu o deschideţi până când pericolul nu a trecut. Şi să nu vă îngrijoraţi. Am ieşit şi cu alte ocazii învingători din luptele cu piraţi.

Bettina simţea că i se face rău. Să nu se îngrijoreze, spusese căpitanul! Cum putea să nu se îngrijoreze? Auzise atât de multe poveşti sordide despre piraţi de la celelalte fete de la mănăstire. Piraţii erau bărbaţi oribili, oribili! Erau nelegiuiţii mărilor, servitorii Satanei, care jefuiau, ucideau şi violau. *Mon Dieu,* nu se putea una ca asta!

— Maddy, mi-e teamă, strigă Bettina, aproape copleşită de lacrimi.

— Nu ne vom îngrijora. E o corabie straşnică, draga mea. Piraţii nu au nicio şansă să pună piciorul pe ea. Şi, în plus, poate că oamenii de pe cealaltă corabie nu au intenţii rele. Nu trebuie să te temi, Bettina. Căpitanul o să te protejeze – şi la fel o să fac şi eu.

Cuvintele lui Madeleine erau liniştitoare, dar Bettina încă se simţea zbuciumată, iar, când auziră zgomot de tun, toate emoţiile se amplificară. Madeleine se holbă cu ochii ei cenuşii către Bettina, care se albise brusc la faţă.

Se auzi ecoul unei explozii în cabina mică, apoi lemnul pocnind şi o bufnitură zgomotoasă. Înţeleseră că unul dintre catargele de pe *Windsong* căzuse. Apoi, simţiră o zdruncinătură, ca şi cum navele se ciocniră. Se auzeau ţipete, împuşcături şi strigătele disperate ale bărbaţilor care îşi întâlneau moartea. Madeleine se aşeză în genunchi şi începu să se roage, iar Bettina i se alătură. După un timp, împuşcăturile încetară, şi auziră râsete pline de voioşie. Poate că echipajul de pe *Windsong* câştigase. Oare să îndrăznească să spere că erau în siguranţă acum? Dar apoi auziră cuvinte englezeşti printre râsete. Echipajul de pe *Windsong* era în întregime franţuzesc şi vorbea doar franceza. Piraţii câştigaseră!

Capitolul 6

— Căpitane! Târfa despre care ţi-am zis cu siguranţă se ascunde în cocă sau într-una dintre cabine.

— La naiba, omule, nu avem toată ziua la dispoziţie! Cercetează toată corabia, dar fă-o repede!

Bettina începu să transpire de frică, dorindu-şi să moară.

— De ce, oare de ce, nu ne-a dat căpitanul o armă? şopti Bettina, împreunându-şi mâinile pentru a se opri din tremurat.

— Nu s-a aşteptat să piardă lupta, îi răspunse Madeleine repede. Dar nu te teme, Bettina. O să îi spun conducătorului lor că poate câştiga o avere dacă te duce în siguranţă la contele de Lambert. Contele va plăti orice preţ. Este francez şi un om de onoare.

— Dar acei bărbaţi sunt piraţi, Maddy! strigă

Bettina. O să ne omoare!

— Nu, draga mea. Nu o să ne omoare fără motiv. Nu trebuie să te temi şi nu trebuie să pari înspăimântată când o să ne găsească. Prefă-te că nu vorbeşti engleză. O să vorbesc eu pentru tine. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-ţi pierzi cumpătul în faţa acestor bărbaţi, o avertiză Madeleine. Dacă o să faci asta, nu o să mai creadă că eşti o doamnă bine-crescută, dintr-o familie nobilă şi bogată.

— Mi-e prea teamă ca să-mi pierd cumpătul.

— Bun. Acum, trebuie să ne rugăm ca lăcomia liderului lor să fie mai mare decât poftele trupeşti.

— Nu înţeleg, Maddy.

— Nu contează, *ma chérie,* îi răspunse Madeleine pe un ton îngrijorat. Doar nu uita că nu trebuie să spui nimic.

Râsetele şi zgomotul deveniră mai puternice pe măsură ce bărbaţii se mişcau prin faţa cabinei lor.

— Nu era în cocă, şi celelalte cabine sunt goale.

— Dărâmaţi ultima uşă, răspunse o voce groasă din apropierea cabinei, şi loviturile începură imediat.

— Dumnezeule!

— Taci, îi zise Madeleine repede. Nu uita să nu vorbeşti deloc în engleză!

Bettina era îngrozită. Era sigură că îşi găsise moartea şi că Madeleine nu putea să facă nimic pentru a împiedica asta. Câteva momente mai târziu, uşa era la pământ, şi Bettina ţipă când îi văzu pe bărbaţii cu barbă, care rânjeau.

— Cerule, dar francezii ăştia ştiu să facă frumuseţi! zise un marinar scund cu un petic pe un ochi.

— Da, prietene. Aş da-o şi pe mama să fiu în locul căpitanului astăzi.

— Unde e căpitanul vostru? întrebă Madeleine scurt.

— O să-l vezi curând, femeie bătrână, îi zise unul dintre bărboşi, conducându-le afară din cabină.

În timp ce traversau puntea, Bettina evită să se uite la cadavrele echipajului *Windsong* şi coborî către celălalt vas. Madeleine era lângă ea, ţinând-o cu o mână de mijloc pentru a o proteja. Corabia piraţilor avea tot trei catarge şi era aproape de aceeaşi dimensiune ca *Windsong.* Dar echipajul era neîngrijit şi zgomotos. Bărbaţii se opriră din ce făceau şi începură să se holbeze la Bettina. Unii nu purtau cămăşi, alţii aveau doar veste peste piepturile goale şi majoritatea erau desculţi. Mulţi purtau cercei de aur în urechi şi toţi aveau barbă.

— Cer să-l văd pe căpitanul vostru, zise Madeleine către bărbatul care le conducea pe corabia pirată.

Un alt bărbat sări de pe puntea corabiei *Windsong* şi veni în faţa lor.

— Aşadar, vorbiţi engleză, zise el. Cel puţin, acum vom şti cât valoraţi.

Era un munte de om, şi Bettina se simţea micuţă şi fragilă pe lângă el. Era obişnuită să se uite în ochii bărbaţilor şi chiar să-i privească de sus pe mulţi dintre ei. Dar acest bărbat avea peste un metru optzeci şi era foarte lat în spate. Nu era gras, dar era musculos, după cum indicau clar braţele lui goale şi uriaşe. Părul lui şaten-deschis îi ajungea până pe umerii masivi. Însă barba lui deasă, care îi acoperea tot chipul, îl făcea să arate teribil de sinistru şi de periculos. Bettina începu să tremure.

— Ce ai descoperit, Jules?

Era bărbatul cu voce groasă, care părea să fie la comandă. El sări pe puntea din spatele lor.

— Vorbesc engleza, Tristan. Cel puţin, cea bătrână.

Acest bărbat, Tristan, era fix în spatele Bettinei, şi ea se întoarse să-l confrunte. Imaginea o făcu să suspine şi mai tare, pentru că acest bărbat era şi mai înalt decât primul. Era uriaş! Venise la doar câţiva centimetri de ea, şi Bettina se văzu obligată să ridice privirea dincolo de pieptul lui lat pentru a-i vedea chipul. Avea ochii uimitor de albaştri şi o cicatrice subţire şi lungă care pornea din mijlocul obrazului drept oprindu-se în barba lui de un blond-închis. Bettina privi îndelung cicatricea subţire, şi bărbatul se încordă, iar ochii lui deveniră reci. O prinse de braţ, făcând-o să icnească, şi începu să o tragă după el de-a lungul punţii.

— *Monsieur,* aşteaptă! strigă Madeleine. Unde o duceţi?

Bărbatul se întoarse şi zâmbi rece.

— În cabina mea, *madame,* să vorbesc cu tânăra domnişoară. Aveţi ceva de obiectat?

— Bineînţeles!

— Păi, păstraţi-vă gândurile! zise el scurt şi continuă să o târască pe Bettina.

— *Monsieur,* ea nu vorbeşte engleză, strigă Madeleine în urma lui.

Comentariul ei stârni hohote de râs din partea echipajului, iar bărbatul se opri din nou.

— Cum o să-i spuneţi ce să facă, căpitane?

— Pentru ce are de gând căpitanul nu-s necesare cuvinte.

Urmară alte hohote de râs, ceea ce-l enervă vizibil pe căpitan, care o strânse şi mai tare pe Bettina de

braţ. Ea ţipă din cauza durerii, şi el o eliberă imediat.

— Naiba să vă ia, câini nenorociţi! strigă el către echipaj. V-aţi distrat suficient pentru astăzi. Fiecare la treabă, şi puneţi corabia în mişcare. Apoi, se întoarse spre Bettina. Îmi cer scuze dacă te-am rănit, *mademoiselle.*

Ea nu se aşteptase la scuze din partea căpitanului pirat. Oare nu era la fel de periculos precum arăta? Îl privi curioasă, dar nu-i răspunse.

— La naiba! zise el, uitându-se pieziş şi întorcându-se către celălalt bărbat masiv. Jules, adu-o pe femeia aia aici.

Madeleine se grăbi către ei fără a fi rugată.

— Nu trebuie să-i faci rău, căpitane!

Căpitanul privi către Madeleine surprins, apoi începu să râdă.

— Îmi dai ordine, *madame?*

— Nu pot să-ţi permit să-i faci rău, *monsieur.*

Jules chicoti auzind-o, dar căpitanul îi aruncă o privire dură şi apoi se concentră din nou asupra lui Madeleine.

— Eşti mama ei?

— Nu, sunt doica ei şi a mamei ei. O să fiu şi doica odraslelor ei, îi răspunse cu mândrie Madeleine.

— E însărcinată acum?

— *Monsieur!* Nu se cade să întrebaţi…

— La naiba, răspunde-mi, femeie! i-o tăie căpitanul.

— Nu, nu este.

Iritarea căpitanului păru să dispară odată cu acest răspuns.

— Acum, spune-mi, cum de tu vorbeşti engleză şi ea nu?

— Eu… eu m-am născut în Anglia. Am mers în Franţa când eram mică, cu părinţii mei, zise Madeleine mărturisind adevărul.

— Ea nu vorbeşte engleză deloc?

— Nu, căpitane.

El oftă şi o cercetă pe Bettina, care îl urmărise în tot acest timp.

— Cine este ea?

— *Mademoiselle* Bettina Verlaine.

— Şi unde era dusă?

— La Saint Martin, ca să se mărite cu contele de Lambert, răspunse Madeleine repede.

— Şi averea pe care am găsit-o la bordul vasului… era zestrea ei?

— Da.

Căpitanul pirat râse leneş, arătându-şi dinţii drepţi şi albi.

— Familia ei trebuie să fie foarte bogată. Şi logodnicul ei este şi el un bărbat înstărit?

— Da, el o să te plătească bine dacă o duci în siguranţă la Saint Martin – fără a-i face rău.

El râse auzind-o.

— Sunt sigur că aşa ar face, dar trebuie să mă gândesc la asta. Se întoarse către Jules. Du-o pe doică în cabina ta şi încui-o acolo. Domnişoara vine cu mine.

În timp ce Madeleine era târâtă departe, ţipând şi luptându-se să se elibereze, Bettina se simţi copleşită de teamă. Se gândea încontinuu la poveştile pe care le auzise la mănăstire. Ar fi fost preferabilă o moarte rapidă? Privi către balustrada corabiei. Nu era atât de departe, şi apoi ar fi fost înghiţită de apa albastră şi rece.

— Oh, nu, Bettina Verlaine! Nu încă, oricum, îi zise

căpitanul, ca şi cum îi citise gândurile.

O luă de braţ şi o conduse către cabina lui. În încăperea mică şi dezordonată, căpitanul o aşeză pe Bettina pe un scaun, lângă o masă lungă. Umplu două halbe cu vin roşu, sec, îi întinse ei una şi se aşeză. Masa era folosită în mod clar pe post de birou pentru că era acoperită de hărţi şi instrumente nautice. El se sprijini cu spatele de spătarul scaunului şi o privi în tăcere. Ea îl observă neliniştită cum o urmăreşte cu ochii lui de un albastru-deschis şi simţi cum se înroşeşte sub examinarea lui atentă.

— Oamenii mei par să creadă că eşti o frumuseţe, Bettina, remarcă el. Dar, eu, sincer, nu văd cum şi-ar putea da seama cu tot praful ăla negru care îţi acoperă faţa.

Bettina duse instinctiv mâna la faţă pentru a se şterge. Dar, când îndepărtă degetele şi văzu că nu se luase nimic, înţelese că el o păcălise.

— Deci, înţelegi engleza, până la urmă. Exact cum credeam. De ce a minţit servitoarea ta?

Bettina ezită înainte de a răspunde:

— Ea... ea nu a vrut ca eu să vorbesc cu tine. Cred că s-a temut că o să-mi pierd cumpătul.

— Şi asta o să faci?

— Nu văd de ce aş face-o.

Căpitanul râse cu poftă.

— Bătrâna a minţit cu privire la logodnicul tău?

— Nu.

— Aşadar, acest conte de Lambert chiar e un om bogat?

— Da, extrem de bogat, căpitane, îi răspunse Bettina şi începu să rânjească un pic în încercarea de a se relaxa.

Bărbatul nu părea atât de periculos pe cât se aşteptase ea să fie. Trebuia să admită că era frumos şi că părea tânăr, deşi barba aurie îl făcea să pară mai în vârstă.

— O să fii un om bogat dacă mă duci la logodnicul meu, zise Bettina.

— Nu mă îndoiesc de asta, îi răspunse el. Însă doar zestrea ta m-a făcut deja un bărbat bogat, şi mie nu-mi place să ţin femei pe corabia mea.

— Şi atunci, ce o să faci cu mine, *monsieur,* o să mă arunci în mare... după ce mă violezi? întrebă ea sarcastică.

— Exact.

Ea îl privi şocată. Se aşteptase ca el să nege, dar, când răspunsul nu fu cel la care se aşteptase, ce mai putea spune?

— Asta... asta e intenţia ta? întrebă ea temătoare.

El privi preţ de câteva momente către halba lui cu vin, ca şi cum se gândea la întrebarea ei. Apoi, o ţintui cu privirea, părând teribil de amuzat.

— Dezbracă-te!

— Ce? şopti Bettina.

— Intenţionez să fac dragoste cu tine, Bettina Verlaine, apoi o să te duc la logodnicul tău. Aşa că dezbracă-te. Aş prefer să nu te violez şi să risc să te rănesc încercând să fac asta.

— *Non, monsieur, non!* Contele de Lambert nu o să mă mai ia dacă sunt dezonorată!

— Te asigur, *mademoiselle,* o să te ia şi o să plătească mult ca să facă asta. Te-a văzut, nu-i aşa?

— Da, dar...

— Atunci, nu mai e rost de întrebări. Lipsa virginităţii tale nu o să conteze prea mult.

— Nu! răspunse Bettina cu hotărâre. Nu o să mă duc la el lipsită de onoare. Mi-aş face familia de ruşine. Nu o să fac asta!

— Mă tem că nu ai de ales. Dar sunt sigur că soţul tău nu o să spună nimănui că nu ai fost virgină în noaptea nunţii, îi răspunse căpitanul, remarcabil de calm.

— Nu poţi să-mi faci asta! strigă Bettina, ochii ei verzi umplându-se de frică.

— Repet, Bettina, o să fac dragoste cu tine. Nimic nu o să te salveze de la asta. Dar nu vreau să te forţez. Nu-mi place violul.

— Dar e viol, *monsieur,* pentru că eu nu vreau să fac dragoste!

— Numeşte-o cum vrei atâta timp cât nu mi te opui.

— Eşti… eşti nebun! Nu te poţi aştepta să fiu docilă, să te las să… Nu voi face asta! începu ea, frica fiind înlocuită de furie. O să mă lupt cu tine cu tot ce am!

— Hai să facem o înţelegere, *mademoiselle.* În afară de tine şi de servitoarea ta, am mai luat alţi câţiva prizonieri la bord pentru distracţii, incluzându-l pe căpitanul corabiei franţuzeşti.

— Pentru distracţii?

— Oamenii mei sunt nemiloşi. Par să aibă o plăcere deosebită pentru tortură. Prima dată, taie urechile, apoi degetele, apoi picioarele… Să continui?

Bettinei i se făcu rău.

— Tu… tu permiţi asta?

— De ce nu?

Ea se albi la faţă auzind răspunsul lui. Cu siguranţă, şi el participa la asemenea distracţii. *„Mon*

Dieu!”

— Ai vorbit despre... un târg, zise ea cu voce stinsă.

— Supunerea ta în schimbul vieţii acelor bărbaţi. Pe tine te voi avea oricum, fie că mi te opui, fie că nu. Nu voi fi refuzat. Dar o să-i cruţ pe prizonieri şi o să-i eliberez în următorul port cu o condiţie... dacă nu mi te opui. Făcu o pauză şi zâmbi. Deja ai pierdut, Bettina, pentru că o să te am indiferent de ce decizi. Însă prizonierii au totul de câştigat. O să trăiască şi nu o să le fac rău dacă tu consimţi. Vreau răspunsul tău acum.

— Eşti nemilos! suspină Bettina. De ce trebuie să mă violezi?

— Mă surprinzi. Eşti un premiu demn de avut, şi te doresc, îi zise el.

— Dar eu nu te vreau!

— Eu îţi spun, Bettina, tu eşti singurul motiv pentru care am capturat corabia ta. De obicei, atac doar vase spaniole. Iscoada mea te-a văzut pe punte şi mi-a descris frumuseţea ta. Ar trebui să fii recunoscătoare că nu intenţionez să te împart cu echipajul meu. Dar, de-ajuns, vreau răspunsul tău!

— Nu îmi dai de ales, răspunse Bettina încet, simţindu-se complet neajutorată pentru prima dată în viaţa ei. Trebuie să le salvez viaţa oamenilor.

— Nu o să mi te opui?

— Nu, *monsieur,* nu o să mă lupt cu tine.

— Bine. Ai luat o decizie înţeleaptă. Sunt sigur că prizonierii o să-ţi fie foarte recunoscători. O să le zic oamenilor mei să-i lase în pace. Cât timp sunt plecat, vreau să te dezbraci şi să mă aştepţi în pat.

Ieşi şi închise uşa în urma lui.

Nu era nicio cale de evadare. Bettina nu mai putea

să facă nimic şi nici nu urma să aibă măcar satisfacţia că se luptase cu el. Fără tragere de inimă şi foarte încet, Bettina începu să se dezbrace. Avea să afle în cele din urmă ce însemna să faci dragoste... sau ce însemna violul. Cel puţin, prin supunerea ei, salva viaţa a câţiva francezi. Se agăţă de acest gând pentru a putea suporta ceea ce avea să urmeze. Când căpitanul se întoarse în cabină, Bettina încă purta cămaşa de noapte. El închise uşa şi se încruntă.

— Nu te-ai răzgândit, nu? întrebă el brusc.

— Nu, tu?

El râse şi traversă cabina, oprindu-se în faţa ei. Ea se simţea mică şi neajutorată lângă muntele de om de lângă ea.

— Nu, micuţo. Nimic nu-mi poate schimba hotărârea.

El îi adună părul între mâini şi îl frecă între degete, simţindu-l moale şi mătăsos. Apoi, îl aranjă peste umerii ei.

— Scoate-ţi cămaşa, Bettina. Nu mai pot să aştept.

— Te urăsc, *monsieur!* zise ea printre dinţi.

El râse din nou.

— Deşi *monsieur* sună drăguţ venind de pe buzele tale dulci, aş prefer să-mi spui Tristan. Acum, termină-ţi vinul, Bettina, căci s-ar putea să te ajute un pic. Nu m-am mai culcat cu o virgină până acum, dar mi s-a spus că prima dată este dureros.

— Aş avea nevoie de două butoaie cu vin pentru a şterge ceea ce urmează să-mi faci, *monsieur* Tristan!

— Doar Tristan! Şi nu te juca, Bettina, cu răbdarea mea. Ceea ce o să ţi se întâmple o să se întâmple oricum, dar încă îmi pot schimba părerea în legătură cu prizonierii. Bea vinul şi scoate-ţi cămaşa fără alte

comentarii.

Bettina nu mai putea să amâne. Bău vinul, se întoarse cu spatele la el şi îşi scoase încet cămaşa. Îşi acoperi trupul cu părul care îi ajungea până la genunchi şi se întoarse către el. Tristan nu luă gestul ei drept o sfidare, ci pur şi simplu ca pe o încercare de a-şi apăra modestia, dar nu-i permise nici măcar asta. Îi îndepărtă părul şi se înfruptă cu privirea din trupul ei subţire preţ de momente bune. Apoi, îi cuprinse faţa între mâini şi o sărută cu tandreţe. Bettina nu se aşteptase la asta. De ce o săruta? De ce nu trecea la fapte ca să termine odată cu totul? Buzele lui le desfăcură pe ale ei, căutând, impunând un răspuns. Ea îşi dorea să se retragă, dar el ar fi luat asta drept rezistenţă. Trebuia să se gândească la acei sărmani bărbaţi capturaţi şi la nimic altceva. Trebuia să-l lase să-şi facă de cap cu ea.

O înconjură cu braţele şi îi lipi trupul dezbrăcat de al lui, iar gura lui deveni şi mai poruncitoare, fără a o răni. Şi, brusc, Bettina simţi o senzaţie stranie, ceva ce nu mai trăise până acum.

Era un sentiment neobişnuit, ca şi cum putea să simtă cum îi curge sângele prin vene. Era un sentiment incitant şi o făcu să se relaxeze şi să-i accepte sărutul de bunăvoie, o făcu să uite că stătea dezbrăcată în braţele unui străin. Apoi, el se opri din sărut şi o ridică în braţele lui puternice. Ea încremeni în timp ce el o cără către patul lui şi o aşeză cu tandreţe acolo. Îşi scoase hainele încet, fără a-şi lua privirea de la ea. Ea nu-şi putea feri privirea de la el, deşi îşi dorea asta. În cele din urmă, odată dezbrăcat, Bettina se uită uimită către trupul lui musculos şi bine făcut; umerii laţi care dădeau spre şoldurile înguste, picioarele puternice,

ferme şi lungi.

Tristan veni către ea şi se aşeză pe patul îngust. O privi îndelung şi apoi îşi trecu o mână peste sânii ei. Îi urmări reacţia şi observă imediat cum ea miji ochii confuză. El râse şi îi cuprinse un sân, strângându-l uşor.

— Te aşteptai să mă grăbesc?

— Da. Oh, te rog, Tristan, nu-mi face asta. Te mai rog o dată, cruţă-mă de această ruşine! îl imploră ea inutil.

— Nu, micuţo, e prea târziu pentru asta.

— Atunci, să terminăm odată! zise ea tăios.

El o privi încruntat şi nervos. Se urcă deasupra ei, greutatea lui făcând-o să se cufunde în saltea. O penetră rapid, şi ea simţi o durere arzătoare. Ţipă şi înfipse unghiile în spatele lui, iar durerea dispăru la fel de rapid precum apăruse. Se mişcă în interiorul ei, la început încet şi apoi repede, mai repede, până când începu să se simtă bine. Bettina se relaxă şi se bucură ruşinos de senzaţia de a-l avea în interiorul ei. Apoi, el o mai penetră adânc o dată şi se relaxă complet, prăbuşindu-se peste ea şi strivind-o cu trupul lui masiv. Bettina nu ştia ce să facă. Asta era tot? Trebuia să admită că fusese plăcut după durerea iniţială, dar, dacă asta însemna să facă dragoste, putea bine mersi să trăiască şi fără. Unde era plăcerea care îl determina pe un bărbat să rişte moartea? Poate doar bărbatul se simţea bine după actul sexual.

— Îmi pare rău, Bettina. Nu am vrut să fiu atât de rapid, dar ai o limbă ascuţită. Data viitoare, o să fie bine şi pentru tine.

— Data viitoare! exclamă ea uimită. Dar eu... am crezut că...

— Nu, micuţo, i-o tăie el zâmbind amuzat. Saint Martin e departe. Şi, cum tu o să împărţi cabina cu mine, o să fac dragoste cu tine oricând doresc. O să fie cea mai plăcută călătorie.

Când el se ridică şi începu să se îmbrace, Bettina trase repede pătura peste goliciunea ei. Ce putea să facă? Faptul că se culcase cu el o dată era suficient de rău, dar nu-i dăduse de ales şi ar fi putut să trăiască cu acea ruşine. Dar să se supună iar şi iar lui şi să nu poată să se lupte cu el – avea să devină amanta lui! Cum ar putea trăi cu asta? Tristan o cercetă în tăcere. Se aplecă peste ea şi o sărută uşor.

— Trebuie să te las acum, să mă ocup de echipaj şi să schimb cursul corabiei pentru Saint Martin. În niciun caz nu vreau să ieşi din această cabină.

— Dar vreau să o văd pe Maddy. Vreau să îi văd pe prizonieri şi să le spun că nu au de ce să se teamă.

— Nu, zise el tăios. Servitoarea ta îi poate anunţa pe prizonieri şi tu o poţi vedea pe ea mai târziu, nu acum.

Şi apoi, ieşi din cabină.

Bettina se gândi să încuie uşa în urma lui. Dar el avea pur şi simplu să o dărâme, şi apoi ea ar trebui să-i îndure mânia. O cuprinse un fior gândindu-se la ce ar fi însemnat asta. Până acum, acest Tristan păruse într-o dispoziţie bună şi îi arătase doar o parte a temperamentului său, dar totuşi o făcuse a lui împotriva voinţei ei. Nu ar fi vrut să-i vadă partea agresivă. Era la mâna acestui pirat nemilos! Putea să o omoare dacă voia! Era complet sub puterea lui, şi nu ştia ce să facă în legătură cu asta. Se ridică de pe pat şi se holbă la sângele din aşternuturi – propriul sânge.

„Te urăsc, căpitane Tristan”, gândi ea cu

amărăciune. „M-ai ruinat, m-ai dezonorat!” Bătu din picior de furie. Bettina respiră încet. Nu mai avea niciun rost să se enerveze, mai ales că nu putea să-şi verse năduful asupra lui. Dar cât îşi dorea… o, cât îşi dorea! Era un bol mic cu apă pe noptiera de lângă pat, şi Bettina îl folosi să se spele cât de bine putu. Se grăbi să se îmbrace şi apoi, în semn de răzvrătire, turnă mai mult vin în halba de pe masă. Se aşeză şi începu să bea, dar auzi un ciocănit uşor la uşă. După câteva momente, uşa se deschise şi Madeleine intră grăbită şi închise uşa repede.

— Oh, Bettina, eşti bine? El… el nu a… el…

— El ne va duce la Saint Martin, dar…

— Atunci, ai fost cruţată… Slavă Domnului! M-am temut pentru tine, Bettina. *Mon Dieu!* Nu am ştiut ce să cred când m-a închis. Căpitanul e un bărbat atât de masiv… M-am temut că o să te rănească.

— Nu am fost cruţată, zise Bettina încet. Era hotărât să mă aibă şi m-a avut.

— Bettina… nu! suspină Madeleine şi începu să plângă.

— E în regulă, zise Bettina îmbrăţişând-o pe doica bătrână. Cel puţin, suntem în viaţă. Şi mi-a promis că ne duce la Saint Martin.

— Dumnezeule, Bettina! Nu trebuia să te violeze. Acest bărbat nu are onoare!

— Am încercat să-i schimb hotărârea, dar mă voia. Mi-a zis că urma să mă aibă indiferent de ce se întâmpla. S-a terminat acum, şi nu mai pot face nimic în legătură cu asta. Dar cel puţin am putut să îi salvez pe prizonieri.

— Ce prizonieri?

— Nu i-ai văzut încă? întrebă Bettina.

— Nu ştiam că sunt prizonieri, răspunse Madeleine. Bărbatul acela masiv pe care-l strigă Jules m-a eliberat din cabina lui şi mi-a zis să mă duc să ajut la bucătărie. Bucătarul lor a fost ucis în luptă. Dar eu am venit aici înainte.

— Atunci, du-te şi găseşte-i pe prizonieri. Căpitanul Marivaux e unul dintre ei. Spune-le să nu se îngrijoreze cu privire la soarta lor, că vor fi eliberaţi în următorul port. Şi, dacă sunt răniţi, ai grijă de ei, apoi întoarce-te şi spune-mi cum sunt. Căpitanul nu vrea să ies din cabină.

— Pot să fac ceva pentru tine mai întâi? întrebă Madeleine privind-o cu ochii cenuşii plini de îngrijorare. Urăsc să te las singură, mai ales după ce ai păţit.

— Nu, sunt bine, Maddy. Am crezut că o să fie o experienţă oribilă, dar nu a fost aşa rău, zise Bettina. A fost gentil cu mine, şi el e tânăr şi nu arată rău. Singurul lucru care m-a durut e că nu mi-a dat de ales… nu i-a păsat de sentimentele mele.

— Mă bucur că reacţionezi aşa bine.

— Nu prea am de ales, zise Bettina.

Madeleine ieşi, dar se întoarse după câteva minute.

— Nu există prizonieri, Bettina. L-am întrebat pe unul dintre membrii echipajului dacă mă poate duce la ei, şi el mi-a zis că nu au mai adus pe nimeni la bord în afară de tine şi de mine. Am întrebat un alt marinar şi el mi-a zis la fel.

Bettina încremeni. Fiecare nerv, fiecare fibră din trupul ei vibra de furie.

— M-a minţit! M-a minţit… El m-a păcălit! Blestemat să fie!

— Bettina! suspină Madeleine. Ce se întâmplă cu

tine?

— El… el m-a minţit! Mi-a spus că sunt prizonieri, că le va cruţa viaţa dacă… dacă nu mă lupt cu el! turui Bettina, cu ochii verzi plini de mânie.

— Oh, Bettina!

— Aşa că m-am supus. Dumnezeu ştie că am vrut să mă lupt, dar nu am făcut-o. Am putut să îndur pentru că m-am gândit că le salvez viaţa acelor bărbaţi. *Mon Dieu!* O să-l omor!

— Nu, Bettina, nu trebuie să vorbeşti aşa! Ce s-a întâmplat nu mai poate fi schimbat. Şi ai zis că nu a fost aşa rău, sublinie Madeleine.

— Nu asta contează! M-a păcălit. Acest căpitan Tristan o să afle ce cred eu despre înşelat! O să-i pară rău că m-a adus la bordul acestei corăbii. O să mă răzbun! Mă jur… Tristan o să plătească pentru asta!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bettina, revino-ţi în fire! O să-l faci să ne ucidă.

Dar Bettina nu o auzise pe Madeleine, căci deja păşea dintr-o parte în alta a cabinei cu paşi furioşi, iar avertismentul servitoarei bătrâne nu reuşi să o distragă de la gândurile criminale pe care le avea.

Capitolul 7

— Tristan, ce ai hotărât să faci cu femeia? întrebă Jules când i se alătură prietenului său pe punte.

— O s-o duc la Saint Martin. Acest conte de Lambert o să plătească generos pentru ea, îi răspunse Tristan. Iar recompensa o să compenseze pentru întârzierea întoarcerii acasă.

— Eu sunt de acord, deşi oamenii s-ar putea să nu fie. Dar nu crezi că acest bărbat o să se supere că

viitoarea lui mireasă nu mai este virgină?

— Nu o să afle decât după ce va fi plătit răscumpărarea şi atunci pe noi nu ne va interesa. Şi nu mă îndoiesc că nu va conta nici pentru ea. El o s-o vrea oricum.

— Eşti un diavol, Tristan, râse Jules. Deci blondina a fost la fel de bună precum arată, nu?

— Mai bună! Dar e periculos pentru o femeie să fie atât de drăguţă. Ar putea să aibă lumea întreagă la picioare, dar nu cred că ea conştientizează cât de valoroasă este. Oricum, femeia asta o să distrugă multe vieţi înainte să-i sune ceasul.

— Dar nu a ta, nu?

— Nu. M-aş gândi să o păstrez pentru mine, dar s-ar putea să-mi distragă atenţia, şi nu pot să am odihnă până când nu îl găsesc pe Bastida şi nu pun capăt existenţei lui mizerabile! răspunse Tristan cu înflăcărare.

— Ştiu ce te macină, Tristan, dar să nu ne gândim la asta acum. Avem destul timp pentru a-l găsi pe Bastida.

— Ai dreptate, prietene. Sunt mult mai multe lucruri plăcute la care să ne gândim acum.

Jules rânji răutăcios.

— Credeam că îţi place ca femeile să ţi se ofere de bunăvoie.

— Ce nu îmi place este să folosesc forţa şi să mă confrunt cu furia unei femei. Dar, ca de obicei, logica a învins forţa.

— Bărbaţii sunt invidioşi pe tine de data asta. Nu cred că vreunul dintre ei a mai văzut o femeie ca ea, zise Jules.

— Nici eu nu am mai văzut una atât de drăguţă. E

o lady, dar una cu temperament.

— Păi, după ce au văzut-o, bărbaţii au un singur gând. Cred că cel mai înţelept ar fi să ancorăm în cel mai apropiat port. Să le dăm bărbaţilor o zi sau două de umblat prin bordeluri. Asta ar trebui să-i ajute să uite de femeia ascunsă în cabina ta şi ar trebui să-i satisfacă până ne întoarcem acasă.

— Sunt de acord, răspunse Tristan.

— Putem să ne îndreptăm către Insulele Virgine şi să ajungem în Tortola până la căderea nopţii. Bărbaţii…

Tristan se opri când o văzu pe servitoarea Bettinei vorbind cu unul dintre oamenii lui.

— Ce caută afară?

Jules privi în direcţia în care se uita Tristan şi apoi răspunse:

— Am eliberat-o ca să lucreze la bucătărie. Nu am mai avut o masă decentă de când a murit bătrânul Angus.

— Şi ai încredere că bătrâna nu o să încerce să ne otrăvească? întrebă Tristan rânjind.

— Nu. O să am grijă ca ea să guste din toată mâncarea înainte să fie servită.

Tristan se încruntă urmărind-o pe servitoare cum intră în cabina lui.

— Ce naiba? Cabina mea nu este bucătăria. Du-te şi întreabă-l pe Joco ce a vorbit cu bătrâna.

Jules făcu întocmai şi se întoarse după câteva minute.

— A cerut să fie dusă la prizonieri. Ce ar face-o să…

— La naiba! Şi presupun că Joco i-a zis că nu sunt prizonieri?

— Bineînţeles.

— Blestemăţia naibii! Ar fi trebuit să mă întrebi înainte de a o elibera pe bătrână. Acum, o să mă aştept să se dezlănţuie toate focurile iadului când o să intru pe uşa aceea! strigă Tristan, făcând semn cu capul către cabină.

— Despre ce vorbeşti?

— I-am spus fetei că am luat prizonieri. I-am zis că o să îi cruţ dacă nu mi se opune. A fost de acord. Acum, ştie că am păcălit-o. Probabil complotează cum să-mi smulgă inima din piept!

Jules izbucni în râs.

— Îi acorzi prea multă importanţă. Probabil, ea este mult prea înspăimântată pentru a-ţi face ceva, orice.

— Am îndoielile mele în această privinţă.

— De ce i-ai zis fetei că avem prizonieri, când nu am luat niciodată? De ce nu i-ai ameninţat viaţa servitoarei? Cu siguranţă, ar fi mers şi asta.

— Nu am vrut ca fata să creadă că sunt într-atât de monstru încât să ucid femei bătrâne, răspunse Tristan iritat.

— De ce ţi-ar păsa de ce crede ea?

— Nu mai contează, răspunse Tristan morocănos. Apoi, o văzu pe servitoare părăsind cabina lui. Du-te şi vorbeşte cu ea. Vreau să ştiu la ce să mă aştept înainte să intru în cabină şi să mă trezesc cu ficatul scos.

Jules plecă şi se întoarse rânjind fără entuziasm.

— Bătrâna mi-a zis că fata a jurat că se va răzbuna şi că s-ar putea să facă ceva prostesc. Vrei să mă duc eu primul… să mă asigur că nu te aşteaptă cu ceva ca să-ţi taie gâtul?

— Ce prost sunt! Nici nu m-am gândit să iau pumnalele din cabina mea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tristan! Nu crezi că ea ar…

Tristan îl întrerupse repede:

— Ba da, cred. Ţi-am zis că fata e temperamentală. Dar, cum pumnalele sunt într-o cutie pe raft, poate că nu le-a găsit. Oricum, mă descurc eu cu ea.

— Tristan?

— Crezi că nu pot să îi fac faţă unei fetişcane? comentă Tristan. Haide, Jules! Dacă pot să mă confrunt cu şase spanioli deodată, ce şansă are o micuţă franţuzoaică delicată?

— Femeile nu luptă precum bărbaţii… Doar fii atent, îl avertiză Jules.

— Suntem împreună de mult, Jules. Mă ştii tu pe mine neatent?

Jules suspină resemnat urmărindu-l pe Tristan îndepărtându-se. Tânărul lui prieten nu ştia nimic despre femei. Tristan îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă cu ură în suflet şi nu ştia mai nimic despre altceva. De unde să ştie el că furia unei singure femei era egală cu puterea a douăzeci de spanioli într-o luptă?

Hotărându-se să o ia prin surprindere, Tristan deschise repede uşa cabinei. Bettina era în colţul îndepărtat al camerei şi nu emana deloc furia pe care o simţea. Dar el intui că ea găsise pumnalele, căci îşi ascunsese mâinile în faldurile fustei. Nu observă că îşi prinsese părul ca să nu o încurce în timpul atacului şi că avea ochii de un verde tulburător. Tristan doar spera că ea nu ştia cum să folosească un pumnal şi mai ales că nu ştia cum să arunce unul. Traversă camera încet, urmărindu-i braţele. Fata nu credea că el descoperise ce avea de gând să facă, aşa că el era în

avantaj. Când ajunse lângă masă, se întoarse cu spatele la ea, oferindu-i şansa de a ataca. Ceea ce ea făcu imediat, dar Tristan se întoarse la timp pentru a-i prinde încheietura mâinii cu care ţinea pumnalul. O privi nevenindu-i să creadă în timp ce îi răsuci încheietura până când ea scăpă arma. Tristan nu crezuse că ea avea să încerce să-l omoare. Să-l ameninţe sau să-l avertizeze, da. Dar să ridice pumnalul şi să încerce să-l ucidă, nu. Pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i păsa deloc de viaţa ei? Credea că putea pur şi simplu să-l omoare şi că echipajul lui nu avea să facă nimic în privinţa asta? Poate că nu-i păsa de ce se întâmpla cu ea. Dacă era aşa, atunci această femeie era mult mai periculoasă decât crezuse. Dacă punea ura pentru el mai presus de viaţa ei, atunci... Dar oare nu la fel simţea şi el faţă de Bastida? Va trebui să-şi ia mai multe măsuri de precauţie cu această micuţă frumuseţe cu păr blond.

— Ce credeai că o să se întâmple? o întrebă el încet.

— Voiam să te văd mort... de mâna mea! ţipă ea, ochii scânteindu-i precum smaraldele.

— Nu-ţi pasă de viaţa ta?

— Îmi pasă doar să o sfârşesc pe a ta! spumegă ea, străduindu-se să se elibereze din strânsoarea lui de fier. O să găsesc o cale, Tristan. O să te omor! M-ai păcălit! Pirat nemilos ce eşti! Încercă să-l lovească cu mâna liberă, dar el i-o prinse la timp. O să plăteşti pentru că m-ai minţit!

— Te-am minţit... recunosc. Dar doar pentru a te scuti de multe probleme şi durere. Ai fi preferat să te iau cu forţa? Ar fi fost foarte uşor, te asigur. Poate că eşti înaltă pentru o femeie, Bettina, şi mai puternică

decât majoritatea, dar, după cum vezi, nu te poţi pune cu puterea mea. Pur şi simplu, eşti nervoasă că nu ţi-am permis să lupţi pentru virginitatea ta.

— Şi m-aş fi luptat cu tine. Tu…

— Da, sunt sigur de asta. Dar unde e răul? Te-am salvat de la durere, căci cine ştie ce ţi-aş fi făcut în focurile pasiunii pentru a te potoli. Nu am mai fost în situaţia asta până acum, aşa că nu pot să spun cu certitudine, dar aş fi putut să te bat sau… omor, adăugă el doar pentru a-i testa reacţia.

— Dar nici tu nu ai fi rămas fără răni, *monsieur,* scuipă ea către el.

— Pe bune, Bettina? Începu să râdă zgomotos. Dat fiind că nu se mai confruntase cu furia unei femei până acum, toată situaţia începuse să i se pară amuzantă. Cum ai fi făcut asta, când nici măcar nu poţi să te eliberezi din strânsoarea mea acum?

Ea trânti piciorul cu putere peste vârful moale al cizmei lui, şi expresia lui amuzată se transformă în una de durere. O eliberă imediat. Ea ţâşni către capătul opus al mesei în timp ce el se prinse cu mâinile de piciorul care-i pulsa de durere.

— Ha! Nu ai nevoie de toată puterea ta, nu, căpitane? Mă subestimezi! O să te rănesc din nou, cu mare plăcere, dacă te mai apropii de mine! urlă Bettina.

Se simţea în siguranţă cu masa lungă între ei, căci acest Tristan nu era altceva decât un taur mare şi neîndemânatic. Fiind subţirică – şi pentru prima dată se bucura de asta –, nu ar fi avut nicio problemă să se ferească de el.

— Diavoliţă mică! mârâi el. O să fac mai mult decât să mă apropii de tine, zgripţuroaico. O să te am din

nou... acum! Şi de data asta poţi să te lupţi cât vrei, dar să nu fii surprinsă dacă o să fac la fel.

Ea se aşteptase ca el să înconjoare masa, dar, când începu să se urce pe ea, Bettina deveni neliniştită. Apucă primul obiect din apropierea ei, unul dintre cele mai grele de pe masă. El dădu înapoi observându-i intenţia, dar Bettina nu doar că îl ameninţa, ci era pornită să îl rănească. Azvârli cu obiectul în el, apoi se întinse repede după un altul şi un altul, dar el îndepărtă atacurile cu braţele lui mari. Când proviziile de potenţiale arme se diminuară, Bettina apucă ultimele două lucruri care puteau fi de ajutor, cele două halbe grele din care băuseră mai devreme. Le aruncă repede, una după alta, şi, din fericire, a doua îl nimeri pe Tristan în cap. El căzu în faţă şi rămase nemişcat. Bettina privi neîncrezătoare către trupul lui nemişcat şi, când observă sângele amestecându-se cu părul lui blond-închis, se simţi cuprinsă de panică. Sări cu atenţie peste trupul lui lung şi musculos şi, când se trezi departe de atingerea lui, fugi către uşă. O deschise larg şi ţâşni către puntea corabiei. Ştia doar că trebuia să evadeze din cabină, să scape de crima pe care o comisese. Poate că se putea ascunde, poate că reuşea să găsească o armă şi să forţeze echipajul să o lase pe uscat. Dar, înainte ca Bettina să apuce să facă măcar câţiva paşi de la cabina căpitanului, un marinar o prinse şi o strânse la pieptul lui urât mirositor.

— Ce e asta? zise el, bucurându-se să o simtă aşa aproape. Târfa căpitanului a ieşit la o mică plimbare?

— Da, şi o să plăteşti cu vârf şi îndesat dacă nu-mi dai drumul! zise Bettina nervoasă.

Poate că se putea folosi de puterea căpitanului

pentru a obţine ce avea nevoie, cât timp echipajul nu descoperea că el era mort.

— Oh, aşa o să păţesc? întrebă bărbatul, dar totuşi o eliberă. Căpitanul ştie că eşti pe punte?

— Da. El… el doarme.

Înţelese prea târziu că greşise.

— Doarme?! Căpitanul nu doarme în mijlocul zilei. Ce minciuni îmi zici, fetiţo? întrebă morocănos bărbatul; apoi ridică privirea şi strigă: Domnule Band'lar'. Târfa asta spune c-al nostru căpitan doarme.

— Du-te şi vezi dacă zice adevărul, Davey.

Bettina ridică privirea şi îl văzu pe masivul ofiţer stând pe punte mai sus de ea, şi apoi un alt marinar începu să alerge către cabina căpitanului.

— Căpitanul a zis că nu vrea să fie deranjat! zise Bettina, conştientizând teama din vocea ei.

— Fă cum ţi-am zis, Davey! urlă Jules Bandelaire.

Ce mai putea să facă acum? Bărbatul care o prinsese se îndreptă la fel de repede către uşa deschisă a cabinei căpitanului. Bettina privi frenetic de jur-împrejur, dar brusc era înconjurată de membri ai echipajului, care veniseră să se uite la ea ca să vadă ce pierdeau. Bărbatul pe care-l chema Davey intrase în cabină şi acum apăruse în pragul uşii, alb la faţă, şocat.

— L-a ucis! L-a ucis pe căpitanul Tristan!

— Pentru numele lui Dumnezeu! ţipă Jules şi lovi cu pumnul în balustradă, făcând lemnul să pocnească.

Bettina ţâşni printre bărbaţii care stăteau în jurul ei, dar care erau prea şocaţi pentru a o observa… şocaţi că o mânuţă de fată reuşise să le omoare căpitanul. Dar evadarea era în zadar. Jules sări de pe punte şi o prinse pe Bettina de coada lungă, forţând-o

să se oprească. Încet, o trase înapoi până când mâna lui uriaşă strângea coada la spatele gâtului ei.

— Vreau să ştii, nenorocito, că l-ai omorât pe singurul om pe care-l numeam prieten. Şi pentru asta o să ai cea mai cruntă moarte posibilă, o să mori de mâinile mele şi doar ale mele! O împinse în faţă, şi Bettina căzu în braţele a doi marinari. Legaţi-o de vela principală şi staţi aproape cu apă. Această târfă o să simtă greutatea biciului... până când o să moară! tună Jules.

Ochii lui căprui erau întunecaţi şi nu arătau milă.

— *Mon Dieu!* suspină Bettina, albindu-se la faţă.

La bordul corabiei *Windsong,* bărbatul leşinase la scurt timp după ce biciuirea începuse şi nu-şi mai recăpătase cunoştinţa. Dar ea avea să fie trezită cu apă iar şi iar. Prietenul căpitanului avea să se asigure că ea urma să simtă fiecare lovitură de bici, până la moarte.

— Vă rog, *monsieur!* Mai bine împuşcaţi-mă, vă implor!

— L-ai omorât pe căpitanul acestei corăbii, care îmi era prieten. Să te împuşc ar fi o dovadă de milă, zise Jules cu vocea plină de ură.

Bettina se chinui să se elibereze din strânsoarea bărbaţilor care o ţineau, dar nu reuşi. O târâseră către vela principală şi o legaseră bine de ea, făcând-o să îmbrăţişeze stâlpul. Câteva momente mai târziu, cineva îi sfâşie la spate frumoasa rochie din catifea. Apoi, îi rupse cămaşa şi o trase deoparte expunându-i pielea moale şi albă marinarilor care se holbau. Jules Bandelaire lovi cu biciul o dată în aer. Bettina tremura de frică şi, înainte să îl mai audă a doua oară, leşină. Fără a observa asta, Jules ridică biciul şi lovi pielea

fragedă a spatelui ei pentru a începe lentul şi durerosul ei drum către moarte.

Capitolul 8

Ceea ce Tristan văzu după ce ieşi clătinându-se din cabina lui îl trezi instant din starea de ameţeală, şi urletul lui familiar se auzi în fiecare colţişor al corabiei.

— Stai!

Jules se opri la timp şi se întoarse, apoi îl văzu pe Tristan venind către el, ţinând o mână la capul care încă îl durea.

— Dumnezeule! Ai înnebunit, Jules? întrebă Tristan când ajunse lângă ei, încruntându-se când văzu spatele gol al Bettinei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tristan, nu am fost niciodată mai încântat să te văd! Davey, prostul proştilor, mi-a zis că ai murit... Că te-a omorât târfa!

Tristan rânji, însă doar puţin, pentru că îi pocnea capul din cauza durerii.

— Nu ţi-a dat prin gând, prietene, să verifici chiar tu? Dacă ai fi făcut asta, ai fi văzut că vulpea doar m-a lăsat inconştient. Slavă Domnului că am venit la timp! Tot iadul s-ar fi dezlănţuit dacă ai fi lăsat cicatrici pe acel spate frumos, căci nu am terminat cu diavoliţa asta! Se întoarse către Davey. Dezleag-o! Şi, data viitoare când anunţi că cineva e mort, asigură-te că e aşa. Dacă doamna ar fi fost rănită, Davey, tu ai fi primit acelaşi tratament pe care bunul meu prieten se pregătea să i-l servească ei.

— Ah, căpitane, bâigui Davey.

După ce Bettina fusese eliberată, Tristan îi ridică trupul lipsit de vlagă în braţe şi îi privi faţa senină. Nu

ar fi stat nemişcată dacă ar fi fost trează, gândi el visător.

— Tristan, doar nu vrei să o ţii în cabina ta după tot ce a făcut. Ai jurat că o să fii atent, şi totuşi te-a surprins. Te-am avertizat că femeile nu luptă precum bărbaţii. Data viitoare, s-ar putea să reuşească să te ucidă, zise Jules îngrijorat.

— Mda, ea chiar a jurat să facă fix asta. Am subestimat-o. Am comparat-o cu doamnele supuse şi timide pe care le-am cunoscut în trecut. Dar nu voi mai face aceeaşi greşeală.

— Ce o să faci, o s-o legi noaptea sau o s-o laşi să-ţi taie gâtul în timp ce dormi? întrebă Jules.

— Nu cred că o să mai încerce să mă omoare – cel puţin, nu cât mai stă pe corabia mea. A avut şansa asta când eram inconştient şi la mila ei… dar nu a făcut-o.

— Nu, pentru că a crezut că erai mort deja!

— De unde ştii asta?

— Când i-am spus că o să-i iau viaţa pentru că ţi-a luat-o pe a ta, ea doar m-a implorat să o împuşc în loc să o biciuiesc.

— Prea bine, a crezut că a dus la bun sfârşit ce îşi propusese. Dar acum a aflat care sunt consecinţele acestui fapt. Datorită ţie, prietene, ştiu acum că se teme teribil de tare de bici. A leşinat înainte să primească prima lovitură, nu?

— Mda.

— Perfect, atunci aceasta este exact informaţia de care am nevoie ca să o pun la locul ei.

— Ai subestimat-o o dată, Tristan. Nu o mai face şi a doua oară. Te iubesc ca pe un fiu… ca pe un frate. Nu face o greşeală cu această nenorocită.

— Mă intrigă, Jules. Mi-ar face mare plăcere să o îmblânzesc pe această lady deosebită.

— Lady! Această vulpe nu este o lady!

— Ba da, e o lady crescută bine. Originea nebuniei din ea e un mister pe care vreau să-l rezolv. Are un temperament diavolesc. Acum, găseşte ceva pentru capul meu, că-mi bubuie precum o tobă. Şi pune oamenii la treabă.

Tristan porni înapoi către cabina sa, cu Bettina încă dormind în braţele lui. O aşeză cu atenţie pe pat, apoi se ridică şi o privi câteva momente. Oare, când avea să se trezească, avea să fie înspăimântată sau avea să simtă noi valuri de furie văzând că el nu murise?

Spera să fie furioasă. Nu ar fi vrut să o vadă pe această frumuseţe tremurând în faţa vreunui bărbat, nici măcar a lui. Avea să îi facă plăcere să o strunească în puţinul timp în care urma să o aibă, dar cumva ştia că Bettina Verlaine nu putea fi înfrântă, nu cât viaţa pulsa în ea. Putea să fie făcută să i se supună lui, dar nimeni nu-i putea înfrânge voinţa. Jules intră în cabină şi cercetă obiectele distruse de pe podea, scuturând din cap. Ridică cele două halbe, le aduse la masă şi le umplu cu vin, dorindu-şi să fi avut ceva mai tare. Madeleine apăru în prag şi privi neliniştită de la căpitan la copila pe care o avea în grijă, apoi din nou la căpitan. Jules îşi drese glasul şi îi făcu semn să intre.

— Ea a zis că se pricepe la oblojit. M-am gândit că nu te deranjează dacă îţi îngrijeşte ea rana. Mâinile ei sunt delicate comparativ cu mâinile mele nepricepute, îi zise Jules lui Tristan, care se aşezase la masă.

— Prea bine, atât timp cât nu doreşte şi ea să-mi taie gâtul.

— Mi-ar plăcea să fac asta, *monsieur,* dar nu o voi

face, răspunse Madeleine.

Tristan chicoti încet.

— Cel puţin, eşti sinceră, bătrâno. Cum te numeşti?

— Madeleine Daudet.

— Prea bine, Madeleine, ai văzut ce era să păţească tânăra lady? întrebă încet Tristan.

— Da, *monsieur.* Am venit pe punte fix înainte… înainte ca ea să leşine.

— A fost mare noroc pentru ea că nu ai ţipat, remarcă Tristan, observând buza umflată pe care femeia şi-o muşcase pentru a-şi potoli ţipetele. Dacă ai fi făcut asta, Jules nu m-ar fi auzit şi Bettina ar fi primit cel puţin două lovituri până aş fi ajuns eu la ea.

— Slavă Domnului că v-aţi trezit la timp, *monsieur,* zise Madeleine.

Se aplecă deasupra lui şi începu să-i cureţe rana.

— Atunci, ştiai de ce prietenul meu, aici de faţă, avea de gând să o biciuiască pe Bettina… De fapt, să o bată până la moarte?

— Da, pentru că echipajul credea că ea v-a ucis. Am încercat să o conving pe Bettina să nu vă facă rău, dar nu a vrut să mă asculte. Bettina a fost mereu încăpăţânată şi hotărâtă, dar niciodată ca astăzi.

Tristan râse şi privi la fata inconştientă din patul lui. Apoi, se întoarse către Madeleine, încruntat şi gânditor.

— Povesteşte-mi despre ea. De unde vine acest comportament furios? M-aş aştepta la aşa ceva din partea unei femei uşoare de pe stradă sau a unei servitoare în vreun bar, dar nu din partea unei lady.

— Chiar este o lady, *monsieur,* răspunse indignată Madeleine. Dar în copilărie nu i s-a oferit ceea ce şi-a dorit cel mai mult… dragostea tatălui ei. Asta a făcut-o

să aibă multe izbucniri de temperament şi să fie sfidătoare, aşa că tatăl ei a trimis-o la mănăstire. Şi-a petrecut mare parte din viaţă acolo.

— Trebuia să fie călugăriţă?

— Nu, era o şcoală pentru fete.

— Şi ce a învăţat la această mănăstire... cum să se roage? întrebă el amuzat.

— Bineînţeles că a învăţat despre Dumnezeu şi căile lui, dar a învăţat şi să citească şi să scrie, să aibă grijă de cei bolnavi şi răniţi, să fie gentilă şi iubitoare, să-şi controleze...

Se opri, conştientizând cât de ridicol ar fi fost să continue. Tristan râse uşor.

— Voiai să spui temperamentul, nu? Deci, Bettina nu a fost o elevă prea bună, nu?

— A fost o elevă excelentă, zise Madeleine în apărarea Bettinei. Doar că, atunci când ceva o nemulţumeşte, nu mai vede altceva. Dar nu am mai văzut să se întâmple asta de când era mică. Doar tatăl ei o făcea să-şi iasă din fire, însă, când a venit acasă de la şcoală, a fost capabilă să-şi controleze emoţiile. De fapt, *monsieur,* nu am văzut-o niciodată atât de nervoasă ca astăzi. Bettina este blândă şi gentilă din fire, la fel ca mama ei. Când a încetat în cele din urmă să încerce să câştige dragostea tatălui ei, a fost fericită cu viaţa ei. Doar zâmbetul ei îi poate face pe alţii să simtă acelaşi lucru ca ea.

— Eu nu am văzut încă acest zâmbet sau această natură delicată şi blândă, remarcă Tristan.

— Doar tu ştii de ce, căpitane. Tu ai... ai...

— Dezonorat-o? Da, aşa mi s-a zis.

— Nu ar fi trebuit să o atingi! răbufni furioasă Madeleine. Nu aveai niciun drept. Dar, din moment ce

erai hotărât să o ai, ar fi fost mai bine să nu o fi înşelat. Îşi acceptase soarta – până când a aflat că ai păcălit-o.

— Am vrut doar să nu o rănesc, *madame.* Dar spune-mi, vrea să se căsătorească cu acest conte? Este îndrăgostită de el? întrebă Tristan.

— Tatăl ei a aranjat această căsătorie. Bettina nu a avut niciun cuvânt de spus, dar trebuie să facă ce se aşteaptă de la ea. Ea ştie asta. Cât despre iubire, nu poţi iubi un bărbat pe care nu l-ai văzut niciodată.

— Deci, nici nu ştie cum arată logodnicul ei. Aş putea să presupun că o conduc către un ţap bătrân şi gras, cu care ea mai degrabă nu ar vrea să se mărite?

— Nu, căpitane, zise Madeleine. Contele de Lambert este tânăr şi frumos. Eu l-am văzut.

Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, asta îl deranjă pe Tristan.

— Destul despre asta, zise el. Am nevoie de linişte ca să scap de durerea asta de cap. Ocupă-te de corabie, Jules. Dacă ai nevoie de mine, o să fiu aici… odihnindu-mă.

— Odihnindu-te! Dacă vrei odihnă, ai face bine să speri că zgripţuroaica nu se trezeşte.

Jules chicoti auzindu-şi propriile cuvinte şi apoi o conduse pe Madeleine la bucătărie, unde ar fi trebuit să meargă de la început. Dacă ar fi făcut aşa cum o instruise Jules, nimic din cele întâmplate nu s-ar mai fi petrecut, şi Bettina ar fi crezut în continuare minciuna lui. Dar nu avea sens să se mai gândească la asta acum.

Tristan turnă mai mult vin în halba lui şi apoi se sprijini în scaun, uitându-se ţintă către Bettina. Avea să ajungă destul de repede la Saint Martin, probabil în mai puţin de o săptămână, dacă vânturile erau favorabile.

Nu-i rămânea mult timp ca să se bucure de această frumuseţe. În toţi cei douăzeci şi şase de ani, nu întâlnise o femeie atât de frumoasă ca Bettina Verlaine, dar nici cu un asemenea temperament vulcanic înnebunitor.

Capitolul 9

Bettina deschise încet ochii, apoi îi făcu mari de stăteau să-i iasă din orbite când îşi aminti tot ce se întâmplase. Se ridică repede şi duse mâna la spate, dar nu simţi niciun fel de durere, doar aerul atingându-i pielea goală. Ce se întâmplase? Cum de era vie? Tremură violent preţ de câteva clipe, amintindu-şi sunetul oribil al biciului pocnind în vânt. Dumnezeule! Cum de scăpase de acea moarte teribilă? Cel mai probabil, leşinase. Oare aşteptau ca ea să se trezească pentru a continua? Nu anticipase că aveau să o biciuiască până la moarte pentru uciderea căpitanului.

Putea să îndure orice… da, orice… cu excepţia acelei torturi. „De ce a trebuit să-l ucid?” se gândi ea îngrozită, acoperindu-şi faţa cu mâinile. „Ar fi trebuit să îndur doar o scurtă perioadă cu căpitanul; apoi, aş fi fost liberă… liberă să mă bucur de o viaţă lungă. Nu ar fi durat prea mult să uit de această experienţă, să fiu fericită din nou. De ce mi-am pus în primejdie toată viaţa pentru răzbunare? Până la urmă, bărbatul era un pirat. Nu ar fi trebuit să mă aştept la altceva din partea lui în afară de înşelăciune şi minciuni.” Bettina gemu încet, deplângându-şi soarta. Ce avea să se întâmple de acum? Oare i se pregătea o moarte şi mai teribilă? Trebuia să scape din această cabină, decise ea. Avea să se arunce de pe corabie şi avea să-şi piardă viaţa

între valuri. Ştia să înoate, dar, fiind atât de departe de ţărm, extenuarea avea să o consume destul de repede. Nu era tocmai modul în care îşi imaginase că avea să moară, dar era o moarte mai blândă faţă de biciuire. Fără să se gândească de două ori, Bettina îşi trase picioarele, le trecu peste marginea patului şi se ridică. Apoi, încremeni şi suspină uşor. „Trebuie să fie o fantomă”, acesta fu primul ei gând. Dar, pe măsură ce îl privi temătoare, văzu că ochii lui străluceau cu veselie, cu perfidie. Ochii lui erau limpezi, limpezi precum cerul strălucitor – nu erau deloc ochii unui om mort. Ea se înroşi la faţă. Eşuase! El era viu, şi de aceea ea era aici, nevătămată. El o urmărise fără să vorbească de când se trezise, lăsând-o să sufere din cauza îndoielilor şi a neliniştii. Acum, stătea în faţa ei, cu picioarele întinse înaintea lui, cu o halbă de vin în mână. Îi zâmbea. Zâmbea!

Bettina încremeni, simţind furia cum o cuprindea.

— Tu! reuşi ea să ţipe. Tu ar trebui să fii mort! Dar o să reuşesc, Tristan!

— Ţi-e atât de dor să simţi biciul peste pielea ta fragedă, Bettina? întrebă el încet, aşezând halba pe masă.

Ea se albi la faţă. Cu câteva momente în urmă nu-şi dorise să nu-l fi ucis? Nu merita să îndure o asemenea moarte pentru el.

— Vreau să ştiu răspunsul, Bettina, zise Tristan, mai tare de această dată. Eşti dispusă să treci prin ceea ce s-ar fi întâmplat astăzi dacă nu m-aş fi trezit la timp ca să opresc totul?

Avea ochii întunecaţi şi scânteietori precum smaraldele, alintându-l cu ura ei. Erau şi alte modalităţi prin care se putea răzbuna, şi avea să găsească una.

Dar urma să aştepte până când avea să fie în siguranţă.

— Răspunde-mi, la naiba!

Izbi cu pumnul lui enorm în masă, făcând-o să tresară.

— Nu-mi doresc să simt biciul, după cum bine ştii! îi răspunse ea cu înflăcărare.

El zâmbi auzind-o.

— Atunci, sunt în siguranţă dacă împart cabina cu tine?

— Nu vreau să stau aici! Cu siguranţă nu vrei să mă ţii aici după ce am încercat să fac.

— Dimpotrivă, micuţo, mie îmi place compania ta, chicoti el răutăcios.

— Atunci, o să fii ferit de moarte, dar nu de pericol! îi răspunse ea nervoasă.

— Nu cred, Bettina. Vezi asta? Ridică biciul încolăcit pe care îl aşezase mai devreme pe masă. Nu mă voi feri să-l folosesc.

— Nu ai face asta!

— Te îndoieşti? Ai vrea o demonstraţie?

— Nu sunt sclava ta, *monsieur.* Nu o să ascult de tine! replică furioasă Bettina.

— Nu? Vino aici, Bettina, îi ceru el, bucurându-se de acest joc.

— Nu, nu, nu! Ea bătu sfidător cu piciorul în podea. Nu o să mă apropii de…

Înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, pielea înnodată alunecă prin aer şi se lovi de straturile groase ale rochiei de catifea. Bettina sări şi privi prosteşte către tăietura lungă care descoperea materialul alb al cămăşii ei de sub catifea. Ridică încet privirea către Tristan, cu ochii mari şi plini de teamă. Oare îi ratase

pielea în mod intenţionat sau pur şi simplu nu avea ţinta bună? Nu avea să rişte să-l mai provoace o dată. Îmbărbătându-se, Bettina porni către el.

— Ce doriţi, *monsieur*? întrebă ea dispreţuitor.

El izbucni în râs.

— Ce vreau eu poate să aştepte. Ţi-e foame?

Ea încuviinţă fără tragere de inimă şi pentru prima dată observă platoul cu mâncare de la capătul mesei. Era hămesită. Trecând de el către celălalt scaun, Bettina se aşeză şi începu să mănânce. După câteva momente, ridică încet capul şi văzu că Tristan încă o urmărea atent, părând amuzat.

— Este în regulă că mănânc, *monsieur,* sau doreşti să mă înfometezi? întrebă ea sarcastic.

El se încruntă.

— Mănâncă oricât poţi şi apoi vei afla ce vreau să faci.

Bettina mâncă intenţionat foarte încet, iritându-l şi mai mult pe Tristan. Dar, dacă putea să-l enerveze în orice mod, oricum, oricât de puţin, atunci avea să o facă. Atât timp cât putea să scape nevătămată din asta. În timp ce mânca, observă că lumânările fuseseră aprinse în cabină şi văzu prin fereastra mică de la capătul patului că era întuneric afară. Păi, acum, că se lăsase întunericul, putea cel puţin să insiste să fie întuneric şi în cameră dacă el avea de gând să o violeze din nou. Nu mai putea să suporte ofensa de a-l vedea zgâindu-se la trupul ei dezbrăcat, cum făcuse mai devreme. Preţ de câteva clipe, se întrebă unde avea să doarmă, căci, fără îndoială, bestia nu avea să renunţe la patul lui după ce avea să termine cu ea. Dar la ce se gândea? Ea nu avea să-l lase să o mai violeze.

— Termină-ţi masa acum, Bettina, sau rămâi fără,

căci m-am săturat de aşteptat.

— De aşteptat ce, *monsieur*? întrebă Bettina făcând pe inocenta. M-ai violat o dată. Cu siguranţă, nu intenţionezi să o faci şi a doua oară în aceeaşi zi.

Râjetul lui diavolesc îi servi pe post de răspuns. Bettina sări în sus şi ţâşni către uşă, dar sunetul biciului în aer o opri.

— Vino aici, Bettina!

Ea simţi cum creşte iar teama în interiorul ei, dar frica de ceea ce putea să-i facă avu câştig de cauză. Se întoarse şi porni încet către el. Când ajunse în dreptul lui, el o luă de mână şi o trase aproape, până când ea era între genunchii lui. Apoi, fără avertisment, Tristan se întinse, prinse de rochia ei, de la umeri, şi i-o trase în jos pe mijloc. Bettina suspină şi ridică mâna pentru a-l lovi, dar el o prinse de mâini şi i le întoarse la spate, aducându-i sânii goi mai aproape de faţa lui.

— Mă răneşti! strigă ea, încercând să se elibereze.

— Tu nu vrei să mă răneşti? întrebă el, dar îi eliberă mâinile. Ştiu că vrei să mi te opui, Bettina, dar ştii că nu o să permit asta. De fiecare dată când mă loveşti, o să primeşti zece lovituri de bici. Pentru cea mai mică rezistenţă, o să primeşti cinci lovituri. Ai înţeles?

Naiba să-l ia! Avea să-i refuze din nou satisfacţia de a i se opune. Dacă avea să fie violată, de ce nu putea cel puţin să lupte pentru onoarea ei, ca toate celelalte femei? Dar nu avea să-i permită asta. Era insuportabil, căci trebuia să i se supună acestui bărbat ca şi cum ar fi vrut asta.

— O să te lupţi cu mine, Bettina? o întrebă el încet, uitându-se cu ochii lui albaştri în ochii ei tulburător de verzi.

— Cred că te temi că nu-mi faci faţă dacă simţi nevoia să mă ameninţi pentru a-ţi garanta siguranţa. Te temi de mine, căpitane, pentru că am fost în stare să te învinge în această după-amiază? întrebă ea sarcastic, mulţumită să-l vadă mijind ochii. Ce ar crede echipajul tău dacă ar şti că nu eşti în stare să controlezi o biată fată?

— Planul tău nu a mers, Bettina, deşi a fost o încercare bună. Eu, când pot să evit conflictul, fac asta. Evit posibilele răni şi dureri şi las loc doar pentru plăcere.

— Şi cum rămâne cu zbuciumul minţii mele? Aş prefera să am vânătăi şi faţa umflată, chiar oase rupte, decât să te las să mă violezi fără să lupt. Tu eşti cel care se teme de rănile pe care eu le-aş putea face dacă ai renunţa la ameninţări.

— O nouă încercare bună, dar ameninţările rămân. M-ai făcut să pierd suficient timp aţâţându-mă. Scoate-ţi restul hainelor – şi repede.

— Nu o să fac asta! Nu o să îţi uşurez treaba! strigă ea indignată.

— Vrei să-ţi rup rochia? întrebă Tristan.

— Oh, cât te urăsc! spumegă ea, dar îşi scoase hainele.

Ea se înroşi stând în faţa lui, complet neprotejată în faţa privirii lui păcătoase.

— Dacă tot trebuie să suport calvarul acesta, Tristan, cel puţin lasă-mă să o fac pe întuneric.

— Nu ai nimic de ascuns, micuţo.

— Te rog!

— Nu! răspunse el apăsat.

— Eşti incredibil de nemilos, *monsieur.*

— Poate că asta crezi acum, dar, dacă ar fi să te

păstrez pentru mine, atunci ţi-ai schimba părerea, zise el. Ai aştepta cu nerăbdare să te iau în braţe. Deşi nu ai atins orgasmul când am făcut dragoste prima dată, nu poţi să negi că ţi-a plăcut ce ai simţit.

— Tu… eşti nebun! Atingerea ta mă îngreţoşează!

— Ai vrut să mă ucizi pentru că te-am minţit, Bettina, dar acum tu eşti cea care nu spune adevărul. Să-ţi dovedesc?

Fără să aştepte răspunsul ei, Tristan o prinse de mijloc, o trase aproape şi îi luă în gură unul din sfârcurile întărite. Bettina suspină instant şi duse mâinile la umerii lui pentru a-l împinge. Dar el o strânse mai tare de mijloc, până când ea se opri. Gura lui, ce se mişca de la un sân la altul, era precum focul sălbatic, arzând-o puternic. Tristan continuă cu jocul lui, sugând, ademenind, muşcând încet din sânii ei, până când Bettina crezu că avea să plângă datorită plăcerii pe care o simţea. Tot trupul ei era conştient de al lui, şi fu lovită de adevărul spuselor lui. Dar apoi, el se opri. Bettina ştia la ce avea să ducă asta. Începu să se panicheze când Tristan se ridică şi îşi scoase hainele. Îi spusese că nu ajunsese la orgasm înainte. Oare exista o plăcere mai mare în a face dragoste? Şi, dacă da, oare avea să o simtă de această dată… şi care avea să ştie dacă urma să o simtă?

Nu! Nu se putea întâmpla… nu putea să suporte asta. Ar fi fost umilitor dacă el ar fi ştiut că i-ar fi oferit plăcere. Dacă nu putea să se lupte cu el fizic, atunci trebuia să se lupte cu plăcerea pe care i-o putea oferi. Tristan o ridică şi o duse către pat, apoi se aşeză lângă ea. Buzele lui le găsiră pe ale ei, şi el o sărută înfometat, poruncindu-i să-i răspundă, ceea ce ea nu făcu. Ea se gândi la ceva cu care să-şi umple mintea…

orice… ceva cu care să-l înfurie şi să-l facă să termine repede cu ea. El trecu cu mâna peste sânii ei, îi atinse abdomenul şi apoi coborî mai mult.

— Tristan! strigă ea, şocată. Nu sunt o femeie de moravuri uşoare care tânjeşte ca degetele tale să-i exploreze trupul. Sunt o lady, *monsieur,* şi tu mă dezgusti! şuieră ea cu vocea plină de dispreţ.

— În numele tuturor sfinţilor, zgripţuroaico, mă faci să vreau să te arunc la rechini! mârâi el nervos.

— Mai bine să mă mănânce ei decât să te hrăneşti tu cu trupul meu!

— Gura asta spurcată te va priva de multe lucruri, Bettina.

Şi, zicând acestea, el se sui deasupra ei şi o penetră repede şi un pic dureros. O călări puternic, cu apăsări îndelungi şi rapizi, şi, în ciuda dorinţei Bettinei de a rezista, o plăcere incredibilă şi care tot creştea începu să se împrăştie prin tot trupul ei, dar apoi totul se opri după ce Tristan o mai penetră o dată. Bettina simţea că îi venea să ţipe când el se relaxă peste ea, extenuat. Trecu un minut, apoi două, dar Tristan nu se mişcă.

— Aş dori să mă ridic, zise ea cu glas rece.

El se sprijini în coate şi o privi.

— De ce? o întrebă încet.

— Aş vrea să mă pun la somn, dacă nu te superi. Aşa că, mă laşi, te rog frumos, să mă ridic?

— Nu te înţeleg, Bettina. Dacă vrei să dormi, atunci dormi.

— Ştiu că nu eşti un domn şi că nu ai de gând să renunţi la patul tău pentru o femeie, aşa că…

— Aici ai dreptate, o întrerupse el. Dar nu trebuie să renunţ la patul meu când intenţionez să-l împart.

— Nu! strigă ea, încercând să-l împingă de pe ea, dar era ca şi cum ar fi încercat să mute un om de fier. Refuz să împart patul cu tine, Tristan. Este suficient de rău că trebuie să îndur… tratamentul şi violul tău. Nu voi împărţi patul cu tine!

— Şi dacă eu insist?

— Nu o să insişti! fumegă ea.

— Ah, dar insist, micuţo, îi răspunse el, zâmbindu-i amuzat.

— Nu înţelegi cât de mult te urăsc? şuieră ea, foindu-se pentru a se retrage de sub el. Nu suport să stau lângă tine. Acum, dă-mi drumul!

— Dacă nu te opreşti din foit, o să fii violată o a treia oară în această zi. Ai prefera asta în loc să împarţi patul cu mine? întrebă el, privind-o diabolic.

Bettina încremeni, temându-se până să şi respire. Îl simţea întărindu-se în interiorul ei şi miji ochii. Erau mari şi îl implorau în tăcere.

— Care este răspunsul tău? O să împarţi patul cu mine?

— Nici de data asta nu-mi dai de ales. Dar greutatea ta este insuportabilă, Tristan. Nu pot să dorm aşa.

— Sunt de acord cu tine, dar mai mult nu cedez.

Şi, zicând acestea, se rostogoli de pe ea, şi Bettina trase repede cuverturile peste ea, se întoarse cu spatele la el şi se lipi cât de mult putea de perete. Îl auzi râzând încet, dar el adormi destul de repede. Oh, Dumnezeule, cât de mult îl ura! El adormise pur şi simplu, ca şi cum această zi nu fusese diferită de altele. În timp ce ei… îi venea să urle. Dacă cineva i-ar fi spus cu o zi în urmă că avea să cadă pe mâinile unui pirat nemilos, ar fi râs isteric. Dar acum… acum fusese

violată – nu doar o dată, ci de două ori în aceeaşi zi – de un bărbat gigantic. Acum, dat fiind că nu mai era inocentă şi nici potrivită pentru căsătorie, nu putea nici măcar să plângă. Lacrimile ar fi eliberat-o de o parte din povară. Dar era prea furioasă pentru a plânge.

Tristan, ca monstrul ce era, se bucura să o aibă sub puterea lui. Păi, asta nu avea să ţină mult. După ce avea să o elibereze şi nu avea să mai fie la mila lui, ea avea să găsească o cale de a se răzbuna pe el. Putea să angajeze o corabie, una mai mare decât asta, şi să-l nimicească pe mare. Da, chiar dacă nu putea să-i taie gâtul cu mâinile ei, tot avea să-i aducă moartea. Contele de Lambert avea să o ajute. Bineînţeles, contele s-ar putea să nu mai vrea să se însoare cu ea. Prea bine, dacă nu o să vrea, atunci ea avea să găsească o altă cale. Dar nu urma să aibă odihnă până când Tristan nu avea să se ducă în iad. Şi, cu acest gând în minte, Bettina adormi în cele din urmă.

Capitolul 10

Bettina se trezi brusc.

Îl visase pe Tristan, şi primul ei gând era că avusese un coşmar oribil. Dar, când privi de jur-împrejur şi văzu unde era, ştiu că nu fusese un coşmar. Era adevărat. Ea era cu adevărat pe o corabie de piraţi. Era la mâna unui bărbat despre care nu ştia nimic, un bărbat care se bucura că avea atâta puterea asupra ei. Şi ce se mai bucura! Văzuse asta în privirea lui, o auzise în tonul vocii lui. Era un bărbat căruia îi păsa doar de dorinţele lui şi pe care nu-l interesau sentimentele ei. Suspinând resemnată, Bettina aruncă aşternuturile şi se aşează pe marginea patului îngust.

Văzu rochia violet făcută morman lângă masă şi conştientiză că dormise fără haine pe ea. Nu-şi amintea ca, în toţi cei 19 ani pe care îi avea, să fi mers vreodată la culcare fără cămaşă de noapte. Cercetă micuţa încăpere dintr-o parte în alta, sperând să găsească ceva de purtat în afară de cămaşa şi rochia ei rupte, şi văzu un cufăr frumos, lucrat manual, din lemn, lipit de perete. Înaintă către el, ştiind instinctiv că în el erau hainele căpitanului, şi îl deschise. Primul impuls fu să sfâşie tot ce conţinea, dar se controlă repede. Presupuse imediat care aveau să fie consecinţele. Căută cu atenţie printre haine, sperând să găsească un halat sau ceva asemănător, dar fu nevoită să se mulţumească cu o cămaşă din mătase de un albastru-deschis.

Bettina o trase peste cap şi observă că decolteul adânc îi expunea sânii fermi şi tineri. Tivul cămăşii nu-i ajungea la genunchi, dar hotărî să nu poarte una dintre perechile de pantaloni ale lui Tristan. Bărbatul era mult prea masiv. Trebuia să găsească ac şi aţă pentru a repara rochia înainte ca Tristan să se întoarcă.

Bettina începu să cotrobăie prin restul cabinei, dar fu întreruptă de un ciocănit la uşă. Primul ei gând fu să găsească ceva cu care să-şi acopere picioarele goale, căci se temea că era Tristan sau vreunul dintre marinarii lui, însă se linişti când Madeleine fu cea care intră. Adusese o tavă cu mâncare pe care o aşeză pe masă.

— Eşti bine, Bettina? întrebă Madeleine. M-am temut că are să te rănească.

— Nu m-a bătut, după cum vezi, răspunse Bettina, simţind cum îşi iese din nou din fire. Acest Tristan se răzbună într-un mod mult mai subtil.

— Nu înţeleg.

— Bineînţeles că înţelegi! răbufni nervoasă Bettina, dar se simţi ruşinată când văzu expresia îngrozită a servitoarei. Îmi pare rău. După cum vezi, căpitanul m-a ameninţat că mă va biciui dacă mă opun sau dacă nu-l ascult. Nu îmi dă de ales decât să mă supun, ca şi cum aş vrea. Şi eu nu pot să suport asta! Vreau să mă lupt cu el, dar mă tem de bici mai mult decât mă tem de altceva.

— Oh, mă simt uşurată să aud asta, draga mea.

— Cum poţi să spui aşa ceva, Maddy? întrebă Bettina, uimită. Cum poţi să te simţi uşurată că trebuie să mă supun acelui… monstru?

— Pur şi simplu, nu vreau să te rănească, zise Madeleine pe un ton stins. Aş face orice ca să-l împiedic pe acel bărbat să te ia cu forţa, Bettina, dar nu am ce. Nu ai nici tu ce să faci.

— Aş fi putut să fac ceva dacă nu m-ar fi ameninţat că mă biciuieşte.

— Da, şi de aceea mă simt uşurată, Bettina. Îţi cunosc temperamentul. Îmi aduc aminte cum te-ai luptat cu băiatul de la grajduri când erai micuţă şi te prefăceai că eşti băiatul pe care tatăl tău şi l-a dorit. Băiatul respectiv te-a necăjit, şi tu nu ai renunţat până când nu l-ai pus la pământ. Te cunosc bine, draga mea, dar niciuna din noi nu-l cunoaşte pe acest căpitan Tristan. Nu mă îndoiesc că te-ar răni dacă ai încerca să te lupţi cu el.

— Nu-mi pasă de asta! răbufni Bettina.

Madeleine suspină.

— Mi-aş fi dorit ca prima noapte petrecută cu un bărbat să fi fost motiv de bucurie. Dar răul e făcut, Bettina. Rănile minţii vor dispărea la un moment dat şi

vor fi uitate. Însă cicatricile de pe trup vor rămâne acolo pentru totdeauna, ca să-ţi amintească de această experienţă neplăcută.

— Neplăcută! Eşti prea blândă, declară Bettina. O experienţă plină de teroare, de coşmar, da, dar neplăcută... asta nu poate fi numită pur şi simplu o experienţă neplăcută.

— Dar asta e tot ce e, o experienţă neplăcută prin care treci. O să se termine repede, şi apoi te vei căsători cu contele şi...

— O să mă căsătoresc? întrebă Bettina cu scepticism.

— Bineînţeles că aşa va fi.

— Dacă acest conte de Lambert nu va dori să se însoare cu mine când va afla că am fost dezonorată? Şi, mai rău, dacă nu va plăti răscumpărarea? Ce se va întâmpla cu noi atunci?

— Nu trebuie să gândeşti aşa, Bettina. Acest conte este francez. Este o chestiune de onoare. O să plătească răscumpărarea şi se va căsători cu tine. Acum, haide şi mănâncă până nu se răceşte mâncarea.

Bettina presupunea că Madeleine avea dreptate. Urma să aibă timp suficient după ca să se îngrijoreze cu privire la conte. Principala ei grijă era căpitanul şi cum să evite să mai facă dragoste cu el. Madeleine adusese două boluri cu supă-cremă de mazăre, şi mâncară în linişte. Bettina termină prima şi se lăsă pe spate, cercetând faţa lui Madeleine. Doica bătrână părea obosită.

— Trebuie să mă ierţi, Maddy. Am fost atât de absorbită să mă autocompătimesc, încât nu m-am gândit să te întreb cum eşti tu. Eşti bine? Ai unde să dormi?

Madeleine înălţă capul şi zâmbi.

— Nu trebuie să te îngrijorezi pentru mine, draga mea. Eu nu am de ce să mă tem de aceşti bărbaţi atât timp cât le place mâncarea mea.

— Mâncarea ta? Tu ai făcut supa?

— Da, chicoti Madeleine. M-au făcut bucătar, temporar. Nu mă deranjează, căci îmi dă ceva de făcut. Nu sunt multe lucruri cu care să poţi lucra în bucătărie, dar cu siguranţă pot să fac o mâncare mai bună decât tânărul pe care l-am înlocuit.

— Cu siguranţă, Maddy.

— Şi ofiţerul acela şi-a eliberat cabina pentru mine, aşa că am unde să dorm.

Pe Bettina o cuprinseră fiorii când auzi de bărbatul masiv care voise să o biciuiască până la moarte.

— Nu trebuie să-l judeci pe Jules pentru ce s-a întâmplat ieri, îi zise Madeleine. Am luat cina cu el, noaptea trecută, şi nu e atât de rău precum pare.

— Dar a vrut să mă omoare. Şi ar fi făcut-o dacă…

Bettina se opri. Detesta să admită că Tristan o salvase de la acea soartă teribilă.

— Da, te-ar fi ucis, zise Madeleine. Şi, dacă ar fi făcut-o, eu aş fi încercat să-l omor. Nu vezi, Bettina? În aceleaşi circumstanţe, tu sau eu am fi reacţionat la fel. Jules a crezut că i-ai omorât prietenul. Mi-a zis noaptea trecută că Tristan e ca un fiu pentru el – sau mai mult ca un frate, căci e o diferenţă de doar zece ani între ei. Tristan şi-a pierdut părinţii când era mic, şi Jules l-a luat şi l-a crescut. Sunt împreună de atunci. Sunt apropiaţi, foarte apropiaţi. Nu te-ai fi comportat la fel ca Jules dacă ai fi crezut că cineva la care tu ţii a fost ucis?

— Presupun că da, răspunse Bettina ranchiunos.

Ştia că Madeleine avea dreptate, dar acest Jules tot o înspăimânta.

— Soarta ne-a adus la mila acestor bărbaţi, continuă Madeleine. Şi nu trebuie să uităm că... suntem la mila lor. Încă mă tem că o să-i faci rău acestui Tristan, şi apoi Jules...

— Nu, nu voi mai încerca să-l omor. Cel puţin, nu până nu suntem în siguranţă.

— Ce vrei să spui?

— Încă vreau să mă răzbun. Tristan m-a dezonorat, m-a minţit... m-a înşelat!

— Dar, Bettina, este un pirat. S-a dat o bătălie, şi corabia noastră a fost pierdută. Căpitanul te vrea, şi, conform codului după care trăieşte el, este dreptul lui să te aibă ca pradă de luptă. Aceşti piraţi încă ne pot ucide dacă vor asta, şi probabil ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost vorba despre o răscumpărare, zise Madeleine.

— Presupun că ai dreptate.

— Aşa că nu trebuie să-l mai enervezi pe căpitan, pentru că viaţa ta e în mâinile lui.

— Dar îl urăsc! Vreau să-l văd mort! ripostă Bettina cu înflăcărare.

— Bettina, ce se întâmplă cu tine? De obicei, când o situaţie este inevitabilă, o accepţi. De ce nu încerci să vezi partea bună? Nu va fi pentru mult timp.

— Şi o zi sub papucul acelui bărbat este prea mult. E o bestie arogantă! Îi face plăcere să mă umilească.

— Bettina, te rog! Ai multe lucruri pentru care merită să trăieşti după ce asta o să se termine. Nu-ţi pune în pericol viaţa!

— Nu te îngrijora pentru mine, Maddy.

— Cum să nu mă îngrijorez, când vorbeşti aşa! Acest Tristan a cruţat echipajul de pe *Windsong,* ceea

ce a fost mărinimos, într-adevăr, dar s-ar putea să te ucidă dacă-l enervezi. Tu nu ştii…

— Cum adică a cruţat echipajul? o întrerupse Bettina. I-a ucis, i-a ucis pe toţi!

— Cred că ai văzut că nu a fost aşa, Bettina, zise Madeleine.

— Eu am văzut… nu am văzut nimic, recunoscu ea fără tragere de inimă. Nu am putut să mă uit în timp ce eram conduse de-a lungul punţii. Am presupus că erau morţi toţi.

— Nu erau. I-am văzut cum respirau. Mulţi zăceau inconştienţi şi majoritatea erau răniţi, dar nu cred că erau morţi.

— De ce le-ar fi permis să trăiască?

— Nu ştiu, iubire. Mi s-a părut straniu la momentul respectiv. Se presupune că piraţii sunt nemiloşi, brute care ucid fără remuşcări, de plăcere sau pentru câştig.

— Sunt totuşi hoţi şi au atacat corabia *Windsong,* nu? Poate că Tristan a fost într-o dispoziţie bună ieri, dar tot pirat este, şi eu îl vreau mort pentru ce mi-a făcut.

— Ah, Bettina, suspină Madeleine. De ce nu poţi fi mai mult ca mama ta, care era aşa blândă? Să accepţi că, în această lume, bărbaţii conduc şi femeile nu au de ales. Ţi-ar fi mult mai uşor dacă ai face asta. La fel cum acasă a trebuit să accepţi ordinele tatălui tău, acum trebuie să le asculţi pe ale lui Tristan. Şi când te vei căsători, va trebui să-l asculţi pe conte. Bărbaţii au un mod de a ne pedepsi pe noi, femeile, când nu facem aşa cum vor. Nu ai învăţat asta când aveau acea atitudine sfidătoare? Ai fost trimisă departe, la şcoală, când mama ta şi-ar fi dorit să rămâi acasă. Tatăl tău v-a pedepsit pe amândouă trimiţându-te departe. Nu ai

învăţat din propriile greşeli?

— Dar asta a fost diferit.

— Da, presupun că a fost. O rudă bărbat are dreptul legal asupra vieţii tale. Acest Tristan nu îţi este rudă, dar tu eşti sub puterea lui acum, şi legile societăţii nu sunt valabile aici, pentru a-l împiedica să te rănească. Adu-ţi aminte, draga mea, pentru binele tău. Renunţă la răzbunarea despre care vorbeşti.

— Am spus că nu o să-l omor până când nu suntem în siguranţă, dar, apoi, voi găsi o cale.

Madeleine lăsă lucrurile aşa. Nu mai avea niciun sens să încerce să o convingă pe Bettina, mai ales când ea părea aşa înverşunată.

— Trebuie să plec să pregătesc masa de prânz.

Madeleine băgă mâna în buzunar şi scoase ac şi aţă.

— Am făcut rost de astea ca să-ţi repari rochia. Aş face-o eu în locul tău, dar cred că ai nevoie de ceva de făcut.

— Da. Şi mulţumesc, Maddy. Mereu te gândeşti la tot.

— Nu la tot, altfel aş fi găsit o cale ca să-l ţin la distanţă pe acel bărbat de tine.

— O să găsesc singură o cale, replică Bettina.

Madeleine scutură din cap şi dădu să se ridice.

— O să mă întorc mai târziu, Bettina, dacă pot. S-ar putea să fiu prea aglomerată dacă noile provizii pe care căpitanul le-a promis ajung în această după-amiază.

— Ce provizii noi? întrebă Bettina surprinsă.

— Cele pe care Jules s-a dus să le cumpere. A plecat în această dimineaţă.

— A plecat pe pământ! exclamă Bettina. Atunci,

suntem în apropiere de ţărm?

— Am crezut că ştii. Corabia a ancorat noaptea trecută, în toiul nopţii. Suntem în portul din Tortola.

Bettina observă în cele din urmă că vasul nu se mişca. După ce petrecuse atât de mult timp în larg, ar fi trebuit să ştie imediat ce se trezise că vasul nu se mai mişca, dar gândurile ei tumultoase o ţinuseră departe de astfel de detalii.

— Acum, putem evada! zise repede Bettina, vădit entuziasmată.

— Este imposibil, Bettina. Am avea nevoie de o barcă, căci corabia este departe de mal. Şi echipajul le-a luat pe toate.

— Putem să înotăm!

— Eu… eu nu ştiu să înot, admise fără tragere de inimă Madeleine.

— Oh, Maddy, Bettinei aproape că îi venea să plângă. Apoi, îşi făcu din nou speranţe. O să mă duc singură. O să aduc autorităţile, şi aceşti piraţi o să fie arestaţi şi spânzuraţi. O să fim libere!

— E o idee bună, draga mea, dar nu o să meargă. Căpitanul este încă pe corabie. Şi el nu o să te lase să evadezi – niciodată.

Şi, la acele cuvinte, speranţele Bettinei se năruiră din nou.

Capitolul 11

Fusese o zi teribil de lungă – sau aşa i se păru Bettinei. După ce termină de reparat rochia şi cămaşa, îşi ocupă timpul făcând ordine în cabină. Observă absenţa pumnalelor şi a biciului, dar se aşteptase la asta. Făcu ordine prin cărţile căpitanului – toate erau

despre mare şi nu prezentau niciun interes pentru ea. Treptat, găsi loc pentru toate mărunţişurile, astfel că, atunci când termină, încăperea arăta cu totul diferit. Însă asta nu-i luă prea mult timp, aşa că destul de repede începu să măsoare cu paşi mari camera, căutând ceva de făcut. Decise să iasă din cabină şi să ia o gură de aer proaspăt, dar şi să se uite la insula în apropierea căreia ancoraseră. De îndată ce păşi în afara cabinei, un individ masiv începu să urle, spunându-i că nu avea voie pe punte. Bărbatul părea prea fioros pentru a se lua la ceartă cu el, aşa că se retrase în închisoarea ei temporară şi trânti uşa. Neavând nimic de făcut, Bettina încercă să doarmă, însă aerul dinăuntru era prea sufocant. Încercă să deschidă mica fereastră, dar era înţepenită. Tânjea să stea pe punte şi să simtă vântul rece prin păr. Dar nu, asta nu era permis, din ordinul căpitanului, era sigură. Probabil Tristan îşi imaginase că ea ar putea încerca să evadeze. Bettina încă spera să fac asta, şi, în timp ce se plimba neliniştită dintr-o parte în alta a cabinei, în timpul zilei, o idee se născu încet în mintea ei, făcând-o să aibă din nou speranţă.

Bettina se ridică să aprindă lumânările în cabină odată cu lăsarea întunericului. Aerul rece îi mângâie obrazul. Se întoarse şi îl văzu pe Tristan în pragul uşii.

— Ţi-a fost dor de mine, micuţo? întrebă el, uşor amuzat.

Ea se îndepărtă când el închise uşa şi începu să desfacă biciul care era încolăcit la pieptul lui, cu mânerul încă atârnându-i pe un umăr.

— Nu mi-ai răspuns.

— Dacă nu te-aş mai vedea niciodată, aş fi cea mai

fericită femeie din lumea asta.

— Mă bucur să văd că eşti la fel de dulce, zise el sarcastic.

— Şi tu, văd, eşti la fel de laş. Te temi să stai în aceeaşi încăpere cu mine fără biciul tău preţios! izbucni Bettina îmbărbătată de furia care creştea în interiorul ei.

Tristan râse şi trânti biciul pe masă.

— În curând, o să-ţi demonstrez că nu am nevoie de acest bici ca să te îmblânzesc.

Bettina nu-l înţelese. Când se auzi un ciocănit la uşă, ea uită de spusele lui. Un tânăr aduse un platou mare cu mâncare şi îl aşează pe masă. O privi timid pe Bettina înainte de a ieşi repede, lăsând-o din nou singură cu căpitanul. Mâncară în linişte, şi Bettina se uită doar în mâncarea ei. Ştia că Tristan o urmărea. Din nou, mâncă în cel mai lent mod posibil, dar lui nu păru să-i pese. Poate că era obosit, se gândi ea plină de speranţă, şi nu avea să-i mai poruncească nimic în această seară.

— Ai vrea să ieşi la o plimbare?

Bettina ridică privirea şi îi întâlni ochii albaştri plini de veselie.

— Am vrut să ies astăzi când era atât de cald aici. De ce nu am voie? întrebă Bettina, încercând să rămână calmă.

— Pentru că nu te vreau pe punte ziua, îi răspunse el.

— De ce? Pe corabia *Windsong* a trebuit să stau în cabină pentru a nu tenta echipajul. Dar echipajul tău a plecat pe ţărm şi nu e nimeni care să mă vadă dacă m-aş duce pe punte. Te temi că voi evada, căpitane? întrebă ea provocator.

— Nu, nu vei evada, Bettina, aşa că uită de asta. Chiar dacă ai reuşi să ajungi pe ţărm, nu ai avea unde să te duci. Te-aş găsi.

— Atunci, de ce trebuie să stau în cabina ta? Cel puţin, oferă-mi libertatea de a umbla pe corabie cât echipajul tău este plecat. Nu văd niciun rău în asta.

— Nu tot echipajul meu a plecat, Bettina. Şi sunt multe corăbii în port. Docurile abundă de bărbaţi. Aş prefera să nu fii văzută la bordul corabiei mele.

— Te temi că voi fi salvată şi tu vei fi spânzurat ca piratul care eşti? întrebă ea.

— Chiar deloc, replică el. Însă cine ştie ce negustor de sclavi s-ar putea furişa la bordul corabiei mele, noaptea, şi te-ar putea fura. Soarta ta ar putea fi mult mai rea decât acum.

— Mă îndoiesc sincer că se poate mai rău, căpitane, îi răspunse ea, aruncându-i o privire plină de dispreţ. Prea bine, atunci. Cât o să fii în acest port?

— Nu mult. Încă o zi sau cam aşa.

— Şi de aici navigăm către Saint Martin?

— Da.

— Atunci, odată ce pornim, aş putea să…

— Nu! i-o tăie el scurt, anticipându-i întrebarea. Eşti o tentaţie prea mare, Bettina.

— Asta e ridicol. Nu sunt diferită de alte femei, şi oamenii tăi cu siguranţă îşi vor fi satisfăcut toate poftele până se întorc.

— Da, o să fie satisfăcuţi, dar, dacă ai avea voie pe punte în fiecare zi, ar apărea probleme. Eşti foarte dorită, Bettina, şi nu o să permit ca oamenii mei să fie tentaţi văzându-te.

— Oamenii tăi m-au văzut deja.

— Da, şi ştiu că eşti a mea. O să-şi aducă aminte

că eşti aşa frumoasă şi o să mă considere un om norocos. Dar, dacă te-ar vedea în fiecare zi, unii ar risca moartea pentru a te avea.

— Ce moarte?

— Eu nu-mi împart femeile, Bettina. O să omor orice bărbat care te atinge, zise el.

Bettina începu să tremure aducându-şi aminte de bărbatul care aproape murise pe *Windsong* din cauza ei. Dar nu avea să mai conteze, pentru că a doua zi ea nu avea să mai fie pe această corabie. Trăgea de timp pentru că ştia că trebuia să-i mai facă pe plac lui Tristan şi în această noapte.

— Te comporţi nerezonabil, căpitane. Nu am nimic de făcut în cabina ta. Cărţile tale nu mă interesează, nu am nimic de tricotat şi e insuportabil de cald. Nu aş putea totuşi să părăsesc cabina chiar şi pentru scurt timp, ziua? Ai putea să mă păzeşti.

Tristan suspină şi se lăsă pe spate.

— Am o corabie de condus. Nu mă pot concentra pe ce am de făcut şi să mă îngrijorez pentru tine în acelaşi timp. Dacă eşti în cabina mea, atunci ştiu că eşti în siguranţă. În plus, fie că te păzesc eu, fie că nu, tot nu te pot ţine departe de echipajul meu. Cât despre căldură, trebuie doar să deschizi fereastra.

— Fereastra, căpitane, e înţepenită, îi răspunse ea sfidător.

Tristan se ridică, înaintă către fereastră şi o deschise fără vreun efort.

— Se pare că nu eşti atât de puternică pe cât te crezi, micuţo. Acum, ai vrea să ieşi la plimbare?

Fără să-i răspundă, Bettina se ridică şi ieşi din cabină. Nu-l aşteptă pe Tristan, ci merse înaintea lui până când ajunsese la balustrada de pe puntea din

faţă. Rămase acolo fascinată de frumuseţea lunii pline, strălucitoare, tropicale, care se vedea la orizont, oglindindu-se în apa întunecată. Marea era calmă şi o briză rece trecea prin părul Bettinei. Insula din apropiere era scăldată în lumina lunii. Bettina putea să vadă umbra unor munţi înalţi, exotici, în depărtare, dar satul din faţa ei putea să fie orice alt port din lume. Nu văzu niciun semn din frumuseţea tropicală pe care se aşteptase să o găsească în Lumea Nouă. Însă, bineînţeles, era noapte, şi tot ceea ce putea ea să vadă erau clădirile care încadrau docul. Era o noapte frumoasă, caldă – o noapte făcută pentru iubire. Ştia că aveau să o aştepte multe asemenea nopţi odată ce ajungea în Saint Martin şi spera că avea să găsească şi iubirea acolo – o iubire care să o facă să uite coşmarul pe care îl trăia acum. Simţi prezenţa lui Tristan în spatele ei. Privind în jos, văzu cum mâinile lui se prind de o parte şi de alta a balustradei pe lângă ea, fără a-i lăsa vreo cale de evadare. Stătea atât de aproape de ea, încât trupul lui îl atingea pe al ei, şi apoi ea îi simţi buzele pe gât. I se ridică părul de pe şira spinării, făcând-o să simtă furnicături prin tot corpul, şi ea îşi dădu seama că trebuia să scape de această atmosferă înainte ca el să continue.

— De ce m-ai lăsat să cred că ai ucis tot echipajul de pe *Windsong?*

El râse încet şi îi cuprinse mijlocul cu braţele, trăgând-o mai aproape.

— Tu ai vrut să crezi ce era mai rău despre mine şi eu nu am văzut niciun motiv să-ţi iau această satisfacţie, dat fiind că era tot ce aveai. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu sunt nenorocitul pe care-l credeai.

— Dar eşti pirat! exclamă ea, întorcându-se pentru a-l confrunta.

— Nu chiar. Din nou, trebuie să te dezamăgesc. Sunt un marinar în slujba Angliei. Atac doar vase spaniole, aşa cum ţi-am zis… nave bogate care duc aur în Spania. Ştii de unde îşi iau aurul spaniolii, Bettina? întrebă Tristan pe un ton rece. Din moartea bărbaţilor, a femeilor şi a copiilor. Spaniolii i-au făcut sclavi pe nativii insulelor Caraibe cucerite şi i-au înfometat şi bătut până la moarte pentru că nu lucrau suficient de repede. Şi, când i-au exterminat pe nativii indieni, spaniolii au adus sclavi negri, pe care i-au tratat în acelaşi mod. Nu am niciun fel de iubire pentru Spania şi mă bucur când le iau aurul şi îl dau Angliei. Ai fi surprinsă să afli că sunt şi corsari francezi care fac acelaşi lucru şi dau aurul Franţei.

— Minţi! Tot ce faci e să minţi! Dacă ataci doar nave spaniole, atunci de ce ai atacat *Windsong?*

— Am intenţionat să acostez nava şi să discut cu tine sau să mă târguiesc cu căpitanul pentru a afla unde erai dusă. Cei de pe *Windsong* au tras primii, şi eu nu fug niciodată de luptă, Bettina. Însă, cum lupta începuse, am dat ordinul să se evite uciderea. Am acostat corabia, te-am luat şi am plecat.

— Dar asta e piraterie!

— Acesta este rezultatul luptei.

— Nu trebuia să mă violezi, căpitane!

— Nu! Nu trebuia. Dar eşti prea tentantă, micuţo. Mă tem că nu am avut suficientă voinţă ca să-ţi rezist.

Suna ca şi cum el voia să o necăjească.

Apoi, o trase aproape de el şi îi cuprinse gura cu buzele. Când ea încercă să se îndepărteze, el doar o strânse mai tare, lipind-o de trupul lui. Ea îi putea simţi

dorinţa şi ştia la ce avea să ducă acest sărut. Ce mai putea să facă? Cum să se mai lupte cu plăcerea care deja se strecura prin trupul ei?

Tristan o eliberă brusc, şi Bettina se lovi cu spatele de balustradă, respirând greoi. Se holbă la chipul lui amuzat, luminat de lună, şi deveni furioasă că el se putea juca atât de uşor cu simţurile ei.

— Haide, zise el, prinzând-o de mână şi trăgând-o în timp ce mergea spre cabina lui.

La adăpostul micuţei cabine, Tristan închise uşa, şi Bettina fugi către colţul opus al mesei lungi. Văzând biciul blestemat acolo, îl ridică şi îl aruncă pe geamul deschis. Apoi, se întoarse triumfătoare către Tristan. Dar el era, în mod vizibil, amuzat.

— Nu ai de gând să mi te opui, micuţo, nu-i aşa? M-am gândit la acest moment toată ziua. Ochii lui albaştri îi întâlniră şi se confruntară cu ochii ei de un verde-închis. Scoate-ţi rochia, Bettina. A sosit clipa.

„Ce pot să fac?” se gândi Bettina nefericită. „Sunt atât de laşă! Mă tem de bici mai mult decât de moarte. Ar fi trebuit să sar din corabie astăzi, dar acum e prea târziu.”

— Acum! urlă Tristan.

Ea începu să ţipe furioasă şi frustrată. Îşi rupse singură rochia abia reparată, apoi smuci de mâneci, rupând rochia şi mai tare. Trase cămaşa peste cap şi o aruncă înspre Tristan. Apoi, se duse la pat şi aşteptă. Tristan se dezbrăcă repede şi veni la ea. Când se aşeză lângă ea, ea îl privi cu sălbăticiune, ochii ei mari şi verzi fiind plini de furie.

— Te urăsc, Tristan, cu toată fiinţa mea. Detest atât de mult atingerea ta, aşa că, dacă trebuie să mă violezi, fă-o repede, şuieră Bettina.

Dar el nu o băgă în seamă.

— Nu în această seară, Bettina. În această seară, o să afli bucuria de a fi femeie.

— Mare ţi-e mândria, *monsieur.* Ea râse cu amărăciune. Ar fi nevoie de un bărbat mai bun decât tine să mă înveţe aceste bucurii.

Când faţa i se întunecă, ea ştiu că şiretlicul funcţionase. El îi desfăcu picioarele şi o penetră cu putere, dar ea primi cu bucurie durerea. De data aceasta, era prea răvăşită pentru a simţi plăcere, şi, abia când el termină, ea se relaxă.

— De ce îţi faci asta, Bettina? De ce îţi negi plăcerea pe care ţi-o pot oferi?

Ea deschise ochii şi îl văzu uitându-se la ea, apoi înţelese că pericolul era încă acolo.

— Nu-mi neg nimic. Spun doar adevărul, i-o întoarse ea, plină de dispreţ.

— Eşti o vrăjitoare.

— Şi tu, *monsieur,* dracul încarnat.

El începu să râdă.

— Dacă asta sunt, atunci facem o pereche bună.

Coborî de pe pat şi îşi trase pantalonii, apoi turnă vin în halbă. Înainte să bea, se aplecă, ridică rochia şi o întinse peste scaun.

— Ar trebui să ai mai mare grijă de hainele tale, micuţo. Nu o să arăţi la fel de atrăgător purtându-le pe ale mele.

— Am alte rochii, răspunse ea cu impertinenţă.

— Da? Şi unde sunt?

— În cuferele mele, bineînţeles.

— Niciun cufăr nu a fost adus la bordul corabiei mele, Bettina. Doar tu, servitoarea ta şi zestrea.

Ea făcu ochii mari.

— Mă minţi din nou!

— De ce aş minţi despre asta?

— Dar rochia mea de mireasă era într-unul dintre acele cufere! ţipă ea către el.

— Sunt sigur că viitorul tău soţ îţi va cumpăra altă rochie.

— Dar nu vreau alta!

Simţea cum o copleşesc lacrimile, dar nu le mai putea opri.

— Am lucrat o lună de zile la rochia mea. Era o rochie frumoasă, şi tu... tu...

Izbucni în lacrimi, ascunzându-şi faţa în pernă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu plângi că ţi-ai pierdut virginitatea, dar plângi că ai pierdut o rochie. Naiba să le ia pe toate femeile şi lacrimile lor!

Tristan îşi luă cămaşa şi ieşi din cabină, trântind uşa în urma lui.

Capitolul 12

Bettina stătea pe patul îngust, numărând în tăcere minutele. Trecuseră cel puţin trei ore de când se oprise din plâns. Plânsul era un lucru atât de prostesc. Doar femeile slabe plângeau – sau cele care voiau mila altora. Dar ea nu era slabă şi îşi jurase că nu avea să-i mai permită vreodată altui bărbat să o vadă plângând. Lacrimile îi ruinaseră planurile şi îl făcuseră pe Tristan să iasă valvârtej din cabină. Încă nu se întorsese, şi ea nu avea de unde să ştie dacă avea sau nu să se mai întoarcă. El putea să fi plecat la ţărm sau să fi adormit altundeva, dar ea nu putea să plece până când nu ştia exact unde era. Trebuia să se întoarcă în cabină! Trecu încă o oră, apoi încă două, dar ea tot singură era.

Trecuse bine de miezul nopţii şi Bettinei îi era greu să-şi mai ţină ochii deschişi, dar nici nu se putea ridica pentru a se plimba dintr-o parte în alta a cabinei ca să alunge somnul. Trebuia să dea impresia că dormea când şi dacă Tristan se întorcea. Când uşa cabinei se deschise în cele din urmă, Bettina închise ochii şi rămase complet nemişcată. În cameră era întuneric şi doar câteva raze ale lunii reuşiseră să pătrundă prin fereastră. Ea nu îl putea vedea pe Tristan, dar îl putea auzi împleticindu-se către pat, bolborosind o înjurătură când se lovi de masă. Câteva momente mai târziu, se trânti pe pat lângă ea, întinzându-şi braţul greu precum o scândură pe pieptul ei, făcând-o să suspine. El nu păru să o audă. Bettina simţi miros de alcool şi zâmbi. Era mai bine decât se aşteptase. El deja dormea şi avea să doarmă buştean pentru tot restul nopţii, şi probabil tot dormind aveau să-l găsească autorităţile când ea avea să le aducă pe capul lui ca să-l aresteze.

Bettina săltă cu grijă mâna lui de pe ea şi apoi se grăbi către marginea patului, fără a risca să se târască pe deasupra lui. Merse ţintă către cufărul cu haine al lui Tristan şi scoase cele două articole pe care le aşezase deasupra celorlalte. Decisese mai devreme că trebuia să poarte hainele lui, căci rochia de catifea ar fi fost prea grea ca să poată înota în ea. Alesese cele mai închise haine la culoare pe care le găsise, ca să nu fie uşor de reperat. Îşi împletise şi ascunse părul sub cămaşa albastră. Şi, ca să-şi ascundă creştetul, fusese nevoită să ia singura pălărie pe care Tristan o avea. Cu borul larg, cu pană, o pălărie care era categoric la modă, dar ea nu şi-l putea imagina pe Tristan purtând-o. Acest tip de pălărie era purtat de gentlemeni cu

bucle lungi, elegante, iar Tristan, cu părul lui scurt, nu era un gentleman. Legă bine pantalonii negri şi foarte largi în jurul mijlocului cu o bucată de material pe care o rupsese din cămaşa ei şi era pregătită de plecare. Ştia că probabil arăta incredibil de ridicol, dar nu avea de ales. Deschise uşa, închizând-o cu atenţie în urma ei, şi se simţi cuprinsă de o panică teribilă când văzu cât de luminos era afară. Lumina lunii făcea ca totul să fie vizibil, ca şi cum era o după-amiază târzie. Detesta faptul că trebuia să iasă din umbre, dar trebuia să găsească o cale de a coborî pe laterala corabiei şi să evadeze pe nevăzute. Ar fi fost mai uşor să alerge către balustradă şi să sară, dar cu siguranţă cineva ar fi auzit zgomotul făcut de ea când lovea apa, şi nu-şi putea permite una ca asta. Cercetând puntea, Bettina nu văzu pe nimeni. Totul era cufundat în tăcere. Cineva stătea, probabil, de pază, dar ea nu putea să facă altceva decât să se roage că nu avea să o vadă. Se îndepărtă încet de perete, dar apoi o cuprinse brusc panica şi fugi către balustradă. Privi disperată dintr-o parte în alta şi văzu o scară din frânghii atârnată de marginea corabiei, care fusese lăsată acolo pentru cei care plecaseră la ţărm. În câteva clipe, se strecură cu uşurinţă în apa întunecată şi caldă. Avu nevoie de treizeci de minute pentru a înota către docuri, asta cu tot cu înconjuratul celorlalte corăbii din port şi cu recuperatul constant al pălăriei lui Tristan. Până când reuşi să găsească o scară de lemn care dădea pe doc, se simţea extenuată. Îşi simţea braţele grele şi ştia că în câteva ore avea să o doară tot corpul. Dar merita orice pentru a-l vedea pe Tristan spânzurat, şi ea nu avea de gând să se mişte de pe insulă până când autorităţile nu aveau să-l trimită pe el în iad.

Bettinei îi venea să râdă cu voce tare doar gândindu-se la asta, dar privi în port, către corabia lui Tristan. Chiar şi de la această distanţă, putea să vadă puntea clar, însă nu se mişca nimic – totul încremenise şi ea era liberă. Se întoarse şi văzu oraşul, apoi tremură uşor. Era la fel de liniştit, şi ea era singură pe docuri. Dar, de undeva din depărtare, se auzea sunetul muzicii amestecându-se cu cel al valurilor din spatele ei. Înaintă către muzică, în speranţa că avea să găsească oameni care să o poată conduce direct către autorităţi, în timp ce muzica se auzea tot mai tare, Bettina putu desluşi veselia petrecăreţilor beţi, aşa că se opri când văzu taverna luminată. În jurul picioarelor ei goale se făcu baltă de la apa care curgea din hainele ei ude, în timp ce ea se gândea ce să facă. Era foarte posibil ca unii dintre membrii echipajului lui Tristan să fie în acea tavernă. Dacă intra, exista posibilitatea de a nu fi recunoscută, dat fiind că era îmbrăcată cum era, dar nu-şi putea permite acel risc. Însă trebuia să găsească ajutor, şi nu era nimeni pe stradă în afară de ea. Dacă intra în tavernă şi era recunoscută, putea să fugă.

Bettina se tot foi pe stradă, încercând să ajungă la o decizie. Tot spera să iasă cineva din tavernă sau să întâlnească pe cineva pe stradă, pe oricine de la care putea cere ajutor. Dar nu apăru nimeni. Putea să găsească o alee pe care să se ascundă şi să aştepte până dimineaţă, când străzile aveau să fie pline de oameni, dar, până atunci, Tristan putea să pună tot echipajul pe urmele ei. În plus, voia să ajungă cu autorităţile pe corabie înainte ca Madeleine să se trezească şi să se îngrijoreze pentru ea. Încet, Bettina vârî capul peste pragul uşii deschise a tavernei.

Rămase locului, cercetând neliniştită încăperea pentru a vedea dacă recunoştea pe vreunul dintre marinarii lui Tristan. Dar era imposibil de zis. Câţiva bărbaţi erau cu spatele la ea, iar alţii dormeau cu capul pe masă. Erau şi femei în încăpere, chelneriţe servind băuturi, pe care bărbaţii se întreceau să le pipăie şi să le ciupească. Bettinei îi veni rău de la mirosul oribil din aer, care se simţea chiar şi din pragul uşii, dar ştia că trebuia să intre dacă voia să găsească ajutor. Înaintă rapid către cea mai apropiată masă, unde trei bărbaţi jucau cu înflăcărare un soi de joc cu nişte beţe mici.

— *Monsieur,* se aventură ea, dar niciunul dintre bărbaţi nu o privi. *Monsieur,* caut un jandarm.

— Nu vrei să vorbeşti în engleză? zise unul dintre ei, ridicând privirea şi făcu ochii mari.

— Să fiu al naibii! Ia te uită la asta!

Ceilalţi doi bărbaţi o priviră cu ochi pofticioşi, şi Bettina se uită la propriul corp. Icni de uimire când văzu cămaşa subţire şi udă lipită strâns de sânii ei, fiind aproape transparentă. Trase repede de material pentru a-l îndepărta de pielea ei, dar era prea târziu, căci cel puţin o duzină de bărbaţi îi văzuseră foarte clar forma sânilor ei perfecţi.

— Care e preţul tău, târfă? O să-l plătesc indiferent cât e, zise un bărbat şi se ridică de pe scaun.

— Stai locului, prietene, zise un altul. Eu am văzut-o primul.

— Ieşi naibii afară! strigă un bărbat uriaş, din spatele barului, către ea. O să porneşti o nenorocită de bătaie, fir-ai tu să fii!

Dar lupta deja începuse între cei doi bărbaţi care vorbiseră primii. Alţii se alăturaseră, doar de dragul unei bătăi bune, şi în câteva secunde încăperea era

plină de bărbaţi beţi care făceau schimb de pumni. Bettina făcu mai mulţi paşi înapoi, încercând să scape, dar simţi o mână gigantică pe umărul ei.

— O să plăteşti pentru asta! tună barmanul, urlând în urechea ei. O să plăteşti pentru stricăciuni!

Bettina se smuci repede, eliberându-se, şi porni către uşă, dar barmanul gras o urmă îndeaproape. Alergă disperată pe stradă, pitindu-se pe prima alee pe care o întâlni, împiedicându-se de câteva grămezi de gunoi în timp ce încerca să scape pe partea cealaltă. Ieşi într-o piaţetă luminată, văzu un jandarm în uniformă şi alergă către el. Îl putea auzi pe bărbatul gras urlând în urma ei.

— *Monsieur,* sunteţi jandarm? întrebă ea, când ajunse lângă bărbat.

— Ce?

Nu ştia de *ce* presupusese că acest oraş era o aşezare franţuzească.

— Sunteţi om al legii? întrebă ea în engleză.

Însă bărbatul în uniformă fu distras de bărbatul gras care alerga de-a lungul pieţei către ei.

— Ce ai făcut, fătuco? întrebă el.

— Nu am făcut nimic, răspunse ea. Căutam un om al legii când…

— Arestaţi-o! urlă barmanul în timp ce se apropia gâfâind.

— Ce a făcut?

— Ea… ea a venit în taverna mea aşa, răspunse el, făcând semn către ea. Şi din cauza ei s-a pornit o bătaie. Sunt stricăciuni!

— E adevărat, fătuco?

— Eu doar căutam ajutor. Nu am găsit pe nimeni care să mă ajute pe stradă, răspunse Bettina.

— Ajutor pentru ce? întrebă ofiţerul.

— Sunt piraţi în port. Mă ţin prizonieră. Am evadat pentru a găsi autorităţile şi…

Ea se opri când ambii bărbaţi începură să râdă de răspunsul ei. Ce era aşa amuzant în povestea ei?

— Dacă spui minciuni, nu o să scapi din asta, zise ofiţerul. Acum, poţi să plăteşti pentru daunele pe care le-ai făcut sau te arestez?

— Dar spun adevărul! exclamă Bettina.

— Poţi să plăteşti pentru stricăciuni? întrebă el din nou, deja nerăbdător.

— Nu.

— Atunci, haide! O prinse de braţ şi începu să o ghideze pe stradă.

— Şi cu daunele cum rămâne? strigă barmanul.

— O să fii plătit de îndată ce fata e vândută.

— Trebuie să mă ascultaţi, imploră Bettina.

— Poţi să te plângi în faţa judecătorului, îi zise morocănos ofiţerul în timp ce o duse către o clădire foarte veche de la capătul pieţei.

— Când pot să-l văd?

— Într-o săptămână sau aşa ceva. Sunt şi alţii înaintea ta.

— Dar piraţii o să plece până atunci!

El o smuci pentru a se uita la faţa ei, cu ochi lipsiţi de compasiune.

— Nu avem corăbii de piraţi în portul nostru, târfă. Şi dacă îi spui judecătorului asemenea poveşti ridicole, o să te trimită la muncă pentru cel puţin şapte ani. Dacă spui adevărul, atunci poate o să fie blând cu tine.

— Blând?

— O să te lase să serveşti în casa lui pentru câţiva ani. Judecătorului bătrân îi plac târfele frumoase care

pot să-i încălzească patul.

O conduse pe Bettina într-o curte largă, îngrădită din trei părţi de celule cu gratii. Ea se înecă din cauza miasmei şi se luptă cu greaţa. El deschise o celulă goală şi o împinse în interior, trântind zăbrelele de fier în urma ei.

— Vă rog, trebuie să mă credeţi! imploră ea, dar el se îndepărtă, lăsând-o singură în întuneric, în celula împuţită.

Câteva momente mai târziu, se întoarse şi îi aruncă printre gratii o pătură aspră.

— Ai face bine să te dezbraci de hainele alea ude. Nu o să valorezi nimic moartă.

Ea era singură din nou. Nu întrezărea nimic în celulele întunecate din faţa ei, dar auzea gemete şi plânsete de jur-împrejur. Se luptă cu lacrimile de autocompătimire, dar picăturile sărate alunecară pe obrajii ei. De ce nu o crezuseră? Bettina aruncă pălăria lui Tristan pe jos şi o călcă în picioare. Era doar vina lui! Scăpase de el, dar intrase într-o încurcătură şi mai mare. Putea să spună adevărul şi să petreacă şapte ani muncind în serviciul comunităţii sau putea să inventeze o minciună uşor de crezut şi să ajungă partenera de pat a unui bătrân. Şi, între timp, trebuia să petreacă şi o săptămână în această celulă împuţită, fără un pat pe care să doarmă. Copleşită de un sentiment de disperare, Bettina se dezbrăcă de hainele ude şi îşi înfăşură trupul tremurând cu pătura aspră. Apoi, se chirci într-unul dintre colţurile celulei şi lăsă somnul să-i şteargă suferinţa.

Capitolul 13

Noaptea era senină şi luna plină strălucea deasupra micuţului şi liniştitului oraş de lângă mare.

Un băieţel de 12 ani dormea dus în casa cu o singură încăpere a părinţilor lui.

Tatăl lui nu mai plecase cu barca la pescuit alături de ceilalţi bărbaţi din sat în acea noapte din cauza unei răceli şi a frisoanelor, aşa că părinţii băiatului dormeau în patul lor mare din colţul căbănuţei.

La trei ore după ce bărcile de pescuit plecaseră din micul sat, veniră spaniolii. Nu veniseră pentru bogăţii, căci sătucul era sărac. Veniseră pentru distracţie, ca să distrugă, să violeze şi să ucidă.

Băieţelul blond se trezi primul când începură strigătele pe străzi. Privi cum tatăl său sări ca ars din pat şi luă un cuţit de bucătărie, singura arma pe care o găsi, apoi ţâşni afară, deşi în urma lui mama băiatului îl implora să nu se ducă. Dar bărbatul înalt cu păr blond ieşi oricum şi fu printre ultimii care muriră de tăişul întunecat al armelor spaniolilor. Băiatul urmări de la fereastră, cu mama lui lângă el, cum spaniolul îşi şterse sabia de trupul însângerat al tatălui său.

Mama băiatului începu să ţipe, şi asta îi atrase atenţia spaniolului, care porni către casa lor. Femeia îl forţă pe fiul ei să se ascundă sub pat şi îi porunci să rămână tăcut indiferent de ce urma să vadă sau să audă.

Apoi, apucă unul dintre cuţitele de bucătărie, împrăştiindu-le pe celelalte pe jos, şi îl aşteptă pe criminalul soţului ei să intre în casă.

În următoarele momente, băiatul văzu, din locul în care era pitit, cum spaniolul intră pe uşă şi apoi auzi

târşâit de picioare în timp ce mama lui se lupta cu bărbatul. Femeia era înaltă şi avea mai multă putere decât te-ai fi aşteptat, căci era mânată de furie. Trecu mult timp până când cuţitul pe care îl ţinea căzu pe podea, dar, cu toate astea, bărbatul nu o putea pune la pământ.

Apoi, unul dintre prietenii spaniolului intră pe uşă şi îi vorbi în spaniolă, strigându-l pe nume – Don Miguel de Bastida. De unul singur, Bastida nu reuşise să o învingă pe mama lui, dar cu ajutorul prietenilor lui nobili, ea fu pusă repede la pământ.

Bastida o violă primul, în timp ce patru bărbaţi o ţineau şi alţii stăteau, priveau şi râdeau. Când Don Miguel de Bastida termină cu ea, se aşeză la masă şi urmări cum toţi bărbaţii pe rând se suiră peste femeie, râzând în tot acest timp.

Din păcate, mama băiatului era cea mai frumoasă femeie din tot satul, şi chiar şi bărbaţii care deja violaseră alte femei îşi doriseră să-şi facă felul cu ea. Băiatul urmărise toate astea de sub patul sub care se ascunsese de frică, neînţelegând cu adevărat de ce mama lui ţipa. Dar îşi aminti de avertismentul mamei sale şi rămase tăcut, ascultând-o, aşa cum făcea întotdeauna. Ţipetele încetară după al patrulea bărbat, şi ea rămase gemând în timp ce alţi cinci o violară, unii găsind plăcere şi din a o bate.

Bastida rămase până la sfârşit, râzând şi încurajând fiecare bărbat. Când totul se termină şi în cameră rămase doar Bastida, femeia se chinui să se ridice în genunchi, pe jumătate înnebunită acum, cu sângele curgându-i pe faţă de la tăieturi. Cu un ultim comentariu, Bastida se întoarse să plece şi el, dar femeia găsi puterea de a apuca unul dintre cuţitele de

pe podea şi de a sări la spaniol. Apoi, băiatul auzi ultimul strigăt al mamei lui, şi ea căzu grămadă pe podea.

Bastida scuipă peste trupul ei neînsufleţit şi înaintă către uşă, şi abia atunci băieţelul se târî afară din ascunzătoarea lui. Alergă în urma spaniolului, aproape orbit de lacrimile pe care le vărsase în tăcere. Îl atacă pe spaniol cu pumnii, dar Bastida doar râse şi trecu cu vârful sabiei peste obrazul băiatului. Apoi, îl trânti la pământ, la doar câţiva metri de unde zăcea tatăl lui, şi îi spuse că nu era un adversar pentru el.

Tristan se ridică în fund pe pat, acoperit de o transpiraţie rece şi lipicioasă. Fusese atât de real, exact cum se întâmplase cu paisprezece ani în urmă.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce trebuia trecutul să-i bântuie visele? Nu avea să uite niciodată acea noapte în care spaniolii veniseră în satul lui, însă de ce trebuia să-şi vadă părinţii ucişi iar şi iar în aceste coşmaruri? Oare nu avea să găsească niciodată pacea? Tristan se ridică şi se stropi cu apă rece pe faţă şi abia atunci observă că era singur. Ţâşni din cabină, cu faţa întunecată precum marea pe timp de furtună şi, în mai puţin de cinci minute, era sigur că Bettina plecase de pe corabie.

*

— Ea e, căpitane?

Bettina deschise ochii şi îl văzu pe bărbatul care o adusese aici noaptea trecută. Clipi de două ori înainte să poată crede că acel bărbat înalt era cu Tristan. Stăteau în interiorul celulei ei şi se uitau calm la ea.

— Da, ea este. Ar trebui să o las în grija voastră.

Aşa ar merita, pentru toate necazurile pe care mi le-a pricinuit, zise Tristan pe un ton aspru.

— Se poate rezolva, căpitane. Încă poate fi reţinută pentru că a deranjat liniştea. Judecătorului i-ar plăcea să pună mâna pe ea.

— I-am promis tatălui fetei că o să i-o aduc. Altfel, m-aş fi spălat pe mâini de ea.

Bettina era confuză. Se ridică, atentă să ţină pătura lipită strâns de trupul ei, şi arătă cu degetul acuzator către Tristan.

— Minte! El este cel despre care v-am spus... piratul. Nu îl puteţi lăsa să mă ia!

— Chiar preferi ce te aşteaptă aici în locul confortului de pe corabia mea, micuţo? întrebă Tristan.

Ce putea să mai spună? Ambele opţiuni erau la fel de îngrozitoare.

Şapte ani de muncă în serviciul comunităţii, câţiva dintre ei cu un libidinos bătrân, sau o săptămână pe corabia lui Tristan şi apoi libertate. Din fericire, Tristan nu aşteptă răspunsul ei.

— Vezi, e o povară aşa mare, încât tatăl ei s-a decis să o trimită la mănăstire. Ea urăşte ideea, aşa că ar face orice pentru a evita să fie dusă acasă.

— E mare păcat că o fată aşa frumoasă este dată bisericii. O las în grija ta, căpitane, dar te rog ţine-o la bordul corabiei tale pe durata şederii aici.

— Nu o să mai facă probleme. Ai cuvântul meu, răspunse rece Tristan.

Deschise mantaua lungă pe care o cărase pe un braţ şi o înveli pe Bettina cu ea. Apoi, ridică hainele ude pe care ea le aruncase pe podea cu o noapte în urmă. Când îşi văzu pălăria, chipul i se schimonosi, dar nu-i zise nimic în timp ce o ridică şi apoi o însoţi pe

Bettina afară din celulă.

— Ai făcut un mare spectacol aseară arătându-ţi trupul la jumătate dintre bărbaţii de pe docuri, mormăi Tristan când ieşiră în piaţă. Ce naiba credeai că faci?

— Eu… eu…

— Nu mai contează! i-o tăie brusc Tristan, strângând-o mai tare de braţ. Orice este mai plăcut decât să împarţi patul cu mine, nu? Chiar să te laşi arestată!

— Da, orice! izbucni sfidătoare Bettina.

El se întoarse să o confrunte, iar ochii lui erau precum nişte cristale albastre, îngheţate. Bettina se temu preţ de câteva momente că avea să o omoare pe loc, chiar pe stradă.

— Un singur lucru mă împiedică să te arunc înapoi în închisoarea din care te-am scos, şi aceea este plăcerea pe care o s-o simt când te voi învinge, zise el şoptit. Mai am să te învăţ ceva, zgripţuroaica mea îndărătnică. Şi, dat fiind că ştiu ce simţi pentru mine, nu o să-ţi placă deloc lecţia.

— Ce vrei să spui?

— Toate la timpul lor, ripostă el cu cruzime şi porni de-a lungul pieţei. Şi, te rog, ţine strâns acea manta, Bettina, sau o să-ţi rup gâtul.

Era complet goală pe sub manta, dar acum se gândea înnebunită să o deschidă şi să meargă aşa, doar ca să-i facă lui în ciudă, lăsând decenţa la o parte. Tristan fumega de furie. Probabil fusese forţat să plătească pentru stricăciunile de la tavernă ca să o elibereze. Ea se întreba ce avea să-i facă. La ce fel de lecţie se referise? Tremură uşor, în ciuda luminii soarelui. În timp ce treceau prin oraş, Bettina se înroşi la faţă conştientizând cât de prostuţă fusese.

Dacă ar fi întrebat ce ţară deţinea această insulă, s-ar fi scutit de atâtea probleme. Această aşezare era englezească, şi Tristan îi spusese că avea aprobarea Angliei. Nu era de mirare că aceşti bărbaţi râseseră de ea când le spusese despre corabia de piraţi care era în port. Pentru englezi, Tristan nu era un pirat.

În mai puţin de o oră, Bettina era înapoi în cabina lui Tristan, dar, de această dată, el încuie uşa în urma lui după ce o împinse înăuntru. Nu-i mai adresase niciun cuvânt, aşa că nu ştia la ce să se aştepte. Rămase singură pentru restul zilei şi îşi petrecu timpul încercând să-şi repare rochia din nou. Madeleine veni să o vadă în acea seară şi petrecu mai mult de o oră certând-o pentru tentativa ei de evadare. După ce Madeleine plecă, Bettina rămase singură şi stătu fără să facă nimic până când, în cele din urmă, adormi.

Capitolul 14

Bettina se trezi din somnul adânc simţind o apăsare uşoară şi delicată pe buze. Deschise ochii şi îl văzu pe Tristan sărutând-o. Era un sărut tandru – acel tip de sărut pe care un soţ l-ar oferi soţiei lui la trezire. Încercă să se ridice, dar Tristan o împinse ferm în saltea.

— Vreau să mă ridic, Tristan.

— Sunt foarte conştient de dorinţele tale, Bettina, dar, din nefericire pentru tine, am altceva în gând. Îi vorbi cu amărăciune, iar zâmbetul de pe buze nu se reflecta în ochii lui albaştri şi întunecaţi. Era furios pentru ce se întâmplase cu o zi în urmă, iar ea vedea clar asta. Atunci, oare de ce o sărutase atât de tandru doar cu câteva momente în urmă?

— Lasă-mă să mă ridic! porunci ea tăios. Ştii prea bine că nu suport să fiu în apropierea ta!

— Da, ştiu, zise el. Şi tocmai de aceea o să-mi facă plăcere să-ţi dau ultima lecţie.

— Cu siguranţă, nu intenţionezi să... Ea se opri când el vârî mâna pe sub cămaşa ei şi îi mângâie un sân, oferindu-i astfel răspunsul. Cel puţin, ai decenţa de a aştepta până la noapte înainte de a începe să mă torturezi! izbucni ea.

— Tortură? Asta numeşti tu tortură? întrebă el, dezmierdându-i sfârcul.

— Da! Este tortură, pentru că eu te urăsc!

— Poţi să mă urăşti, micuţa mea şerpoaică franţuzească, dar trupul tău o să adore ceea ce o să-i fac. Şi, înainte ca ea să mai poată spune ceva, Tristan îi ridicase cămaşa şi o trăsese peste cap, aruncând-o pe podea. Îi desfăcu picioarele cu genunchii şi începu să maseze carnea moale dintre coapsele ei.

— Nu! ţipă ea.

Se strădui cu disperare să-i îndepărteze mâna, dar el era de neclintit. Plăcerea se răspândea prin trupul ei, şi ea nu putea să o oprească. Degetele lui erau magice, trezindu-i trupul la viaţă împotriva voinţei sale. El îşi îngropi faţa în gâtul ei, făcându-i pielea să ardă sub atingerea buzelor lui, iar ea ştia că avea să fie pierdută dacă nu-l oprea acum. Trebuia să-l oprească!

— Barba ta... reuşi ea să spună în cele din urmă. Mă enervează. Mă gâdilă.

El înălţă capul ca să o privească, dar ochii lui erau lipsiţi de milă.

— Nu te-ai plâns de asta până acum.

— Înainte, ai fost foarte rapid, pufni ea. Gâdilatul o să mă facă să râd, şi s-ar putea să crezi că râd de

modul în care faci dragoste.

— Cu cine să faci tu comparaţii, Bettina, când nu ai mai fost cu un alt bărbat înaintea mea?

— E destul că mă îngreţoşezi, îi răspunse ea, dar înţelese deja că eforturile ei erau inutile.

Cum putea să-l enerveze mai tare ca să o violeze repede?

— Cuvintele tale veninoase o să treacă neobservate de această dată, Bettina. Odată pentru totdeauna, o să înveţi ce înseamnă să fii femeie.

Cuvintele lui erau voit reci. Se sui pe ea şi îi acoperi buzele cu ale lui, oprindu-i orice protest. O penetră încet, tandru, şi de această dată ea nu mai simţi nicio durere. Acţiunile lui nu se potriveau cu emoţiile, căci se purta tandru, deşi părea nemilos. Se răzbuna pe ea cu răbdarea lui, iar ea nu se putea opune.

O penetră puternic şi rămase în interiorul ei în timp ce-i acoperi faţa şi gâtul cu sărutări. Buzele lui le întâlniră din nou pe ale ei, arzând-o cu pasiunea sărutului său. Începu să se mişte în ea, încet, apoi mai repede. Senzaţia stranie creştea, răspândindu-se în vintrea ei precum focul lichid. Şi, în curând, Bettina se agăţă de Tristan, atingând orgasmul. Îl auzi apoi râzând cu poftă, triumfător, şi se simţi mult mai umilită de asta decât de toate lucrurile îndurate până acum. Deci, asta era răzbunarea lui: să-i ofere plăcere – minunată, incredibilă. Şi, în culmea extazului, ea se agăţase de el ca şi cum nu ar fi vrut să-i dea drumul.

— Încă vrei să mă critici pentru modul în care fac dragoste, micuţa mea?

Ea ridică privirea şi îi văzu expresia îngâmfată, faţa zâmbitoare, şi brusc se simţi extrem de furioasă. Pe el,

pentru că el nu avea să o lase să uite vreodată de puterea lui, şi pe ea, pentru că pierduse controlul asupra trupului ei în focurile pasiunii.

— Blestemat să fii, Tristan! strigă ea şi îl împinse de pe trupul ei.

El privi amuzant cum ea se împletici, coborând din pat, şi luă cămaşa de pe podea. Se îmbrăcă repede şi se întoarse, cu mâinile în şolduri, ca să-l confrunte. Părul ei lung şi mătăsos i se revărsa pe spate.

— Nimic nu s-a schimbat! Mă auzi? Nimic! Tot te urăsc… mai mult ca niciodată!

— De ce? Pentru că am făcut dragoste şi ţi-a plăcut? întrebă Tristan.

Se ridică de pe pat şi începu să se îmbrace.

— Trupul meu m-a trădat, dar asta doar pentru că nu am putut să mă lupt cu tine. Ameninţările tale blestemate m-au oprit! Şi…

Ea se opri dintr-odată, făcând ochii mari. Oh, nu! Cum de putuse fi atât de proastă? El nu ar fi biciuit-o! Mersese la cacealma! Îi ura pe spanioli pentru că îşi băteau sclavii şi el nu-i făcuse niciun rău până acum, în ciuda tuturor problemelor pe care i le crease. De ce nu îşi dăduse seama mai devreme?

— Bettina, ce se întâmplă cu tine? întrebă el.

— Blestemat să fie sufletul tău păcătos, Tristan! izbucni ea.

— Unde naiba ai învăţat un asemenea limbaj? Cu siguranţă, nu la mănăstire.

— De la oamenii tăi! Nu au bunul-simţ să fie atenţi la ce vorbesc în prezenţa doamnelor de la bordul corabiei.

— Şi crezi că acest limbaj este demn de o lady? comentă el.

— Eu nu mai mă simt ca o lady. Mi-ai luat asta – dar gata!

— Ce vrea să însemne asta?

— Oh, nimic… nimic, chiar nimic.

Se decisese să aştepte momentul favorabil pentru a-i da în vileag cacealmaua. Brusc, zâmbi şi apoi începu să râdă când văzu privirea surprinsă din ochii lui Tristan. Cât de fericită era! Fericită că nu mai trebuia să se supună acestui gigant, acestei bestii de bărbat, fericită că nu mai trebuia să se înjosească în faţa lui sau să-i mai îndure atingerile. Putea să se lupte cu el acum. Şi, dacă el avea să o învingă cu forţa lui, nu era nimic umilitor în asta. Cel puţin, avea să lupte până la capăt. Bettina continuă să râdă.

— Ţi-ai pierdut minţile? o întrebă Tristan.

El era îngrijorat că o forţase prea mult. Înaintă către ea şi o scutură de umeri până când ea se opri din râs. Însă ea încă zâmbea. Şi apoi, el deveni şi mai confuz când privi în ochii ei de un albastru întunecat.

— Ce culoare sunt ochii tăi, Bettina? întrebă el mirat.

Ei îi pieri zâmbetul şi se smuci din strânsoarea lui.

— Mi-ai văzut ochii destul cât să ştii ce culoare sunt, răbufni ea, întorcându-se cu spatele la el.

— Ochii tăi tocmai au fost albaştri, albaştri ca safirele. Şi totuşi, de când eşti la bordul corabiei *Spirited Lady,* au fost mereu verzi – până acum.

— Nu fi absurd. Ochii nu-şi schimbă culoarea. E doar lumina.

— Uită-te la mine, acum! îi porunci el.

Şi, când ea refuză, el o roti doar ca să vadă că ochii ei erau din nou verzi.

— Ţi-am spus că era doar lumina, zise ea.

Dar se întoarse repede cu spatele la el, căci confuzia de pe chipul lui o făcea să-i vină iar să râdă. Tristan avea sentimentul neliniştitor că Bettina îşi bătea joc de el. Nu era lumina. Ştia prea bine ce văzuse. Ochii ei fuseseră la fel de albaştri precum adâncimile mării. Oare ochii ei îşi schimbau culoarea în funcţie de dispoziţia ei? Erau verzi când era nervoasă sau speriată şi albaştri când era fericită? Oare fusese fericită pentru un moment? Dar de ce? Ce motive de bucurie avea în situaţia dată? Păi, era sigur că trebuia să o constrângă ca să afle, şi nu avea timp acum.

— Acesta este numele corabiei tale? *Spirited Lady?* întrebă ea.

— Ce? Oh, da, zise el şi rânji la ea. Numele se cam potriveşte cu tine, nu-i aşa?

— Aşa crezi? întrebă ea jucăuş. Nu prea mi-ai permis să fiu răzvrătită.

— Şi despre ieşirea ta de mai devreme ce spui?

— Te-a rănit foarte mult, căpitane? Nu-ţi văd rănile, îl necăji ea.

El râse şi schimbă subiectul, căci era clar că ea începuse un joc cu el.

— O să caut să văd dacă avem în magazie materiale. Dacă da, poţi să-ţi faci nişte rochii mai răcoroase. În plus, asta te va ţine şi ocupată.

— Mulţumesc.

El o privi încurcat, pentru că nu se aşteptase la mulţumiri din partea ei. Îşi schimbase atitudinea faţă de el, şi asta îl uimea. Avea să afle în curând ce mai punea la cale. Şi, cu acest gând în minte, ieşi din cabină.

*

La scurt timp după ce căpitanul plecă, Madeleine veni în cabină cu un platou cu mâncare, iar ea şi Bettina mâncară împreună. Ea observă imediat voioşia Bettinei, dar crezu că îşi acceptase în cele din urmă soarta. Plecaseră din Tortola la răsărit, dar Bettina nu ştiuse asta până nu o informase Madeleine. O irita faptul că Tristan îi distrăgea atât de tare atenţia încât nu mai observa nimic altceva în afară de el.

Tristan se întoarse înainte de prânz cu două role de mătăsuri pastelate. Le aşeză pe masă, alături de un ghem de dantelă şi de aţe, apoi scoase de la brâul lui o foarfecă din aur. Dar ezită înainte să o aşeze lângă restul.

— Pot să am încredere în tine că nu vei folosi această foarfecă pe post de armă? întrebă el scurt.

— Am zis că nu voi mai încerca să te ucid, Tristan, răspunse Bettina în timp ce se ridică pentru a cerceta mătăsurile. Eu sunt un om de onoare, spre deosebire de tine.

El zâmbi, dar încă ezita să-i înmâneze această posibilă armă.

— Dacă tot nu ai încredere în mine, atunci Maddy poate lua cu ea foarfecă atunci când va pleca şi să ţi-o returneze. Aşa ai fi mulţumit? Văzând că el încă părea să aibă îndoieli, ea râse uşor. O să fac să-ţi fie uşor, căpitane. Nu trebuie să recunoşti că te temi de mine. Maddy o să-ţi aducă foarfecă.

Madeleine încuviinţă din cap. Ea se întrebă de ce Bettina juca acest joc cu căpitanul, dar, slavă Domnului, el nu părea să fie deranjat. Însă rămase fără suflu când Bettina continuă:

— Cum se face, Tristan, că ai aceste materiale,

când spui că ataci doar nave care cară aur?

El râNji, căci îi observă ochii albaştri.

— Materialul era pe o navă cu aur, alături de multe alte bunuri care îi erau duse unei contese spaniole. Dacă aceste culori nu-ţi plac, mai sunt şi altele din care poţi să alegi.

— Atunci, nu o să te deranjeze dacă şi Maddy îşi schimbă garderoba? se aventură ea, cu glas dulce.

— Acest material ar putea fi vândut în Tortuga la un preţ bun. E destul că ţi l-am pus la dispoziţie.

— Nu e destul! Chiar trebuie să-ţi aduc aminte că tu ai ales să ne abandonezi cuferele, lăsându-ne doar cu hainele de pe noi?

— Prea bine! răspunse Tristan aspru. Mai doriţi şi altceva, milady?

— Doar să nu te mai văd niciodată, răspunse ea sfidător, zâmbindu-i.

— Asta, din păcate, nu pot permite. Şi, zicând acestea, Tristan se întoarse şi ieşi din cabină.

Bettina oftă şi se răsuci către servitoarea ei, care era cam palidă.

— Bettina, trebuie să ai grijă ce-i spui căpitanului. Nu trebuie să-l mânii! o avertiză rugător Madeleine.

— Iar tu nu trebuie să te îngrijorezi, îi zise Bettina. Căpitanul nu ne va face rău.

— Dar ai zis că o să te biciuiască dacă i te opui.

— Da, dar nu mă opuneam acum, doar îl provocam. Şi, după cum vezi, nu a făcut nimic, adăugă Bettina.

— Dar de ce îţi băteai joc de el? Părea că voiai să-l faci să-şi piardă cumpătul. Îl cunoşti pe acest bărbat de doar patru zile. Este imposibil să anticipezi cum o să reacţioneze la provocările tale.

Bettina se decise să nu-i spună lui Madeleine despre planurile ei pentru această seară, căci asta ar fi îngrijorat-o cu adevărat.

— Nu te preocupa. Mă descurc eu cu Tristan. Acum, haide, să începem, zise Bettina, alegând mătasea verde-deschis.

Madeleine scutură din cap, zâmbind timid.

— O să-i cer căpitanului bumbac simplu. Nu am purtat în viaţa mea mătase şi nu intenţionez să încep acum.

Capitolul 15

— Am dus-o pe bătrână în magazie.

Bettina tresări auzindu-l pe Tristan, pentru că fusese atât de prinsă cu lucrul la rochia ei nouă, încât nu-l auzise intrând în cameră.

— Ce?

— Servitoarea ta. Am dus-o în magazie ca să ia bumbacul pe care l-a cerut şi, când a văzut asta, a zis că ai nevoie de aşa ceva, răspunse Tristan aşezând pieptănul de argint pe masă înaintea Bettinei. Eşti mulţumită acum?

— Mulţumită? Nu ţi-am cerut materialul, căpitane. Tu l-ai oferit. Eu doar am sugerat să faci la fel şi pentru servitoarea mea. Deja ţi-am mulţumit pentru asta, nu o voi face din nou. Cât despre piepten, e, într-adevăr, frumos, dar eu aveam unul, Tristan. Nu era la fel de frumos ca acesta şi era doar din lemn, dar îl preţuiam pentru că era un cadou de la mama mea. Pieptănul îmi este de folos, dar nu-l înlocuieşte pe al meu.

— Ai vrea să mă întorc să-ţi recuperez cuferele? întrebă sarcastic Tristan.

— Da.

El suspină, căci ar fi trebuit să-şi închipuie care avea să fie răspunsul ei.

— Echipajul de pe *Windsong* trebuie să-şi fi revenit suficient până acum. Asta ar însemna o nouă luptă.

— Uit mereu că eşti un laş, replică Bettina.

— Nu am fugit niciodată din faţa unei bătălii… ţi-am zis asta deja.

— Nu, tu doar cu femeile te temi să te lupţi.

— Să mă lupt cu tine nu ţi-ar aduce nimic, Bettina. Deşi tu crezi că mi-ai putea face rău, nu ar fi aşa. Nu vreau să te rănesc în timpul încăierării, atâta tot.

— Dar eu tare aş vrea să te rănesc, Tristan, să te văd în chinuri pentru ceea ce mi-ai făcut.

— Păi, şerpoaica mea mică însetată de sânge, asta nu o să poţi face.

Bettina zâmbi şi nu mai spuse nimic. Continuă să coasă în timp ce Tristan se aşeză şi îşi turnă un păhărel de rom.

— Ai mâncat? întrebă el, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Da, răspunse Bettina. Băiatul acela mi-a adus de mâncare în urmă cu ceva timp. Începusem să sper că nu ai să te întorci în această seară, dat fiind că e deja foarte târziu. Maddy ţi-a dat foarfecă înapoi?

— Ce fel de joc jucai dimineaţă, Bettina? o întrebă el, ignorându-i provocările. De ce ţi-ai schimbat atitudinea atât de brusc?

— Atitudinea mea nu s-a schimbat, răspunse ea încet. Încă te urăsc, Tristan.

Cu părul desfăcut, ea îşi plecă privirea la rochia pe care o făcea, aşa că Tristan nu-i putea vedea chipul. Şi voia să-i vadă ochii. Oare erau albaştri precum marea

sau tulburător de verzi? Tonul vocii ei nu arăta nimic din ura despre care vorbea, şi, cu toate acestea, el ştia că ea îi spunea adevărul. Nu era nici urmă de îndoială că ea îl ura, dar unde era revolta când înflăcărată, când rece de ziua trecută? Unde era temperamentul vulcanic de dimineaţă, înainte ca această schimbare să aibă loc?

— Ai vrea să ne plimbăm înainte să ne retragem pentru noapte? întrebă Tristan.

— Nu dacă ai de gând să mă săruţi din nou la lumina lunii.

— Mă declar vinovat de o asemenea intenţie. Aşa că, dacă vrei să rămâi încăpăţânată, ne putem retrage acum.

— O să mă plimb singură, se aventură ea.

— Nu, nu o să faci asta!

— Atunci, tu poţi să te retragi.

— Asta o să faci şi tu, micuţo, îi răspunse Tristan.

Se ridică şi sorbi ultima picătură de rom.

— Nu până nu îţi dai jos barba.

— Ce? întrebă el, convins că nu auzise bine.

— O să-ţi dai barba jos până când faţa ta rămâne fină. Eu nu glumeam când am zis că mă deranjează. Aşa că rade-o! îi porunci Bettina cu ochii verzi precum smaraldele.

— Nu o să fac aşa ceva, femeie!

Orice întârziere merita, chiar dacă era inutilă, considera Bettina. Barba lui nu o deranja de fapt, dar merita să se certe doar ca să vadă dacă avea să câştige.

— Insist să o razi, Tristan. Nu o să mă mişc de pe acest scaun până nu faci asta.

— Nu eşti în situaţia de a insista pentru nimic,

mormăi el.

— Ai vrea să mă lupt cu tine din cauza unui lucru atât de mărunt? întrebă Bettina, sfidătoare. De ce nu vrei să faci acest lucru mic pentru mine?

— Îmi place faţa mea aşa cum e!

— Mie nu-mi place! răbufni ea. Te temi să scapi de barbă pentru că atunci o să ţi se vadă şi mai mult cicatricea? Din nou laş, căpitane?

El încremeni când ea pomeni despre cicatricea lui şi o privi cu ochi reci.

— Te întreci cu gluma, Bettina!

Ea înţelese că întrecuse măsura. El era evident sensibil când venea vorba despre cicatricea de pe faţa lui. Ea îşi reaminti că, de fapt, nu-l cunoştea pe acest bărbat, că nu era capabilă să-i judece reacţiile. Dar nu avea să dea înapoi acum.

— De ce ascunzi cicatricea? Mulţi bărbaţi au semne. Nu e ceva de care să te ruşinezi.

— Nu o ascund! Ai vrea ca eu să am faţa bărbierită când tot echipajul meu are barbă?

— Da! Ţi-am spus că barba ta mă deranjează. Rade-o şi dovedeşte-mi că nu eşti laş.

— Nu!

— Atunci, du-te în pat, Tristan, dar du-te singur. Eu n-o să cedez.

— Blestemată să fii, femeie! tună el, dar Bettina rămase calmă şi se apucă iar de cusut. Intenţiona să nu renunţe la asta, înţelese el. Putea chiar să-i pună la încercare cacealmaua, şi el nu voia să piardă puterea pe care o aveau ameninţările lui asupra ei pentru un nimic. Femeile şi tâmpeniile lor!

— O să mă întorc repede şi, când vin înapoi, vreau să te găsesc în pat, fără haine! Ai înţeles? Dezbrăcată

şi aşteptând!

Tristan se răsuci pe călcâie şi ieşi. Cabina lui nu era departe de cea pe care Jules o împărţea pentru moment cu Joco Martel, şi, văzând lumină pe sub uşă, Tristan bătu cu putere. După câteva clipe, uşa se deschise, şi Jules apăru în prag, confuz.

— Credeam că te-ai retras pentru noapte, remarcă Jules.

— Da, dar am nevoie de ajutorul tău.

— Nu poate să aştepte până mâine, Tristan?

— Nu! tună el. Am nevoie să mă bărbiereşti… acum!

— Ce glumă e asta? De ce naiba ai vrea să umbli bărbierit – şi de ce acum?

— La naiba, Jules! Nu mai pune atâta întrebări, doar fă-o! Dacă aş avea o oglindă, aş face-o singur.

Jules începu să râdă. Întoarse capul şi îl privi pe Joca, aflat încă la masă.

— Se pare că domnişoara temperamentală a câştigat o rundă cu prietenul meu, remarcă Jules către Joco, apoi se întoarse la Tristan. Asta e ideea ei, nu? De când faci tu ce vrea zgripţuroaica? Unde îţi e logica?

— Logica nu a mers în această chestiune, aşa că hai să terminăm odată, mârâi Tristan.

Mai târziu, când se întoarse în cabină, Tristan se simţea ca un prost. Încă putea auzi râsul lui Jules şi cuvintele înţepătoare:

— Acum arăţi ca puştiul care eşti, de fapt.

Şi acum, într-adevăr, arăta mai tânăr decât era. La naiba! Nici o altă femeie nu se plânsese vreodată de barba lui, şi majoritatea bărbaţilor purtau barbă.

Bettina se plânsese doar ca să-l enerveze, era sigur de asta acum. Barba avea să-i crească repede. Şi,

cu acest gând, Tristan deschise uşa de la cabina lui şi intră.

Bettina se plimbase de colo-colo, temându-se de momentul în care Tristan avea să se întoarcă şi lupta avea să înceapă. Însă fu surprinsă văzându-l. Barba aurie şi mare a lui Tristan ascunsese atât de multe, şi fără ea putea să vadă că el era foarte frumos şi foarte tânăr. Nu putea să-şi ia ochii de la faţa lui şi rămase nemişcată în mijlocul camerei. Şi, pentru câteva secunde, gândi ceva de neconceput: ea chiar s-ar fi putut îndrăgosti de acest bărbat dacă nu l-ar fi detestat atât. Dar gândul acesta era absurd.

— Când dau un ordin, mă aştept să fie urmat! îi zise Tristan aspru.

Dar Bettina nu era atentă la tonul vocii lui. Fără barbă, nu mai arăta ca un pirat periculos, şi ea nu se mai temea de el. Era masiv, într-adevăr, dar avea o faţă atât de frumoasă, că nu-i putea lua în serios asprimea tonului.

— Eu nu mai ascult de ordinele tale, zise ea în cele din urmă.

El strânse din dinţi.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Înseamnă, Tristan, că tu nu mă deţii şi nu eşti soţul meu. Aşa că nu o să te ascult.

Tristan traversă repede scurta distanţă dintre ei. Încet, îi înălţă chipul către al lui, dar ea îi evită ochii.

— Ai uitat că eşti pe corabia mea, în mâinile mele? îi reaminti Tristan, însă asprimea din tonul lui dispăruse.

— Poate că sunt pe corabia ta, dar nu am avut de ales. Şi în mâinile tale? Poate. Dar, aşa cum ai spus, Tristan, tu nu mă deţii. Nu sunt sclava ta.

— Eşti prizoniera mea.

— Oh, da, zise ea sec. Şi prizonierii care nu ascultă sunt biciuiţi, nu, căpitane?

— Asta vrei?

Bettina făcu un pas în spate şi îl privi straniu, ca şi cum se gândea cum să răspundă la întrebarea lui. Apoi, brusc, îşi smuci un braţ în spate şi îi trase un pumn în obraz, dezechilibrându-l. Primul impuls al lui Tristan fu să-i răspundă, şi ridică mâna, dar se opri când îi văzu privirea sfidătoare. Ea rămase locului, fără a clipi, frecându-şi pumnul de cealaltă mână şi aşteptând ca el să o lovească înapoi. Când el nu o făcu, ea râse cu amărăciune.

— Unde îţi este biciul, Tristan? Scoate-l şi du-ţi la bun sfârşit ameninţările. Cred că erau zece bice pentru fiecare lovitură, nu? Sau poate vrei să aştepţi până mai creşte numărătoarea? Sunt sigură că se va întâmpla asta până să se termine noaptea.

Tristan suspină şi se îndepărtă de ea. Se prăbuşi în scaunul orientat către Bettina şi depărtă picioarele.

— Deci la asta s-a ajuns, zise el resemnat. De asta ţi-ai schimbat starea, pentru că tu crezi că eu nu îmi voi duce la bun sfârşit ameninţările?

— Te ocupi doar cu înşelăciuni! Eşti un mincinos, şi nu mai cred un cuvânt din ce spui! îi zise ea cu înflăcărare.

— Ce te face să crezi că te-am păcălit?

— Chiar tu ai zis că îi urăşti pe spanioli pentru că şi-au bătut sclavii. Nu ai face la fel, zise ea triumfător.

— Nu asta am spus, Bettina. Nu pentru că şi-au bătut sclavii îi urăsc pe spanioli, ci pentru un alt motiv, mult mai puternic.

Bettina înlemni. Ura bruscă din ochii lui când

pomeni despre spanioli o făcu să se cutremure.

— Dacă mă biciuieşti, nu vei putea… nu vei putea…

— Să fac dragoste cu tine? continuă Tristan. De ce? Ar fi, într-adevăr, mai dureros pentru tine, dar cum m-ar opri asta?

Ura clocotea în ea.

— Nu ai face asta! izbucni ea.

— De ce nu? Pe mine nu m-ar deranja. Logica ta e doar a ta, nu şi a mea.

— Nu ai putea să mă dai logodnicului meu cu trupul marcat de cicatrici.

— Mă uimeşti, Bettina. După logica ta, ai vrea să te dau înapoi fără nicio zgârietură. Te asigur că vei fi îmbrăcată. Nu o să fie nicio urmă la vedere.

— Am voce, Tristan!

— O să porţi căluş, zise el simplu. Schimbul va avea loc la bordul corabiei *Spirited Lady,* iar contele de Lambert va fi adus aici de către oamenii mei. Eu o să fiu departe pe mare până când va putea porni contele după mine.

Bettina simţi că i se face rău. Îi pusese la încercare cacealmaua şi pierduse. Se păcălise singură că el nu era un pirat cu sânge-rece, amăgită de faţa lui frumoasă. Dar ce aştepta? De ce nu o lovise şi el?

— Ce vrei să faci? întrebă ea cu, ochii plini de frică.

— Nimic.

— Dar eu…

— Ai avut dreptate, zise el.

Ea îl privi cu gura căscată.

— Atunci, de ce mi-ai negat raţionamentul?

— Pentru că raţionamentul tău nu e al meu.

— Dar nu înţeleg, ripostă Bettina.

Tristan se aplecă în faţă, pe scaun, şi îşi aşează mâinile pe genunchi. Era lipsit de mânie, dar nu părea plin de compasiune.

— Să nu te îndoieşti că o să folosesc biciul dacă trebuie, Bettina. Aşa că nu mă mai subestima pe viitor. Dar nu vreau să-l folosesc doar pentru că tu vrei să mi te opui în loc să fii supusă. E alegerea ta.

Bettina îl privea cu ochii arzând de mânie.

— De ce m-ai păcălit, dacă asta simţi? De ce nu m-ai lăsat să lupt pentru onoarea mea din prima?

— Înţelege asta, Bettina. Tu nu însemni nimic pentru mine, cu excepţia plăcerii pe care mi-o aduci în pat. Recunosc că eşti cea mai drăguţă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, dar nu am loc în viaţa mea pentru tine sau pentru oricare altă femeie. Aleg să mă bucur de tine şi să evit conflictul, dacă este posibil – nu contează prin ce mijloace. Dar, din moment ce eşti hotărâtă să mi te opui, Bettina, aşa să fie. E dreptul tău, şi nu te voi biciui pentru el.

— Oh! Bettina se întoarse pentru a se uita la expresia lui arogantă.

Mai mult decât orice, îşi dorea să îl omoare! Dar nu putea! Îi jurase lui Madeleine că avea să aştepte până când erau în siguranţă. Dar apoi, da, apoi…

— Nu trebuie să te lupţi cu mine, Bettina, zise Tristan întrerupându-i gândurile criminale. Răul a fost făcut, şi nu ai altceva de câştigat în afară de frustrare.

— Aş avea satisfacţie!

Bettina îl confruntă, gata de luptă.

— Atunci, va trebui să fie viol?

— De fiecare dată a fost viol! răbufni ea.

— Nu o să-ţi placă, Bettina.

— Nici ţie!

— Din nou, un test de putere, ah? Păi, cel puţin, o să-ţi demonstrez odată pentru totdeauna că puterea ta nu se compară cu a mea.

El se ridică, şi Bettina fugi către uşă. Dar, înainte să o deschidă, Tristan o luă pe sus şi o aruncă peste umăr. Ea lovi cu picioarele, dar nu reuşi să-l atingă. Îl lovi cu pumnii peste spate, dar era ca şi cum ar fi dat într-un bolovan. Când Tristan ajunse lângă pat, o trânti pe el, amorţind-o pentru un moment. Bettina se chinui să se descâlcească din pânza propriului păr răvăşit, şi Tristan deja îşi scosese pantalonii şi cămaşa. Când ea ridică în final privirea ca să se uite la el, era dezbrăcat şi pregătit şi avea un rânjet diavolesc pe buze.

— Asta va fi mai uşor decât m-am aşteptat, zise el amuzat.

— Nu! exclamă ea şi începu să se foiască pe pat, dar el era deasupra ei deja.

— Vino-ţi în fire, altfel va trebui să îţi repari rochia pentru a treia oară mâine-dimineaţă, ştii, nu? o întrebă el.

— Du-te dracului! strigă ea furioasă.

Începu să se lupte, dar Tristan deja îi prinsese încheieturile cu mâinile, i le ridică deasupra capului, lăsând-o lipsită de apărare, cu excepţia picioarelor, care erau încurcate în fusta ei.

Greutatea lui o apăsa, şi Bettina simţi deodată că se sufocă. Continuă să se străduiască să se elibereze, dar îl auzea pe Tristan râzând. Râzând! Bettina începu să ţipe, un strigăt asurzitor de furie, dar Tristan îi acoperi gura cu a lui. Când ea întoarse capul într-o parte pentru a-i evita buzele, el îi eliberă mâinile şi îi ţinu bărbia în loc, capturându-i buzele moi într-un sărut brutal. Se opri însă şi icni de durere când ea îşi înfipse

unghiile în spatele lui.

— Blestemată să fii, mâţo! mormăi el.

Îi prinse încheieturile cu o mână şi îi rupse rochia până la mijloc. O privea cu răceală şi continuă să se uite la chipul ei înfricoşat în timp ce el termină să-i sfâşie rochia. Apoi, îi rupse materialul moale al cămăşii până când pielea ei tânără era expusă. Tristan îi ridică picioarele pe umerii lui şi le ţinu acolo cu braţele sale masive. O penetră cu cruzime şi o violă cu furie. Când termină cu ea, furia lui dispăruse. O eliberă şi se rostogoli pe o parte, fără să-i mai pese dacă ea îşi reluase atacurile. Dar ea doar rămase acolo, uitându-se la tavan. Nici măcar nu se mişcă în clipa când el trase pătura peste ea.

— Bettina, de ce insişti să simţi durere? Ai simţit plăcerea absolută dimineaţă, şi te-aş duce cu bucurie pe acele culmi, din nou, zise el încet.

— Nu ai niciun drept să-mi oferi plăcere! izbucni ea, revenindu-şi din nou şi surprinzându-l cu răspunsul ei. Doar soţul meu are acest drept. Şi tu nu eşti soţul meu!

— Şi o să te dai de bunăvoie contelui când te căsătoreşti?

— Bineînţeles.

— Dar e un bărbat pe care nu l-ai văzut vreodată. Dacă o să-l urăşti cum mă urăşti pe mine? Ce o să faci atunci, Bettina?

— Asta nu e problema ta.

Bettina îşi aminti brusc de conversaţia pe care o avusese cu mama ei despre viitoarea ei căsătorie şi despre dorinţa mamei ca ea să găsească fericirea cu orice cost. Dacă acel conte de Lambert era un bărbat nemilos... un bărbat ca Tristan? Nu! Nu trebuia să-şi

urască viitorul soţ. Avea nevoie de el pentru a se răzbuna pe Tristan.

— Cum oricum te voi lua din nou şi din nou, de ce să nu te bucuri, Bettina? întrebă încet Tristan. Nu trebuie să ştie nimeni că mi te-ai dat mie.

— Aş şti eu! ţipă ea indignată. Acum, lasă-mă în pace!

Se întoarse cu spatele la el şi începu să plângă. Trecu mult timp până când Bettina reuşi să adoarmă, însă şi Tristan era la fel de tulburat, şi, târziu, în acea noapte, plecă în linişte din cabină.

Capitolul 16

Dimineaţa era pe sfârşite şi Tristan se lupta cu nevoia de a sparge nişte capete. Ocheadele surprinse şi chicotelile şuşotite din partea oamenilor lui, ca şi cum nu-l mai recunoşteau fără barbă, începeau să-l calce pe nervi. Îi trecu prin gând să-i bărbierească pe toţi; atunci, ar fi văzut el cine ar mai fi îndrăznit să râdă! Înfuriat, bătu la uşa lui Jules. Madeleine Daudet o deschise şi apoi făcu câţiva paşi în spate, înspăimântată. Strâmbându-se, Tristan intră în cabină şi îl găsi pe Jules aşezat la masă cu o ceaşcă de cafea caldă în mâini.

— Ce te reţine, Jules?

— Am încercat să o liniştesc pe femeia asta că nu i-ai bătut stăpâna noaptea trecută. Nu poţi să-i ţii gura închisă zgripţuroaicei?

— Ai vrea să-i pun căluş? Asta ar face-o să aibă o opinie şi mai proastă despre mine, deşi nu ştiu de ce m-ar deranja asta, zise Tristan. Se întoarse către Madeleine iritat. Du-te la doamna ta. O să vezi că e la

fel ca ieri. De fapt, ar trebui să fie foarte mulţumită de ea însăşi.

Tristan o privi pe bătrână ieşind din cabină; apoi, închise uşa şi se uită către prietenul lui. Jules râse cu poftă.

— La naiba, Jules! pufni Tristan. Distracţia ta pe seama mea a ajuns prea departe. Poate, dacă ţi-aş rade şi ţie barba, nu ţi s-ar mai părea aşa amuzant!

— Nu de faţa ta de bebeluş râd, ci de ochiul tău vânăt, chicoti Jules.

Tristan atinse zona sensibilă de sub ochi şi icni. Deci, avea şi un ochi învineţit, care să meargă cu zgârieturile de pe spate. Uitase de lovitura pe care Bettina i-o dăduse în obraz.

— De ce o laşi pe zgripţuroaică să te scoată din sărite? întrebă Jules serios. O bătaie bună ar pune-o la locul ei. A trebuit să o încui pe servitoarea bătrână, noaptea trecută, când fata a început să urle. Voia să sară în ajutorul stăpânei ei.

— O să fac cu fata ce vreau eu. O s-o îmblânzesc, şi am decis să o ţin un timp, zise Tristan, rânjind.

— Ce naiba spui?

— Doar că am de gând să mă bucur de compania Bettinei Verlaine un pic mai mult decât am planificat. Am schimbat cursul corabiei aseară, către insula pe care se află casa noastră, îi răspunse Tristan.

— Dar cum rămâne cu răscumpărarea?

— O să colectez şi răscumpărarea, dar nu încă. Contele poate să aştepte până să se bucure de mireasa lui. Şi tu poţi să-mi spui sincer că nu eşti nerăbdător să te întorci la micuţa ta Maloma?

— Nu, nu pot. Dar Bettina şi Madeleine cred că merg în Saint Martin. Ce se va întâmpla când vor afla

că destinaţia a fost schimbată? întrebă Jules.

— Nu trebuie să ştie până nu ajungem acasă. Bettina va fi cea care va dezlănţui iadul, dar nu va putea face nimic în privinţa asta. Tristan făcu o pauză, gânditor. De ce nu îi consulţi pe oamenii din echipaj astăzi şi vezi ce au de spus. Ultimii doi ani pe mare ne-au adus multe bogăţii. Nu ar trebui să le pese, pentru moment, de partea lor din răscumpărare.

— Nu, sunt sigur că vor fi bucuroşi de decizia ta, zise Jules. Sunt nerăbdători să se întoarcă la femeile lor.

— Încă un lucru. Orice faci, nu-i spune bătrânei despre asta. Avertizează echipajul să nu vorbească despre asta în faţa ei.

— Bettina, eşti bine? întrebă Madeleine. Închise uşa şi se aşeză în faţa protejatei ei.

— Da, de ce întrebi?

— Te-am auzit strigând aseară. Am crezut că…

— Nu a fost nimic, zise Bettina repede. Doar strigăte de frustrare, nimic mai mult.

Madeleine rămăsese fără glas.

Bettina strânse din buze; avea încheieturile albe în timp ce făcea cusături neglijente în rochia ei violet. Purta doar cămaşa ei albă, şi Madeleine observă cusăturile inegale din faţă, acolo unde fusese reparată. Nu-i stătea în fire Bettinei să coasă neîndemânatic.

— L-am văzut pe căpitan, se aventură Madeleine. A zis că trebuie să fii mulţumită, dar nu pari aşa.

Bettina ridică ochii, care străluceau precum nişte smaralde.

— Deci, căpitanul crede că îmi poate prezice şi sentimentele acum. E, într-adevăr, un prost!

Şi ea crezuse că avea să fie mulţumită că fusese capabilă să se lupte cu Tristan. Dar faptul că pierduse în faţa lui îi adusese şi mai multă umilinţă. Nu se putea gândi decât la modul degradant în care el o violase... cum îi ridicase picioarele peste umeri.

Se trezise destul de devreme, uşurată că era singură. Se spălase cu apa rece din lavoar şi apoi începuse să-şi repare cămaşa. Dar, cu fiecare cusătură, îi veneau în minte scene de noaptea trecută.

Avea buzele încă sensibile şi uşor umflate de la sărutările apăsate şi furioase ale lui Tristan. Şi avea uşoare vânătăi la încheieturi, dovezi ale puterii lui superioare. Se hotărî să se oprească din reparatul hainelor în fiecare dimineaţă. Avea să poarte hainele lui Tristan, şi, dacă el insista să i le rupă în fiecare seară, atunci asta avea să fie problema lui.

Bettina zâmbi acum către servitoarea ei.

— Trebuie să-mi aduc aminte să-l întreb pe Tristan dacă este satin alb în magazie. Trebuie să încep cât mai curând să fac o nouă rochie de mireasă.

Era o strălucire aparte în ochii ei de un albastru răvăşitor.

— Dar nu ai terminat rochia de mătase pe care ai început-o ieri, îi reaminti Madeleine, uşurată să o vadă pe Bettina zâmbind din nou.

— Rochia verde va fi gata repede, nu-mi va lua mult. Şi, cu cât am mai repede rochia de mireasă, cu atât mai repede o să mă pot căsători cu contele.

Capitolul 17

Bettina petrecuse deja unsprezece zile la bordul corabiei *Spirited Lady* şi decisese că era uimitor cum

timpul părea să stea în loc când omul se ruga să treacă mai repede. Tristan stătea departe de cabina lui în timpul zilei, însă fiecare noapte pe care o petrecea cu ea o făcea să fie şi mai furioasă şi mai revoltată.

Îşi amintea clar prima noapte, de cu o săptămână în urmă, când Tristan venise în cabină şi o găsise purtând o pereche de pantaloni de ai lui şi o cămaşă aurie şi moale. Încă putea auzi în mintea ei râsul lui, răsunându-i tare în urechi. Şi nu durase multă până când descoperise ce i se păruse aşa amuzant, căci, atunci când el trăsese hainele de pe trupul ei, i le scosese fără efort, articolele vestimentare foarte largi alunecând de pe ea cu mare uşurinţă. Însă continuase să se îmbrace cu hainele lui Tristan în fiecare seară pentru a-şi proteja rochia de la mai multe stricăciuni. O noapte, în mod special, îi bântuia gândurile. Tristan nu se grăbise cu ea, alintându-i trupul, ţinând-o într-un loc în timp ce el îşi făcea numărul de magie. Şi apoi, în loc să râdă triumfător, îi sărutase cu tandreţe lacrimile care curgeau din colţurile ochilor ei. Ea îi detesta tandreţea mai mult decât cruzimea.

Bettina tăie aţa la tiv şi întinse rochia în faţa ei. Era o rochie simplă, fără mâneci şi nefinisată, făcută dintr-un soi de bumbac de culoarea liliacului. Cu siguranţă, nu era la modă, dar avea să fie răcoroasă şi să o ajute să suporte căldura din timpul zilei.

Tristan fusese de acord să-i aducă nişte satin alb, dar apoi se răzgândise când aflase că ea îl voia pentru noua ei rochie de mireasă. Nu avea niciun sens.

— Bettina, am ajuns!

Bettina se holbă când Madeleine intră valvârtej în cabină, lăsând uşa deschisă în urma ei. Era roşie la faţă şi părul ei şaten-cenuşiu era umed şi lipit de

tâmple de la munca depusă în bucătărie.

— M-ai speriat teribil. Ce...

— Am ajuns, draga mea! răspunse Madeleine. Am văzut insula când am urcat pe punte ca să iau o gură de aer proaspăt. Am ajuns la...

Înainte ca ea să termine, Bettina fugise din cabină, dincolo de punte, către balustrada corabiei. Nici măcar nu o auzi pe Madeleine venind în spatele ei.

— Nu aşa mă aşteptam să arate Saint Martin, zise Madeleine încet. Adică, pare pustiu. Dar e frumos, nu-i aşa?

Frumos era cu greu un cuvânt potrivit. Erau înconjurate de o plajă albă, căci nava era într-un golf mic de culoarea turcoazului, complet ascuns de marea fără de sfârşit. Palmieri care se legănau în vânt erau aliniaţi de-a lungul plajei şi o junglă deasă şi verde se întindea generos în zare. Un munte magnific cu două vârfuri trona peste insulă, acoperit cu tot soiul de frunzişuri de un cenuşiu-verzui şi înconjurat de nori întunecaţi. O strâmtoare adâncă între cele două vârfuri tăia muntele în două, şi acolo se adunaseră razele târzii ale soarelui de dimineaţă, iluminând fascinant o formaţie de nori.

Bettina se întoarse către servitoarea ei, ochii ei albaştri strălucind de încântare.

— Nu am visat că Saint Martin o să fie aşa frumos! E un paradis! exclamă Bettina. Oh, o să-mi placă aici.

— Şi mie, cred, zise Madeleine zâmbind. Deşi e un pic ciudat să vezi atâta verdeaţă în toiul iernii.

— Da. Imaginează-ţi cum va arăta la primăvară şi la vară!

— Nici nu pot, zise Madeleine amuzată.

— Mă întreb unde sunt toţi locuitorii. Nu văd deloc

clădiri.

— E, probabil, o parte pustie a insulei.

— Bineînţeles, răspunse Bettina. Ar fi periculos să duci o corabie de piraţi într-un port inamic aglomerat.

— Da. Dar mai este o corabie în golf. Vino să vezi!

— Ce corabie? întrebă Bettina.

— Era deja aici când am ajuns. Dar nu e nimeni la bordul ei.

Traversară puntea pentru a vedea celălalt vas. Avea trei vele fără pânză şi semăna tare mult cu *Spirited Lady.*

— Mă întreb unde e echipajul, zise Bettina.

— Probabil s-au dus pe insulă, răspunse Madeleine. Poate că oraşul nu e chiar atât de departe, până la urmă. Probabil e ascuns de junglă.

— Aşa crezi?

— Bineînţeles. Nu va dura mult să-l contactăm pe contele de Lambert. Cel mai probabil, o să fie la această plantaţie până la final de zi.

Bettina se bucură. Libertate, în sfârşit! Fără Tristan, fără viol şi umilinţă. Şi, în curând, răzbunare.

— Oh, Maddy, acest coşmar s-a terminat, în sfârşit!

— Da, draga mea, în sfârşit.

Bettina se întoarse în direcţia cabinei ei şi se lovi de pieptul masiv al lui Jules. Suspină şi făcu un pas în spate, înspăimântată.

— Dacă voi, doamnelor, aţi putea să vă întoarceţi în cabine şi să vă adunaţi bunurile, veţi fi duse pe ţărm în curând, zise el politicos. Apoi, privi către Madeleine şi îi vorbi mai blând. Dacă v-aţi putea grăbi, vă rog. Prima barcă deja a coborât.

— Unde e căpitanul? se aventură Bettina.

Era prima dată când îl vedea pe Jules din ziua în

care el încercase să o biciuiască, şi, chiar dacă Madeleine îi luase apărarea, Bettina încă se temea de el.

— Tristan e ocupat.

— Dar a zis că schimbul va avea loc la bordul acestei corăbii. De ce mergem la ţărm? întrebă Bettina.

— Planul s-a schimbat.

Se întoarse şi plecă, lăsând-o pe Bettina uimită. De ce şi-ar schimba Tristan părerea despre acest schimb? Bettina o părăsi pe Madeleine şi se întoarse în cabina lui Tristan. Avu nevoie doar de două minute pentru a împături cele două rochii pe care le avea. Decisese să lase în urmă pieptănul din argint pe care Tristan i-l dăduse, pentru că, fără îndoială, contele de Lambert avea să-i asigure tot ce avea nevoie. Dar apoi, se răzgândi. Era un obiect scump, şi avea să-l ia, fie şi doar ca să-l împiedice pe Tristan să-l vândă. Avea să-l arunce mai târziu, aşa cum intenţiona să facă cu cele două rochii pe care le făcuse la bordul corabiei *Spirited Lady.*

Fără să arunce măcar o privire în urmă către oribila cabină a lui Tristan, Bettina ieşi pe punte, mătasea moale şi verde a rochiei legănându-se încet în vânt. Înaintă către balustradă, dezamăgită că acum norii acopereau priveliştea minunată asupra muntelui. Era posibil să nu mai vadă vreodată acel joc de lumini, acolo în inima muntelui, unde totul părea că străluceşte. Dar poate că era un semn prielnic de bun venit în noua ei casă, o promisiune a lucrurilor minunate pe care avea să le vadă şi a vieţii fericite pe care urma să o aibă aici cu contele. Valuri de fericire o cuprinseră, făcând-o să se învioreze, iar soarele îi alintă faţa când ieşi dintre nori pentru a lumina micul

golf.

— Eşti gata să pleci, micuţo?

Ea se întoarse brusc, auzind vocea pătrunzătoare a lui Tristan. Stătea pe punte, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate şi zâmbindu-i călduros. Era foarte frumos, îmbrăcat elegant cu o cămaşă albă din mătase, răsucită la guler şi la mâneci, cu pantaloni albi şi o vestă neagră peste şi cu cizme negre până la genunchi.

— Eram gata să te părăsesc de acum unsprezece zile, îi zise ea sfidător. Cât va dura până va avea loc schimbul?

— Eşti atât de nerăbdătoare să scapi de mine?

— E o întrebare ridicolă, Tristan. Mă rog să vină ziua în care o să te şterg complet din memoria mea, zise ea cu răceală.

— Părul tău arată incredibil când razele soarelui bat direct pe el, zise el jucăuş.

— De ce ai schimbat subiectul?

— Ai vrea să mergem în cabina mea, unde am putea să discutăm mai intim subiectul? se aventură el, ochii scânteindu-i.

— Nu! zise ea. Sunt pregătită să plec.

— Atunci, haide, iubirea mea, îi răspunse el, luând-o de braţ şi conducând-o de-a lungul punţii unde Madeleine şi Jules aşteptau. Îţi poţi lăsa bunurile pe corabie, dacă vrei. Oamenii mei o să le aducă la ţărm, zise Tristan.

— Nu, vreau să plec acum cu totul.

— Cum doreşti.

Tristan o ajută pe Bettina să coboare într-una din cele două bărci mai mici care mergeau pe ţărm. Madeleine stătea în spatele ei, cu Tristan în urma lor la

cârmă şi cu şase membri ai echipajului în faţă. Jules plecase cu cealaltă barcă. Marinarii trăgeau cu putere de vâsle şi înaintau peste mica întindere de apă către plajă. În timp ce Bettina se uita la valurile care loveau încet lateralele bărcii, se întrebă în treacăt de ce Tristan nu încercase să se mai culce cu ea o ultimă dată în această dimineaţă. Dacă învăţase ceva în aceste unsprezece zile era că el era un bărbat foarte solicitant, aşa că de ce ar fi ratat această ultimă şansă?

Dar îşi spuse că trebuia să fie recunoscătoare că se ocupase cu altele şi că acest coşmar era pe sfârşite.

Ajunseră la mal, şi bărbatul pe care îl chema Davey sări în apă ca să tragă barca mică înspre nisip. Tristan îl ajută şi insistă să o ducă pe Bettina pe nisipul uscat, unde Madeleine i se alătură. Bettina începu să se plimbe pe plajă, gândindu-se că avea să treacă ceva timp până când tot echipajul avea să fie pe mal. Dar Tristan o opri înainte să fi mers măcar câţiva metri.

— Noi plecăm acum.

Auzindu-l, se întoarse şi văzu că ambele bărci se îndreptau înapoi către corabie. Jules rămăsese în urmă şi o conducea pe Madeleine şi zece marinari către marginea plajei. Tristan o prinse pe Bettina de braţ.

— Nu o să stăm să aşteptăm şi restul echipajului tău? întrebă ea, uitându-se către corabie. Sau nu ai nevoie de ei?

— O să vină mai târziu, zise el şi o conduse ca să se alăture celorlalţi.

— Dar unde mergem?

— Nu e departe.

Bettina se opri din mers.

— De ce eşti atât de evaziv? Vreau să ştiu unde ne

duci!

— Este o casă nu departe de aici. Ai vrea să faci o baie, nu?

Ea zâmbi. Nu mai făcuse o baie adevărată, în cadă, de prea mult timp. Şi cu siguranţă voia să fie curată când avea să-l întâlnească pe conte pentru prima oară. Tristan o luă de mână şi o conduse în pădure pe cărarea care era deja făcută. Pădurea nu era atât de deasă pe cât crezuse. Între copaci era distanţă suficientă, şi nu erau prea multe buruieni, astfel că se vedea pământul nisipos, cu iarbă mică şi încăpăţânată ieşind pe ici, pe colo. Destul de repede ajunseră la casa despre care Tristan îi vorbise, care arăta mai mult ca un soi de fortăreaţă. Clădirea era mare şi construită din pietre albe mari. Primul etaj era în formă de pătrat, şi uşa principală, din faţă, era încadrată de câte un palmier regal de fiecare parte. Al doilea etaj era în formă de U, formând o grădină deschisă către partea din faţă, deasupra uşii. O micuţă junglă din flori frumoase şi plante creştea în ghivece în această grădină, unele ajungând la tavanul de deasupra etajului al doilea şi altele atârnând peste marginea grădinii. Palmierii din faţa uşii încadrau jungla din ghivece şi tronau deasupra casei. Peluze frumoase, imaculat îngrijite, înconjurau casa din toate părţile. Flori splendide, înflorite în nuanţe de roşu, galben, chiar mov şi albastru, creşteau la marginea peluzelor şi lângă fiecare perete.

Casa părea trainică şi primitoare, iar ea aproape că şi-ar fi dorit ca aceasta să-i aparţină contelui de Lambert, pentru că i-ar fi plăcut să trăiască aici. Brusc, un bărbat înalt deschise uşa principală. Uşa interioară era micuţă, contrastând vizibil cu restul casei, iar

spatele lat al bărbatului o acoperea complet. Stătea cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri şi părea foarte nervos. Tristan se opri, şi Jules veni din spate pentru a i se alătura. Erau la doar câţiva metri de bărbatul din prag, iar Bettina putea să simtă tensiunea din aer.

— Nu te-aş mai fi recunoscut, Tristan, dacă nu ar fi fost câinele tău de pază, Bandelaire, îl provocă bărbatul.

— Văd că nu te-ai schimbat, Casey, replică Tristan cu asprime.

— Chiar deloc. Şi încă sunt suficient de tânăr să te pun la încercare, flăcăule.

— Dar ar trebui să te lupţi cu mine primul, Casey, mormăi Jules.

— Destul! zise Tristan.

— E timpul ca eu şi acest bătrân câine de mare să ne întrecem.

Bettina suspină când cei doi bărbaţi porniră unul spre altul, dar apoi se îmbrăţişară şi începură să râdă. Aceşti bărbaţi erau precum nişte copii care jucau un joc stupid, gândi Bettina nervoasă. Erau prieteni! Bărbatul pe care îl strigaseră Casey îi privea acum cu un zâmbet sincer pe buze. Rămase lângă Tristan şi îl salută pe Jules, strângându-i mâna cu putere.

— A fost un lucru prostesc de făcut!

— Ce? o întrebă Bettina pe Madeleine.

— Am crezut că o să-mi stea inima! răspunse Madeleine. Sunt prea bătrână pentru asemenea prostioare.

— De ce eşti supărată? întrebă Bettina, uitând de propria nelinişte.

— Jules…

— Jules! exclamă Bettina, şi dintr-odată îşi aminti cum acel munte de om vorbise blând când i se adresase lui Madeleine. Ce înseamnă el pentru tine?

— Nimic, răspunse Madeleine. Dar mi-a spus că îi aduc aminte de mama lui. Mi s-a părut emoţionant. Mă tratează cu blândeţe, şi ar trebui să-l auzi cum îmi laudă gătitul.

— Pe bune, Maddy, sună ca şi cum l-ai fi adoptat!

— Am fost doar îngrijorată pentru el. Bărbatul pe care îl cheamă Casey pare foarte rău.

— Jules are aceeaşi înălţime, este mai tânăr şi de aproape două ori mai voinic decât celălalt bărbat, îi răspunse Bettina iritată. Nu ai niciun motiv să te temi pentru el. Şi…

— Iar asta e încă una pe care să o adaugi la haremul tău, băiete? întrebă bărbatul.

Bettina se întoarse şi văzu că Casey se uita direct la ea. Simţi cum se înroşeşte.

— Nu am niciun harem, Casey, după cum bine ştii, zise Tristan. Nu pot să fac faţă la mai mult de o femeie răzvrătită în acelaşi timp.

Jules râse înţelegând la ce femeie se referea Tristan. Dar Casey era uimit, gândindu-se la corabia lui Tristan, *Spirited Lady.*

— Atunci, această femeie este căsătorită? întrebă Casey.

— Nu, dar este promisă, aşa că uite-te în altă parte, zise Tristan.

— Şi eu care credeam că mi s-a schimbat norocul. Nu e loc de tocmeală?

— Deloc, răspunse Tristan.

— Avertizează echipajul că ea nu trebuie abordată.

Bettina era gata să explodeze, dar încremeni când

Tristan se apropie de ea.

— Ai prefera să faci baia acum sau vrei să aştepţi până după ce mănânci? întrebă el.

— Niciuna din variante dacă casa îi aparţine acestui om necioplit, răspunse Bettina cu înflăcărare, ochii ei verzi scânteind.

Tristan râse.

— Nu e casa lui Casey, dar îl judeci greşit. E un om bun, şi eu doar glumeam în legătură cu tine. Echipajul lui e plecat hai-hui prin sat, dar el se duce foarte rar acolo.

— Cât de departe e satul?

— Cam un kilometru şi jumătate.

— Acolo are contele de Lambert plantaţia? întrebă ea plină de speranţă.

— Nu.

— Atunci, unde…

— Haide, zise el, întrerupând-o. O să te conduc într-o încăpere în care poţi să te speli.

— Cât vom sta aici?

— Un pic, răspunse el scurt şi o conduse pe Bettina în casă.

Jules deja o condusese pe Madeleine în interior, şi Casey dispăruse. Întregul parter sub formă de pătrat era o zonă răcoroasă şi întunecată. Erau doar câteva ferestre pe trei pereţi, şi acestea erau mici şi înalte, cu mult peste linia privirii, şi nu permiteau luminii să intre prea mult în interior. În peretele din partea dreaptă era un şemineu foarte murdar, care părea să fie folosit pentru gătit. Câteva scaune de lemn erau înşirate lângă şemineu, şi era şi un dulap simplu cu oale şi farfurii. În centrul camerei era o masă enormă, făcută din lemn dur, neşlefuită, cu douăzeci de scaune sau

mai multe înconjurând-o. Deasupra mesei, părând nepotrivit în această încăpere mare, era un candelabru de cristal cu jumătate dintre lumânări deja arse. Nu mai era altă mobilă în cameră şi nimic atârnat de pereţi. O scară solidă din lemn, fără balustradă, ducea către următorul etaj.

— Sunt şase camere sus, trei pe fiecare parte a casei. Poţi să foloseşti prima cameră de pe partea dreaptă, îi zise Tristan Bettinei.

— După ce mă spăl, plecăm?

— O să mâncăm mai întâi. Dar nu te grăbi, pentru că trebuie să mă ocup de provizii.

Tristan ordonase ca un cazan cu apă să fie încălzit şi adus acolo. Bettina lăsă deoparte iritarea pe care i-o dădeau răspunsurile evazive ale lui Tristan şi se întoarse către Madeleine.

— Căpitanul a zis că putem folosi prima cameră de pe dreapta. Va fi minunat să facem o baie după ce am fost atât de mult timp pe mare.

— Cu siguranţă, zise Madeleine. Dar, prima dată, vreau să mă ocup de masă.

— Prea bine, zise Bettina şi porni către scări.

La capătul acestora era un coridor mic, puternic luminat de ferestre de ambele părţi: o parte dădea către minunata grădină de pe acoperiş şi cealaltă către peluzele verzi din spatele casei. Coridorul continua către ambele aripi ale casei, cu dormitoare de o parte şi cu ferestre orientate către grădină de cealaltă parte. Bettina intră în dormitorul mare pe care Tristan îi spusese că putea să-l folosească. Părea confortabil, dar era praf peste tot, chiar şi pe pătura galbenă-verzuie de pe pat. Un covor oriental foarte mare colorat cu negru, verde şi galben acoperea podeaua. Un cufăr

mare era aşezat la capătul patului cu patru picioare şi două scaune acoperite cu catifea verde-deschis stăteau sprijinite de perete. Camera nu avea şemineu, dar Bettina presupunea că nici nu era nevoie de unul într-un climat atât de călduros. Fereastra care dădea către peluză dezvăluia o privelişte minunată a muntelui cu două vârfuri din depărtare. Dar Bettina era dezamăgită că muntele era încă întunecat şi ascuns. Înaintă către cufărul mare din faţa patului şi îl deschise, dar era gol. Într-un colţ observă un paravan sculptat cu tot soiul de însemne, care ascundea o cadă destul de mare. Bettina îşi trecu un deget peste marginea rotundă a paravanului pentru a şterge praful şi apoi îşi aşeză rochia peste el. Aşeză pieptănul din argint pe masa de lângă pat, apoi trase pătura grea de pe pat şi o scutură, urmărind cum praful se împrăştie în aer. Aşeză cuvertura înapoi şi şterse restul mobilierului cu mâinile până când Joey, tânărul de pe vas, intră în cameră cu primele găleţi de apă caldă. Madeleine venea în urma lui cu prosoape şi săpun. Cum uşa era deschisă, Bettina auzi chicoteli de femeie de la primul etaj.

— Mai sunt şi ale femei aici? întrebă ea surprinsă.

— Da. Mai multe fete au venit din sat, îi răspunse Madeleine, pentru a ajuta la bucătărie. Sunt fete frumoase, cu pielea albă şi părul negru. Vorbesc spaniolă.

— Sigur? întrebă Bettina. Am crezut că Saint Martin e ocupată doar de francezi şi de olandezi.

— Se pare că nu, draga mea.

Capitolul 18

Apa era plăcut de caldă, şi Bettina privea leneşă la bulele de săpun care pluteau, intenţionând să stea acolo ore bune. Nu auzi uşa deschizându-se şi tresări când Tristan împături paravanul şi îl lipi de perete. Rămase locului preţ de câteva clipe şi o privi, însă părul ei plutea în apă în jurul ei, acoperind ceea ce el spera să vadă.

— Ieşi de aici! răbufni Bettina.

Dar el înaintă către pat şi se aşeză, uitându-se la ea. Acum, ea îşi dorea să nu fi şters praful.

— Pleacă acum, sau... o să ţip!

Tristan râse cu poftă.

— Ar trebui să ştii până acum că ţipetele nu te vor ajuta. Dar eu am venit aici ca să vorbim... nimic mai mult.

— Nu mai avem despre ce să vorbim, zise ea, cu excepţia momentului în care mă vei da logodnicului meu. Şi asta poate aştepta până îmi termin baia. Aşa că te rog să pleci.

— Aceasta este camera mea, aşa că aleg să stau.

— Camera ta!

— Da. Şi aş prefera ca tu să rămâi unde eşti.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că eşti în dezavantaj şi acolo te vreau.

— Nu înţeleg.

— Vezi tu, Bettina, aceasta nu doar că este camera mea. Aceasta este casa mea. Şi noi o să stăm aici o vreme.

— Dar tu... eşti nebun să-mi spui aşa ceva! Să ştii că o să-l informez pe conte, şi el va veni după tine.

— Cum aşa? întrebă amuzat Tristan.

— Staţi pe aceeaşi insulă. Nu va fi greu să găsesc această casă din nou.

— Ah, Bettina. El suspină profund. Este chiar atât de greu să accepţi ce este evident? Nimeni nu îmi va putea găsi casa. Acesta nu este Saint Martin, ci o insulă mică, necivilizată, din multele care există.

— Nu! Mă minţi din nou!

— Îţi spun adevărul, ai cuvântul meu. Am schimbat cursul acum o săptămână. Am ştiut că nu o să-ţi placă asta, dar de acum ai putea să accepţi. O să stăm aici o lună, poate două.

— Nu... nu! Nu o să stau aici cu tine! De ce ai schimbat cursul? Sau nu ai intenţionat niciodată să mă duci la Saint Martin?

— Nu am minţit la început. Pur şi simplu, m-am răzgândit şi am decis să vin acasă pentru o vreme. Ne îndreptam spre casă când am văzut corabia ta. Am fost pe mare doi ani, şi echipajul meu are nevoie de odihnă. O să te duc la logodnicul tău dacă asta vrei. Dar până atunci trebuie să consideri acest loc drept casa ta.

— Nu... nu o să stau aici!

— Şi unde o să te duci, micuţo?

— Ai vorbit despre un sat... O să mă duc acolo, zise ea înflăcărată.

— Nu o să găseşti ajutor în sat, Bettina. Awawaks sunt fermieri paşnici, dar nu au încredere în oamenii albi. Acum o sută cincizeci de ani, spaniolii s-au folosit de ei fără milă pentru a scoate argintul din mine, şi au supravieţuit doar o duzină de familii, care s-au ascuns prin dealuri. Când insula a fost secătuită de resurse, spaniolii au plecat, iar evadaţii s-au întors în oraşul părăsit. Când eu am găsit prima dată această insulă, am revendicat această aşezare şi am decis să o

transform în casa mea. Facem troc cinstit cu indienii pentru tot ce avem nevoie. Vorbesc ceva spaniolă şi au învăţat puţină engleză de când am venit eu, dar nu o să te ajute. Şi, chiar dacă ar face-o, eu te-aş căuta şi te-aş aduce înapoi aici.

— De ce ai decis să mă aduci aici, Tristan? întrebă Bettina încercând să-şi păstreze calmul. Ai fi întârziat doar cu două săptămâni ducându-mă la Saint Martin şi ai fi câştigat foarte mult aur. *Mon Dieu,* eram atât de fericită gândindu-mă că nu va mai trebui să te văd niciodată. De ce te-ai răzgândit?

— Veneam acasă pentru plăcere şi relaxare, dar acum tu eşti cea mai mare plăcere a mea, răspunse el încet, apoi se ridică să iasă. Termină-ţi baia, micuţo, şi apoi hai jos. Masa va fi gata.

— Tristan, nu o să mai ai nicio plăcere cu mine, îi zise ea, cu ochii plini de dispreţ.

— O să vedem, îi răspunse el.

— Nu, nu o să vedem! Dacă insişti să mă violezi iar, o să găsesc un mijloc de a evada, din nou. Ai cuvântul meu!

— Şi tu ai cuvântul meu că o să te ţin prizonieră aici dacă trebuie! strigă Tristan, pierzându-şi răbdarea.

Ieşi din cameră, trântind uşa în urma lui.

Părul Bettinei încă era umed când coborî la parter, o oră mai târziu. Îşi împletise părul într-o coadă lungă şi purta rochia de bumbac de culoarea liliacului. Madeleine se ridică de la masă şi o întâmpină la capătul scărilor.

— Jules mi-a spus că vom sta aici o vreme, şopti ea. Îmi pare aşa rău, Bettina. Cred că eşti foarte supărată.

— Nu am de ce să fiu supărată, zise Bettina cu

calm. Eu nu trebuie să stau aici.

— Ce vrei să spui?

— Spun că, dacă tâmpitul ăsta arogant mă atinge din nou, o să fug.

Privi către Tristan, care stătea la masă, uitându-se la ea, şi îi zâmbi cochet.

— Bettina, nu trebuie să faci nimic pripit, îi zise temătoare Madeleine.

— Nici nu intenţionez! răbufni Bettina, dar apoi se opri văzând chipul neliniştit al servitoarei. Îmi pare rău, Maddy. Mereu îmi vărs năduful pe tine. Trebuie să mă ierţi.

— Ştiu, zise Madeleine. Te-ai schimbat mult de când eşti cu căpitanul, şi înţeleg de ce ai prefera să-ţi verşi furia pe mine. Dacă îi arăţi lui mânia pe care o simţi, ţi-ai pune viaţa în pericol.

— Nu te teme, Maddy. Nu o să mă omoare. Doar că mă umple de nervi şi trebuie să plătească preţul. Câteodată, am nişte trăiri atât de puternice, încât mă sperii.

— Dar, Bettina, de ce îl urăşti atât?

— De ce? Eu... nu mai contează. Haide că devine neliniştit.

Înaintară către masa lungă, şi Bettina se aşeză pe scaunul liber de lângă Tristan. Madeleine se îndreptă înspre bucătărie, lăsând-o pe Bettina singură cu Tristan, cu bărbatul pe nume Casey în dreapta ei şi cu Jules, care stătea în faţa ei.

— Bettina, aş vrea să-l cunoşti pe bunul meu prieten, căpitanul O’Casey.

Ea privi spre Tristan, se întoarse către bărbatul înalt de lângă ea şi fu întâmpinată de un zâmbet prietenesc. Casey încă era un bărbat frumos, deşi

părea să aibă de două ori vârsta ei – sau cel puţin aşa credea ea. Părul lui roşcat încărunţise uşor la tâmple, dar avea un trup sănătos şi musculos.

— Am vorbit cu servitoarea ta, *mademoiselle,* şi îmi spune că sunteţi franţuzoaică, zise Casey în limba ei.

Bettina era încântată să audă limba ei maternă, deşi era vorbită cu un accent ciudat, irlandez. Zâmbi fermecător către el, străfulgerată de o idee.

— Nava dumitale e cea din port, căpitane O'Casey? întrebă ea.

— Da, este, fetişcano. Dar, te rog, spune-mi Casey, aşa cum fac toţi prietenii mei.

— Aş fi încântată, Casey. O să rămâi mult aici? continuă ea.

— Încă o zi sau două. Mă duceam la Tortuga, când am întâlnit un galion spaniol. Am oprit aici ca să fac câteva reparaţii.

— Când pleci, nu mă poţi lua şi pe mine? întrebă Bettina, tot în franceză.

— Dar de ce vrei să pleci? întrebă Casey încruntându-se.

— Te rog… nu pot să stau aici! imploră Bettina. Dacă mă duci la logodnicul meu, o să te plătească bine.

— Şi care e numele acestui bărbat norocos?

— Destul! tună Tristan, făcând-o pe Bettina să tresară.

Se întoarse, observând faţa palidă a lui Madeleine şi cea amuzată a lui Jules, dar Tristan era, în mod clar, nervos.

— Dacă vrei să continui conversaţia, va trebui să faci asta în engleză, zise el.

— Dar de ce? întrebă Bettina cu inocenţă.

— Pentru că, micuţo, nu am încredere în tine!

Râsul lui Jules zgudui masa. Tristan îl privi.

— Ce ţi se pare, mă rog, aşa amuzant, Bandelaire?

Ignorându-l pe Tristan, Jules se întoarse spre Casey.

— Tânărul meu prieten are motive bune să nu se încreadă în această şerpoaică, zise el. A încercat să-l omoare o dată şi probabil a crezut că te poate convinge şi pe tine să o ajuţi să încerce a doua oară.

— Nu chiar, zise Tristan, fără mânie de această dată. Vrea să evadeze, şi nu mă îndoiesc că va încerca să te convingă să o ajuţi, Casey. Din motive doar de ea ştiute, nu-i place compania mea. Eu, pe de altă parte, mă bucur mult de compania ei. Îţi spun acum că ea este a mea prin drepturile căpătate după captură. Un soi de pradă de război.

— Nu sunt! tună Bettina, ridicându-se.

— Stai jos, Bettina! îi ordonă aspru Tristan. Ai prefera să explic situaţia în termeni mai simpli?

— Nu!

— Aşa cum am zis, Casey, ea este a mea, continuă Tristan. Nimeni nu o atinge şi nimeni nu o poate lua de la mine.

— Ai gânduri de căsătorie, băiete? întrebă Casey.

— Nu. Tu ar trebui să ştii că nu este loc de căsătorie în viaţa mea, răspunse Tristan.

— Asta ştiu. Deci nu l-ai găsit încă pe nenorocitul de Don Miguel de Bastida? întrebă Casey.

— Nu.

— De câţi ani îl cauţi?

— De doisprezece. Nu că îi număr, dar încep să cred că cineva a ajuns la el înaintea mea. Are mulţi

duşmani.

— Adevărat, dar eu cred că e viu încă, răspunse Casey. Am vorbit cu un marinar din Port Royal, care a scăpat dintr-o închisoare spaniolă prin graţia Domnului. Avea o poveste oribilă, dar bărbatul care îl trimisese la moarte, în închisoare, era acelaşi bărbat pe care tu îl cauţi.

— Marinarul a zis mai multe? întrebă Tristan entuziasmat. Unde a fost văzut Bastida ultima dată?

— Procesul a avut loc în Cartagena în urmă cu trei ani. Iar bărbatul nu l-a mai văzut pe Bastida de atunci.

— La naiba! Oare când o să-l găsesc pe acel criminal? Când? tună Tristan.

— Nu o să-l găseşti aici, flăcăule. De asta sunt sigur, zise Casey, uitându-se la Bettina.

— Nu, ai dreptate. Nu o să-l găsesc aici, răspunse Tristan încet. O privi pe Bettina pentru câteva clipe, simţind un amestec straniu de sentimente. Dar căutarea poate aştepta câteva luni.

Conversaţia se opri acolo când cele două fete indiene aduseră platouri mari cu mâncare la masă. Erau la fel de drăguţe cum le descrisese Madeleine, cu păr negru, lung şi mătăsos şi cu ochi tulburători de negri. Purtau fuste viu colorate şi bluze scurte până deasupra buricului şi umblau desculţe. Semănau între ele, fiind probabil surori, şi amândouă o priviseră curios pe Bettina în timp ce aşezaseră mâncarea la masă. Bettina îşi concentră atenţia asupra mâncării. Era sătulă de mâncarea de pe corabie, de fasolea uscată şi de carnea sărată, şi acum se îndopă cu fructe proaspete, exotice, de care nu mai mâncase vreodată.

Echipajul veni rând pe rând la masă. Bettina se întrebă cine era acest Bastida şi îşi propuse să-l întrebe

pe Tristan mai târziu.

Capitolul 19

Bettina îl întrebă pe Tristan dacă se putea plimba prin împrejurimi şi rămase surprinsă când el încuviinţă din cap.

Ieşi pe uşa principală şi merse către partea laterală a casei şi în jurul ei. În timp ce cerceta marginea pădurii, văzu un ţarc într-un luminiş, dincolo de copaci. Merse în acea direcţie încet, despletindu-şi părul pentru a-l usca în adierea vântului. La marginea pădurii, o cărare ducea direct către ţarc. Erau şapte cai în interior, şi un armăsar alb, superb, îi atrase atenţia. Ea îi făcu semn, dar el se feri de ea, la fel ca toţi ceilalţi. Bettina îşi dorea să fi ştiut să călărească. Tatăl ei, André, insistase că nu era potrivit pentru o femeie. „Dar nu ar trebui să fie prea dificil de învăţat”, gândi ea, „dacă sunt cai îmblânziţi”. Zgomotul de crengi rupte o făcu pe Bettina să se simtă tensionată, şi se întoarse brusc, gândindu-se că avea să dea cu ochii de Tristan. Însă zări un bărbat cu părul negru ca tăciunele, care venea repede pe cărarea din pădure.

O înconjură, blocându-i întoarcerea către casă.

— Astăzi, e ziua mea norocoasă, zise bărbatul rânjind. De unde vii, fato?

— Eu… eu vin de la…

— Nu mai contează, chicoti el. N-ar trebui să-mi pun probleme pentru un cadou picat din cer.

Începu să se apropie de ea cu mâinile întinse, şi Bettina se panică. Era îndesat, cu braţe dolofane, şi era un pic mai înalt decât ea. Nu era greu să-i ghicească intenţia, şi apucă să ţipe o dată înainte ca el să o

ajungă şi să-i pună mâna la gură.

— De ce te temi, târfă? Nu o să te rănesc. Ce am în minte nu o să rănească pe nimeni, zise el, ţinând-o strâns la piept. O să mergem un pic mai în faţă, între copaci, în caz că trece cineva pe aici.

Bettina era disperată acum. Se gândi la un singur lucru care putea să o protejeze şi se rugă că avea să meargă. Îşi retrase capul de la pieptul lui.

— Nu înţelegi, *monsieur* – sunt femeia lui Tristan!

Bărbatul o eliberă şi se îndepărtă precaut.

— Căpitanul Tristan nu e pe insulă, zise el nervos, apoi o cercetă din cap până în picioare şi rânji.

— El... e acasă. Am venit în această dimineaţă, adăugă Bettina în grabă.

— Cred că mă minţi, fato!

— Te rog, *monsieur!* Nu vreau să văd că mori din cauza mea.

— Să mor? Cum aşa?

— Tristan a jurat că va ucide orice bărbat care mă atinge.

— Asta nu sună deloc în stilul căpitanului Tristan. Lui nu-i pasă câtuşi de puţin de femei, şi asta îmi arată că minţi, fato. Chiar şi aşa, pentru tine, e posibil ca moartea să merite.

O apucă din nou, înainte ca ea să aibă ocazia să fugă. Bettina se luptă cu neînfricare, lovindu-l pe bărbat cu pumnii în timp ce el îi căuta buzele. Apoi, brusc, el fu ridicat de pe ea şi aruncat cu putere la pământ.

— Fiu de târfă nenorocit ce eşti! O să te... strigă bărbatul, dar se opri când se întoarse şi îl văzu pe Tristan stând deasupra lui, negru de furie.

— Nu a făcut niciun rău, Tristan, zise Bettina

repede. Nu-l poţi omorî fără motiv!

— A încercat să te violeze! Ăsta nu e un motiv? urlă Tristan.

— Dar nu a reuşit, zise ea lipsită de vlagă.

— Ce ai de spus, Brown?

— Ea a zis că aţi venit în această dimineaţă, căpitane, dar nu am crezut-o. Niciunul dintre marinarii tăi nu a venit în sat. Am crezut că minte când a zis că este femeia ta. Sincer, căpitane Tristan, dacă aş fi ştiut că este a ta, nu aş fi atins-o.

— Atunci, nu ţi-ai văzut căpitanul?

— Nu. Tocmai am venit din sat.

— Prea bine. Din moment ce eşti secundul lui Casey, o să las lucrurile aşa. Dar te avertizez, Brown, să nu te mai apropii de ea niciodată, zise Tristan, făcând semn către Bettina. Acum, pleacă şi caută-ţi căpitanul. Cred că a pornit pe celălalt drum către sat.

— Mulţumesc, căpitane Tristan, zise Brown şi plecă repede, fără a se mai uita la Bettina.

— Eu aş vrea să-ţi mulţumesc că ai venit la timp, Tristan, zise încet Bettina.

El înaintă încet către ea, forţând-o să se lipească de gard. O luă în braţe şi o sărută cu putere şi apăsat. Bettina se topi în braţele lui pentru un moment, permiţându-i să-şi facă de cap cu ea. Dar apoi, îşi veni în fire şi îl împinse.

— Nu am scăpat de un viol doar ca să dau de altul, Tristan! răbufni Bettina, supărată pe sine pentru că îi răspunsese.

— Nu ai scăpat de viol, micuţo, ai fost salvată de el. Am crezut că ai vrea să-mi mulţumeşti cum trebuie.

— Ţi-am mulţumit deja.

— Aşa ai făcut. Acum, spune-mi de ce l-ai apărat

pe Brown, care aproape te-a violat, când pe mine m-ai ucide pentru asta? întrebă Tristan.

— Pentru că el nu m-a violat. Dar tu ai făcut-o… de multe ori! Tu m-ai păcălit, m-ai minţit şi m-ai folosit. Te urăsc cu toată fiinţa mea, Tristan, şi o să mă răzbun! tună ea, ochii scânteindu-i periculos.

— Să încep iar să mă tem pentru viaţa mea, micuţo? întrebă Tristan zâmbind către ea.

— Tu nu mă iei în serios, Tristan, dar o s-o faci într-o zi. Cât despre răzbunarea mea, o să aştept până când o să scap de tine.

El râse batjocoritor.

— Şi cum îţi propui să îndeplineşti această răzbunare despre care vorbeşti?

— O să găsesc o cale.

— Atât de multă ură din partea femeii mele. Şi sunt cuvintele tale – eşti femeia mea, îi reaminti el.

— Nu sunt!

— Ce? De ce negi acum? Recunoşti asta pentru toată lumea în afară de mine?

— Ştii prea bine de ce i-am zis asta! Dar se pare că nu eşti atât de temut precum crezi, căpitane Tristan, pentru că bărbatul a continuat, zise Bettina.

Se întoarse şi plecă în direcţia casei.

— Maddy, poţi să stai cu mine în această seară? întrebă Bettina neliniştită. Ea stătea în mijlocul patului mare de alamă, cu braţele strânse în poală. Dacă mă forţează să mă culc cu el din nou, jur că o să fug.

Bettina îşi mutase lucrurile în camera de la capătul holului, pe care o curăţaseră împreună în această după-amiază, în timp ce cele două fete indiene făcuseră curăţenie în restul casei. Bettina ar fi vrut să

se mute în aripa opusă, dar Jules luase o cameră, căpitanul O'Casey alta şi Madeleine pe ultima. Tristan voia să aibă intimitate în partea lui de casă.

— O să stau cu tine dacă pot, Bettina, dar căpitanul nu va permite asta, mai mult ca sigur.

— Poţi să spui că sunt bolnavă, se aventură Bettina. Că mi-a picat rău ceva din ce am mâncat.

— Aş putea să spun asta, dar Tristan ar fi suspicios. Nu arăţi bolnavă, zise Madeleine.

— Atunci, nu trebuie să-l laşi în cameră.

— Bettina, el este căpitanul, şi, deşi nu mă mai tem de el la fel ca înainte, uiţi că el este cel care dă ordinele aici. El ţine viaţa noastră în mâinile lui.

— De câte ori să-ţi spun că... nu ne va ucide? zise Bettina exasperată. Mi-a dat cuvântul că în cele din urmă ne va duce la Saint Martin.

— Atunci, de ce i te opui, Bettina? întrebă Madeleine, schimbând subiectul. E un bărbat frumos. Nici măcar contele de Lambert nu este aşa frumos şi viril ca el. Ar fi mult mai uşor pentru tine dacă ai ceda. Şi nu ar fi nimic ruşinos, draga mea, mai ales că el nu-ţi dă de ales.

Bettina era uimită.

— El se foloseşte de trupul meu, deşi ştie că îl detest! Aş prefera orice alt bărbat în locul lui.

— Te violează pentru că i te opui. El te doreşte, atâta tot. Am crezut că ţi-ai acceptat situaţia până acum, zise Madeleine, ignorând furia Bettinei. Tristan te tratează mai bine decât o va face un soţ... îţi dă multe. Chiar continuă să-şi radă barba, pentru tine. Jules mi-a zis cât de furios a fost Tristan când şi-a ras barba întâia oară.

Bettina nu îşi putu reţine un zâmbet, căci aceea

fusese o luptă pe care o câştigase fără prea mult efort. Îşi aminti de noaptea de după ce Tristan îşi răsese barba şi de cât de încruntat fusese când văzuse urmele roşii pe care ţepii lui i le lăsaseră pe faţă. Urmele roşii dispăruseră după ceva timp, dar Tristan nu ştia asta. O certase pentru că îl pusese să-şi radă barba, bombănind că acum trebuia să tot continue să facă asta. Fie asta, fie trebuia să se abţină de la a face dragoste cu ea până când barba era din nou moale.

Acum, se rădea ziua târziu oricând intenţiona să o aibă, ceea ce o avertiza pe Bettina de ce urma. Şi, astăzi, Tristan se bărbierise chiar înainte de cină.

— Te rog, Maddy, trebuie să stai cu mine diseară, o imploră Bettina, revenind la subiectul conversaţiei.

— Chiar dacă Tristan permite asta, ce se întâmplă mâine?

— O să mă gândesc la altceva mâine. De noaptea asta mă tem, răspunse Bettina.

— Du-te acum şi spune-i lui Tristan că e rău. Spune-i că vreau să stai cu mine. Dar du-te înainte să vină să mă găsească.

— Prea bine, suspină Madeleine. O să încerc. Ai face bine să te bagi în pat cât sunt eu plecată.

Madeleine închise uşa în urma ei şi trase aer în piept înainte de a porni pe coridorul slab luminat. Nu putea să înţeleagă de ce Bettina îl ura pe Tristan atât de mult. Părea că se bucură să-l urască şi ceva se trezea la viaţă în ea de fiecare dată când se certau, ca şi cum luptele lor îi erau necesare.

Madeleine avea să o ajute pe Bettina, dacă putea, dar se îndoia că avea să reuşească. Bettina devenise o obsesie pentru tânărul căpitan, şi, cu cât i se opunea mai mult, cu atât mai mult o dorea el. Ea coborî scările

şi se apropie încet de masa unde bărbaţii beau. Câţiva dintre oamenii lui Tristan îndesau în ei halbe mari cu rom, iar bărbatul Jake Brown, pe care-l cunoscuse mai devreme, era aşezat lângă căpitanul O'Casey.

— Unde e Bettina? întrebă Tristan când o văzu pe Madeleine stând lângă scaunul lui.

— E în pat... nu se simte bine, zise Madeleine, ştergându-şi mâinile de fustă.

— Ce are? întrebă Tristan ridicând dintr-o sprânceană.

— Cred că ceva ce a mâncat nu i-a priit, căpitane. Insist să mă lăsaţi să stau cu ea în această noapte. Are nevoie de mine.

— Are, ah? Păi, asta nu va fi necesar, răspunse Tristan.

Se ridică de pe scaunul lui şi porni către scări.

— Dar, căpitane...

— Stai jos, doamnă! i-o tăie scurt Jules.

— Doamna ta este responsabilitatea lui Tristan. Dacă are nevoie de îngrijiri, atunci el se poate ocupa. Deşi nu cred că de asta are ea nevoie.

— Tot insişti că Bettina are nevoie de o bătaie, zise Madeleine furioasă. Presupun că tu ai vrea să o baţi!

— Gata, gata, să ne liniştim, zise Jules, surprins de ieşirea lui Madeleine. Nu aş atinge-o pe doamna ta. Tristan mi-ar lua capul dacă aş face asta. Doar că e prea blând cu ea. I-a dat prea multe, mult prea multe, şi acum ea crede că i se permite orice, fără consecinţe.

— Uiţi că Tristan o tot violează, şopti Madeleine doar pentru urechile lui.

— Exact. De aceea cred că are nevoie de o bătaie bună.

Tristan deschise uşa de la camera lui, dar, când o găsi goală, ghici jocul Bettinei. Merse către următoarea cameră – tot goală; apoi, înaintă către ultima uşă şi o deschise încet. Ea era ascunsă sub cuverturi în partea îndepărtată a patului şi stătea cu o mână sub cap. Dar se săltă când îl auzi, părul ei alunecându-i glorios pe umeri.

— Asta nu este camera ta, micuţo, zise el încet.

Închise uşa şi se sprijini de ea.

— Atunci, nu am nicio cameră, îi răspunse ea cu răceală. Ai prefera să dorm afară?

— Nu, aş prefera să dormi cu mine, îi răspunse el, zâmbind uşor.

— Păi, tocmai asta e, Tristan, eu nu vreau! răbufni Bettina, ochii ei verzi strălucind cu furie.

— Servitoarea ta mi-a spus că nu te simţi bine, zise Tristan. Pari prea vioaie pentru a fi bolnavă. El rânji larg şi înaintă către pat, aşezându-se pe margine. *Eşti* bolnavă, Bettina?

— Da! şuieră ea nervoasă. Dar nu o să mă plâng ţie.

— Eu cred că mă minţi. Dar, în caz că totuşi nu o faci, o să-ţi aduc nişte lapte cald. Ar trebui să-ţi liniştească stomacul şi să îl golească repede.

— Mulţumesc, dar nu, îi răspunse ea, înclinând sfidătoare bărbia. Aş prefera să dorm, dacă nu te superi – nederanjată.

— Dar insist să iei un medicament, Bettina.

— Poţi să păstrezi insistenţele pentru echipajul tău, zise ea, retrăgându-se către marginea opusă a patului. Ţi-am mai spus, Tristan, că nu primesc ordine de la tine. Unde e Maddy? Vreau să stea cu mine în această seară.

— E la parter, dar nu va sta cu tine în această seară. Sau în oricare altă seară. Ar fi cam inconfortabil să ne înghesuim toţi trei în patul meu, chicoti Tristan.

— Eu stau aici!

— Ar fi trebuit să înţelegi deja cât de inutil este să te cerţi cu mine. Acum, haide, vino de bunăvoie. Sau trebuie să te car către camera mea?

— Şi tu ar trebui să ştii mai bine decât să pui o asemenea întrebare. Nu o să merg niciodată de bunăvoie în patul tău! Niciodată! strigă ea.

Încercă să se ridice dintre cuverturi, dar Tristan se întinse, o prinse de păr şi o trase înapoi în pat. Şi, cu câteva mişcări simple, o ridică şi o cără repede înapoi în camera lui. O aruncă pe pat, apoi închise repede uşa. Când se întoarse, o văzu pe Bettina sărind de pe pat, căutând frenetic un loc în care să se ascundă în cameră. Pentru un moment, ea semăna cu un iepure speriat, şi Tristan era tentat să uite de nevoia lui de a o avea în această seară. Dar strălucirea criminală din ochii ei îl lovi ca o palmă şi îi trezi din nou hotărârea de a o avea.

— Nu ai unde să evadezi, Bettina, zise el şi începu să se dezbrace.

Ea alergă către fereastră, apoi se uită la el, fumegând de furie.

— O să sar!

— Nu, nu o să sari. Ai prea multe pentru care să trăieşti, incluzând şi răzbunarea împotriva mea. El suspină şi scutură din cap. De ce te lupţi cu mine, Bettina?

— Din cauza înşelăciunilor şi a minciunilor tale şi pentru că tu continui să mă violezi!

— Tocmai m-ai minţit că ţi-e rău, şi eu nu caut să

mă răzbun pe tine.

— Nu? Atunci, de ce mă ţii aici, Tristan? întrebă ea.

— Cu siguranţă, nu pentru răzbunare, răspunse el. Dacă ar fi să-ţi ofer căsătoria… atunci ce?

— Nu m-aş mărita cu tine nici pentru toate bogăţiile din lume! zise ea cu înflăcărare, apoi adăugă pe un ton curios: Dar tu nu-mi oferi căsătorie, Tristan.

— Nu, nu o fac. Dar nici nu te bat, Bettina, şi îţi dau tot ce ai nevoie. Îţi cer doar să mă laşi să fac dragoste cu tine. De Lambert nu o să te trateze mai bine decât mine.

Vocea lui părea surprinzător de tandră.

— Poate că nu. Dar, cel puţin, el nu va trebui să mă violeze, îl provocă ea.

Tristan miji ochii şi apoi mârâi ameninţător.

— El nu te are încă, Bettina.

Capitolul 20

Razele slabe ale lunii atingeau covorul de lângă fereastră şi umplură camera cu o lumină gri când Tristan stinse lumânările. Trecu mult timp până când adormi. Bettina se simţea recunoscătoare că dormea pe spate, pentru că sunetul scos de sforăitul lui îi acoperea mişcările prin cameră. Se strecură din pat, fără să-l deranjeze, şi se îmbrăcă repede cu rochia ei violet-închis, uitându-se în tot acest timp către Tristan.

„Ţi-am spus că o să fug dacă mă violezi din nou”, gândi Bettina. „Dar tu nu ai vrut să mă crezi. Nu, tu a trebuit să-ţi satisfaci poftele cu mine. Păi, o să te trezeşti dimineaţă, şi eu nu o să mai fiu. Şi nu o să mă mai găseşti vreodată, Tristan.”

Bettina închise uşa fără să facă zgomot şi îşi croi

atentă drum către parter. Presupusese că avea să fie nevoită să păşească peste trupurile adormite ale oamenilor lui Tristan în camera mare care găzduia sufragerie, dar nu era nimeni în jur. Se gândi că fie erau în sat, fie dormeau pe corabie. Bettina porni de-a lungul peluzei, mânată de hotărâre şi de furie. Era surprinsă de strălucirea lunii. Însă, brusc, înţelese provocarea ce o aştepta când văzu copacii întunecaţi dinaintea ei, ştiind că acela era drumul pe care trebuia să-l parcurgă.

Luna era undeva în spatele ei, făcându-i mai uşor să găsească poteca lată care ducea în pădure, însă odată ajunsă acolo, doar câteva raze slabe luminau pământul, aruncând de colo-colo pete de culoare gri. Abia dacă putea să distingă ţarcul şi cei şapte cai din interior. Bettina se opri ca să se gândească. Trebuia să-şi facă un soi de plan. Se uită în spate, şi printre copaci putea să vadă destul de clar casa mare. Nu vedea nicio lumină la nicio fereastră şi totul era tăcut.

Tristan dormea încă, evident, şi probabil avea să facă asta până dimineaţă, dar ea avea nevoie de mai mult timp ca să pună suficientă distanţă între ei. El urma să ia unul dintre cai ca să vină după ea şi avea să o ajungă repede din urmă dacă ea mergea pe jos. Aşa că trebuia să ia unul dintre cai.

Bettina îşi împleti repede părul în două cozi lungi şi le legă în spatele capului. Apoi, înaintă către gardul ţarcului şi căută poarta. Gardul era făcut din scânduri lungi bătute în cuie pe stâlpi de lemn şi forma un cerc generos, dar nu văzu nicio poartă. Încercă să ridice scândura de deasupra, dar nu se mişca.

Bettina trase puternic aer în piept şi se concentră pe următoarea pereche de scânduri, şi de această dată

partea de deasupra se mişcă. Era foarte grea, şi ea îşi folosi ambele braţe pentru a ridica scândura de pe suport şi pentru a o coborî, aşezând-o pe pământ. Unul dintre cai nechează, şi apoi un altul, iar Bettina suspină. Sunetele scoase i se păreau o explozie de trompete în toiul nopţii. Privi în jur neliniştită, încercând să vadă dincolo de umbrele întunecate ale pădurii; apoi, se uită în spate, către casă, însă tot nu era niciun semn de viaţă acolo. Devenise conştientă şi de alte sunete acum: foşnet de frunze, ţânţari bâzâind, grieri cântând şi tot felul de alte sunete pe care nu le putea identifica.

„Fii curajoasă, Bettina. Tristan va continua să doarmă… trebuie”, gândi ea.

Păşi peste scândura de jos şi sări în ţarc. Armăsarul alb părea gri în întuneric, şi Bettina se îndreptă foarte încet către el. El se feri de ea, şi toţi caii se mişcară periculos de aproape de deschizătura din gard. Preţ de o clipă, Bettina se temu că aveau să evadeze, însă apoi se opriră din nou. Nu avea să fie uşor, înţelese Bettina, aproape gata să renunţe. Nu avea şa, nu avea frâie, nici măcar o frânghie. Trebuia să apuce calul de coamă, apoi să se tragă deasupra lui şi să spere că avea să se poată ţine. Din fericire, nu era un animal atât de mare, dar cum avea să-l prindă dacă el se tot ferea de ea?

Încercă din nou, mişcându-se şi mai încet de această dată. Întinse mâna încet şi atinse cu delicateţe gâtul armăsarului, vorbindu-i în tot acest timp. Apoi, se apropie mai mult şi îi frecă nasul catifelat, permiţându-i să o miroasă. Bettina continuă să îi vorbească, mângâindu-i grumazul, sperând că el avea să se relaxeze şi că nu avea să dea înapoi când ea avea să încerce să-l călărească. Îl convinse să se apropie de

deschizătura din grad. Ceilalţi cai se feriră de ei, şi ea se rugă ca armăsarul să nu se tragă înapoi când ea coborî ultima scândură la pământ. Dar el rămase în urma ei şi stătu complet nemişcat când ea îl prinse de coamă. Dintr-o săritură, Bettina se ridică, trecu cu un picior peste spatele lui şi se îndreptă. Decisese deja să nu închidă gradul, sperând ca restul cailor să evadeze cândva în timpul nopţii. Astfel, Tristan nu ar mai avea cal cu care să o urmărească.

Simţindu-se mulţumită, Bettina ridică fusta şi o aranjă sub picioarele ei, apoi mână armăsarul înainte. Aproape căzu atunci când el făcu primul pas, dar se prinse repede de coama lui, întrebându-se dacă nu ar fi mai bine să fugă pe jos. Dar calul continuă să meargă încet pe cărare şi ea observă că nu era chiar atât de dificil să stea în spinarea lui.

Privind înapoi, Bettina văzu că restul cailor ieşiseră din ţarc şi că erau în urma ei. Acum, era sigură că evadarea era posibilă şi se gândi încotro să se îndrepte. Cel mai evident loc era capătul opus al insulei, dar Tristan s-ar fi gândit şi el la asta. Aşa că nu avea decât două opţiuni: fie partea dreaptă, fie partea stângă a insulei.

Dar mai întâi trebuia să localizeze satul. Nu avea niciun sens să caute ajutor acolo, şi, în plus, satul ar fi fost cel mai probabil primul loc în care Tristan avea să o caute. Dar putea să-i ia o săptămână sau mai mult până să găsească un loc pe o corabie, şi trebuia să fie cât mai departe de oricine ar fi putut să o vadă şi să-l informeze pe Tristan de locaţia ei.

Cărarea o lua brusc la stânga, dar era încă suficient de largă pentru a permite luminii lunii să treacă printre copaci. Bettina privi înapoi. Nu mai

putea vedea casa sau ţarcul, doar întuneric gros şi apăsător din toate direcţiile. Ceilalţi cai nu mai erau în urma ei, ci se răspândiseră prin pădure.

Bettina se simţea de parcă era singură pe toată insula. Se luptă cu panica, reamintindu-şi de ce îşi dorise să evadeze. Apoi, îşi dădu seama că o lăsa pe Madeleine în urmă. Încercă imediat să întoarcă armăsarul, dar apoi se răzgândi şi îl lăsă să continue înainte pe cărare. Nu putea să o ia pe Madeleine cu ea. Unica ei şansă era să rămână singură în această aventură. Madeleine nu ar fi avut curajul pentru a evada. Şi era înspăimântată de cai. Ar fi încercat să o convingă pe Bettina să nu mai plece şi chiar ar fi putut să-i spună lui Tristan despre planurile ei.

Bettina se decisese să ajungă în siguranţă departe şi să-i spună povestea ei contelui de Lambert. Apoi, el avea să vină şi să o salveze pe Madeleine, şi Bettina ar fi putut să se răzbune. Madeleine avea să fie în siguranţă, pentru o vreme, pe această insulă. În ciuda mâniei lui Tristan, el nu avea să o pedepsească pe femeie.

Cele cincisprezece sau douăzeci de minute cât calul merse la trap i se părură ore. Bettina miji ochii pentru a vedea ce se afla în depărtare, dar pădurea era prea deasă. Apoi, cărarea făcea uşor la dreapta. Era un luminiş mare, scăldat în lumina argintie a lunii, şi Bettina putu să vadă o duzină de colibe acoperite cu paie şi îngrămădite una lângă alta. Întoarse calul repede şi îl mână la trap, fix în inima întunecată a pădurii.

Bettina descoperise direcţia pe care o voia: partea dreaptă a insulei. Nu mai era nicio cărare de urmat, şi copacii erau atât de denşi în această parte a pădurii,

încât armăsarul era obligat să meargă foarte încet. Bettina spera că animalul avea privirea mai ageră decât a ei, căci ea nu distingea nimic în faţa ochilor.

Calul mergea pe lângă copaci şi tufe groase, niciodată în linie dreaptă, dar Bettina îl ghida uşor către stânga. Asta avea să o ducă în partea dreaptă a insulei şi cât mai departe de Tristan.

Trecu o oră, apoi, mai multe. Bettina nu ştia cât timp mai avea înainte de răsărit, dar ştia că trebuia să se depărteze şi mai mult înainte ca Tristan să se trezească. Spera că el avea să doarmă până târziu. Nimeni nu avea să-l deranjeze şi oricine se trezea avea să presupună că ea era în camera lui Tristan.

Trecură încă două ore, şi Bettina ajunse lângă un şir lung de bananieri, care erau atât de denşi, încât nu se putea trece prin ei. Luna era pe cealaltă parte de insulă acum, dar Bettina putea să vadă cerul devenind mai luminat cu fiecare clipă. Mână armăsarul la pas ca să înconjoare bananierii. Dar apoi fu obligată să încetinească din nou când intră în pădure. Spera că Tristan nu avea să poată înainta mai repede decât o făcuse ea. Putea să se ducă de-a lungul ţărmului, dar nu avea să ştie unde să se oprească şi să o caute. Când avea să ajungă la ţărm, ea avea să se ascundă în pădure şi să aştepte să treacă o corabie. Tristan nu avea să o găsească oricât de mult avea să o caute.

Acum, putea să distingă culorile. Roşu întunecat, galben – culori cărora le mai simţise mirosul, dar pe care nu le mai văzuse. Bettina ridică privirea şi observă bucăţi de cer albastru şi senin, nuanţate acum cu roz şi portocaliu. Păsările începuseră să se trezească, şi în curând pădurea era vie, animată de cântecele lor dulci. Avea să fie o zi frumoasă.

Apoi, pe neaşteptate, un animal mic şi maro ţâşni înaintea calului. El cabră, făcând-o pe Bettina să cadă din şa şi ameţind-o teribil.

Când, în cele din urmă, se ridică, armăsarul nu mai era. Bettinei îi venea să plângă. Se ridică şi scutură frunzele şi crenguţele de pe rochia ei. Se simţi pierdută, până când văzu muntele cu două vârfuri printr-o deschizătură dintre copaci. Continuă către plajă, şi în curând descoperi că se mişca mai bine pe jos, acum că putea să vadă încotro mergea.

După o oră în care ba mersese, ba alergase, Bettina putea auzi sunetul valurilor în depărtare. Alergă cât de repede putu, ferindu-se de copaci şi de tufişurile mai joase. De îndată ce ieşi din pădure, lumina soarelui o orbi. Căzu în genunchi pe nisipul rece. Coborî capul şi abia după câteva momente reuşi să-şi calmeze respiraţia. Când ridică privirea, nu-i venea să-şi creadă ochilor. În stânga soarelui care răsărea era o corabie, la doar vreun kilometru şi jumătate, sau aşa ceva, distanţă de ţărm.

Fără să se gândească de două ori, sări în picioare şi începu să îşi agite braţele. Strigă, dar apoi se gândi că era imposibil să o audă de la aşa distanţă. Nava trecu de fâşia de lumină lăsată de soare şi apoi porni către un alt punct al insulei.

Bettina continuă să facă semne cu braţele, începând să se teamă că nimeni de pe corabie nu avea să o vadă. Apoi, vasul se întoarse şi porni către ea. Bettina se prăbuşi pe nisip şi începu să plângă.

Urmări neliniştită cum o mică barcă era coborâtă. Cercetând plaja albă, strălucitoare, Bettina se temu că Tristan ar putea apărea înainte ca barca să ajungă la mal. Însă, după cincisprezece minute agonizante,

Bettina era în siguranţă, în grija căpitanului William Rawlinsen şi pe drum către corabia lui.

Capitolul 21

— V-aş însoţi personal la ţărm, *mademoiselle* Verlaine, dar simplul fapt că v-am luat şi v-am lăsat aici m-a făcut să-mi întârzii programul.

— Nu este necesar, căpitane. Aţi fost mai mult decât drăguţ. Sunt sigură că nu o să am nicio problemă în a găsi plantaţia contelui de Lambert.

— Nu, nu mă îndoiesc că veţi reuşi. Deţine una dintre cele mai mari plantaţii de pe insulă – sau cel puţin aşa am auzit.

Stăteau pe punte în timp ce barca mică era coborâtă, pentru ca Bettina să meargă la ţărm. Ajunsese să ţină la căpitanul Rawlinsen în cele două săptămâni cât fusese nevoie ca să ajungă la Saint Martin. Era un bărbat plăcut, puţin trecut de cincizeci de ani, un căpitan negustor care transporta rom şi tutun către coloniile americane şi aducea înapoi lucruri necesare, ce nu se găseau în insule.

Bettina îl minţise despre cum ajunsese pe insula lui Tristan. Spusese că, de fapt, căzuse peste bord din corabia care o ducea la Saint Martin şi că înotase până pe ţărm. El se minunase că ea ajunsese întreagă la mal, dat fiind că acele ape erau pline de rechini şi de baracude. Bettina îl rugase pe căpitanul Rawlinsen să-i deseneze o mică hartă pentru a-i arăta cum să se întoarcă pe insulă. Îi explicase că i se păruse un loc extrem de frumos şi că ar vrea ca într-o zi să i-l arate contelui de Lambert. Pitise bine harta în dublura rochiei, pe care o ţinea în braţe, alături de cămaşa şi

pantofii ei.

— Încă nu înţeleg de ce insistaţi să port aceste haine, zise Bettina arătând către pantalonii trei sferturi şi cămaşa albă, largă, pe care căpitanul i le dăduse în acea dimineaţă.

Căpitanul Rawlinsen zâmbi.

— Hainele lui Billy îţi vin de minune, copilă.

— De minune? Sunt uriaşe.

— Asta este şi ideea. Sunt suficient de largi pentru a-ţi ascunde frumuseţea. Îmbrăcată aşa, nu ar trebui să ai probleme cu marinarii care umblă pe docuri. Făcu o pauză, uitându-se mirat la ea. Cum de ai reuşit să-ţi ascunzi tot părul minunat sub acea eşarfă roşie?

— Nu am reuşit, zise Bettina. E desfăcut sub cămaşă şi… ah, ascuns pe sub pantaloni.

Spera că nu avea să mai fie nevoită să poarte haine de bărbat vreodată. Căpitanul râse.

— Păi, măcar nu e vizibil.

— Dar e destul de inconfortabil.

— Nu ar trebui să-ţi ia mult să-ţi găseşti logodnicul, apoi te vei putea schimba în rochie. Prea bine, barca e coborâtă. Rask te va duce pe ţărm. Şi… ah… nu uita să mergi şchiopătat. Nu are rost să arăţi ce ne-am străduit să ascundem.

Bettina zâmbi şi îl sărută pe căpitan pe obraz, făcându-l să roşească puternic. El o ajută să treacă peste margine şi rămase lângă balustradă, urmărind cum micuţa barcă se îndrepta spre ţărm.

Bettina mergea încet pe docul aglomerat, uimită de toată agitaţia şi activitatea. Multe corăbii erau descărcate. Căruţe trase de cai voinici treceau înainte şi înapoi. Patru copii mici alergau o pisică sfrijită în

jurul unei grămezi de gunoi. Docul erau mult mai aglomerat decât cel de la Tortola.

Bettina încercă să oprească un marinar, dar el nici măcar nu se uită în direcţia ei. Încercă din nou, tot fără succes. Nimeni nu-i acorda atenţie. Oprindu-se pentru a se gândi ce să facă în continuare, Bettina cercetă docurile. Observă doi bărbaţi care priveau lung la trei tineri care cerşeau în faţa unui magazin, oprind clienţii în timp ce intrau sau ieşeau. Înaintă către cei doi bărbaţi, căci aceştia nu păreau a se grăbi să plece undeva.

— Mă scuzaţi, se aventură ea.

Amândoi se întoarseră şi o priviră.

Cel mai înalt din cei doi bărbaţi era de înălţimea Bettinei şi avea ochi de un căprui-deschis care străluciră când o văzură. Celălalt bărbat era cu câţiva centimetri mai mic, cu ochi ca mărgelele şi cu nasul strâmb mult prea mare pentru faţa lui.

— Să fiu al naibii dacă nu eşti fix ceea ce căpitanul meu a cerut, zise bărbatul mai înalt, cu entuziasm.

— Aşa e, Shawn, zise celălalt, uitându-se la Bettina din cap până în picioare.

Bettina începu să dea înapoi. Privi când la un bărbat, când la celălalt.

— Aşteaptă, băiete, zise repede bărbatul pe care-l chema Shawn. Îţi oferim posibilitatea de a fi băiat de cabină pentru căpitanul meu.

— Nu înţelegi, începu Bettina, dar bărbatul o prinse de mână.

— Acum, să nu-mi spui că nu vrei să călătoreşti pe mare. E o viaţă bună.

— Nu, zise Bettina sec.

Încercă să-şi smucească braţul, dar bărbatul o

ţinea într-o strânsoare de fier.

— Unde ţi-e spiritul de aventură, băiete? Ai fi potrivit. Nu am văzut până acum altceva în afară de tineri sfrijiţi, care nu ar rezista nici măcar unei călătorii. Ce zici?

— Nu! răspunse ea alarmată. Acum, dă-mi drumul!

Dar el o rotise, trăgându-i braţul în spate. Nu-i venea să creadă că asta se întâmpla cu toţi acei oameni în jur.

— Îmi pare rău că te-ai decis să fii nehotărât, băiete, dar nu contează.

— Nu ai…

— Mai scoate un cuvânt, şi o să îmi vâr pumnalul în tine, mârâi el şi o apăsă mai tare pe braţul răsucit la spate.

Ea se gândi că avea să leşine din cauza durerii.

— Căpitanul Mike ne-a trimis să căutăm un băiat frumos, şi tu eşti singurul pe care l-am văzut. O să te obişnuieşti repede cu sarcinile, căci căpitanul Mike nu e greu de mulţumit. O să-mi şi mulţumeşti într-o zi, pentru că viaţa pe mare e frumoasă.

Porniră înainte, ea încadrată de o parte şi de alta de cei doi, care o ţineau de braţe. Bettina putea simţi vârful unui cuţit apăsat în spatele ei. O duseră pe o navă care încărca provizii şi se pregătea să plece. Echipajul era prea ocupat ca să o observe când cei doi bărbaţi o aduseră la bord, iar frica începu să crească în ea. Dacă nu putea să scape din asta?

Fu dusă spre cabina căpitanului. Bărbatul pe care-l chema Shawn o împinse în interior, dar se opri înainte de a închide uşa. Avea faţa întunecată, în timp ce-şi vâra la brâu pumnalul.

— Bătrânului Mike nu i-ar plăcea să audă că eşti

nehotărât. Te avertizez, zise el pe un ton ameninţător, dacă îi spui că nu vrei să navighezi, o să-ţi tai gâtul. Sper că mă înţelegi, băiete, căci o să te urmăresc.

Când uşa se închise şi ea rămase singură, o zbughi către ieşire. Deschise uşa, dar Shawn şi prietenul lui scund erau fix în faţa cabinei, aşa că închise repede uşa.

Era ridicol. Fusese răpită din nou, dar de această dată pentru că fusese luată drept băiat. Cum reuşise să ajungă într-o situaţie şi mai rea decât cea din care scăpase?

Bettina începu să măsoare cabina, plimbându-se neliniştită dintr-o parte în alta. Îşi dorea ca acest căpitan Mike să se grăbească. Singura ei speranţă era să îi explice tot şi să spere că el avea să-i dea drumul. Dar dacă vasul pleca înainte ca el să se întoarcă în cabină? Minutele trecură, transformându-se în ore. Bettina încercă uşa din nou, dar Shawn era încă afară, de pază, aşa cum spusese. Oare chiar avea să o omoare dacă îi spunea căpitanului că o adusese aici cu forţa? Dar nu putea deveni băiat de cabină. Căpitanul avea să descopere repede că ea era femeie.

Oare de ce o urmărea ghinionul precum moliile atrase de foc?

Prima dată, fusese Tristan, apoi închisoarea, apoi iar Tristan şi acum asta. Şi logodnicul ei era chiar pe această insulă, dar ea nu-i putea cere ajutorul. Dacă acest bărbat era la fel ca Tristan?

Uşa se deschise brusc, şi un bărbat înalt, cu părul roşu ca focul, intră în cabină. O privi suspicios în timp ce traversă încăperea şi se cufundă într-un scaun din spatele biroului plin de hârtii. Era un bărbat frumos, de vârstă mijlocie, dar părea obosit.

— Deci, tu eşti noul meu băiat de cabină, suspină el.

Până şi vocea lui părea obosită.

— Nu, *monsieur,* răspunse Bettina încet, neştiind dacă să se teamă sau nu de el.

— Atunci, *ce* cauţi aici?

— Doi dintre oamenii tăi m-au adus aici.

— Pentru ce? întrebă el, ochii lui verzi uitându-se la ea cu interes.

— M-au adus aici ca să fiu băiatul de cabină, dar…

— Dar te-ai răzgândit, răspunse el pentru ea. Te pot convinge să te mai gândeşti? Ultimul meu băiat de cabină s-a pierdut în timpul unei furtuni, dar era un tânăr bolnăvicios. Tu însă… pari un flăcău voinic, şi nu mai este timp ca să găsim un alt băiat la fel de abil ca tine, dat fiind că plecăm în această seară. Ce spui?

— Este imposibil, căpitane.

— Dacă te temi pentru că eşti francez, nu trebuie, zise el uşor nerăbdător. Mai sunt şi alţi francezi pe corabia mea, aşa că nu vei fi singurul. Şi vorbeşti engleza destul de bine. O să fie o parte din profituri pentru tine şi vei avea şansa de a avansa.

— Dacă aş fi băiat, căpitane, atunci probabil aş fi tentat de oferta ta.

— Dacă ai fi băiat? Ce prostie e asta, băiete?

— Nu sunt un băiat, răspunse Bettina repede. Când oamenii tăi m-au adus la bord, nu mi-au dat ocazia să explic, căpitane. Sunt fată.

— Fată? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Bettina devenise iritată de lipsa lui de încredere. Îşi scoase încet eşarfa roşie, apoi îşi trase părul de sub cămaşă.

— Da… fată!

Căpitanul Mike începu să râdă brusc, speriind-o pe Bettina, care îl privi confuză.

— Mi s-a părut mie că eşti cam drăguţ pentru un flăcău, dar am mai văzut şi alţii cu asemenea feţe, aşa că am trecut cu vederea. Ar trebui să te îmbraci în haine adecvate sexului tău, fătuco, pentru a evita confuziile.

Ochii lui străluceau în timp ce vorbea.

— Nu obişnuiesc să port haine de bărbaţi, căpitane. Am fost sfătuită să mă îmbrac aşa ca să nu atrag atenţia.

— Dar ai atras atenţia oricum. Deci, oamenii mei au ajuns să înroleze cu de-a sila tinere domnişoare! Îmi pare rău pentru necazurile tale, fătuco.

— Atunci, pot să plec?

— Da, şi du-te repede, înainte să uit cât de obosit sunt. Dar ascunde-ţi părul frumos, din nou, draga mea. Ar fi bine să pleci cum ai venit.

Bettina făcu întocmai, simţindu-se cuprinsă de uşurare în timp ce legă eşarfa în spatele capului. Căpitanul se ridică şi o conduse până la uşă; apoi, îi ridică mâna şi i-o sărută cu tandreţe.

— A fost o plăcere pe care mi-o voi aminti mult timp de acum încolo, fătuco. Mergi cu Domnul!

Când Bettina ieşi din nou la lumina orbitoare a soarelui, îşi aminti imediat de acel bărbat numit Shawn şi de ameninţarea acestuia. Cercetă rapid puntea şi îl văzu la doar câţiva metri în faţa ei. Ochii ei verzi se făcură mari observând furia din privirea lui, şi Bettina se uită înapoi către cabina căpitanului, dar el deja închisese uşa.

— Deci, i-ai spus! mârâi Shawn. Scoase pumnalul şi îl ridică hotărât în mâna dreaptă, apropiindu-se de ea.

Te-am avertizat, băiete, asta am făcut!

Bettina suspină şi se albi la faţă.

Bărbaţii de pe punte se opriseră din ceea ce făceau, gândindu-se că aveau să fie martori la o luptă până la moarte, dar Bettina nu observă asta. Nu putea să vorbească, nici măcar să ţipe. Rămăsese paralizată. Bărbatul pe nume Shawn părea să se mişte cu încetinitorul.

„Fugi”, urla Bettina în sinea ei. „Fugi, pentru numele lui Dumnezeu, fugi!”

Şi apoi, în cele din urmă, picioarele ei începură să se mişte mânate de o panică oarbă, ca şi cum nu mai erau parte din trupul ei. Alergă pe pasarelă şi până la jumătatea docului, dar îl putea auzi pe bărbat în urma ei.

Se împiedică şi căzu în faţă, dar bărbatul fusese atât de aproape de ea, că se împiedică de ea şi alunecă la câţiva metri mai încolo. Bettina sări în picioare şi, cu forţe proaspete, începu să alerge către oraş, izbindu-se de oameni în drumul ei. Nici măcar nu se opri să ceară ajutor, căci era sigură că bărbatul avea să o înjunghie înainte să apuce să scoată măcar o vorbă. Îl întrecuse. Trebuia să se oprească şi să găsească un loc în care să se ascundă.

Alergă pe străzi, înaintând şi mai mult în oraş, dar, cu cât alerga mai mult, cu atât erau mai pustii străzile, şi încă îl putea auzi pe bărbat gâfâind şi mormăind în urma ei. De ce nu renunţa? Apoi, Bettina se lovi de un alt bărbat şi căzu în braţele lui.

— Dă-mi drumul! strigă ea şi se luptă cu frenezie, dar acest bărbat o ţinea strâns la piept.

— Tu, şopti uimit bărbatul care o strângea.

Bettina ridică ochii şi rămase uimită,

recunoscându-l. Era marinarul francez care fusese biciuit din cauza ei pe *Windsong*. Înainte ca ea să apuce să vorbească, el o împinse în spatele lui şi scoase un cuţit strălucitor. Shawn îi ajunsese, şi, în furia lui, sări imediat cu cuţitul la tânărul francez.

Bettina ştia că ar fi trebuit să fugă, dar încremenise în faţa unei clădiri, hipnotizată de cuţitele strălucitoare care se duelau în lumina soarelui. Marinarul care suportase atâta cruzime din cauza ei o proteja acum, şi ea nu se putea îndura să-l părăsească.

Francezul era mai înalt decât Shawn, mai voinic, iar Shawn era extenuat de la alergat. Însă bărbatul mai mic era înnebunit de furie şi hotărât să învingă. Ambii bărbaţi erau mânjiţi de sânge pe măsură ce cuţitele atingeau carnea şi lăsau urme. Şi apoi, francezul înfipse cuţitul în umărul lui Shawn, imobilizându-i braţul drept. Shawn primi şi un pumn în barbă, ceea ce-l făcu să se prăbuşească lângă clădire.

— Haide! Francezul o luă pe Bettina de mână şi o trase în urma lui pe o stradă, până când ajunseseră la o clădire veche.

O duse în interior şi, fără a întâlni cu nimeni, o grăbi pe scări, către o cameră de la etajul al doilea.

Bettinei nu-i venea să creadă că era în siguranţă. Fusese atât de aproape de moarte – prea aproape. Începu să tremure pe măsură ce o cuprinse un sentiment de uşurare. Se prăbuşi pe singurul scaun din cameră.

Când respiraţia şi bătăile inimii îi reveniră la normal, observă împrejurimile. Camera era foarte mică şi întunecată şi, în afară de acel scaun de lemn pe care stătea, mai erau doar un lavoar şi un singur pat acoperit cu aşternuturi mototolite. O fereastră dădea

către o alee îngustă, însă clădirea de lângă bloca toată lumina soarelui. Marinarul francez aprinse o lumânare pe lavoar. Avea multe tăieturi mici pe braţe şi pe piept, iar din mâna dreaptă curgea sânge pe podea, un deget fiindu-i aproape retezat. Bettina era îngrozită şi se ridică repede ca să îi ofere ajutor. Grămada din poala ei căzu pe podea, şi ea rămase surprinsă că încă avea hainele cu ea. Ridică obiectele şi le aşează pe scaun, apoi se apropie de francez.

— Mâna ta, *monsieur,* trebuie bandajată.

El aţinti ochii căprui-închis asupra ei, iar ea rămase mută văzând ura din privirea lui.

— Din cauza ta, spatele meu este marcat pentru totdeauna. Ce mai contează un deget? O să-mi fie toate plătite cum se cuvine, zise el pe un ton aprins. Eu sunt Antoine Gautier, *mademoiselle,* în cazul în care aţi vrea să ştiţi numele celui care vă va ucide.

Bettina se cutremură de panică înţelegând sensul cuvintelor sale. Fugi către uşă, dar bărbatul nu schiţă niciun gest ca să o oprească. Uşa era încuiată. Ea se întoarse şi îl confruntă uimită.

— Deschide uşa! strigă ea panicată.

El râse de ea – un râs nemilos, plin de dispreţ.

— Acum, ştii ce am simţit când m-au legat de vela principală. Nu e un sentiment plăcut, nu, *mademoiselle?*

— De ce faci asta? De ce?

— Asta e o întrebare prostească de pus, draga mea lady, dar o să răspund cu bucurie. Vezi tu, am visat că o să te omor. M-am rugat să cazi în mâinile mele, şi acum vei suferi înzecit ce am suferit eu. Nu te voi ucide imediat, *mademoiselle* Verlaine, căci asta ar fi prea blând, iar eu nu simt pic de milă. O să mă rogi să te

omor până am să termin cu tine, dar moartea ta va veni încet, prin înfometare şi tortură. Dar, mai întâi, o să iau ceea ce mi s-a negat, de multe ori, lovitură de bici după lovitură de bici.

Mintea Bettinei refuza să accepte cuvintele lui. Acesta era un coşmar.

— Pentru ce ai fost biciuit, *monsieur* Gautier?

El o privi surprins.

— Eşti calmă, dar nu pentru mult. Am fost biciuit pentru intenţiile mele, pentru ceva ce nu am apucat să fac. Dar o să-mi primesc plata acum, cu vârf şi îndesat.

— Dar de ce trebuie să mă şi omori?

— Pentru că ai fi putut să-i opreşti din a mă biciui, dar nu ai făcut-o! urlă el la ea.

— Dar am încercat să-i opresc. L-am implorat pe căpitan!

— Minciunile îţi vin uşor când viaţa îţi este pusă în primejdie. Să nu crezi că sunt prost, *mademoiselle!* zise şi se repezi la ea, desfăcându-şi cureaua subţire.

Bettina îl privi nevenindu-i să creadă, şi ceva pocni în interiorul ei.

— Haide, violează-mă! strigă ea, cu ochii lucind înnebuniţi. Omoară-mă! Ar fi trebuit să mor pe stradă de mâna lui Shawn, oricum! Nu-mi mai pasă. Mă auzi? Nu-mi mai pasă!

Bettina începu să râdă isteric, un sunet nepământean, ascuţit ce umplu micuţa cameră. Antoine Gautier se îndepărtă de ea precaut.

— Eşti nebună, femeie! zise el pe un ton înfuriat în timp ce se îndrepta către uşă. Nu ai suferit nimic încă, şi deja ai luat-o razna. Nu e nicio plăcere să încep acum. O să aştept până îţi vii în fire, ca să fii conştientă de tot ce intenţionez să îţi fac. O să mă întorc! spuse el

printre dinţii încleştaţi.

Ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui.

Bettina căzu în genunchi pe podea şi începu să plângă cu sughiţuri. Trecu mult timp până reuşi să se calmeze. Era din nou mică şi îşi imagina că era la mănăstire, într-o cameră mare, cu multe paturi. Stătea pe unul dintre acele paturi în întuneric, plângând în tăcere singurătatea pe care o simţea pentru că mama ei nu putuse să împiedice venirea ei la mănăstire. O măicuţă veni şi îi vorbi încet, cuvintele ei fiind blânde şi pline de compasiune. Şi aşa reuşi să adoarmă.

Capitolul 22

Mii de stele străluceau precum lumina lumânărilor pe o mare de catifea neagră.

Undeva în Saint Martin, marinarul Antoine Gautier servea pahar după pahar pentru a uita de toate, însă, în locuinţa lui din partea cea mai mizerabilă a oraşului, Bettina dormea în continuare, nederanjată de gândacii şi de şoarecii din cameră.

Era cu mult trecut de răsărit când Bettina deschise ochii. Privi confuză în jur. Era asta o cameră din fortăreaţa veche în care Tristan o dusese? Dar evadase de pe acea frumoasă insulă, nu? Da, scăpase şi fusese adusă în Saint Martin. Plecase în căutarea logodnicului ei, dar atunci, atunci...

— Nu! suspină ea, amintindu-şi totul. Dumnezeule, nu!

De ce trebuia să-şi amintească? Ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi pierdut minţile decât să stea aici şi să numere minutele până când Antoine Gautier avea să se întoarcă. Oare ce torturi oribile plănuise pentru ea?

Se simţea oricum slăbită din cauza foamei şi avea să devină şi mai slăbită. Oare avea să o înfometeze? Nu, îşi dorea o răzbunare mai amplă decât asta. Avea să se întoarcă.

— Oh, Tristan, de ce nu mă poţi salva de la asta? Dar mă tem că am fost prea isteaţă pentru tine. Tu eşti la kilometri distanţă, căutându-mă pe insulă, dacă nu ai renunţat până acum.

Ce era în mintea ei? Nu voia ca el să o salveze!

Bettina privi în jur prin camera sumbră şi îşi simţi ochii în lacrimi. Orice ar fi fost mai bine decât intenţiile lui Antoine Gautier – chiar şi o viaţă cu Tristan. Dar Tristan nu era aici ca să o ajute, aşa că îi rămânea o singură alternativă: o moarte rapidă.

Pornită să recurgă la singura soluţie, Bettina se ridică şi merse încet către fereastra deschisă. Nu exista balcon, nici măcar un pervaz care să fi dus către altă fereastră. Dedesubt, la dreapta, era o apărătoare de soare peste o uşă, dar fix sub fereastră se vedea o grămadă de lemne pentru foc. Grămada era formată din crengi împrăştiate în toate direcţiile precum nişte suliţe. O moarte sigură o aştepta în acea grămadă – o moare rapidă.

Bettina îşi trecu picioarele peste fereastră şi rămase acolo preţ de un moment, bucurându-se de ultimele ei clipe de viaţă. Zâmbi ironic, gândindu-se că fugise de cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Îl părăsise pentru asta.

— Oh, Bettina, ai fost atât de proastă, zise ea cu voce tare şi oftă.

Ridică mâinile de pe marginea ferestrei şi trase aer în piept. Tot ce trebuia să facă era să se aplece în faţă, şi totul avea să se termine. Dar o parte din ea încă se

agăţa de viaţă, chiar dacă asta însemna o tortură prelungită, aşa că intră înapoi în cameră.

„Trebuie să sari, Bettina.” „Nu pot.” „Ai putea să strigi după ajutor.” „Nu, asta l-ar putea aduce aici pe Antoine Gautier, şi tot va trebui să sar.” „Atunci, sari mai încolo de grămada de crengi.”

Ea privi din nou pe fereastră, dar grămada era prea mare pentru a putea fi evitată.

— Apărătoarea de soare!

Bettina îşi aruncă hainele pe fereastră, apoi se căţără afară până când atârna doar cu mâinile de pervaz. Încercă să ajungă la apărătoarea de soare cu un picior, dar lovi doar aerul. Îşi dădu seama că greşise. Ar fi trebuit să se oprească pe pervaz şi să sară de acolo către apăsătoarea de soare. Dar era prea târziu, căci era prea slăbită pentru a se trage înapoi. O mână îi alunecă, şi trupul ei se roti departe de clădire. Cu mâna liberă bâjbâi cu frenezie în jur şi se prinse de pervaz în timp ce cealaltă mână alunecă. Trupul ei se roti în direcţia opusă, oferindu-i o privelişte clară asupra apărătorii de soare. Părea imposibil de ajuns din poziţia în care se afla, căci era la cel puţin un metru în jos şi la jumătate de metru în lateral. Dar trebuia să reuşească. Era singura ei şansă de a trăi. De data aceasta, îi fu mai greu să se rotească spre pervaz, dar în cele din urmă reuşi. Ştia că mai avea doar câteva secunde până când mâinile aveau să-i cedeze, însă rămăsese calmă. Îşi făcu avânt cu picioarele, ţinându-se departe de perete, şi se legănă înainte şi înapoi.

Încă nu îndrăznea să îşi dea drumul, dar se consolă cu gândul că oricum ar fi murit. Se legănă încă o dată, apoi din nou către ţinta ei. Se desprinse. Ateriză în genunchi în mijlocul pânzei vechi al apărătorii de soare

şi se prinse repede cu mâinile de margine, dar greutatea ei apăsă prea mult asupra suportului, şi ea se izbi cu putere de uşa închisă şi apoi alunecă încă un metru către pământ.

Bettina luă o gură mare de aer, neştiind dacă să râdă sau să plângă. Se întreba acum de ce fusese atât de reticentă în a încerca să evadeze. Apoi, se uită la fereastră, care era foarte, foarte sus, şi se cutremură gândindu-se la îndrăzneala ei. Dar, slavă Domnului, era liberă şi vie. Acum, se ruga să-l găsească pe contele de Lambert fără să mai dea peste alţi oameni răi.

Bettina se ridică, îşi adună hainele şi alergă către capătul aleii. Privi cu atenţie de-a lungul clădirii. Antoine Gautier venea beat, clătinându-se, către ea. Bettina îşi retrase capul şi se lipi de clădire. Îşi ţinu răsuflarea în timp ce aşteptă ca Gautier să treacă de alee. El se împletici mai departe, apoi se împiedică la doar câţiva metri de ea. Bettina crezu că avea să leşine în timp ce aştepta ca el să se ridice. El se săltă încet şi continuă către intrarea în clădire, fără a se uita în direcţia ei. Bettina îl urmări preţ de câteva minute şi simţi că-i vine inima la loc abia când îl văzu intrând. Apoi, ţâşni de pe alee şi alergă pe stradă în direcţia din care venise Gautier.

Se opri când întâlni prima persoană, un băiat tânăr, şi ceru indicaţii către plantaţia contelui de Lambert. El îi spuse că aceasta era în afara oraşului, dar o informă cu mândrie că îl văzuse pe conte la docuri, chiar în acea dimineaţă.

Bettina continuă către docuri, dorindu-şi însă să fi plecat din oraş. Când ajunse la docuri, merse la un bărbat în vârstă care se sprijinea de o ladă goală, sculptând un băţ scurt.

— Mă scuzaţi, zise Bettina. Ştiţi unde aş putea să-l găsesc pe contele de Lambert?

— Ce vrei de la el băiete?

— E o chestiune de mare importanţă, răspunse Bettina, jurându-şi că nu avea să mai poarte vreodată haine de bărbat.

— Acolo. El îi făcu semn către o corabie mare. De Lambert este cel care dă ordine.

Bettina se grăbi, uşurată că îl găsise aşa repede pe conte. Observă că de pe corabia către care îi făcuse bărbatul semn nu erau descărcate lăzi, ca de pe celelalte, ci oameni, bărbaţi negri cu mâinile şi picioarele prinse în lanţuri. Când se apropie, simţi un miros rânced în nări şi i se făcu rău. Îl văzu pe bărbatul care dădea ordine, de statură mijlocie, cu păr negru şi lung, dar el stătea cu spatele la ea. Bettina îl strigă pe nume. El o privi vădit iritat, şi ea îi observă ochii căprui şi faţa frumoasă, dar apoi el se întoarse la ceea ce făcea.

Păi, la ce se aştepta, îmbrăcată aşa cum era? Toată lumea o lua drept băiat. Ea înaintă încet către el.

— Dumneavoastră sunteţi contele Pierre de Lambert? întrebă ea, forţându-l să se întoarcă din nou.

— Dispari, băiete! Nu am monede de dat...

— Dumneavoastră sunteţi...

— Dispari am spus! i-o tăie el scurt.

— Eu sunt Bettina Verlaine! strigă ea către el, pierzându-şi cumpătul.

El râse de ea şi se întoarse din nou.

Ea smuci eşarfa de pe cap şi apoi îşi scoase părul de sub cămaşă, lăsându-l să îi atârne pe spate.

— *Monsieur,* strigă ea cu glas dulce.

Când el se întoarse din nou, Bettina îi aruncă

eşarfa în faţă şi ţâşni de lângă el.

— Bettina! strigă el, alergând după ea, dar ea nu se opri.

Când o ajunse, o întoarse către el, uimit.

— Trebuie să mă ierţi, Bettina. Am crezut că ai murit. Marivaux s-a întors cu corabia mea şi mi-a spus ce s-a întâmplat. Am crezut că erai un băieţel venit să mă provoace. Tot oraşul ştie că te aşteptam şi toţi ştiu ce s-a întâmplat.

Toată furia pe care ea o simţise dispăru, şi îi zâmbi călduros tânărului bărbat care stătea în faţa ei.

— Îmi pare rău că am aruncat cu eşarfa spre tine.

— Dar eu am fost un nemernic să ţip aşa la tine. Nu o să mai discutăm de asta. Haide, zise el, conducând-o către o trăsură aflată la doar câţiva metri în faţă. O să te duc acasă acum. O să vorbim mai târziu, apoi am şi o surpriză pentru tine.

— O surpriză?

— Da, cred că o să fii foarte încântată, răspunse el cu un zâmbet leneş. Dar, spune-mi, cum ai reuşit să ajungi aici?

— Cu o corabie de negustori.

— Dar nu o corabie de negustori a atacat *Windsong.*

— Nu, zise Bettina. Sunt multe lucruri pe care trebuie să ţi le povestesc, dar, aşa cum ai spus, putem vorbi mai târziu. Acum, am nevoie de o baie şi de nişte haine noi.

— Bineînţeles, *ma chérie.* Nu va dura mult să ajungem acasă.

*

— Ah, *madame* Verlaine. Mă bucur să văd că vă simţiţi mai bine astăzi, zise Pierre de Lambert în timp ce Jossel Verlaine intră neanunţată în biroul lui. A fost un şoc ieri pentru dumneavoastră să nu vă găsiţi fiica aici, după ce aţi ajuns.

— Nu mă simt mai bine, *monsieur.* Dar refuz să cred că fata mea este moartă. Trebuie să o căutaţi!

— Vă rog luaţi loc, *madame,* zise Pierre, făcând semn către scaunul din faţa biroului. V-am găsit fiica… Sau, mai bine zis, ea m-a găsit pe mine. Bettina a fost condusă în camera de lângă a dumneavoastră. În momentul de faţă, face baie.

— De ce nu mi-aţi spus asta imediat? izbucni Jossel şi dădu să iasă din cameră.

— *Madame* Verlaine! strigă tăios Pierre, oprind-o înainte să ajungă la uşă. Insist să aşteptaţi înainte de a o vedea pe Bettina.

— Dar de ce? E ceva în neregulă cu ea?

— Nu… ea pare bine. Dar încă nu am aflat ce i s-a întâmplat după ce a fost luată de pe *Windsong.* Trebuie să vă rog să mă lăsaţi să vorbesc primul cu ea.

— Dar eu sunt mama ei!

— Şi eu sunt logodnicul ei! Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le ştiu înainte să…

— Ce sugeraţi, *monsieur?* îl întrerupse Jossel. Este suficient că Bettina este aici – şi vie.

— Dacă Bettina are să devină soţia mea…

— *Dacă!* strigă Jossel. Permite-mi să te informez, conte de Lambert, că eu am fost împotriva acestei căsnicii de la început. Mereu mi-am dorit ca Bettina să-şi aleagă singură soţul. Şi încă vreau asta. Acum că André este mort, Bettina nu mai trebuie să onoreze aranjamentul pe care l-ai făcut cu soţul meu. Am venit

aici ca să-i spun asta.

— Vă rog, *madame* Verlaine, m-aţi înţeles greşit, zise Pierre, fâstâcindu-se.

— Cred că v-am înţeles perfect, *monsieur.* Dacă Bettina nu mai este inocentă, nu este vina ei. Şi, dacă nu doriţi să vă mai căsătoriţi cu ea, o s-o iau pe Bettina şi vom pleca imediat din casa dumneavoastră!

Pierre era iritat, dar reuşi să ascundă asta. Nu ar fi trebuit să-i spună femeii că fata ei era aici, căci atunci ar fi putut să o trimită departe şi să o păstreze pe Bettina ca amantă fără ştirea mamei sale.

Tot oraşul ştia ce se întâmplase cu Bettina Verlaine, aşa că el nu se mai putea căsători cu ea acum. Dar nici nu putea să o lase să plece... Era mult prea frumoasă ca să o piardă.

— *Madame* Verlaine, îmi pare rău dacă v-am lăsat impresia greşită. Am toate intenţiile să mă căsătoresc cu Bettina. Dar, cum eu voi fi soţul ei, am crezut că ar vrea să-mi spună mai întâi mie toată povestea. Până la urmă, ea a venit la mine. După, se poate bucura să vă vadă şi să uite de chinul teribil prin care a trecut.

Jossel se calmă şi se gândi la spusele lui.

— Prea bine, *monsieur. O* să aştept în camera mea.

— Nu o să mergeţi să o vedeţi pe Bettina?

— O să aştept ca mai întâi să vorbiţi cu ea. Dar vreau să fiu chemată imediat ce aţi terminat.

— O să vă informez personal.

Pierre o urmări ieşind din cameră şi strânse din dinţi, strâmbându-se de nemulţumire.

Ar fi vrut să-l împuşte pe căpitanul Marivaux pentru că îi lăsase pe piraţi să o captureze pe Bettina. Chiar dacă încă era virgină, nimeni nu avea să creadă asta. Acum, el trebuia să tragă de timp şi să găsească o cale

prin care să scape de mama ei. Era sigur că se putea descurca cu Bettina dacă rămânea pe mâinile lui.

Capitolul 23

— Bettina, eşti mai frumoasă decât îmi aminteam, zise Pierre când intră în salon şi închise uşile.

— Eşti foarte drăguţ, *monsieur,* răspunse ea cu sfială, simţindu-se un pic intimidată.

— Trebuie să-mi spui Pierre, micuţo, dat fiind că noi…

— Nu-mi zice aşa! îl întrerupse Bettina aspru. Tristan mă striga „micuţo”, şi nu vreau să mai aud aşa ceva vreodată.

— Îmi pare rău, Bettina.

— Iartă-mă, zise repede Bettina, simţindu-se jenată. Nu am vrut să fiu ţâfnoasă. Doar că amintirea acelui bărbat e încă vie în mintea mea.

— Cine este acest bărbat despre care vorbeşti?

— Tristan este căpitanul de pe *Spirited Lady,* corabia care s-a luptat cu *Windsong.*

— E pirat, bineînţeles, nu? întrebă Pierre, ochii lui căprui-deschis cercetând atent chipul Bettinei.

— El spune că este un marinar independent, sub protecţia Angliei.

— Independent sau pirat… e cam acelaşi lucru. El te-a… ah…

— Violat? Da… de multe ori, zise Bettina fără să roşească. M-a minţit şi m-a păcălit. Mi-a spus că mă aduce aici pentru a fi răscumpărată. Dar, în loc de asta, ne-a dus pe mine şi pe servitoarea mea pe o insulă despre care spune că este a lui. M-ar fi ţinut acolo timp de luni bune dacă nu aş fi evadat.

— Această insulă are un nume?

— Nu ştiu. De pe corabie părea părăsită. Sunt şi nativi care locuiesc acolo, şi e o casă mare departe de malul pe care spaniolii l-au construit cu mult timp în urmă.

— Şi cum ai reuşit să fugi de Tristan? întrebă Pierre.

— Am fugit din casă în timp ce el dormea şi am reuşit să găsesc o corabie care tocmai pleca. Dar trebuie să ne întoarcem să îmi salvez bătrâna doică!

— Servitoarea ta încă e pe această insulă?

— Da.

— Dar, cel mai probabil, e moartă, până acum, Bettina.

— Nu! Am lăsat-o acolo pentru că m-am gândit că tu o vei salva. Şi eu vreau răzbunare împotriva lui Tristan. Trebuie să moară!

Pierre o privi uimit.

— Bettina, asta e absurd. Piraţii care jefuiesc în aceste ape sunt nemiloşi. Mai degrabă ar tăia gâtul unui om decât să se uite la el. Nu ştii ce îmi ceri.

— Îţi cer răzbunare şi să îmi salvezi servitoarea. Dacă nu poţi să faci asta, atunci o să găsesc pe altcineva, zise Bettina încercând să-şi controleze furia.

— Prea bine, spuse Pierre. Dar nu am corăbii în momentul de faţă. O să dureze o vreme.

— Cea pe care o descărcai azi nu este corabia ta? întrebă Bettina.

— Nu. Aparţine unui prieten. O să-l cunoşti la cină. Eu doar mă ocupam de încărcătura de sclavi pe care am cumpărat-o, dar nu trebuie să te preocupi de asta. El făcu o pauză, uitându-se gânditor la ea. O să poţi găsi insula din nou?

— Am o hartă, zise Bettina şi îi înmână bucata de hârtie împăturită pe care căpitanul Rawlinsen i-o dăduse.

— Având asta, măcar nu va mai trebui să mergi acolo cu noi, zise Pierre, punând harta în buzunar.

— Dar vreau să merg, zise Bettina cu înflăcărare. Vreau să văd cu ochii mei cum Tristan moare.

— O să vedem. Dar, acum, dacă aştepţi aici, poţi să ai surpriza despre care ţi-am spus mai devreme.

El ieşi din cameră, sperând că mama ei avea să o poată face pe Bettina să se răzgândească. Era ridicol chiar şi doar să se gândească să atace o navă de piraţi.

— Mamă!

Bettina nu-şi putea crede ochilor când o văzu pe mama ei în prag. Alergă către Jossel şi se agăţă de ea, crezând că era doar o iluzie. Că mintea îi juca feste.

— Totul e în ordine acum, iubita mea.

Jossel îi vorbi încet, mângâind-o pe păr. Auzind cuvintele tandre ale mamei, Bettina îşi pierdu stăpânirea de sine şi izbucni în lacrimi. Se simţea ca un copil mic cerându-i mamei iubire şi protecţie. Lacrimile se transformaseră în sughiţuri pe care Bettina nu le putea opri nici să fi vrut. Mama ei era aici, şi totul avea să fie bine de acum. Bettina nu mai era singură. Trecu destul timp până când lacrimile se opriră şi Bettina reuşi să-şi controleze respiraţia. Se aşezaseră pe canapea, dar Jossel încă o ţinea în braţe pe Bettina.

— Nu trebuie să-mi povesteşti dacă este mult prea dureros, Bettina.

— Nu, vreau să-ţi spun, mamă. Trebuie să ştiu dacă e greşit ceea ce simt. Sunt plină de atât de multă ură, că uneori cred că m-am transformat în altă

persoană.

Bettina îi povesti mamei sale tot ce se întâmplase, din momentul în care *Windsong* văzuse pentru prima dată *Spirited Lady* până la evadarea ei de pe insulă şi discuţia cu Pierre. Nu omise nimic din timpul petrecut cu Tristan, recunoscând chiar că trupul ei o trădase de mai mult ori şi că îi plăcuse să facă dragoste cu el.

— Maddy nu a putut să înţeleagă de ce îl uram pe Tristan atât de mult. Şi Pierre crede că răzbunarea mea e prosteasc㠄. El e logodnicul meu… şi ar trebui să vrea răzbunare. Dar mi-am dat seama că Pierre ar prefera să uite de toată treaba. Bettina făcu o pauză şi se uită la mama ei cu ochi rugători. Greşesc să-l detest pe Tristan atât de mult? E atât de rău din partea mea că-l vreau mort?

— Bărbatul te-a violat încontinuu, şi ai tot dreptul să-l urăşti. Dar eşti vie, Bettina. Ar fi putut să te violeze şi apoi să te omoare, însă nu a făcut-o. Este greşit să vrei moartea cuiva. Dar, cu viaţa pe care o trăieşte Tristan, are să moară destul de curând. Nu lăsa ca moartea lui să-ţi păteze ţie mâinile. Răzbunarea te va distruge.

— Dar să-l văd mort e singurul lucru la care m-am gândit.

— Asta nu e bine, iubirea mea. Trebuie să uiţi de acest om. Trebuie să laşi ura şi amintirea lui în urmă. Ce a fost făcut nu mai poate fi desfăcut. E o soartă care cade peste multe femei, dar ele supravieţuiesc, şi aşa vei face şi tu, zise Jossel, dând deoparte părul de pe chipul Bettinei. Eşti norocoasă, *ma chérie,* pentru că poţi să alegi ce să faci cu viaţa ta. Poţi să te căsătoreşti cu contele, dacă vrei, sau, după ce Maddy e salvată, putem să ne întoarcem în Franţa.

— Dar am crezut că totul este aranjat… că trebuia să mă mărit cu contele de Lambert.

— Nu mai trebuie, Bettina. André a făcut acest aranjament, dar… dar André este mort!

— Mort?!

— Da, a murit în ziua în care ne-am întors de la Saint-Malo. A fost un accident nefericit. A căzut de pe cal şi s-a lovit la cap.

Bettina se cutremură, aducându-şi aminte de căderea ei de pe armăsar. Deşi nu fusese tatăl ei biologic, el fusese singurul pe care-l cunoscuse, şi se simţea cuprinsă de durere.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi dau această veste după toate lucrurile prin care ai trecut, zise Jossel.

— E în regulă, mamă. Cred că ţi-a fost tare greu să fii atât de singură.

— Trebuie să fiu sinceră cu tine, Bettina. Ţi-am mai spus şi înainte că nu l-am iubit niciodată pe André. Traiul cu el în toţi aceşti ani nu a fost plăcut. Şi orice urmă de afecţiune pe care am avut-o pentru André a dispărut cu mulţi ani în urmă, când a început să mă preseze să-i fac un fiu. Am fost şocată de moartea lui, dar nu l-am jelit. Am simţit doar un sentiment de eliberare.

— Cred că a fost teribil să trăieşti toţi aceşti ani cu un bărbat pe care nu l-ai iubit.

— Te aveam pe tine şi am trăit pentru tine. Tu mi-ai dat fericire, îi răspunse Jossel.

— Dar eşti încă tânără, mamă. Încă poţi găsi iubire.

— Mă îndoiesc de asta, *ma chérie.* Jossel zâmbi. Dar sunt o văduvă bogată acum – extrem de bogată. Nu mi-am imaginat niciodată că André era atât de bogat. Îmi permit să îţi ofer tot ce vrei, pentru a

recupera toţi anii în care ai fost ţinută departe de mine. Şi asta înseamnă că nu trebuie să te măriţi cu contele de Lambert dacă nu vrei. Putem sta aici o perioadă, şi, dacă descoperi că îl iubeşti, atunci ai binecuvântarea mea. Dacă nu, plecăm.

— M-am obişnuit aşa mult să mă gândesc la Pierre de Lambert ca la viitorul meu soţ, că e greu să mă gândesc la altceva, zise Bettina, zâmbind slab.

— Păi, măcar André a ales un bărbat tânăr pentru tine. Şi este şi frumos.

— Faptul că e tânăr şi frumos nu înseamnă că e şi un bărbat bun, zise Bettina, amintindu-şi de cât de bine arăta Tristan. Dar, aşa cum ai spus, putem sta aici o perioadă. Şi am nevoie de timp ca să-l cunosc pe Pierre mai bine.

Continuară să vorbească până când contele de Lambert veni să le invite la cină. Salonul era destul de înghesuit de o masă mare din mahon, lustruită, care era aranjată în momentul de faţă pentru patru persoane. Un bărbat care părea să aibă peste 40 de ani, cu păr negru creţ şi cu ochii verzi, era aşezat la capătul mesei. Se ridică în semn de respect când ele intrară în încăpere.

— Acesta este celălalt oaspete al meu, proprietarul corabiei despre care am vorbit, Bettina, zise Pierre. Stă de ceva timp cu mine, aşteptând întoarcerea corabiei lui.

Bărbatul luă mâna Bettinei şi se închină în faţa ei.

— Don Miguel de Bastida, *mademoiselle.* Este o onoare…

— Bastida! suspină Bettina. Dumneata… eşti cel pe care Tristan îl caută.

Bărbatul se albi la faţă.

— Îl cunoşti pe acest bărbat, pe Tristan?

— Da, din nefericire, da. Îmi poţi spune, *monsieur,* din curiozitate, de *ce* vrea să vă omoare Tristan? întrebă Bettina.

— Te-aş fi întrebat acelaşi lucru, *mademoiselle.* Am fost informat, de mulţi oameni, de mult timp, că un tânăr pe nume Tristan mă caută, dar nimeni nu ştie să-mi spună de ce. Zici că vrea să mă ucidă?

— Da, asta am înţeles din conversaţia pe care am auzit-o. Tristan a menţionat că te caută de doisprezece ani şi că se teme că ai murit înainte să te găsească. El… ah… te numeşte criminal.

— Criminal! Don Miguel râse. Cu siguranţă mă confundă cu altcineva. Dar mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe acest Tristan. Ştii unde este, *mademoiselle?*

— I-am dat contelui de Lambert o hartă care marchează insula ascunsă a lui Tristan.

— Don Miguel, aceasta nu este deloc o conversaţie potrivită pentru cină, zise repede contele de Lambert.

— Îmi cer scuze, Pierre. Ai dreptate, bineînţeles. Vă rog să mă iertaţi, doamnelor, nu am prea des parte de aşa companie minunată. Mi-am uitat manierele.

— E în regulă, *monsieur* Bastida, răspunse Jossel, recunoscătoare că Lambert întrerupsese conversaţia, deşi Bettina părea să se fi supărat.

— Sunteţi spaniol, *monsieur* Bastida. Cum se face că vorbiţi franceza atât de bine? întrebă Bettina.

— Am fost în Franţa de multe ori în călătoriile mele. De asemenea, am avut şi multe afaceri cu mulţi dintre francezii din aşezările de aici, din Lumea Nouă. A fost necesar să învăţ limba.

— Trebuie să vă felicit, *monsieur.* Aţi învăţat-o bine.

Conversaţia continuă plăcut cu diverse subiecte pe tot parcursul cinei şi după, când se retraseră în salon.

Don Miguel de Bastida era un bărbat fermecător şi părea destul de captivat de Jossel. Bettina observă cât de diferit arăta mama ei faţă de ultima dată când o văzuse în Franţa. Dar atunci Jossel era tulburată din cauza faptului că fata ei pleca de acasă. Însă acum arăta mai tânără şi foarte frumoasă cu părul ei blond-deschis cu fire albe împletit în jurul capului şi cu rochia din catifea verde care îi evidenţia ochii de un verde-închis. Contele de Lambert părea preocupat de ceva de fiecare dată când Bettina se uita la el. Observă de două ori că se încruntase îngrijorat, dar ascunsese repede asta cu un zâmbet leneş când văzuse că ea îl urmărea. Era un bărbat frumos, deşi nu la fel de frumos ca Tristan. Chiar şi cu cicatricea de pe faţă, Tristan era… De ce se gândea la Tristan acum?

Cum se făcuse târziu, Bettina se scuză cu tact. Nu era, de fapt, foarte obosită, dar voia să fie singură. Pierre insistă să o conducă în camera ei şi, când ajunseseră acolo, o urmă şi închise uşa.

— Camera este satisfăcătoare? întrebă el, venind în spatele ei.

— Da, zise Bettina, uitându-se în jur la mobila luxoasă. Casa ta este foarte frumoasă, din ce am văzut până acum.

— Am rearanjat-o când am decis să mă căsătoresc cu tine. O să vezi restul mâine. Ah, Bettina, am aşteptat atât de mult să ajungi.

O răsuci şi o strânse la piept, sărutând-o apăsat şi arzător.

— Te rog, Pierre, este târziu şi…

— Nu mă trimite departe, Bettina, o întrerupse el,

încă ţinând-o aproape. O să ne căsătorim în curând, şi... te vreau atât de mult.

— Pierre! suspină Bettina, împingându-l.

El se înnegri la faţă, devenind aproape nemilos.

— Nu suport gândul că el te-a avut primul! zise Pierre cu înflăcărare. Apoi, se calmă şi continuă să se roage de ea: Te rog, Bettina, o să fiu gentil. O să te fac să uiţi de acest Tristan.

Bettina era îngreţoşată de comportamentul lui Pierre, dar şi nervoasă pentru că el presupusese că ea avea să sară cu el în pat înainte de a fi căsătoriţi.

— Ai de gând să mă violezi şi tu? întrebă ea tăios.

— Bineînţeles că nu, răspunse el.

— Atunci, ieşi din camera mea, Pierre. E târziu şi sunt obosită.

— Iartă-mă, Bettina. Tu ai avut o zi obositoare, şi eu m-am gândit doar la mine.

Ea îi permise să o sărute din nou, de această dată tandru, apoi el ieşi din camera ei.

Capitolul 24

Deşi încercă din răsputeri, Bettina nu putu să adoarmă.

Scena dezgustătoare cu Pierre îi tot revenea în minte, făcând-o să devină şi mai furioasă.

Faptul că nu mai era virgină nu îi dădea lui dreptul să presupună că ea avea să se culce cu el înainte de căsătorie!

O auzise pe mama sa urcând în camera ei cu câteva minute în urmă. Bettina se bucura că mama era aici. Nu mai depindea de contele de Lambert şi, aşa cum îi spusese Jossel, nu mai trebuia să se mărite cu el

dacă nu voia.

Trecuse deja mai bine de o oră de când Bettina se dusese la culcare, dar nu reuşea nicicum să adoarmă. Era şi straniu de cald în camera, şi ea se simţea tentată să-şi scoată cămaşa şi să doarmă dezbrăcată. În ciuda ferestrelor mari, larg deschise, realizate în stil franţuzesc, briza pe care o putea auzi foşnind în copacii de afară nu ajungea în cameră. Bettina se ridică şi ieşi pe veranda lată.

Toată casa, cu un singur etaj, era susţinută de stâlpi scurţi, şi veranda înconjura întreaga structură. Nori groşi cenuşii acopereau tot cerul, ascunzând luna plină.

Bettina se gândi că avea să plouă în curând. Poate că atunci în camera ei avea să se facă răcoare. Înaintă un pic pe verandă, văzând în depărtare luminile oraşului, dar apoi se opri când auzi voci. Întorcându-se, observă că era chiar în faţa salonului şi că ajunsese în dreptul uşilor deschise. Foarte puţină lumină pătrundea pe verandă, căci doar o singură lumânare ardea în camera foarte spaţioasă.

— Eşti un om foarte norocos, Pierre, îi zicea Don Miguel. Dacă aş fi fost mai tânăr, aş fi încercat să ţi-o fur pe Bettina Verlaine. Dar sunt prea bătrân ca să ţin fericită o fată atât de frumoasă. Mama ei, pe de altă parte, ar fi o soţie potrivită pentru mine. E uimitor cât de tânără arată văduva, în ciuda faptului că are o fiică mare. Dar poate că şi Jossel o să mă găsească prea bătrân pentru a o satisface.

— Prostii, Miguel, eşti la fel de în formă ca-ntotdeauna, îi răspunse Pierre. Mai bine mai rămâi un pic mai mult şi încerci să o cucereşti pe frumoasa văduvă. Ai putea nimeri şi mai rău.

— Ce, încerci să scapi de soacră înainte de nuntă? râse Don Miguel.

— Nu o să fie nicio nuntă, zise Pierre cu amărăciune.

Bettina suspină, apropiindu-se de perete, şi rămase nemişcată lângă uşile larg deschise, auzind conversaţia la fel de clar ca şi cum ar fi fost în interiorul camerei.

— Glumeşti, bineînţeles... Sau eşti un prost?

— Mi-ar fi plăcut să glumesc, zise Pierre cu vocea încărcată de furie şi regret. Tu ai fost în oraş. Ai auzit ce se spune despre Bettina. După ce *Windsong* a ajuns cu greu în port şi echipajul a povestit prin ce a trecut, s-a răspândit zvonul că Bettina a devenit târfa căpitanului, pentru că nu s-a cerut nicio răscumpărare în numele ei. Nu mă mai pot căsători cu ea acum.

— Eşti într-adevăr prost dacă renunţi la ea din cauza bârfelor.

— Tu nu mai trăieşti aici, Miguel, ripostă Pierre. Insula e mică, şi eu nu-mi permit bârfe pe seama soţiei mele. Mi-ar crea dificultăţi nesfârşite.

— Deci, ai de gând să laşi această perlă să-ţi scape printre degete? Dacă aş fi în locul tău...

— Intenţionez să păstrez perla, îl întrerupse Pierre. Însă nu mi-am dat seama cum – deocamdată.

— Vrei să o ţii ca amantă? întrebă Don Miguel surprins.

— Bineînţeles. Aşa cum ai spus şi tu, aş fi prost să renunţ la ea.

— Dar cum ai de gând să duci asta la îndeplinire? Credeam că Bettina Verlaine se aşteaptă să fie soţia ta. Şi mama ei se aşteaptă tot la asta.

— Da, păi, mama trebuie să plece şi să o lase pe

Bettina în grija mea. Apoi, nu va dura mult până să mă culc cu Bettina, şi după aceea o să-i explic de ce e imposibil să ne căsătorim.

— Eşti un libertin, Pierre, zise Don Miguel amuzat. Să ai toate avantajele unei soţii frumoase, fără capcana căsniciei.

— Păi, nu este ce mi-am dorit. Am vrut ca Bettina să fie soţia mea. Aş fi putut să o fac regină dacă… dacă acest Tristan nu ar fi forţat-o să fie târfa lui!

— Este ironic să descoperim că acelaşi bărbat ne-a afectat viaţa amândurora şi niciunul din noi nu l-a cunoscut, zise Don Miguel.

— Atunci, tu chiar nu ai nici cea mai mică idee de ce te caută?

— Nu, am petrecut multe nopţi nedormite încercând să înţeleg de ce mă caută. Mi s-a spus că e un bărbat tânăr, blond şi extrem de înalt. La început, am crezut că s-ar putea să fie un bastard despre care nu am ştiut, dar, cu cât am aflat mai multe, cu atât mi s-a părut mai puţin probabil. Pur şi simplu, nu ştiu.

— Zici că e tânăr?

— Nu-ţi face bine la orgoliu, nu? chicoti Don Miguel. Dar de ce contează vârsta lui? Mă îndoiesc sincer că Bettina a fost tratată cu compasiune de către el. Piraţii sunt nemiloşi. Eu ar trebui să ştiu. Am fost unul în tinereţe.

— Nu mi-ai spus asta niciodată! zise Pierre uimit.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, şi foarte puţini oameni ştiu despre asta. M-am nimerit cu nişte oameni răi, şi ne-am apucat de prădat, ca distracţie. Şi cum să jefuim era un lucru profitabil, eu mi-am continuat… ah… cariera cumva plăcută timp de câţiva ani. Dar, de atunci, mi-am îndreptat comportamentul

şi… e mai bine ca restul să rămână uitat.

— Secretul tău e în siguranţă cu mine.

— Asta nu mă îngrijorează, dar acest Tristan… da. Până în această seară, am presupus mereu că vrea să mă găsească pentru a rezolva cine ştie ce datorie sau aşa ceva. Dar, mulţumită Bettinei, acum ştiu că am un inamic foarte periculos. Ţi-a dat acea hartă despre care ţi-a vorbit?

— Hmm… Ea vrea să mă duc pe insula pe care a dus-o Tristan, ca să-i salvez servitoarea, care încă e acolo, şi ca să-l omor pe Tristan, zise Pierre cu dispreţ. Vrea răzbunare pentru ce i-a făcut.

— E o fată năbădăioasă… Nu aş fi ghicit asta după întâlnirea din această seară. Dar de ce nu-mi dai mie harta, şi te scutesc eu de efortul de a face ce ţi-a cerut ea?

— Am ars-o.

— Ce ai făcut? explodă Don Miguel.

— Nu aveam nici cea mai mică intenţie să mă duc acolo… Corăbiile mele nu sunt pregătite pentru luptă, iar echipajul meu nu e format din soldaţi. Plănuisem să-i spun Bettinei că harta s-a pierdut, şi asta avea să pună capăt poveştii. Dar de ce vrei să mergi acolo?

— Eu nu sunt genul de bărbat care să stea şi să aştepte ca inamicii să vină după el. Trebuie să-l găsesc primul pe Tristan.

— Bettina a venit aici cu o corabie de negustori. Căpitanul ar putea şti unde este insula… El i-a dat Bettinei harta, zise Pierre.

— E aici? Corabia e ancorată în port? întrebă plin de speranţă Don Miguel.

— Bettina doar a fost lăsată la ţărm. Dar o să o întreb numele căpitanului şi destinaţia lui mâine-

dimineaţă, dacă încă vrei să-l găseşti pe acest pirat înainte ca el să te găsească. Dar, în opinia mea, e o aventură prostească.

— Nu pe tine vrea să te omoare acest bărbat, aşa că află ce poţi. Aş putea să trăiesc fără ca acest Tristan să mă găsească vreodată, dar nu vreau să-mi asum acest risc.

Chiar şi după ce cei doi bărbaţi se retraseră la somn, Bettina rămase încremenită în faţa salonului, sprijinindu-se de perete. Repeta în mintea ei conversaţia pe care o auzise între cei doi bărbaţi. Se simţea atât de lipsită de valoare şi de folosită – şi Pierre era îngrozitor! Când se gândea că el intenţiona să o transforme în amanta lui şi că avea să o mintă despre hartă… Plănuise să scape de mama ei şi apoi să o forţeze să i se supună – altfel ar fi aruncat-o pe străzi, fără îndoială!

Bettina începu să tremure, în ciuda căldurii nopţii, şi porni tiptil înapoi către camera ei. Era nervoasă. Da, era extrem de nervoasă. Voia să-i spună mamei sale ce auzise. Voia să plece din această casă imediat. Dar era târziu, şi mama ei probabil dormea deja. Bettina trebuia să aştepte până dimineaţă pentru a pune punct planurilor groteşti ale lui Pierre.

Oare toţi bărbaţii erau atât de nemiloşi – profitau de femei doar pentru că erau mai slabe? Bettina nici nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă, din întâmplare, nu i-ar fi auzit pe Pierre şi Don Miguel vorbind. Dar auzise, iar ea şi mama ei puteau să-şi caute cazare în oraş în ziua următoare.

Bettina îşi aminti brusc de Madeleine. Trebuia salvată înainte ca ele să se întoarcă în Franţa. Dar Don Miguel de Bastida voia să meargă pe insula lui Tristan.

Bineînţeles! Ea avea să-l cheme şi avea să o roage pe mama ei să-l angajeze să o salveze pe Madeleine. El avea să-l omoare pe Tristan, aşa că Bettina nu mai trebuia să se simtă vinovată pentru moartea lui. Tristan avea să moară, Don Miguel de Bastida avea să fie plătit pentru ceva ce oricum voia să facă şi Madeleine avea să fie salvată. Da, totul avea să se aşeze de minune!

Capitolul 25

Cândva în timpul nopţii, Bettina se trezi. Putea auzi ploaia dinspre verandă şi presupuse că furtuna abia începuse. Fără tragere de inimă, se târî din pat şi îşi croi drum către ferestrele franţuzeşti, căci aerul era destul de rece acum şi ea lăsase ferestrele deschise. Camera era întunecată şi ploaia ascundea orice zgomot.

Din fericire, între pat şi ferestre nu era nicio piesă de mobilier de care să se împiedice, însă, înainte să apuce să treacă de jumătatea camerei, cineva o prinse de păr şi o trase în spate, astfel că se trezi lipită de un trup ud leoarcă. Dădu să ţipe, dar primi drept recompensă o cârpă uscată în gură. Cineva îi legă repede braţele la spate şi, înainte ca ea să apuce să scuipe căluşul, îi puse o altă bucată de pânză peste gură şi-o legă în spatele capului, trăgând-o de păr. Încercă să fugă, dar fusese împinsă la podea şi picioarele îi fuseseră legate strâns cu o funie.

Bettina era îngrozită. Cu siguranţă, era Antoine Gautier, deşi ea făcuse tot posibilul să uite de el şi nu-şi imaginase că el ar fi într-atât de nesăbuit încât să o răpească de pe plantaţia contelui. O lăsase întinsă pe

podea preţ de câteva clipe, dar acum se întorsese şi se apleca asupra ei. Câteva picături de apă din părul lui ud căzură peste chipul ei, însă, în întuneric, ea nu-i putea distinge trăsăturile.

— Îmi pare rău că trebuie să te leg, micuţo, dar ai fost fată rea, şi nu-mi mai asum niciun risc cu tine. Plouă destul de tare afară, aşa că o să te înfăşor într-o pătură. Deşi nu ştiu de ce ar trebui să fiu atât de atent cu tine, mai ales după ce ai făcut.

Bettina explodă de furie. Ce căuta Tristan aici? Trebuia să fi plecat la o zi sau două după ce evadase ea ca să apară aici acum. Ar fi trebuit să cerceteze insula timp de zile bune, chiar săptămâni – de ce nu o făcuse? Şi de ce venise după ea… De ce? El ar fi adus-o oricum la Saint Martin într-o lună sau două.

Tristan o înfăşură într-o pătură grea şi, după ce se asigură că putea să respire, o ridică şi o cără repede afară prin ferestrele franţuzeşti. Ea nu auzi nimic în afară de sunetul ploii în timp ce el mergea pe verandă şi sunete de paşi atunci când coborî nişte trepte. Ea simţea picăturile de ploaie atingându-i creştetul şi picioarele udându-i-se, dar, când el se opri şi o aşeză în picioare, ea nu mai putea să simtă ploaia.

— O să aşteptăm aici, unde este uscat, până când ajunge Jules. Te-am căutat separat, pentru a economisi timp. Trebuie să ne întoarcem la corabie înainte de răsărit, şi eu am trecut prin iad doar încercând să găsesc acest loc.

Bettina îl blestemă pe cel care îi dăduse indicaţii ca să o găsească. Dar, când avea să se facă dimineaţă şi ea nu avea să mai fie acolo, mama ei avea să înţeleagă ce se întâmplase şi avea să insiste ca Pierre să meargă să o caute. Mama ei avea să facă orice era

necesar ca să-şi salveze fiica.

— Tristan, am găsit-o.

— Nu ştiu pe cine ai acolo, Jules, dar nu e Bettina. O am aici. Tristan o înconjurase cu braţele, forţând-o să se sprijine pe pieptul lui.

— Dar am aprins o lumânare, aşa cum ai sugerat. Are părul lung şi deschis la culoare, îi răspunse Jules.

— Îţi spun că am făcut la fel şi că asta e Bettina, îi zise Tristan, devenind nerăbdător.

— I-ai văzut faţa?

— Nu, dar... Făcu o pauză, şi Bettina simţi cum o strânse uşor. La naiba cu întunericul ăsta infernal! Le luăm pe amândouă. Nu mai avem timp să ne tocmim... vreau să ieşim din aceste ape înainte ca vasul să fie văzut. Oricine o fi cealaltă femeie, o femeie în plus pe insula noastră nu va face diferenţa.

Bettina încercă să strige, dar niciun cuvânt nu-i ieşi de pe buze. Ea ştia că Jules o capturase şi pe mama ei, dar nu putea să facă nimic în privinţa asta. Oh, Dumnezeule, oare cum avea să fie salvată acum? Pierre nu mai avea nici harta. Şi Tristan îi spusese că se săturase să mai rişte cu ea. Ce însemna asta?

Tristan o ridică pe Bettina de pe pământ şi o aruncă peste umăr. Începu să meargă repede, pe jumătate alergând. În curând, o dureau braţele, picioarele îi erau reci şi simţea o frustrare teribilă dat fiindcă nu-şi putea mişca membrele. Tristan nu ar fi trebuit să o lege, gândi ea plină de dispreţ faţă de puterea lui, care mereu o întrecuse pe a ei. O legase ca pe o sclavă doar ca să o umilească.

Ramuri şi frunze ude îi atingeau picioarele goale, şi ploaia curgea furioasă. O durea burta de la cât fusese zgâlţâită, şi, până când Tristan se opri, ploaia trecuse

prin pătură udând-o leoarcă.

Tristan îngenunche şi o aşează jos, şi ea înţelese după cum se mişcau că era într-o barcă mică. Barca se mişcă şi mai rău când Jules păşi în ea, şi Bettina simţi că mama ei fusese aşezată lângă ea. În scurt timp, aveau să fie la bordul corabiei *Spirited Lady* şi ea avea să fie din nou la mila lui Tristan.

Bettina se simţi cuprinsă de spaimă şi disperare, dar nu mai putea face nimic. Mama ei trebuia să fie îngrozită. Jossel auzise, probabil, şi ea conversaţia dintre Tristan şi Jules şi înţelesese unde erau duse şi de către cine. Dar Jossel nu ştia că Pierre distrusese harta. Nu ştia că nu avea cine să vină să le salveze.

Bettina fu ridicată şi pusă iar pe umărul lui Tristan. Îşi dădu seama că el urca şi după câteva minute ştiu că era în cabina lui. El o aşează pe podea şi o desfăcu fără menajamente din pătură. Bettina se holbă la Tristan în timp ce stătea neajutorată pe o parte. Avea ochii de un verde-închis, şi, dacă privirile ar fi putut să ucidă, Tristan ar fi fost deja mort. El o cercetă atent, apoi râse cu poftă.

— Ştiam că tu eşti, micuţo. Ai un parfum care nu poate fi confundat.

Jules o cără pe mama ei în cabină, înfăşurată şi ea. O ridică şi o scoase grijuliu din pătură. Ochii Bettinei se umplură cu şi mai multă ură amintindu-şi cum Tristan o scosese din pătură cu brutalitate, în mod intenţionat.

— Văd că tu o ai pe cea bună, Tristan, zise Jules rânjind în timp ce începu să o dezlege pe Jossel. Asta pare de vârsta mea. Poate că nu se va supăra să împartă cabina cu mine.

Bettina încercă să protesteze şi se chinui să se ridice, dar nu reuşi. Tristan o privi şi rânji răutăcios. Era

clar că el nu intenţiona să o dezlege încă. Jossel îşi frecă mâinile odată dezlegate, dar rămase locului, chiar şi când căluşul îi fu scos din gură. Bettina putea să vadă teama din ochii mamei sale şi se simţi îngrozitor că nu o putea alina.

— Cine sunteţi, *madame?* întrebă Tristan.

Stătea în faţa lui Jossel, cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri. Era o femeie mică de statură, şi Tristan trona deasupra ei ca un uriaş ameninţător.

— Jossel Verlaine, şi…

— La naiba! tună Tristan, făcând-o pe Jossel să se îndepărteze de el.

— Ştii ce ai făcut, Jules? Această femeie este mama fetei!

— Şi?

— Am destule probleme cu vipera asta. Nu am nevoie să mă confrunt şi cu mama ei!

— E doar vina ta că scorpia este dificil de stăpânit, replică Jules. Ţi-am spus de mult ce să faci cu ea, dar tu nu vrei să asculţi. Eşti prea blând cu femeile, Tristan. Eu nu văd nicio problemă în a o lua pe mamă cu noi.

Tristan privi la faţa albă a lui Jossel şi la ochii mari şi verzi. Expresia i se îmblânzi, şi la fel şi vocea când i se adresă:

— Îmi cer scuze dacă v-am speriat, *madame,* dar a fost o surpriză să vă găsesc aici. Bettina mi-a vorbit de dumneavoastră şi înainte, şi am presupus că trăiţi în Franţa. Când Jossel nu-i răspunse, Tristan continuă: Nu intenţionez să vă rănesc pe dumneavoastră sau pe fiica dumneavoastră. Puteţi să staţi liniştită în privinţa asta.

— Atunci, te rog dezleag-o, *monsieur,* zise Jossel

timid, neştiind ce să creadă despre acest bărbat uriaş.

— Nu încă.

— Cu siguranţă, nu plănuieşti să o pedepseşti pentru că a fugit de tine, nu? întrebă Jossel.

— Deci, v-a povestit despre mine, eh?

— Sunt sigur că nu a avut lucruri bune de zis, chicoti Jules amuzat.

— Nu ai ceva de făcut, Jules? replică Tristan întunecându-se la faţă.

— Nimic pe moment, îi răspunse Jules.

Porni alene către masă şi se aşează.

— Bettina mi-a spus totul, zise Jossel cu mai mult curaj.

— Totul? întrebă Tristan cu o expresie amuzată.

— Da.

— Pot să vă asigur, *madame* Verlaine, că nu sunt piratul monstruos pe care ea l-a descris.

— Atunci, dacă eşti un bărbat onorabil, o să ne eliberezi. O s-o eliberezi şi pe Madeleine Daudet.

— *Madame,* am zis că nu sunt un monstru, dar nu am spus că sunt un bărbat onorabil, sublinie Tristan. Bettina îmi aparţine. Am avertizat-o să nu încerce să evadeze, şi, cum ea nu m-a ascultat, o să mă comport cu ea cum cred eu de cuviinţă.

— *Monsieur...*

— Nu am terminat, o întrerupse Tristan. Nu voi tolera nicio intervenţie din partea dumneavoastră. Dacă vreţi să rămâneţi cu fiica dumneavoastră, atunci aţi face bine să mă ascultaţi. Ce fac cu Bettina e treaba mea. M-am făcut înţeles?

— Foarte bine, şopti Jossel.

— Bun. Puteţi dormi în cabina lui Jules. El o s-o elibereze pentru dumneavoastră, dat fiind că sunt

sigur că nu ar vrea ca soţia lui să audă de vreo scăpare.

— Presupun că trebuie, răspunse morocănos Jules.

Tristan îi conduse până la uşă, apoi îi şopti lui Jossel la ureche, ca Bettina să nu audă:

— Nu o să-i fac rău, să nu vă temeţi pentru ea.

Jossel era uimită de cuvintele blânde ale lui Tristan şi îi zâmbi cu speranţă înainte ca Jules să o tragă spre cabina lui. Bettina îl urmări pe Tristan închizând uşa, sprijinindu-se cu spatele de ea şi rânjind. Avea părul ud şi hainele lipite de trup şi i se vedeau toţi muşchii de pe braţe şi piept. Încă era bărbierit, dar ea nu-i mai vedea cicatricea, căci se bronzase la faţă.

— Mama ta este o femeie uimitoare; foarte frumoasă, de fapt. A fost uşor de dedus că eşti fata ei, zise Tristan.

Se împinse de lângă uşă şi porni alene către lavoarul de lângă pat. Îşi scoase cămaşa şi o aruncă peste cele două pături ude adunate grămadă pe podea. Apoi, luă un prosop şi începu să-şi şteargă părul. La naiba, când avea să o dezlege?

— Ah, Bettina, ce o să mă fac cu tine? El stătea acum în faţa ei, frecându-se cu un prosop pe piept. Trebuie să admit că am fost furios când am descoperit că te-ai furişat din casă. Ai avut noroc că nu te-am găsit în acea dimineaţă, probabil ţi-aş fi dat o bătaie bună, aşa cum crede Jules că ai nevoie. Dar am avut timp să mă calmez.

În timp ce Tristan înaintă către masă şi îşi turnă un păhărel de rom, Bettina începu să se teamă că el avea să o lase leşinată pe podea. Îi spusese mamei sale că avea să se ocupe de ea aşa cum considera el. Ce avea să facă? El o privi, iar ochii lui albaştri scânteiau

puternic.

— Ce pedeapsă ar fi potrivită pentru nesăbuinţa ta, Bettina? Ţi-am spus că o să te ţin prizonieră dacă încerci să evadezi, şi asta o să fac. Dar tu nu doar că ai încercat să evadezi, ci ai şi reuşit – pentru puţin timp. Singura ta greşeală a fost că ai lăsat caii afară din ţarc, căci unul dintre acele animale a galopat prin grădina din spate şi m-a trezit. Şi, când am pornit după tine, armăsarul alb se întorcea din pădure galopând ca şi cum diavolul era după el. Te-ai lovit când ai căzut? Mă îndoiesc, căci norocul a ţinut cu tine în acea dimineaţă. Am ajuns la mal fix când tu te-ai urcat la bordul acelei nave blestemate. Aş fi ajuns aici cu o zi mai devreme, dar o furtună m-a deraiat de la curs.

Deci aşa o găsise atât de repede. Ar fi trebuit să închidă ţarcul; ar fi trebuit să ştie că acei cai nu aveau să se ducă departe.

— Deci, ce pedeapsă să fie, micuţo? Înaintă către ea şi se ghemui alături, ridicându-i bărbia cu degetul. Aş putea să te bat. Jules pare să creadă că asta o să aibă efect.

Ea îşi feri capul. Dar apoi îi simţi mâna pe un sân, şi era precum focul, chiar şi prin materialul cămăşii.

— De ce ai fugit de mine? Din cauza asta? o tachină el, coborând mâna. Ea încercă să se mişte departe de el, dar era deja lipită de pat şi nu avea unde să se mai ducă. Îi era teamă acum. Cum avea să o pedepsească?

„Dezleagă-mă”, voia să urle. Şi apoi, ochii ei se umplură de teroare când el îşi scoase cuţitul. Încercă să strige, dar nu reuşi din cauza căluşului. El îi zâmbi, deşi privirea îi era glacială.

— Relaxează-te şi acceptă-ţi soarta, Bettina,

pentru că am decis ce pedeapsă meriţi.

El privi cu groază cum Tristan duse cuţitul către partea din faţă a cămăşii ei. Tăie materialul de la umeri şi trase pânza distrusă de pe ea. Se ridică, azvârli cămaşa şi cuţitul deoparte şi o privi goală. Ochii lui îi cercetau fiecare părticică din trup, şi ea putea simţi cum se înroşeşte la faţă.

El se duse înspre un scaun, se aşeză cu faţa la ea şi continuă să o privească în tăcere. Ea nu-i putea citi emoţiile, nici măcar dorinţa. Voia să moară... ba nu, nu voia. Îşi dorea ca el să fie mort! Dacă ar fi putut să-şi urle ura către el. Intenţiona să-i scoată ochii când el avea să o dezlege. Închise ochii, căci nu mai putea să suporte să-l vadă privind-o dezbrăcată. Dar, după câteva minute, Tristan înaintă către ea ca o felină. O ridică şi o aşeză cu grijă pe pat, apoi se aşeză pe margine lângă ea. Ea îl privi, şi el avea din nou privirea blândă. Nu mai era supărat, dar ea ştia ce era el hotărât să facă.

— Pentru prima dată, pot să fac aşa cum vreau, fără să trebuiască să te ţin sau să îţi ascult insultele, murmură el.

Începu să-i atingă pielea fragedă, folosindu-se de ambele mâini, făcându-i pielea să ardă.

— De asta ai fugit, Bettina. Asta te chinuieşti să îţi negi.

„Opreşte-te! Opreşte-te, la naiba”, strigă ea în sinea ei, dar Tristan îşi cufundase faţa în gâtul ei. Îşi folosea buzele şi limba şi stârni foc în timp ce gura lui coborî către sânii ei. Ea se umplu de dorinţă, care ieşi la suprafaţă, învingând rezistenţa ei.

— Ce simţi acum nu este dezgust, micuţă floare. Este plăcere, pură şi simplă – o ştii şi o ştiu şi eu. Tu

mă blestemi, dar mă vrei. Pasiunea ta învinge ura, şi trupul tău urlă după împlinirea pe care eu pot să i-o dau.

Tristan se ridică şi îşi scoase pantalonii şi cizmele. Apoi, o întoarse cu tandreţe şi îi dezlegă picioarele, trecând cu mâna în sus peste un picior, până la fund. Bettina încercă să se ridice, dar el o apăsă cu genunchiul pe mijlocul spatelui, forţând-o să stea locului, îi dezlegă mâinile şi apoi i le legă repede deasupra capului.

O întoarse şi se strecură între picioarele ei înainte ca ea să aibă timp să-l lovească, dar ea era dincolo de raţiune sau de rezistenţă. El îi scoase cârpa din gură, şi se sărutară cu foamete. Ei nu-i mai păsa. Nu-i mai păsa de nimic în afară de focul pe care Tristan îl trezise şi care trebuia stins. De ce îi legase mâinile? Ea voia să-l strângă, să se agaţe de el, să-i simtă muşchii pulsând, să-şi treacă mâinile prin părul lui ud. Dar tot ce putea face era să-l simtă cu trupul ei, şi, pe cât de înnebunitor era, pe atât de incitant. Nimic nu mai conta în acest moment – nimic.

Capitolul 26

Navigaseră dincolo de furtună, şi soarele de dimineaţă strălucea prin fereastra deschisă a cabinei. Bettina era întinsă pe pat, complet dezbrăcată şi acoperită doar cu o peliculă de transpiraţie care se usca în briza sărată. Trupul ei încă simţea efectele sexului cu Tristan. Cum de putea Tristan să o facă să-l vrea cu atâta pasiune, când îl detesta atât de mult? Umilinţa pe care o simţise mai devreme nu se compara în intensitate cu plăcerea incredibilă care urmase. Era

chiar atât de desfrânată încât atingerea unui bărbat o făcea să tremure, încât un sărut o făcea să-i ofere orice? Dar sărutul lui Pierre nu stârnise nimic în ea. Doar Tristan trezea focurile din ea.

Ce era în neregulă cu ea? Nu era vina ei, ci a lui Tristan. El era un diavol şi făcea magie cu degetele lui. Până la urmă, ea nu ar fi mers niciodată la el ca să-i ceară să facă dragoste cu ea. Doar după ce el o atinsese şi continuase să o atingă, ea începuse să îl dorească. Probabil era un diavol. Cum altfel de putea să aibă puterea a zece oameni, un chip incredibil de frumos şi un trup atât de magnific?

Îl privi pe Tristan cum stătea în faţa ferestrei deschise, uitându-se către mare. Părea îngrijorat. Foarte bine. Ea spera că el era preocupat de mii de probleme şi că ea era cel mai mare necaz al lui. Bettina dădu să se ridice, dar îşi aminti că Tristan nu o dezlegase încă. Se încruntă. Ea presupusese că umilinţa prin care o forţase să treacă era pedeapsa despre care îi vorbise, dar…

— Tristan, dezleagă-mă, ceru ea.

El o privi cu o sprânceană ridicată şi rânjind, iar ea se înroşi ştiindu-se dezbrăcată. Ochii lui străluceau şi părul îi aluneca în valuri pe tâmple. Era de culoarea aurului topit, scăldat de lumina soarelui.

— Ai spus ceva, micuţo?

Oh! Ea ştia prea bine că el o auzise. Prea bine, avea să joace acest joc şi avea să se înjosească, însă doar suficient de mult pentru a-şi câştiga libertatea.

— Poţi, te rog frumos, să mă dezlegi? Mă dor braţele, zise ea.

— Prizonierii sunt, de obicei, ţinuţi în lanţuri de fier, remarcă el. Ar trebui să te consideri norocoasă că eşti

legată cu o funie.

Ea nu-şi putea da seama dacă el o necăjea, însă el nu schiţă niciun gest de a-i veni în ajutor şi de a face aşa cum ea îi ceruse. Ea scrâşni din dinţi. Voia să-l blesteme, dar mai întâi trebuia să se elibereze.

— Te rog, Tristan. Cu efort, reuşi să se ridice, dar tot nu-şi putea coborî braţele. Doar nu vrei să mă laşi aşa.

— De ce nu? Dacă ai mâinile legate, nu o să trebuiască să mă îngrijorez că o să mă ataci când mă întorc cu spatele.

— Mă dor braţele! Ai de gând să mă torturezi doar pentru că am evadat? Blestemat să fii! Ţi-am spus că o să plec dacă o să mă violezi din nou... aşa că am plecat! Aş fi stat pe insula ta dacă m-ai fi lăsat în pace.

— Sunt sigur că aşa ai fi făcut. Sunt convins că ai fi fost foarte mulţumită dacă nu te-aş mai fi atins niciodată aşa cum am făcut cu puţin timp în urmă, micuţo, o provocă el. Dar eşti prea tentantă pentru a fi lăsată în pace, Bettina. Dacă vreau să te sărut, o să te sărut. Dacă vreau să fac dragoste cu tine, o să fac şi asta. Uiţi ce i-am spus mamei tale mai devreme – eşti a mea.

— Vreau să o văd pe mama, zise Bettina.

— Ce, aşa? râse el.

Bettina se înroşi din nou, dar încercă să-şi controleze furia.

— Ai de gând să mă dezlegi sau nu?

— Presupun că da. Dar cu câteva condiţii.

— Deci?

— O să încetezi să mi te mai opui şi...

— Întotdeauna numai negocieri şi condiţii. Nu eşti suficient de bărbat ca să te descurci cu mine, Tristan?

îl necăji ea, simţind că avea ocazia perfectă pentru a-i plăti cu aceeaşi monedă. Pierre a fost.

— Deci e Pierre acum, hmm? întrebă el cu răceală. Sunteţi chiar atât de intimi după doar două zile?

— Mai mult decât intimi, răspunse Bettina, ferindu-şi privirea de el.

— Ce înseamnă asta? o întrebă el. Înaintă către ea şi îi înălţă chipul ca să o privească. Răspunde-mi!

— Dezleagă-mă.

— Mai întâi o să-mi răspunzi, naiba să te ia! urlă Tristan.

— Aşa o să fac? întrebă Bettina mieros. Era surprinsă şi încântată că simplul fapt că îl menţionase pe Pierre îl enervase atât de tare pe Tristan. Pot să fiu foarte încăpăţânată, Tristan. Ai vrea să vezi cât de încăpăţânată pot fi?

El se întoarse, lovind cu pumnul în palmă şi bolborosind înjurături.

„Oare Tristan e gelos pe Pierre?” se întrebă ea. Oare cum ar reacţiona el dacă ea ar minţi şi i-ar spune că făcuse dragoste cu Pierre? Poate că nu ar mai dori-o dacă ar crede că un alt bărbat se culcase cu ea.

El se întoarse înapoi la ea şi, fără să scoată un cuvânt, îi desfăcu mâinile. Se îndepărtă în timp ce ea îşi frecă braţele şi încheieturile, apoi trase încet aşternutul de pe pat, înfăşurându-l în jurul trupului. Văzând-o că nu vorbeşte, Tristan îşi pierdu răbdarea. Îi ridică bărbia şi observă albastrul întunecat din ochii ei.

— Ai fost eliberată; acum, răspunde la întrebare, insistă el, străduindu-se să folosească un ton calm.

— Ce întrebare? zise ea inocent.

— Dacă ai chef să joci jocuri, Bettina, n-o să-ţi placă ale mele. Acum, răspunde-mi!

— Ce vrei să ştii, Tristan?

— Ai spus că ai fost mai mult decât intimă cu de Lambert. Ce înseamnă asta?

— Am crezut că vorbele mi-au fost mai mult decât clare.

— Vreau un răspuns direct! tună Tristan. Te-a violat?

Bettina râse.

— Mă uimeşti, Tristan. Cum ai putea să crezi că Pierre m-ar viola? Este logodnicul meu. Ţi-am spus şi înainte că lui m-aş dărui de bunăvoie.

— Asta după ce aveaţi să fiţi căsătoriţi! Te aştepţi să cred că ai sărit dornică în patul lui în prima zi în care l-ai cunoscut?

— Nu mă interesează ce crezi tu, îi răspunse ea.

Minţise prea mult ca să dea înapoi acum.

— L-ai lăsat să facă dragoste cu tine?

— Da! strigă Bettina.

Tristan se albi la faţă de furie şi strânse pumnii. Ieşi din cabină, trântind uşa în urma lui, şi Bettina răsuflă uşurată. Dar Tristan se întoarse după câteva minute.

— Minţi! strigă el. Nu te-ai fi culcat cu el. Nu cu mama ta în aceeaşi casă!

— S-a întâmplat înainte să ştiu că mama era acolo... înainte ca ea să ştie că eu am ajuns. Pierre a venit în camera mea. A spus că m-a aşteptat de atât de mult timp şi că mă iubeşte, zise Bettina, încercând să facă minciuna plauzibilă. Urma să ne căsătorim în curând. Nu am văzut niciun motiv să aştept. Până la urmă, nu mai eram virgină – mulţumită ţie. Şi am descoperit că nu-i pot refuza nimic viitorului meu soţ.

— Tot minţi! Nu aveai cum să te arunci în braţele

unui străin, chiar dacă era logodnicul tău! zise Tristan, plimbându-se neliniştit de colo-colo.

Bettina se temea. Nu-l văzuse niciodată pe Tristan atât de furios. Decise că trebuia să-i spună adevărul, dar să lase un strop de îndoială în mintea lui.

— Ţi-ar linişti egoul să crezi că am minţit. Prea bine, am inventat toată povestea, doar ca să te scot din sărite. Am minţit. Eşti mulţumit acum?

El se opri din mers şi se întoarse către ea, cu chipul mai întunecat decât îl văzuse ea vreodată.

— Ce s-a întâmplat, Tristan? întrebă ea, ridicând dintr-o sprânceană. Nu m-ai crezut mai devreme, ai insistat că am minţit. Prea bine, recunosc. Nu mă crezi nici acum?

— De ce aş crede ceva din ce spui?

— De ce, într-adevăr? replică ea şi se decise să atace. Hai, Tristan. Nu ai niciun motiv să te enervezi aşa – decât dacă mă iubeşti. Mă iubeşti, Tristan? De asta ai venit după mine?

— Eu… Blestemată să fii! Ţi-am spus şi înainte că în viaţa mea nu e loc pentru o femeie sau pentru dragoste.

— Atunci, du-mă înapoi la Saint Martin.

— Nu… nu până nu termin cu tine, zise el cu răceală.

— Am scăpat de tine de două ori, Tristan. O să reuşesc iar!

— Ai fost nebună să încerci ultima dată. Puteai să fii luată de negustori de sclavi sau de cine ştie ce alţi bărbaţi nemiloşi.

Ea nici măcar nu se gândise la asta.

— Păi, nu am fost. Am văzut o corabie de negustori, şi căpitanul a fost foarte drăguţ şi m-a dus la

Saint Martin – fără recompense. Mai sunt şi bărbaţi decenţi pe lumea asta.

— Or fi, dar nu o să mai ai şansa de a scăpa din nou. Te-am avertizat că o să te ţin ca o prizonieră dacă e nevoie.

— Vreau să o văd pe mama, zise Bettina, schimbând repede subiectul.

— Nu.

— Dar o să fie îngrijorată pentru mine. Vreau să o liniştesc.

— Am zis nu. Acum, vrei ceva de mâncare?

— Tot ce vreau e un ac şi aţă. Dacă tu…

— Din nou, răspunsul e nu, o întrerupse el.

— Dar de ce nu?

— Pentru că, fără haine, nu o să fii tentată să pleci din cabina mea.

— Nu?

— Cred că nu, zise el rânjind şi ieşi din cabină.

Bettina se duse repede la cufărul lui, dar, când îl deschise, se înroşi la faţă de furie. Era gol. Nu era nimic în cabină cu care ea să se poată îmbrăca!

Capitolul 27

Bettina se plimba agitată prin cabină, acoperită doar de o pătură.

Era după-amiază, şi corabia era ancorată într-un golf mic de mai bine de o oră. Bettina îşi pierduse răbdarea şi clocotea de mânie. Ce aştepta Tristan?

Ultimele două săptămâni fuseseră mizerabile pentru Bettina. Fusese forţată să stea în cabină, fără să aibă nimic de făcut. Nu avusese voie să o vadă pe mama ei deloc, şi Tristan îi adusese toate mesele. El

era singura persoană pe care o văzuse în două săptămâni.

Uşa cabinei se deschise, şi Bettina se întoarse brusc, văzându-l pe Tristan intrând. Îi aruncă o privire ucigaşă, ochii ei mari scânteind precum smaraldele.

— Când o să mă duci la ţărm? întrebă ea apăsat.

— Acum, dacă vrei, îi răspunse el cu calm. Poţi să te îmbraci cu astea dat fiind că ţi-au plăcut atât de mult cândva.

Ea luă hainele pe care Tristan i le întinsese, apoi se întoarse cu spatele şi se îmbrăcă iute cu pantalonii largi şi cu cămaşa cu decolteu generos în formă în V, folosind apoi o bucată de funie pe care el fusese suficient de darnic să o includă pe post de curea.

— Nu am încălţări, îi reaminti ea pe un ton provocator.

— Prea rău, micuţo. Doar nu era să bâjbâi pe întuneric în acea noapte după pantofii tăi. Cred că va trebui să te car în spate când ajungem la ţărm.

— Asta nu va fi necesar! izbucni ea. Unde e mama?

— E deja pe insulă. Haide!

După douăzeci de minute ce se scurseră dureros de greu, Tristan trase micuţa barcă la mal cu ajutorul a doi bărbaţi care îi însoţiseră, o duse pe ţărm şi o poziţionă lângă cealaltă barcă. Probabil luase doar câţiva oameni cu el când pornise după ea, căci nu mai rămăsese nimeni pe corabia *Spirited Lady.* Ea mai observă că vasul căpitanului O’Casey nu mai era în golf.

Tristan o luă de mână şi o trase după el. Când ajunseseră la pădure, o ridică şi o cără în ciuda protestelor ei până ajunseseră la peluza din faţa casei. Apoi, o lăsă jos.

Jossel şi Madeleine o aşteptau în faţa uşii principale, dar, când Bettina încercă să fugă, Tristan o trase înapoi, lângă el, cu o mână de fier. O ţinea strâns şi, când ajunseseră în faţa uşii principale, el o duse în casă, fără a o lăsa să se oprească şi să stea de vorbă cu mama şi cu doica ei.

— Dă-mi drumul! strigă ea, încercând să se elibereze.

Dar Tristan îi ignoră cererea şi continuă către scări, trăgând-o cu putere în spatele lui. Când ajunseră la camera lui, o împinse pe Bettina în interior şi închise uşa, lăsând-o singură. Ea auzi cheia rotindu-se în încuietoare şi încercă să deschidă uşa, dar aceasta nu se mişcă. Îl auzi îndepărtându-se. Bătu furioasă în uşă, apoi ascultă din nou, însă Tristan plecase.

Blestemat să fie! Avea să îşi respecte jurământul şi avea să o ţină încuiată. Ea nu mai putea să suporte această situaţie, să-l vadă doar pe Tristan, cu zâmbetul lui nenorocit şi cu dorinţele lui păcătoase. Începu să măsoare camera dintr-o parte în alta. Trecu o oră, apoi alta. Voia afară! Încremeni când auzi cheia rotindu-se în uşă; apoi, uşa se deschise, şi Tristan intră, cărând o tavă într-o mână. Închise uşa din nou şi aşeză tava pe masa micuţă de lângă pat.

— Cât ai de gând să mă ţii încuiată în această cameră? întrebă ea, încercând cu disperare să pară calmă.

— Până când o să-mi dai cuvântul că nu o să mai încerci să fugi, răspunse el pe un ton curios de răbdător.

— Naiba să te ia, Tristan! strigă Bettina. Bătu cu piciorul în podea de furie. Nu mai pot suporta!

— Atunci, dă-mi cuvântul!

— Du-te dracului!

— Ce temperament, râse el. Servitoarea ta mi-a spus că ai fost o fetiţă gentilă şi iubitoare. Doar eu scot la iveală flăcările din tine?

— Până să te cunosc, nu am avut motive să fiu furioasă, zise ea plină de dispreţ.

— Nu? Aud că ţi-ai trăit mai toată viaţa în furie. El zâmbi când ea îl privi surprinsă. Da, servitoarea ta mi-a zis despre tine şi despre tatăl tău. Sunt doar un înlocuitor pentru el, Bettina? Ai trăit cu furie atât de mult timp, încât trebuie să găseşti pe cineva asupra căreia să o arunci?

— Destul, Tristan! se plânse ea cu voce sfârşită. Tatăl meu a murit!

Tristan o privi îngrijorat.

— Eu… Îmi pare rău, Bettina.

— N-am nevoie de mila ta! răbufni ea nervoasă.

Tristan suspină adânc.

— Ar trebui să încerci să îţi domoleşti răbufnirile, Bettina. Nu o să le mai tolerez mult.

— Nu? Şi ce o să faci? O să mă legi şi o să-mi pui căluş din nou? Sau o să mă baţi de data asta? Îţi place să mă faci să sufăr, nu?

— Nu, eu doar vreau să-ţi ofer plăcere, răspunse el încet. Tu singură îţi creezi suferinţă.

Bettina trase unul dintre scaunele acoperite cu catifea către fereastra care dădea spre munte şi se aşeză acolo uitându-se la culorile schimbătoare ale cerului. Soarele apusese sub munte de mult timp, dar lăsase în urma lui dâre roz, mov şi roşii.

Briza intra prin fereastra deschisă, şi Bettina trase pătura mai bine pe umerii ei. Cu puţin timp în urmă,

Tristan îi adusese cina, dar ea îl ignorase până când el coborâse din nou la parter ca să bea cu Jules.

Trecuse o săptămână de când se întorseseră pe insula, şi ea încă era încuiată în cameră, fără să aibă nimic de făcut. Tristan îi luase hainele pe care i le dăduse să le poarte când veniseră la ţărm şi luase din cameră şi hainele ei, şi hainele lui.

Încuia uşa noaptea şi ţinea cheia sub stâlpul de la pat de pe partea lui cât timp dormea. Când ea văzuse unde o ţinea, el o invitase să o ia de acolo spunându-i că îşi putea avea libertatea dacă reuşea să ridice patul cu el pe pat. Dar nu putea… el ştia că era imposibil.

După prima zi, Bettina nu mai vorbi cu Tristan. Nu îi mai vorbise deloc de şase zile. Nici nu se mai împotrivi când el făcea dragoste cu ea, ceea ce îl surprinse destul de mult. Când o lua, ea evita să-i răspundă până în ultimele minute; atunci, trupul ei prelua controlul. După, îl trata din nou cu răceală. Însă, în ultimele zile, Bettina începuse să aştepte cu nerăbdare vizitele lui Tristan. Tânjea după companie şi îl întreba ce se mai întâmpla de îndată ce intra în cameră. Dar el îi spunea puţine şi nimic despre mama ei.

Însă, în această seară, în această seară, ea decisese că avea să lupte.

El urma să se întoarcă destul de curând, aşa că nu avea prea mult timp. Se ridică şi trase scaunul la uşă. Apoi, mută cufărul spaniol greu şi îl sprijini de uşă, aşezând şi scaunul pe el. Urmă celălalt scaun, apoi masa micuţă de lângă pat. Şi-ar fi dorit să aibă puterea de a muta patul. Se aşeză pe pat şi aşteptă. Nu dură mult până când auzi cheia în încuietoare. Sări de pe pat şi se sprijini şi ea de baricada solidă pe care o

construise. Tristan încercă să deschisă uşa o dată, de două ori, dar aceasta rămase închisă.

— Bettina, deschide uşa… acum!

— Pe dracu'!

El se împinse în uşă iar, şi de această dată uşa începu să se mişte. Bettina se chinui să opună rezistenţă, simţind cum îi alunecă picioarele pe covor. Dar apoi îl auzi pe Tristan îndepărtându-se şi întorcându-se cu ajutoare.

— De câte ori să-ţi mai spun, Tristan? Scorpia trebuie pusă la punct, zise morocănos Jules.

— Tristan, eu… nu sunt îmbrăcată! strigă Bettina înspăimântată. Apucă pătura, o înfăşură în jurul ei şi o fixă în jurul sânilor, în cazul în care ei ar fi reuşit să deschidă uşa.

— Îţi sugerez să te bagi sub aşternuturi, Bettina, şi… să te ascunzi, urlă Tristan înapoi.

Jules începu să râdă. Ea nu se ascunse, ci se împinse cu toată forţa în baricadă când cei doi bărbaţi începură să se sprijine de uşă. De această dată, picioarele ei chiar alunecară pe covor, şi ea aproape căzu când uşa se deschise. Tristan intră şi închise uşa, şi Bettina încă îl putea auzi pe Jules râzând în timp ce se întorcea în camera lui. Ea se îndepărtă de Tristan şi îl urmări cum aşază la loc, în tăcere, mobila.

— Păi, de ce nu vorbeşti? adăugă Bettina. Haide! Arată-mi cât de nervos eşti.

— Nu sunt nervos. A fost o încercare bună, Bettina. Cel puţin, ţi-a revenit pofta de a trăi. Începusem să cred că ai devenit docilă.

— Tristan, trebuie să ies din această cameră. Nu mai suport!

— Ştii ce trebuie să faci!

— Prea bine! Promit că nu voi încerca să fug din nou dacă îmi spui când o să mă eliberezi.

— Nu eşti în poziţia de a face târguieli, micuţo, îi răspunse el, aşezându-se pe scaunul pe care tocmai îl pusese la locul lui.

— Dar de ce nu-mi spui când o să mă duci înapoi la Saint Martin?

— Eşti chiar atât de nerăbdătoare să îl revezi pe Pierre al tău? întrebă el cu răceală.

— Nu. Poţi să mă duci pe orice insulă, atât timp cât de acolo pot pleca în alte părţi. Nu trebuie să fie Saint Martin, zise ea, încercând să-l liniştească.

— Dar apoi o să te duci la Saint Martin. Care e diferenţa?

— Tu mi-ai zis că nu ai loc de femei în viaţa ta. Nu poţi să continui să mă ţii aici dacă spui adevărul.

— Nu o să te ţin aici pentru totdeauna, Bettina. Doar că nu m-am decis încă pentru cât timp.

— Nu ţi-am cerut o dată specifică, Tristan, ci ceva orientativ. O lună, două, trei?

— Să zicem un an, poate mai puţin.

— Un an! explodă ea. Nu... e prea mult! Cu siguranţă, nu intenţionezi să stai atât de mult departe de mare, nu?

— Nu, probabil că nu. Aş putea să te las aici, singură, o vreme, dar doar dacă îmi promiţi că nu fugi.

Bettina se întoarse cu spatele la el şi scrâşni din dinţi. Un an însemna atât de mult! Cum să îndure un an cu el? Dar îi spusese că avea să plece din când în când. Poate că avea să fie plecat în majoritatea timpului. Şi, cum descoperise ce fel de om era Pierre, nu intenţiona să se întoarcă la el. Nu se grăbea să plece nicăieri. Dar trebuia să iasă din această cameră.

— Vei permite ca timpul pe care deja l-am petrecut împreună să fie calculat ca parte a acestui an?

— Dacă insişti.

— Prea bine, Tristan, zise ea deprimată.

— Vreau cuvântul tău.

— Îţi dau cuvântul meu că nu voi încerca să fug de tine, cu condiţia să mă eliberezi într-un an sau mai devreme.

El râse triumfător.

— Vino încoa', Bettina.

— Să fiu supusă nu e parte din învoiala noastră, Tristan, zise ea tăios.

Capitolul 28

Bettina se trezi şi descoperi o dimineaţă frumoasă, cu soarele care strălucea prin fereastră şi cu păsărelele care ciripeau pe acoperiş. Era nerăbdătoare să se ridice şi să se plimbe. Îl împinse pe Tristan din pat, spunându-i să meargă şi să-i aducă haine. El se îmbrăcă morocănos şi făcu aşa cum îi ceruse ea. Când se întoarse cu hainele ei, el se sui înapoi în pat şi, fără să-i mai zică un cuvânt, se puse înapoi la somn.

Bettina uitase că avea cămăşuţa ruptă, dar nu avea de gând să piardă timpul ca să o coasă. Voia să o vadă pe mama ei. Ambele rochii pe care le avea erau din material moale, aşa că nu conta dacă purta cămăşuţă sau nu.

Alese rochia din bumbac de culoarea liliacului şi o îmbrăcă rapid. Ieşi din cameră, fără a se mai preocupa de părul ei, lăsându-l să-i atârne liber pe spate. Desculţă, simţi podelele reci în timp ce începu să alerge pe coridor şi apoi să coboare scările. O văzu pe

Madeleine aşezată la masa lungă, cu mama ei, discutând vesele. Madeleine o privi uimită pe Bettina când o văzu, dar Jossel se ridică imediat şi porni către Bettina.

— Oh, dragostea mea, eşti bine? o întrebă Jossel în timp ce o îmbrăţişa. Mi-a zis că nu are de gând să-ţi facă rău, dar nu m-a lăsat să te văd.

— Sunt bine… acum, răspunse Bettina şi o conduse pe mama ei înapoi la masă.

— Tristan ştie că ai ieşit din cameră? El o să…

— Ştie, mamă, o întrerupse Bettina. Am făcut o înţelegere cu Tristan, noaptea trecută. Mi-am dat cuvântul că o să stau aici pentru un an. Dacă punem la socoteală timpul pe care deja l-am petrecut cu el, o să fie mai puţin de unsprezece luni.

— Ai fost de acord cu asta?

— Nu am avut de ales. El a pus acest termen, şi eu am fost nevoită să-mi dau cuvântul pentru a putea ieşi din cameră. Nu mai puteam rezista închisă.

— Ai făcut un lucru prostesc încercând să evadezi din nou, o certă Madeleine. Tristan era înnebunit când mi-a zis că te-ai urcat la bordul unei corăbii şi ai plecat. Am fost teribil de îngrijorată pentru tine.

— Îmi pare rău, Maddy. Mă întorceam după tine. Nu aş fi plecat dacă nu aş fi crezut că aveam să te pot salva.

— Oh, eu am fost bine, draga mea, îi răspunse Madeleine. De fapt, a început să-mi placă aici. Nu mai mă ocup de bucătărie, dar le supervizez pe acele două tinere care îl servesc pe Tristan ori de câte ori este acasă.

— Cine sunt acele fete? întrebă Bettina curioasă.

— Aleia şi Kaino, răspunse Madeleine. Sora lor mai

mare, Maloma, este căsătorită cu Jules.

— E căsătorit? Da, l-am auzit pe Tristan spunând că Jules are o soţie aici.

— O soţie şi trei copii cu ea. Trei fete, toate tare drăguţe.

— Tristan are şi el soţie şi copii aici? întrebă Bettina sarcastică.

Madeleine şi Jules schimbară priviri curioase, şi Madeleine îi zise:

— Tristan nu a băgat în seamă pe niciuna dintre fetele din sat. Merge, ocazional, la femeile de moravuri uşoare de acolo, dar asta e tot. Mulţi dintre marinari lui s-au căsătorit însă cu fete din sat şi şi-au construit propriile colibe în vizitele anterioare făcute aici. Restul echipajului stă în sat.

— Este şi un preot atunci, care s-a ocupat de aceste căsătorii? se aventură Bettina. Mi-ar plăcea să mă duc să mă spovedesc.

— Nu, cuplurile s-au dus la căpetenia satului, care le-a dat binecuvântarea. Dar cred că l-am convins pe Jules să aducă un preot aici, pentru a da acestor căsătorii binecuvântarea lui Dumnezeu.

— De ce te preocupă asta, Maddy? întrebă Bettina.

— Oamenii lui Tristan s-au căsătorit cu aceste fete în mod onorabil, nu intenţionează să le părăsească. Cred că ar trebui să fie căsătoriţi cum se cuvine.

— Te gândeşti la Jules. Sincer, Maddy, eşti imposibilă. Chiar trebuie să faci pe mama cu toată lumea? Jules nu merită grija ta.

— Am ajuns să-l cunosc şi eu, Bettina, zise Jossel. Mi se pare greu de crezut că este acelaşi bărbat care era să te biciuiască până la moarte.

— Este acelaşi bărbat şi încă ar vrea să mă vadă

biciuită. Dacă l-aş răni pe Tristan, Jules ar fi primul care ar vrea să-mi lase urme pe spate.

— Are dreptate, Jossel, zise Madeleine fără tragere de inimă. Nu ai fost acolo în ziua în care ea aproape l-a omorât pe căpitan. Jules poate fi ca un demon sălbatic, însă doar când e vorba despre Tristan. Îl protejează pe acesta aşa cum o mamă îşi protejează copilul.

Jossel se încruntă şi se uită cu tristeţe către Bettina.

— Mă tem că eu nu te-am protejat cum ar fi trebuit, *ma chérie.*

— Oh, nu, mamă, nu trebuie să te învinovăţeşti. Nu poţi să faci nimic pentru mine fără să-ţi pui viaţa în pericol. O să mă descurc… o să fie doar pentru un an.

— Sună ca şi cum te-ai dat bătută, Bettina. Nu o să fie pentru un an. Contele de Lambert are harta pe care i-ai dat-o. O să ne salveze, zise Jossel.

Bettina suspină şi îi relată mamei sale conversaţia dintre Pierre şi Don Miguel la care asistase fără să vrea.

— Aşa că o să fie un an dacă Tristan nu se hotărăşte să-mi dea drumul mai devreme, încheie Bettina.

— Tristan ştie că tu nu mai ai de gând să te măriţi cu contele? întrebă Jossel cu blândeţe.

— Nu, şi voi amândouă trebuie să-mi promiteţi că nu o să-i spuneţi – lui sau altcuiva – despre asta, replică Bettina şi aşteptă ca mama ei şi Madeleine să încuviinţeze din cap.

— Dar, dacă ar şti, poate s-ar căsători cu tine, comentă Jossel.

— Mamă, sentimentele mele pentru Tristan nu s-au schimbat între timp. Tot îl urăsc şi nu m-aş căsători

niciodată cu el. Şi el a zis că nu s-ar căsători oricum cu mine. Nu o să-şi schimbe părerea.

— Dar un an înseamnă mult timp, Bettina. Dacă i-ai face un copil lui Tristan, atunci cu siguranţă el ar…

— Nu! Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! strigă Bettina. Nu o să se întâmple!

— Linişte-te, draga mea. Bineînţeles că nu o să se întâmple. Nu am vrut să te supăr, zise Jossel repede, dorindu-şi să fie atât de sigură precum era Bettina.

— Îmi pare rău că am ţipat, mamă. Fac asta des în ultima vreme, zise Bettina zâmbind uşor.

— Şi din motive întemeiate, îmi imaginez.

— Din motive întemeiate, râse Bettina.

— Dacă Ryan s-ar fi întors, viaţa noastră ar fi fost atât de diferită, zise Jossel visătoare.

— Ryan? Cine este acest Ryan? întrebă Madeleine.

Jossel se înroşi uşor.

— Adu-i Bettinei nişte pâine caldă, din aceea coaptă de Aleia, te rog, Maddy, şi nişte lapte.

— Nu i-ai zis niciodată lui Maddy despre Ryan? întrebă Bettina după ce bătrâna plecă.

— Nu, dar cred că a presupus că a existat cineva în viaţa mea, cu ani în urmă. A ştiut cât de fericită am fost – o vreme. Dar nu ar avea niciun sens să-i spun acum.

— Presupun că ai dreptate. Dar nu te-am întrebat cum te simţi, mamă. Te-a… deranjat vreunul dintre bărbaţi?

— Dumnezeule, nu! exclamă Jossel amuzată. Ce să vrea aceşti bărbaţi de la o femeie aşa bătrână ca mine?

— Mamă, asta nu e o chestiune pe care să o iei cu atâta uşurinţă. Nu eşti o femeie bătrână, şi o ştii prea

bine. Şi eşti frumoasă, o certă Bettina.

— Nu te îngrijora pentru mine, Bettina. Căpitanul tău are grijă de mine.

— Are! exclamă Bettina. Dar nu mi-a spus nimic, nici măcar dacă ai unde să dormi.

— Nu mi se pare un bărbat atât de rău, deşi te forţează să te culci cu el, şi în această privinţă mi-a tot reamintit să nu mă bag. Dar mi-a oferit protecţia lui. L-am auzit când a dat ordine să fiu lăsată în pace şi respectată.

— Acţiunile onorabile nu par să-i stea în fire, zise Bettina sarcastică.

— Tristan a fost mai mult decât generos cu mine, îi răspunse Jossel. Mi-a dat camera de lângă a lui Madeleine. Şi mi-a adus foarte multe materiale pentru rochii – pânze foarte scumpe. Şi mi-a dat şi pantofi când i-am amintit că nu am.

— Tristan a făcut toate acestea fără să fie rugat?

— Da. Nu m-am aşteptat să fiu tratată cu atâta blândeţe. Dar cred că Tristan a făcut asta datorită ţie, pentru că sunt mama ta.

— Sau, mai bine zis, ca să nu se confrunte cu mânia mea, zise Bettina cu amărăciune.

— Nu, Bettina. Eu cred că el ţine la tine. Nu-i plăcea să fie nevoit să te ţină închisă.

— Asta e absurd. Îi place să mă facă să sufăr! răbufni Bettina, amintindu-şi că stătuse încuiată trei săptămâni, ochii scânteindu-i puternic în nuanţe de verde.

— De multe ori, pornea pe scări hotărât, apoi se oprea indecis, ca şi cum se lupta cu el însuşi. Urca doar câteva trepte şi apoi se întorcea brusc şi ieşea din casă. Nu ştia că l-am văzut, dar eu cred că simţea

impulsul de a te elibera.

— Îi interpretezi acţiunile aşa cum ai vrea tu să fie, replică Bettina. Tu vrei să crezi că Tristan e un bărbat onorabil şi că îi pasă de mine. Dar nu e onorabil şi nu-i pasă de mine. Mă vrea doar ca să-şi satisfacă poftele, atât.

— Tristan vorbeşte franţuzeşte? întrebă Jossel, schimbând brusc subiectul.

— Nu. Este un marinar englez care vorbeşte doar în limba lui, răspunse cu dispreţ Bettina.

— Nu mi-ai zis că este un bărbat aşa frumos.

— Ce contează cât e de frumos, când are sufletul negru?

— Nu îl găseşti măcar un pic irezistibil? se aventură Jossel.

— Cu siguranţă, nu! Tristan o fi un diavol, dar puterile lui nu îmi vor înmuia inima.

— Eu doar te vreau fericită, Bettina.

— O să fiu fericită numai când o să plec de pe insula asta, nu înainte, răspunse Bettina.

— Suni ca un înger când vorbeşti în limba ta, micuţo, zise Tristan încet.

Bettina tresări şi întoarse capul, văzându-l pe Tristan stând lângă ea.

— Trebuie să mergi aşa încet? întrebă ea. De cât timp stai acolo?

— De câteva minute. Nu am vrut să întrerup conversaţia pe care o aveai cu mama ta. Ştiu sigur că aveai multe să-i spui, zise Tristan.

Se aşeză pe scaunul de lângă ea. Bettina se întoarse către mama ei, cu ochii mari şi furioşi.

— De ce nu mi-ai zis că stă acolo?

— Mi-a făcut semn să nu zic nimic. De asta te-am

întrebat dacă vorbeşte franceză. Nu am ştiut dacă voiai să afle ce simţi pentru el. Dar nu am citit nimic pe chipul lui când ai vorbi despre el, deci nu a înţeles.

— Ştie ce simt, mama. Ştie că îl urăsc.

— Ai avut suficient timp ca să i te plângi mamei tale, zise Tristan. O să vorbeşti în engleză acum.

— Îi spuneam mamei mele cât de mult te urăsc, răspunse Bettina pe un ton provocator.

— Cât de mult *crezi* că mă urăşti.

— Ce insinuezi? Crezi că nu ştiu ce simt? întrebă Bettina cu înflăcărare.

— Cred că te minţi singură. Este ură ceea ce simţi când te agăţi de mine în pat? întrebă el cu un zâmbet şmecheresc.

— Nu o să vorbeşti despre aşa ceva în faţa mamei mele! suspină Bettina.

— De ce nu? O să o faci să creadă că mă urăşti tot timpul?

— Eşti un diavol, Tristan! tună Bettina. Nu sunt responsabilă pentru magia pe care o produci în pat, dar asta nu-mi afectează inima şi ceea ce simt. Dacă nu te-aş fi urât, i-aş mai fi cerut lui Pierre să te omoare? Şi te urăsc şi mai mult de când m-ai adus înapoi aici!

Bettina se ridică şi porni către uşa principală, dar Tristan alergă după ea, oprind-o.

Stăteau în faţa uşii deschise, în lumina caldă a soarelui, suficient de departe ca Jossel să nu audă ce vorbeau.

— Unde crezi că pleci? întrebă el morocănos.

— Departe de tine! răbufni ea şi se întoarse să iasă pe uşă, dar el o ţinu de braţ şi o întoarse, lipind-o de el.

— Să-i demonstrez mamei tale că spun adevărul…

că îţi place îmbrăţişarea mea? întrebă el, pe un ton rece.

Bettina nu mai putu să oprească lacrimile care îi umpleau ochii.

— Opreşte-te, te rog. Deja m-ai umilit în faţa ei. Trebuie să continui cu asta?

— Opreşte-te din plânsul blestemat! Meriţi asta pentru izbucnirea ta. Unde ţi-e temperamentul aprig acum?

Bettina continuă să plângă în timp ce se împingea în el. Se simţea ca o proastă.

— Lasă-mă! Încercă să îi vorbească poruncitor, dar eşuă patetic. I-am spus mamei totul. I-am zis că propriul meu trup cedează când mă violezi... Nu trebuie să-i demonstrezi.

— Nu, dar poate ar trebui să-ţi demonstrez ţie, replică el pe un ton răguşit.

Nervoasă, Bettina se hotărî să-i demonstreze lui ceva. Privi către masă şi văzu că mama ei plecase din încăpere. Îşi trecu mâinile pe după gâtul lui Tristan, îi acapară buzele şi îl sărută cu pasiune. Puse toată înflăcărarea ei în acel sărut, alintându-l cu mâinile, lipindu-şi trupul de al lui. Propriile ei simţuri ardeau, dar, când îi simţi dorinţa pentru ea, îl împinse departe.

Îi venea să râdă de expresia lui uimită, dar strânse din dinţi şi îşi aminti de ce îl sărutase.

— Acum, ştii, Tristan, ce ţi-aş putea oferi dacă nu te-aş urî. Poate că trezeşti pasiune în trupul meu când mă violezi, dar o parte din mine nu este afectată de atingerea ta. Nu o să poţi niciodată să îmi iei această parte, pentru că doar eu o pot dărui. Nu o să ai niciodată dragostea mea.

Bettina se întoarse şi alergă în sus pe scări, către

camera ei, ignorând mâncarea pe care Madeleine o lăsase pe masă pentru ea.

Capitolul 29

Bettina se foi agitată aproape toată noaptea, făcându-l pe Tristan să se simtă iritat.

Acum, era obosită, dar ştia că era ora prânzului sau chiar mai târziu şi că trebuia să se trezească – nu mai putea să amâne asta.

Se îmbrăcă mecanic cu o cămăşuţă roz nouă şi cu o rochie rozalie. Trecuseră o lună şi trei săptămâni de când Tristan o adusese înapoi pe insulă. Ar fi trebuit să-i vină menstruaţia în săptămâna după ce Tristan o eliberase din camera lui, dar nu se întâmplase asta. Şi totuşi, nu voia să creadă ce era evident. Refuza să se gândească la asta. Dar acum îi întârziase încă o săptămână, şi nu mai putea nega adevărul. Era însărcinată în două luni. Ce avea să facă? Cum avea să crească ea copilul unui om pe care îl dispreţuia? Oare avea să îl urască şi pe copil? Nu, nu-şi putea urî copilul, era sigură de asta. Dar Tristan probabil avea bastarzi împrăştiaţi peste tot prin Caraibe. Propriul ei copil nu avea să conteze pentru el.

Bettina începu să-şi descâlcească părul, dar apoi se opri şi aruncă pieptănul pe podea. Ieşi din cameră şi alergă pe scări.

Tristan era la masă, preocupat de nişte hârtii. În timp ce Bettina se uita la el, furia ieşi la suprafaţă şi explodă în mintea ei. Îşi împreună mâinile, încercând să le oprească din tremurat, apoi alergă şi coborî restul scărilor, venind în spatele lui Tristan. El se îndreptă şi se întoarse, auzind-o apropiindu-se, şi, când o făcu,

Bettina îl lovi cu pumnul, cu toată forţa ei, în obraz.

— Pentru ce naiba a fost asta? mârâi Tristan, frecându-şi faţa.

— Blestemat să fii, Tristan! strigă Bettina. Sunt însărcinată!

— Dumnezeule, şi ăsta e un motiv să mă ataci? mormăi el. Nu mă deranjează să primesc o palmă de la o femeie, dacă ea crede că o merit, dar tu mereu simţi nevoia să-ţi foloseşti pumnii blestemaţi!

— Ar fi trebuit să aştept până găseam un pumnal ca să ţi-l vâr în inima întunecată!

— Nu ştiu de ce eşti atât de nervoasă, zise el şi rânji. Ar fi trebuit să ştii că urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu. În plus, dacă e doar o lună, cum de eşti sigură?

— Pentru că sunt peste două luni… Două! ţipă ea.

Ea alergă înapoi pe scări înainte ca el să apuce să mai spună ceva. Tristan auzi uşa trântindu-se şi chicoti. Dar apoi se întunecă la faţă când îşi dădu seama că, în urmă cu două luni, Bettina fusese în Saint Martin. Alergă pe scări şi ţâşni în cameră, izbind uşa de perete. Bettina se sperie când văzu furia de pe chipul lui Tristan. El o prinse cu brutalitate de umeri şi o scutură.

— Al cui e copilul? tună el.

— Ce?

— Blestemată să fii, femeie! Al cui e copilul pe care-l porţi?

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Ai înnebunit? Copilul este al…

Bettina se opri. Îşi aminti de îndoiala pe care o sădise în mintea lui şi începu să râdă. El o scutură din nou, cu violenţă, până când ea se opri din râs.

— Răspunde-mi!

— Copilul este al tău, bineînţeles, răspunse ea batjocoritor. Cine altcineva ar putea fi tatăl?

— Ştii prea bine cine!

— Haide, Tristan. Ţi-am spus că am minţit în legătură cu Pierre. Nu m-ai crezut? îl necăji ea.

— Vreau cuvântul tău că acest copil este al meu!

— Nu, nu o să-l ai! Nu o să-ţi dau această satisfacţie, îi răspunse Bettina enervându-se din nou. Nu contează dacă este al tău sau nu. După ce plec de aici, nu îl vei mai vedea vreodată. Şi, dacă te deranjează atât de mult că sunt gravidă, lasă-mă să plec acum!

— Erai aşa nervoasă, încât ai venit la parter şi m-ai atacat.

— Tu m-ai distrus viaţa! Aş fi putut să fiu căsătorită cu Pierre până acum dacă nu apăreai tu. Mă obligi să stau aici, şi o să dau naştere unui bastard. Am motive să fiu supărată, dar tu nu!

— Am dreptul să ştiu al cui copil îl porţi!

— Ce drept ai tu? Nu eşti soţul meu şi nici iubitul meu. Eşti doar omul care mă violează. Ce drept ai tu?

Tristan o trase lângă el şi o sărută cu sălbăticie, rănind-o în îmbrăţişarea prea strânsă; apoi, o împinse din braţele lui, nervos.

— Blestemată să fii, Bettina! Eşti o vrăjitoare!

— Atunci, lasă-mă să plec. Te rog, Tristan. O să se vadă că sunt însărcinată în curând, şi oricum va trebui să mergi în altă parte să-ţi satisfaci poftele. Eliberează-mă acum, îl imploră Bettina.

— Nu. Dar trebuie să plec. Tu m-ai vrăjit şi m-ai ţinut de la scopul meu.

— Şi ce scop e acela? Să duci aurul furat în Anglia? întrebă ea sarcastic, ferindu-se din calea lui.

— Aurul a fost rezolvat deja.

— Atunci, te duci să furi şi mai mult aur. Eşti un pirat, Tristan, deşi te ascunzi în spatele protecţiei oferite de Anglia.

— Şi tu vezi lucrurile doar aşa cum vrei. Dar această călătorie nu este pentru profit, ci din motive personale.

— Dar ai pomenit despre un scop. Ce scop?

— Nimic despre care trebuie să ştii tu, zise Tristan şi se întoarse să iasă din cameră.

— Te duci să-l găseşti pe Don Miguel? întrebă Bettina.

Tristan se roti, întorcându-se, şi o privi pe Bettina suspicios.

— De unde ştii…

— Dacă îţi aminteşti, eram acolo când ai vorbit despre Don Miguel cu căpitanul O'Casey, îl întrerupse Bettina. Don Miguel…

— Nu-i mai rosti numele cu atâta familiaritate! zise Tristan brusc, ochii lui albaştri aprinzându-se ca şi cum ceva ardea în interiorul lui. El este Bastida – criminalul!

— De ce îl cauţi? se aventură Bettina.

— Din cauza a ceva ce mi s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Şi nu e treaba ta.

— Dar nici măcar Don Miguel nu ştie de ce îl cauţi. Nu te-a cunoscut niciodată.

— Ce naiba spui? Ce te face să crezi că nu ştie?

— Am luat cina cu el în casa lui Pierre. El a zis…

— Bastida a fost acolo? întrebă Tristan, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Pentru numele lui Dumnezeu! El a fost atât de aproape… atât de aproape. La naiba, Bettina! Vezi ce

mi-ai făcut?

— Nu ţi-am făcut nimic! strigă ea indignată.

— Dacă nu aş fi fost atât de pornit să te găsesc, le-aş fi pus localnicilor din Saint Martin aceleaşi întrebări pe care le pun în toate porturile. L-aş fi găsit în cele din urmă pe Bastida! zise Tristan vehement. E încă acolo?

— Tu mă învinovăţeşti pe mine pentru că nu l-ai găsit pe Don Miguel, deşi nu e vina mea. Nu o să-ţi mai răspund la întrebări despre el.

Tristan ajunse lângă ea din doi paşi şi o prinse strâns de braţ.

— O să-mi răspunzi la asta, Bettina, sau, pentru numele lui Dumnezeu, o să te bat până spui!

Ea se albi la faţă conştientizând, fără îndoială, că el chiar avea de gând să facă ce spunea.

— Eu... nu cred că el mai e acolo. Aştepta să se întoarcă vasul lui şi a ajuns la o zi după venirea mea. Am înţeles că urma să stea acolo doar câteva zile.

— Ştii unde mergea sau unde locuieşte?

— Nu.

— Şi ce ştii despre corabia lui? Ştii cum se numeşte?

— Nu. Ştiu doar că a adus sclavi pe care Pierre i-a cumpărat.

— Până acum, nu mi-ai zis nimic folositor. Înţeleg că i-ai spus despre mine. El ce a zis? întrebă Tristan mai calm.

— A zis că a auzit că îl cauţi, dar că nu ştie de ce. Crede că îl confuzi cu altcineva, pentru că el nu te-a cunoscut niciodată, îi răspunse Bettina.

Don Miguel putea să-l găsească pe Tristan primul şi să pună capăt nenorocirii ei. Ea nu avea să-l avertizeze pe Tristan că Bastida îl căuta la rându-i.

— Deci, Bastida crede că nu mă ştie, zise Tristan, eliberând braţul Bettinei. Păi, mă ştie – doar că nu-şi aduce aminte. Dar, înainte să-l omor, o să mă asigur că ştie de ce-l trimit în iad.

— De ce vrei să-l omori? Ce ţi-a făcut?

— Ţi-am spus că nu e treaba ta.

— Te-ai gândit că s-ar putea ca el să te ucidă pe tine? Poate că e mai în vârstă decât tine, dar încă e un bărbat puternic. Tu ai putea să fii cel care moare.

— Asta cu siguranţă te-ar face fericită, nu? întrebă rece Tristan.

— Da, m-ar face! Mi-ai adus doar suferinţă. Ştii că te urăsc, şi acum eu ştiu că şi tu mă urăşti. M-ai bate, deşi sunt însărcinată, doar pentru a obţine informaţii despre Don Miguel!

— Nu te-aş bate, Bettina, zise Tristan, oftând zgomotos. Nu o să ridic niciodată mâna asupra ta – ar trebui să ştii asta până acum. Era o ameninţare deşartă, şi eu eram suficient de nervos încât să te fac să mă crezi. Dar trebuia să ştiu ce informaţii ai. Trebuie să-l găsesc pe Bastida. Am jurat să-l omor, şi nu mă voi odihni până nu reuşesc, zise, apoi se întoarse şi ieşi din cameră.

Bettina rămase confuză. Încă nu înţelegea de ce Tristan voia să-l găsească şi să îl ucidă pe Don Miguel de Bastida.

Capitolul 30

Taverna era mică, şi mesele multe şi îngrămădite din încăpere erau goale la această oră târzie din noapte. Aici, se putea servi cea mai bună mâncare din oraş, dar bordelul de la etaj avea mai mulţi clienţi.

Tristan era aşezat la una dintre mese, uitându-se amuzat către marinarii şi negustorii care urcau şi coborau scările de la capătul încăperii.

— Tristan, e o nebunie să stăm prea mult pe aici, zise Jules, uitându-se rapid prin încăpere. Încep să cred că ţi-ai pierdut judecata. Putem să mâncăm pe corabie. Haide să plecăm!

— Relaxează-te, Jules. Nu e niciun pericol aici, zise Tristan, sprijinindu-se de spătarul scaunului.

— Niciun pericol! Omul acela, de Lambert, a pus, probabil, recompensă pe capul tău. După ce i-a povestit Bettina despre tine, sigur ştie că tu ai luat-o din nou. Ţi s-a urât să trăieşti?

— Începi să suni ca o femeie bătrână. Nimeni nu ne cunoaşte aici.

— Eu nu am vrut de la început să vin în Saint Martin, dar tu erai atât de sigur că aveai să afli ceva despre Bastida aici. Ei bine, am aflat că a plecat în grabă. Nimeni nu ştie altceva.

— Contele de Lambert ştie. El trebuie să ştie în ce direcţie a pornit Bastida, poate chiar şi destinaţia lui.

— Dumnezeule! Ţi-ai pierdut minţile. Doar nu vrei să mergi pe plantaţia lui şi să-l întrebi!

— De ce nu? Dacă îmi poate spune unde este Bastida, merită riscul.

— Atunci, o să merg cu tine, îi răspunse Jules.

— Nu, zise Tristan ferm.

— Eşti un mare prost. Nu din cauza lui Bastida vrei să-l vezi pe de Lambert. Ci pentru că diavoliţa blondă vrea să se mărite cu el. Recunoaşte.

— Poate că ai dreptate.

— Te-ai gândit vreodată că e posibil ca el să nu o mai vrea când ea o să revină la el cu copilul tău?

— De unde ştii despre copil? întrebă Tristan furios, aplecându-se în faţă.

— Am auzit-o pe Bettina când ţi-a dat vestea. Nu am zis nimic înainte pentru că ai avut o dispoziţie îngrozitoare de când am plecat de pe insulă.

— Păi, o fi Bettina însărcinată, dar am îndoieli că e copilul meu. S-ar putea să-i aducă lui de Lambert propriul copil când se întoarce la el! zise Tristan cu amărăciune.

— Dar e imposibil, zise Jules. A stat aici doar două zile.

— Asta nu înseamnă că e imposibil! replică Tristan cu furie în privire.

— Sună ca şi cum ai fi gelos. Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de scorpie.

— Tu ştii că eu nu mi-am pierdut niciodată capul pentru o femeie. Un singur lucru e în inima mea – ură. Dar să o văd pe Bettina purtând în pântece un copil care s-ar putea să fie a lui de Lambert... îndoiala e ca un pumnal în stomacul meu.

— Atunci, renunţă la ea.

— Asta e problema. Nu m-am săturat de ea încă. Ea...

Tristan se opri şi privi către uşă, uimit.

Jules întoarse capul şi văzu un bărbat îmbrăcat împărăteşte, în mătase gri. Mantaua şi jacheta lui erau din catifea neagră, şi modul în care mergea dădea de înţeles că era nobil. Bărbatul traversă camera şi se apropie de femeia plinuţă din spatele barului care se ocupa de aranjamentele pentru fetele de la etaj. Când aceasta îl văzu pe bărbat, zâmbi primitor.

— Ah, domnule conte de Lambert, v-aţi întors atât de repede.

— Aş vrea să o văd pe Colette din nou, zise el.

— Deci, fata mea cea nouă a aprins un foc în dumneavoastră, nu? Sărmana Jeanie o să fie dezamăgită că v-aţi găsit o nouă favorită.

Jules se temea să se uite la Tristan, dar, când se întoarse, văzu că acesta părea calm, însă strânsese atât de tare din pumni, încât i se albiseră încheieturile. Tristan se ridică încet, ca un leu înfometat care îşi urmărea prada neştiutoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Tristan, şopti nervos Jules. O să te recunoască.

— Stai aici şi nu te mai purta de parcă ne aşteaptă spânzurătoarea, îi zise Tristan cu răceală.

Se întoarse şi se apropie de Lambert.

— *Monsieur,* credeţi că am putea să vorbim un pic?

Pierre de Lambert se opri la capătul scărilor, cu o mână pe balustradă, iritat de întârziere. Dar, când îl văzu pe bărbatul uriaş care înainta spre el, toate gândurile despre Colette şi plăcere dispărură. Bărbatul era neobişnuit de înalt, cu păr blond, uşor ondulat la spate. Era îmbrăcat ca un marinar, cu pantaloni strâmţi şi cu o cămaşă albă, cu guler larg şi cu mânecile subţiri legate la încheieturi. Purta o cingătoare neagră peste un umăr, pentru a susţine o sabie straniu de lungă, şi mâna lui se odihnea uşor pe mânerul ei.

Pierre avea sentimentul că îl cunoştea, dar ştia că nu-l mai văzuse în viaţa lui pe acest bărbat, căci altfel şi-ar fi amintit. Îl privi cu îngrijorare şi aşteptă ca el să-i vorbească.

— Am auzit-o pe doamna că v-a numit conte de Lambert. Dacă sunteţi într-adevăr contele, poate că aţi putea să mă ajutaţi, zise Tristan amiabil.

Ochii lui albaştri erau de gheaţă şi zâmbetul îi

încremenise pe buze.

— Cum v-aş putea ajuta, *monsieur?*

— Sunt în căutarea unui prieten, zise Tristan. Mi s-a spus că a fost recent oaspetele dumneavoastră.

— Despre cine vorbiţi? întrebă Pierre. Am mulţi oaspeţi pe plantaţia mea.

— Don Miguel de Bastida. El…

— Cum vă numiţi, *monsieur?* îl întrerupse Pierre, ducându-şi uşor mâna către propria sabie.

— Mă iertaţi. Numele meu este Matisse. Poate că Don Miguel v-a spus despre mine. Mi-a salvat viaţa cu câţiva ani în urmă, într-o luptă.

— Don Miguel nu a zis nimic despre nicio luptă cât a stat cu mine şi nici nu a menţionat numele dumneavoastră.

— Păi, presupun că nu e genul care să se laude cu realizările sale, zise Tristan, simţindu-se îngreţoşat.

Ar fi preferat să scoată sabia, dar nu-l putea omorî pe om doar pentru că era posibil ca Bettina să-i poarte copilul.

— Îmi puteţi spune unde l-aş putea găsi pe Don Miguel? E important pentru mine.

— De ce? întrebă Pierre sceptic, deşi era sigur că acest Matisse nu avea cum să fie cine crezuse el că era. Nu, piratul care o furase pe Bettina nu ar fi îndrăznit să-l abordeze.

— Aşa cum am zis, Don Miguel mi-a salvat viaţa. Şi aş vrea să-l răsplătesc… poate să fiu garda lui personală ca să-i salvez şi eu viaţa într-o zi.

— Păi, îmi pare rău, dar nu pot să vă ajut. Don Miguel a plecat brusc în urmă cu mai bine de trei luni, şi eu am fost prea supărat pentru a mă preocupa de destinaţia lui.

— Atunci, nu aveţi nicio idee unde poate fi?

— Îmi imaginez că Don Miguel încă e undeva prin Caraibe. Avea nişte treburi pe care voia să le rezolve înainte de a se întoarce în Spania.

— A zis cumva ce fel de treburi? întrebă Tristan, plin de speranţă. Asta s-ar putea să mă conducă la el.

— Mă îndoiesc, *monsieur* Matisse. Treburile lui Don Miguel nu o să-l ţină prea mult în vreun port, zise Pierre. Acum, vă urez o seară bună... Am pe cineva care mă aşteaptă.

— Bineînţeles, zise Tristan şi se întoarse către masa lui.

Zâmbetul de pe buzele lui dispăru la fel de repede precum o lumânare stinsă, dar focul încă îi ardea în privire.

— Sunt surprins că nu te-ai dus să-l întrebi direct dacă s-a culcat cu Bettina. Ai vrut, nu-i aşa? întrebă Jules cu înflăcărare când Tristan se aşeză.

— Da, dar nu mă puteam aştepta la adevăr în acea privinţă. Deci, ai auzit discuţia?

— Nu am avut cum să nu aud! Ai fost un prost să vorbeşti cu el. I-am văzut chipul când i-ai zis că îl cauţi pe Don Miguel. Pentru un moment, a intuit cine eşti cu adevărat. Sunt surprins că ţi-a crezut povestea.

— Da, a crezut-o, răspunse Tristan sec. Ţi-am zis că nu avem motive de îngrijorare.

— Da, dar ai riscat în zadar. Tot nu ştim unde este Bastida. Am putea căuta peste tot în aceste mări şi să nu-l găsim.

— Presupun că tu vrei să renunţi, nu?

— Păi, nu ar strica să ne întoarcem pe insulă pentru o scurtă vizită, zise Jules.

— Am plecat de o lună abia, şi am fost doar în

patru porturi până acum. Dacă ţi-e atât de dor de soţia ta, ar fi trebuit să rămâi cu femeile când te-am rugat.

— Nu mă preocup de siguranţa lor. Joco şi oamenii pe care i-am lăsat o să le protejeze. Dar nu sunt singurul care se gândeşte la casă. Restul echipajului gândeşte la fel. Şi tu… şi tu, prietene. Tu nu ai venit în Saint Martin doar pentru a afla lucruri despre Bastida. Ai venit să vezi cum e logodnicul ei. Eşti dezamăgit că nu este bătrân şi urât?

— De ce să mă deranjeze asta? întrebă Tristan calm. Apoi, brusc, explodă. Ce naiba caută într-un blestemat de bordel? Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi scotocit deja peste tot, în toate insulele de aici până în colonii. Dar el unde face căutări? În patul unei târfe! Pariez că nu are nicio corabie pusă pe urmele Bettinei.

— Asta vrei să facă? Să o găsească?

— Nu.

— Atunci?

— Doar că nu înţeleg de ce nu încearcă, zise Tristan mai încet.

— Nu ştii că nu încearcă, dar hai să nu aşteptăm să-l întrebăm când o să coboare înapoi. Mâncarea s-a răcit oricum. Eu propun să ne întoarcem la corabie – acum.

Tristan râse.

— Ce s-a întâmplat cu tine, prietene? Nu te-a deranjat niciodată să ne asumăm mici riscuri.

— Da, dar abia am apucat să o cunosc pe fiica mea. Şi Maloma e însărcinată din nou. Cu atâtea fete până acum, aş vrea să fac şi să văd şi un fiu înainte să mor.

Tristan se încruntă când ieşiră din tavernă, amintindu-şi de toate nopţile fără somn, de nopţile de

chin pe care le petrecuse în ultima lună gândindu-se la Bettina şi la copilul pe care-l purta.

Capitolul 31

În casă era plăcut de răcoare dimineaţa şi doar căldura persistentă a soarelui de după-amiază încălzea pereţii albi şi groşi din piatră.

Bettina cobora încet scările, într-o după-amiază, la o lună şi jumătate după ce Tristan plecase, purtând o rochie confortabilă, fără mâneci, din bumbac galben şi cărând după ea, pe un braţ, un prosop mare. În Franţa, Bettina purtase doar haine la modă, deşi detestase să facă asta. Credea că hainele trebuiau să stea bine, dar în acelaşi timp să fie confortabile, însă André nu-i permisese să se îmbrace atât de simplu. Însă, pe această insulă tropicală, Bettina renunţase la cele două jupoane şi la corsajul şi jupa pe care le purta mereu pe sub prima rochie. Pur şi simplu, se folosea doar de cămăşuţele şi de corsajele de la rochiile ei. Era suficientă o cămăşuţă pentru a-i acoperi trupul, şi chiar se putea lipsi de gulerele largi din dantelă şi de mânecile bufante.

La început, chiar decisese să nu-şi mai înfoaie nici fustele aşa cum obişnuia, pentru a da mai mult volum şoldurilor sale. Dacă Tristan avea să se uite la şoldurile ei înguste suficient de mult, poate că avea să caute forme mai generoase. Aceasta fusese speranţa ei, dar Tristan nu părea deranjat de lipsa formelor ei.

Bettina privi de jur-împrejurul salonului unde serveau masa, zâmbind. Tapiţeria foarte colorată pe care Joco o scosese din pivniţă atârna acum deasupra şemineului, şi ea făcuse perdele albe pentru puţinele

ferestre. Ferestrele erau prea mici şi mult prea la înălţime pentru a permite luminii să pătrundă cu generozitate în cameră, şi ea decisese că trebuiau mărite, dar trebuia să aştepte să discute despre asta cu Tristan. Cinci scaune cu pernuţe burduşite şi în culori vesele fuseseră adăugate în cameră, iar Joco se apucase să facă o canapea. Din fericire, Tristan nu apucase să scape de prada de pe ultima navă spaniolă, şi Joco putuse găsi mobilă şi materiale pentru a îmbunătăţi aspectul fiecărei încăperi.

Prada era ţinută în pivniţă, şi niciuna dintre femei nu avea voie să coboare acolo, ci trebuia să cheme un bărbat dacă avea nevoie de ceva. După plecarea lui Tristan, Bettina observase că acea încăpere era încuiată mereu. Joco o asigurase că nu era nimic misterios în acea pivniţă: doar bunuri capturate, tot felul de nimicuri şi rezerve de mâncare. Dar Bettinei i se păruse straniu că Tristan fusese capabil să-i facă rost de o pereche de pantofi fix pe măsura ei şi de o pereche la fel pentru mama ei.

Bettina îşi petrecuse dimineaţa în camera ei, cu Maloma. Deveniseră prietene şi, cum Maloma era şi ea însărcinată, aveau multe în comun. Făceau păturici pentru copii, şi, deşi Bettina se bucurase de dimineaţa petrecută vorbind şi îndeletnicindu-se cu cusutul, tot se gândise la Tristan. În urmă cu o lună, burtica lui Maloma începuse să se vadă. Avea să nască cu doar două săptămâni înaintea Bettinei, dar Bettina rămăsese la fel de slabă ca întotdeauna. Bettina nu se îndoia că era însărcinată, dar sperase că silueta avea să i se mai rotunjească. Voia să devină enormă înainte ca Tristan să se întoarcă pe insulă, ca el să trebuiască să-şi găsească pe altcineva pentru a-şi satisface

poftele.

Tristan plecase nervos, luând doar jumătate dintre bărbaţi cu el. Nici măcar nu-şi luase rămas-bun de la Bettina şi plecase chiar în ziua în care avuseseră o ceartă aprinsă. Dar ei nu-i era dor de el, asta îşi repeta încontinuu. Nu ştia nici când avea să se întoarcă, dar spera să dureze foarte mult – de fapt, să nu se mai întoarcă niciodată.

Bettina trecu pe la bucătărie şi rămase acolo preţ de câteva clipe, îmbiată de aroma de pâine proaspăt coaptă. Apoi, ieşi prin uşa din spate şi îşi croi drum pe lângă lemnele din grădină. Se opri lângă un bărbat voinic, cu părul blond, care bătea cuie în cadrul canapelei noi. Îi zâmbi aprobator lui Joco în momentul când el ridică privirea.

— Eşti priceput la tâmplărie, Joco, zise Bettina privind către rezultatul muncii lui. Ai făcut vreodată asta ca mod de trai?

— Sunt tâmplarul navei, domnişoară. Îmi place să lucrez cu lemn.

— De când eşti cu căpitanul Tristan?

— De când a cumpărat corabia *Spirited Lady.* Nu am avut motive să-mi doresc să navighez cu vreo altă corabie. Căpitanul îi tratează pe toţi marinarii la fel, în mod corect. Dar acum, că am soţie şi doi copii, mă tot gândesc să renunţ la mare.

— Aşadar, ai de gând să te aşezi la casa ta? întrebă Bettina.

Deci, erau şi bărbaţi onorabili între marinarii lui Tristan, constată ea.

— O să renunţ la mare, da, mai ales că cei doi băieţi ai mei sunt suficient de mari acum şi au nevoie de tată. Aveam de gând să-l întreb pe căpitanul Tristan

dacă m-aş putea stabili aici. Am o colibă pe ţărmul din nord, pe care o pot îmbunătăţi, şi acest pământ este la fel de bun ca oricare altul pentru a întemeia o familie.

— Presupun că este, zise Bettina privind în jur către frumuseţile tropicale care o înconjurau. Să ai o zi bună, Joco!

Bettina se îndepărtă şi porni către peluza din spate care ducea în pădure. Mergea către un loc secret pe care-l descoperise într-o zi în care plecase să exploreze de una singură. Mergea acolo des, pentru că, în acea zonă pustie, îşi putea imagina că această insulă era casa ei, că ultimele luni fuseseră doar un vis şi că ea nu cunoscuse niciodată un bărbat pe nume Tristan. Dar, indiferent de cât de mult se concentra pe lucruri plăcute, Tristan reuşea mereu să se strecoare în gândurile ei.

Era primăvară, şi insula era de două ori mai frumoasă decât atunci când Bettina venise. Cerul era senin, soarele trona în mijlocul său şi muntele impunător se înălţa semeţ, fără ceaţa care îl învăluia de obicei.

Bettina îl văzu pe Thomas Wesley smulgând buruienile dintre rândurile roşii de cârciumăreasă pe care le plantase în jurul unui copac pe care el îl numea „duşul cu aur”. Copacul înflorise recent şi era plin de muguri şi petale de un galben ţipător. Bettina se întrebase cum de erau peluzele şi rândurile de flori atât de imaculat îngrijite, dar îl cunoscuse pe Thomas Wesley abia după ce Tristan îi permisese să se plimbe pe insulă şi descoperise că el era responsabil de minunatele grădini.

Bettina îi făcu cu mâna lui Thomas înainte de a intra în pădure şi de a porni pe cărare. Aproape toată

viaţa lui, Thomas Wesley fusese grădinar-şef la o proprietate grandioasă din Anglia, dar mereu îşi dorise să fie marinar şi să călătorească înspre alte meleaguri. Venise în Lumea Nouă la bordul unei corăbii de negustori, dar apoi îl întâlnise pe Tristan şi se angajase pe *Spirited Lady.* Când descoperiseră această insula, cu jungla ei bogată, cu cinci ani în urmă, el pur şi simplu simţise că trebuia să rămână aici. Tristan fusese de acord, şi în cinci ani Thomas transformase împrejurimile casei în grădini demne de un palat. El era atât de fericit aici – se vedea pe faţa lui –, şi Bettinei îi plăcea să stea de vorbă cu el.

Bettina părăsi cărarea şi îşi croi drum pe lângă copacii năpădiţi de liane şi de ierburi. Nu mai era la fel de greu ca prima dată, căci vizitele ei aici creaseră o potecă destul de evidentă. Continuă către munte şi către centrul insulei. Muntele fusese destinaţia ei în ziua în care pornise să exploreze. Îşi propusese să urce până când avea să fie înconjurată de norii gri, care se învârteau în jurul muntelui. Voia să se piardă în splendoarea primitivă, voia să vadă cum o singură rază de soare pătrunde printre nori şi o atinge aşa cum făcuse inima muntelui în prima zi în care ea păşise pe insulă. Dar nu-şi mai îndeplinise acea dorinţă pentru că în aceeaşi zi descoperise o altă minune a insulei.

Bettina trecu pe lângă palmieri de toate soiurile şi dimensiunile, care stăteau laolaltă cu ananaşi înalţi, al căror miros umplea aerul. Pe pământ erau nuci de cocos şi peste tot unde te uitai zăreai flori superbe – albastre, mov, galbene şi roz. Bettina putea auzi deja zgomotul apei curgând – era un râu care venea din munte. După alţi câţiva paşi, ajunsese în final în micul ei paradis – un mic iaz creat de râu. Pe malul celălalt

erau flori de hibiscus proaspăt înflorite, mari cât palma ei întinsă. Erau roşii şi galbene şi una singură albă, pe care ştia că avea să fie tentată să o culeagă înainte să se întoarcă. Bettina înaintă prin iarba verde care aproape acoperea malul stâng al râului, ieşind în lumina arzătoare a soarelui. Aşează prosopul pe care îl cărase şi începu să se dezbrace. În stânga ei, scări argintii parcă sculptate păreau să urce către munte şi o cascadă în miniatură cădea peste ele, umplând un iaz rotund, puţin adânc, cu apă cristalină. Lacul era înconjurat de copaci înalţi, şi flori şi ramuri groase cădeau de o parte şi de alta a malurilor râului, aproape atingând apa. Bettina era ascunsă, ca şi cum s-ar fi aflat într-o cameră micuţă.

În timp ce păşi în apa rece, Bettina se întrebă preţ de câteva momente dacă avea să poată ţine acest paradis ascuns de Tristan când el avea să se întoarcă. Apoi, începu să râdă. De ce nu se putea opri să se gândească la acel bărbat, măcar pentru o vreme?

Capitolul 32

— Eşti aici cu mine, Tristan, sau mintea ţi-a zburat din nou la insulă? întrebă Jules.

— Ai zis ceva? întrebă Tristan, ridicând ochii albaştri visători. Apoi, se întunecă la faţă, privind cu dezgust prin încăperea aglomerată şi plină de fum. Mirosul de trupuri nespălate îi înţepa nările. Tortuga este locul unde diavolul se înmulţeşte, zise el scârbit. De ce naiba nu a putut fi Bastida aici cu restul criminalilor şi tâlharilor?

— Îţi plăcea să vii aici şi să te destrăbălezi şi tu un pic, din ce îmi amintesc, sublinie Jules. Cel puţin aici,

ştii cu cine ai de-a face.

— Ţi-a revenit curajul, nu?

— Prefer această văgăună decât să mă arunc direct în braţele duşmanilor tăi.

— Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin acea sperietură în Saint Martin, zise Tristan cu seriozitate.

— Tu ai fi fost spânzurat, nu eu. Am trecut deja prin trei porturi de când am plecat din Saint Martin, şi nicio veste despre unde se află Bastida. Când o să renunţi la această căutare, Tristan?

— Când o să-l găsesc, răspunse Tristan, terminând al doilea pahar de rom.

— Ştii că oamenii mi-au vorbit înainte să intrăm în port. Sunt nerăbdători să se întoarcă acasă.

— De ce? Nu le-am dat liber în fiecare port? Au avut parte de suficiente femei.

— Vor să se întoarcă acasă cu un preot.

— Cu un ce? întrebă Tristan, nevenindu-i să creadă.

Jules râse.

— Se pare că mai mulţi dintre tovarăşii noştri de pe corabie vor să facă nuntă aşa cum se cuvine.

— Ce adunătură de tâmpiţi! Binecuvântarea bătrânului şef de trib a fost suficient de bună până acum. Să înţeleg că tu eşti de acord cu asta?

— Dacă e să fiu sincer, da. Madeleine mă tot bate la cap cu asta de ceva vreme, îi răspunse Jules amuzat. Jură că trăiesc în păcat cu Maloma.

— Deci, a fost ideea ei… Ar fi trebuit să-mi dau seama. Şi unde o să găseşti un preot? Şi, dacă găseşti unul, de ce şi-ar dori să vină cu noi? întrebă Tristan.

— Cine zice că nu ar vrea? Când o să audă câţi bărbaţi şi câte femei trăiesc în păcat, acum, pe insula

noastră, ar putea decide chiar şi să rămână.

— Prea bine, dacă tu şi oamenii sunteţi suficient de norocoşi încât să găsiţi un preot dornic, nu o să mă opun dorinţei voastre. Însă tot cred că e ridicol.

Jules rămase îngândurat pentru un moment.

— O să mergi să-i faci o vizită văduvei cât suntem aici?

— Nu mă gândisem la asta, răspunse Tristan.

Hagen, drăguţa văduvă, nici măcar nu-i venise în minte, deşi locuia la doar câteva străzi distanţă de această tavernă şi el o vizita mereu când venea în Tortuga.

— Ce scuză ai că nu ţi-ai găsit o parteneră drăguţă de pat pentru o noapte sau două? întrebă Jules pe un ton inocent.

— Am nevoie de o scuză? întrebă Tristan, ridicând din sprâncene.

— Nu-ţi stă în fire să refuzi să te culci cu o femeie.

— Am alte chestii pe cap. Chiar trebuie să-ţi aduc aminte că această călătorie nu este pentru profit sau plăceri? întrebă Tristan iritat.

— Nu, dar fără ajutorul văduvei nu ai fi cumpărat o corabie cu care să-l cauţi pe Bastida. Şi ea probabil a aflat deja că *Spirited Lady* este în port. O să fie dezamăgită dacă nu o vizitezi.

— Dacă încerci să mă faci să mă simt vinovat, prietene, nu o să meargă. Mi-am plătit datoriile faţă de văduvă.

— Ai fost destul de recunoscător când ţi-a vândut-o pe *Spirited Lady* pentru o sumă atât de neînsemnată.

— Asta a fost în urmă cu şase ani, şi uiţi că Margaret Hagen este o femeie foarte bogată, zise Tristan. Soţul ei i-a lăsat mai bine de douăsprezece

corăbii când a murit. A fost mai mult decât încântată să renunţe la *Spirited Lady* pentru micuţa sumă pe care o aveam.

— Pe tine te voia.

— Mă flatezi, Jules. Doamna a avut nenumăraţi iubiţi de când am cunoscut-o eu. Îi plac bărbaţii. În plus, văduva ar necesita prea mult timp. Şi noi nu o să stăm aşa mult aici.

— Ai putea să-ţi faci timp, zise Jules nonşalant.

— Aş putea, dar nu intenţionez.

— Ce se întâmplă cu tine, Tristan? întrebă Jules. Ştii că văduva cunoaşte toate corăbiile care vin în port. Ştie că îl cauţi pe Bastida. O vizită la ea ar putea să ne scutească de ore bune de căutat informaţii pe docuri.

— De ce insişti să merg la văduvă? întrebă Tristan exasperat.

— Îl căutăm pe Bastida de mai bine de două luni, şi, cu toate astea, Bettina Verlaine îţi ocupă gândurile. Am sperat că văduva te-ar putea face să o uiţi pentru o vreme, îi răspunse Jules.

Jules avea dreptate. Bettina şi copilul ei îl bântuiseră pe Tristan zi şi noapte în ultimele luni. Se îndoia că văduva îl putea face să o uite pe Bettina, dar poate că îi putea spune ceva despre Bastida. Tristan suspină zgomotos.

— Prea bine. Ne vedem înapoi la corabie în câteva ore.

— Nu te grăbi, prietene. Nu e grabă, îi răspunse Jules jovial.

Tristan îi zâmbi şi scutură din cap. Ieşi din taverna plină de fum şi păşi în lumina orbitoare a soarelui; apoi, suspină din nou. Nu îşi dorea deloc să o vadă pe văduvă, deşi înainte fusese mereu nerăbdător să o

viziteze. Era o femeie frumoasă, doar cu trei ani mai mare decât el, şi era incredibil de pasională. Tristan trecu pe lângă magazinul unui bijutier şi decise să intre. Un colier cu perle ar putea să o calmeze pe văduvă când avea să-i spună că nu rămânea să-şi petreacă noaptea cu ea. Dar apoi... La naiba, de ce să nu rămână peste noapte cu ea? O zi în plus de întârziere nu avea să conteze, şi avea să fie plăcut să facă dragoste cu o femeie care nu-i spunea constant cât de mult îl urăşte, care avea să-şi deschidă braţele şi picioarele cu bucurie.

Tristan dădu să iasă din magazinul bijutierului, căci nu mai avea nevoie să cumpere vreun cadou pentru Margaret, dar apoi o pereche de cercei îi atraseră atenţia. Erau cu safire, micuţe pietre prinse în inele de argint, şi în mijlocul inelelor erau safire mai mari, albastre, care îi aminteau lui Tristan de ochii Bettinei când era fericită. I-ar fi plăcut ca ochii ei să aibă acea culoare mereu şi îşi imagina cum aveau să arate safirele în urechile Bettinei, contrastând frumos cu părul ei mătăsos, auriu, şi potrivindu-se şi cu ochii ei de un albastru întunecat.

Cumpără cerceii şi un şirag lung de perle – ca să fie.

Margaret Hagen îl văzu pe Tristan venind pe cărarea pietruită care ducea către casa ei cu trei etaje. Înainte să apuce să bată la uşă, aceasta se deschise, şi el întâlni o pereche de ochi de un violet-închis, privindu-l cu furie. Dar mânia dispăru repede, şi Margaret îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Tristan şi îl sărută cu pasiune, lipindu-şi trupul moale de al lui.

— Ah, Tristan, ce dor mi-a fost de tine, îi şopti ea la ureche. Apoi, îl trase în casă şi închise repede uşa. Am

fost atât de supărată că nu ai venit dimineaţă, îl certa ea. Dar acum, că eşti aici, nu mai pot sta supărată pe tine.

Îl luă de mână şi începu să-l conducă înspre scări, dar el o trase către salon.

— Nu te-ai schimbat deloc, Margaret, zise el uşor amuzat.

— Dar tu *da...* în mai multe moduri. Obişnuiai să mă cari în braţe pe acele scări, înainte ca eu să apuc să te salut. Ai fost cu vreo altă femeie în această de dimineaţă? Asta te-a reţinut? întrebă ea cu înflăcărare.

— Nu, m-am oprit să-ţi iau un cadou, zise el nonşalant şi scoase colierul cu perle din buzunarul hainei lungi.

Ea străluci de încântare şi se întoarse şi îşi ridică părul negru, lung până la umeri, ca el să-i aşeze perlele în jurul gâtului. Se întoarse cu faţa la el şi îi zâmbi în timp ce atingea cu drag perlele.

— Ştiu că nu ţi-a luat toată dimineaţa ca să cumperi aceste perle, dar nu o să-ţi mai reproşez nimic. Îl luă de mână şi îl conduse către o canapea colorată cu negru şi auriu. Acum, spune-mi, de ce ţi-ai ras frumoasa barbă? Nu că mă deranjează, dar arăţi mult mai tânăr fără ea.

— A fost ceva ce a trebuit să fac. Dar, apoi, m-am obişnuit fără.

— De ce a trebuit să o razi? E ridicol, răspunse ea.

— E o poveste lungă, Margaret, şi mă tem că nu am timp să ţi-o spun, zise Tristan. O să plec pe mare în câteva ore.

— Dar de ce?

— Tu ştii că nu pot să am odihnă până nu îl găsesc pe Bastida. Şi, deşi să pun mâna pe aurul spaniol este

foarte profitabil, e ceva ce mă ţine pe mare foarte mult timp. Dacă vreau să-l găsesc pe acel criminal, trebuie să-mi dedic tot timpul căutării lui, şi asta am decis să fac.

— De ce nu renunţi, Tristan? Cel mai probabil, nu o să-l găseşti niciodată pe Bastida.

— Drumurile noastre se vor încrucişa într-o zi, de asta sunt sigur, zise Tristan plin de ură şi de amărăciune.

— Atunci, nu am încotro şi îţi spun că Bastida a fost aici în urmă cu aproape două luni.

— La naiba! explodă Tristan, lovind cu pumnul în coapsă. De ce nu am venit prima dată aici? E deja a doua oară când aş fi putut să-l găsesc dacă mintea mea nu ar fi fost ocupată cu altceva!

— Mă îndoiesc că ai fi putut să-l găseşti aici, Tristan. Nu a stat decât câteva ore. Se pare că şi el caută pe cineva sau ceva.

— Ce poţi să-mi spui?

— Nu prea multe, mă tem. Bastida a întrebat despre o corabie de negustori şi a stat până când a descoperit că aceasta nu era în port.

— De ce o corabie de negustori?

— Nu am idee. Dar, dacă umblă pe fiecare insulă, aşa cum faci şi tu, oprindu-se pentru cel mult o zi pe fiecare, atunci sunt puţine şanse să vă întâlniţi până când nu vă veţi afla amândoi în acelaşi loc, zise Margaret.

— Poate că ai dreptate.

— Atunci, rămâi aici o vreme? întrebă ea plină de speranţă, trecând cu mâna peste pieptul lui.

— Nu, răspunse el şi se ridică repede. Trebuie să plec.

— E o altă femeie, nu? întrebă ea, forţându-se să zâmbească.

Tristan se hotărî să-i spună adevărul.

— Da, presupun că poţi să spui aşa.

— E drăguţă? Bineînţeles că e, adăugă Margaret. Când ai zis că mintea ţi-a fost ocupată cu altceva, te gândeai la această femeie. Probabil o iubeşti foarte mult.

— Nu o iubesc, dar o vreau. M-a înnebunit, îi răspunse el iritat.

— Şi ea ce simte pentru tine?

Tristan râse scurt.

— Mă detestă până în adâncul sufletului, şi nu pot să o învinovăţesc. Poate că încă o vreau tocmai pentru că mă urăşte. Este o provocare.

— Îmi vine greu să cred că o femeie te-ar putea urî, Tristan. Ea se ridică şi îl sărută uşor pe obraz. Dar, dacă eşti sigur că nu o iubeşti, atunci pot aştepta până când îţi trece dragul de ea.

— Păi, nu renunţa la nenumăraţii tăi iubiţi cât timp aştepţi, o necăji el.

— Ştii că nu aş putea face asta, râse ea. Doar dacă, bineînţeles, ai fi dispus să te căsătoreşti cu mine. Aş renunţa la orice bărbat dacă te-aş avea pe tine, Tristan. Ai merita, în ciuda pierderilor pe care le-aş avea.

Tristan plecă din casa văduvei simţindu-se relaxat. Intenţionase să-şi petreacă noaptea cu Margaret, dar, cumva, nu putuse. Vechea dorinţă pe care o simţise pentru ea dispăruse. Nu ştia ce era în neregulă cu el, dar nu voia să se preocupe de asta acum. Nu mai avea sens nici să continue să-l caute pe Bastida. Avea să aştepte o vreme până când Bastida găsea pe cine

căuta şi se întorcea în Spania. Dar între timp... Tristan avea să întoarcă acasă.

Capitolul 33

După două luni şi jumătate de umblat pe mare, Tristan se simţea entuziasmat când văzu în depărtare insula lui. Fusese un prost să o părăsească pe Bettina tocmai când aflase că îi purta copilul. Îi fusese atât de dor de ea. Acum, trebuia să fie însărcinată în patru luni şi jumătate, dar el se ruga să nu aibă burta atât de mare încât să nu mai poată face dragoste cu ea.

Tristan se plimbă neliniştit dintr-o parte în alta a punţii până când corabia lui ancoră în micul port. Apoi, pe un ton autoritar, îşi informă oamenii că puteau pleca de îndată. El avea să îi trimită pe bărbaţii care rămăseseră pe insulă să se ocupe de corabie. Dacă bărbaţii de pe corabie erau la fel de nerăbdători să-şi vadă femeile cum era el să o vadă pe Bettina, atunci risca să se confrunte cu o răscoală dacă îi mai ţinea pe corabie.

Părintele Hadrian stătea locului, uitându-se la bărbaţii care coborau în grabă bărcile mici. Se întreba dacă ar fi trebuit să discute cu căpitanul şi să-i spună să-i ţină pe aceşti bărbaţi departe de aşa-numitele lor soţii până după ceremoniile de nuntă. Dar, văzându-le chipurile fericite, se îndoia că ei aveau să asculte de glasul raţiunii.

Nu, trebuia doar să închidă ochii şi să se roage ca acele ceremonii să aibă loc repede. În plus, căpitanul Tristan nu avea să-l ajute. Părintele aflase despre franţuzoaica pe care căpitanul o ţinea pe insulă şi tânărul îi spusese foarte clar părintelui Hadrian că nu

avea să tolereze niciun fel de morală despre căile vieţii lui. Lui i se părea absurd că unii dintre oamenii lui voiau să se căsătorească deşi nu erau forţaţi să o facă, iar el nu avea nici cea mai mică intenţie de a se căsători cu acea tânără.

În mai puţin de douăzeci de minute, bărcile erau la mal, şi, după alte zece minute de mers şi alergat, Tristan era în pragul casei sale, complet uimit de schimbări.

— Se pare că femeile au avut ocupaţie cât timp am fost plecaţi, zise Jules, venind din spatele lui Tristan. Trebuie să recunosc însă că e o mare îmbunătăţire. Au transformat această fortăreaţă veche într-o casă. Şi, uite, au agăţat şi draperii!

Tristan privi către draperiile albe şi zâmbi. Cel puţin, Bettina nu-şi făcuse rochie de mireasă din material, aşa cum intenţionase. Tristan începu să râdă în timp ce oamenii lui făceau un zgomot teribil în vreme ce se îndreptau către casele lor. Strigătele şi râsul o făcură pe Maloma să iasă la capătul scărilor, şi Tristan se holbă cu gura căscată când văzu cât de mult îi crescuse burta. Nu stătuseră niciodată acasă suficient să vadă cum avansa o sarcină, şi el se rugă din nou ca Bettina să nu aibă burta la fel de mare. Dar se întrebă de ce nu-şi făcuse apariţia încă.

— Ne vedem mai târziu, Tristan… mult mai târziu, îi zise Jules peste umăr pornind către scări.

Tristan zâmbi în timp ce îl urmări pe Jules alăturându-i-se soţiei lui. Davey se oferi să-l conducă pe părintele Hadrian în sat, unde ceruse să stea, şi Tristan se simţi uşurat că preotul nu avea să doarmă în camera de lângă el. Tristan începu să meargă către scări, apoi să alerge.

— Căpitane, ea nu este în camera ta.

Tristan se opri brusc şi se întoarse, observând-o pe Jossel în pragul uşii de la bucătărie. Merse către ea, strâmbându-se şi imaginându-şi cele mai rele lucruri.

— Unde este? întrebă el.

— Nu ai niciun motiv de supărare. Bettina s-a dus la plimbare… aşa cum face în fiecare după-amiază, zise Jossel cu calm.

— Unde?

— Nu am nici cea mai mică idee încotro porneşte. Mereu merge singură.

— Ce bine e să vă văd acasă, căpitane, zise Joco Martel, apărând din spatele casei. Călătoria a fost cu succes?

— Nu, dar te-am lăsat la conducere aici, Joco, şi n-o să-ţi arăt milă dacă nu-mi poţi spune unde este Bettina acum! tună Tristan.

— E în pădure, căpitane, răspunse încet Joco. Întotdeauna merge pe aceeaşi cărare, ieşind de pe drum acolo unde dă spre sat.

— Înainte sau la dreapta?

— Înainte.

— Şi acum, spune-mi, de ce naiba o laşi să meargă singură în pădure?

— Ai avut încredere în ea înainte să pleci, căpitane, şi a făcut o criză când i-am spus că o să meargă careva cu ea. A insistat să se ducă singură, şi eu nu am văzut răul în asta, îi răspunse neliniştit Joco.

— La naiba! Această femeie nu are niciun drept să insiste cu nimic. Ţi-am lăsat instrucţiuni clare când am plecat. Trebuia să îndeplineşti ordinele mele, nu pe ale ei! strigă Tristan.

— Fiica mea nu mai este un copil, căpitane. Îşi

poate purta singură de grijă. Şi mereu a ţinut la intimitatea ei. În Franţa, mereu se plimba singură, la ţară, zise Jossel.

— Aici nu suntem în Franţa, *madame!* Sunt porci sălbatici care trăiesc la baza muntelui. Dacă Bettina se duce prea departe, ar putea fi atacată şi ucisă!

— Ucisă! repetă Jossel, albindu-se la faţă.

— Nu a fost plecată niciodată atât de mult cât să aibă timp să ajungă la munte, altfel m-aş fi dus după ea, zise Joco repede.

— De când a plecat?

— De vreo oră, îi răspunse Joco.

Fără a mai scoate vreun cuvânt, Tristan ieşi din casă pe uşa din spate. Alergând, avu nevoie de doar câteva minute pentru a ajunge acolo unde cărarea cotea. În timp ce ieşi de pe drum şi urmări cărarea bătătorită în iarbă care ducea către munte, se întrebă dacă Bettina descoperise acelaşi iaz la care obişnuia şi el să vină. Dacă acolo merge în timpul plimbărilor ei, putea să înţeleagă de ce avea nevoie de intimitate.

Când Tristan văzu că într-adevăr cărarea ducea către râu, încetini pasul şi decise să o surprindă pe Bettina. Dar, când ajunse la copacii care înconjurau râul, el fu cel care rămase surprins. Bettina stătea întinsă pe iarba moale de lângă lac, relaxată şi complet goală. Îşi simţi sângele fierbând în vene pe măsură ce o cuprinse cu privirea. Tot trupul ei era bronzat. Stătea întinsă pe spate, iar soarele îi dezmierda pielea, cu un picior ridicat şi cu mâinile împreunate sub cap, cu părul umed întins pe iarbă. Tristan privi îndelung la burtica ei uşor proeminentă, şi gândurile chinuitoare îi reveniră. Un copil creştea acolo, dar al cui? Dar Tristan alungă gândurile despre copil, căci nevoia care-i pulsa în

vintre era singurul lucru care conta acum.

— Tristan! suspină Bettina când deschise ochii şi îl văzu deasupra ei.

Se holbă la el pentru ceea ce păru o eternitate, incapabilă să spună ceva. Simţea cum dorinţa creştea în ea, aproape ca o durere.

El stătea cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şold. Soarele îi făcea părul să pară auriu, şi ea voia să treacă cu mâinile prin el, să-i atingă obrajii bronzaţi şi să-i guste buzele.

Bettina privi cu nerăbdare cum Tristan îşi scoase cămaşa, apoi cizmele lungi până la genunchi şi pantalonii. Dar, când era complet dezbrăcat, văzu privirea lui triumfătoare în timp ce el se aplecă înspre ea şi brusc îşi reveni în fire. Se roti repede şi apucă de rochia ei pentru a-şi ascunde goliciunea, apoi se chinui să se ridice, ţinând rochia în faţa ei. Tristan râse cu poftă.

— Ţi-a luat ceva să-ţi aduci aminte că mă urăşti. Dar, în definitiv, nu mă urăşti cu adevărat, nu, Bettina? De ce nu te laşi purtată de sentimentul pe care l-ai simţit cu puţin timp în urmă?

Oh, Dumnezeule! De ce se holbase la el atât de mult? El trebuie să fi văzut dorinţa din ochii ei.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! îi răspunse ea.

Era roşie la faţă, dar era în control acum.

— Ba da, ştii, micuţo, zise el pe un ton răguşit şi începu să se apropie de ea.

— Tristan, opreşte-te! strigă ea, îndepărtându-se de el. Nu te apropia de mine!

— O să fac dragoste cu tine, Bettina, şi tu ştii asta. O vrei. Aşa că de ce nu renunţi la această farsă? o întrebă el încet.

— Eşti nebun! strigă ea temătoare. Dacă aş vrea să mă atingi, ţi-aş mai cere să stai departe? Încă te urăsc, Tristan, să nu te îndoieşti de asta.

— Minţi, Bettina, te minţi pe tine în special, zise Tristan, apoi sări în faţă şi o prinse de mijloc.

— Tristan, te rog! îl imploră ea în timp ce el o trase la umbră şi o coborî pe pământ. Dacă mă faci să mă lupt, o să răneşti copilul!

El se sui peste ea în ciuda rugăminţilor ei şi îi ţinu mâinile în timp ce se aplecă peste ea.

— Dar tu nu o să te lupţi cu mine, micuţo. M-am gândit la acest moment în fiecare zi în care am fost departe de tine, şi tu ştii că nu există nimic care să mă împiedice să te am acum.

El îi eliberă mâinile şi se sprijini pe coate, atent să nu-şi lase toată greutatea peste ea. Îi ţinea faţa între mâini şi o sărută cu tandreţe, apoi îi zâmbi leneş.

— Va trebui să renunţi să te mai opui, o vreme, de dragul copilului. Copilul îţi va oferi scuza perfectă ca să nu mi te mai opui, aşa că relaxează-te şi bucură-te de asta cât poţi.

— Dar nu vreau nicio scuză! De ce nu foloseşti tu scuza asta şi nu-ţi cauţi pe altcineva pe care să violezi? întrebă Bettina înflăcărată.

— Pe tine te vreau... şi pe tine te voi avea. Nu trebuie să te lupţi cu mine, Bettina. Doar mândria te face să continui cu asta.

— Nu e aşa! strigă ea indignată.

— De ce trebuie să fii aşa încăpăţânată? întrebă el exasperat. Acum, ai un motiv să renunţi... fără a-ţi pierde mândria. Pentru numele lui Dumnezeu, nu o să te necăjesc pentru asta!

— Nu!

Tristan o sărută cu pasiune, oprind-o din vorbit. O penetră, îngropându-se adânc în ea. Îi simţi unghiile în spate şi se încordă, aşteptând durere. Dar apoi ea îşi trecu degetele prin părul lui şi îi mângâie spatele. Focul nelipsit dintre ei crescu şi, în timp ce plăcerea explodă în interiorul lui Tristan, ea îl sărută cu pasiune, făcându-l să simtă lucruri pe care doar cu această femeie le putea simţi.

Când Tristan se rostogoli pe o parte, întinzându-se pe iarbă lângă ea, Bettina se ridică şi îşi cuprinse genunchii, părul acoperindu-i trupul ca o manta mătăsoasă. Privea gânditoare către micuţa cascadă.

— Mi-a fost dor de tine, Bettina, zise Tristan cu tandreţe din spatele ei. Îi dădu părul deoparte şi îi mângâie spatele. M-am gândit la tine mereu... în fiecare zi şi mai ales noaptea, când stăteam în cabina mea, amintindu-mi cum am împărţit-o.

— Sunt sigură că, atunci când ai mers pe ţărm, ai găsit partenere potrivite cu care să-ţi alini durerea, îi răspunse ea sarcastic.

— S-ar părea că eşti geloasă, micuţo, zise Tristan amuzat.

— Asta e absurd! replică nervoasă, întorcându-se către el. Ţi-am spus mereu să îţi găseşti pe altcineva.

— E uşor de zis, chiar dacă nu vorbeşti serios. Gândeşte-te la sentimentele tale adevărate, Bettina. Şi ţie ţi-a fost dor de mine, nu?

— Bineînţeles că nu! Cum să-mi fie dor, când m-am rugat să nu te mai întorci niciodată? Şi de ce te-ai întors atât de repede? L-ai găsit pe Don Miguel?

— Nu, am decis să aştept o vreme înainte să continui căutarea.

— Cât de mult timp? întrebă ea.

— Aceste luni în care am fost departe de tine mi s-au părut o eternitate. Am hotărât să rămân aici până când se termină anul pe care mi l-ai promis.

— Dar… nu poţi! strigă ea. Când ţi-am dat cuvântul că voi rămâne un an, am făcut asta doar pentru că tu ai zis că nu o să fii aici mereu.

— Şi nu am fost. Deja ai stat două luni şi jumătate singură – e de-ajuns.

— Atunci, cred că trebuie să fiu recunoscătoare că sunt însărcinată, pentru că asta mă va elibera de avansurile tale pe măsură ce o să-mi vină sorocul. Atunci, o să trebuiască să-ţi găseşti pe alta, îi răspunse ea înţepată, ridicându-se să se îmbrace.

Tristan se încruntă auzind-o în timp ce se întinse şi el după hainele lui. Dacă ea avea să nască un copil cu păr negru? Sau, mai rău, dacă acesta avea să moştenească părul blond-deschis al Bettinei şi ochii ei? Atunci, el nu avea să ştie adevărul niciodată.

— Pari tulburat, căpitane, îl necăji Bettina când se aplecă să culeagă un buchet cu flori violete. Îţi este greu să te gândeşti cu cine o să mă înlocuieşti?

El o privi îndelung, oprindu-se la talia ei. Acum, că era îmbrăcată, arăta la fel ca atunci când el plecase.

— Am văzut-o pe Maloma acasă, zise Tristan, ignorându-i întrebarea. Burta ei a crescut destul de mult, pe când tu te-ai schimbat foarte puţin. Eşti sigură că porţi acest copil de patru luni şi jumătate?

Bettina râse cu voioşie, ochii ei devenind albaştri.

— Ţi-ar plăcea să crezi asta, nu? Atunci, nu ar mai exista nicio urmă de îndoială că e copilul tău. Păi, îmi pare rău să te dezamăgesc, Tristan, dar calculele mele sunt corecte. Acum, dacă nu te superi, am de gând să mă întorc la casă.

El o prinse de braţe în timp ce ea încercă să treacă dincolo de el, făcând-o să scape florile pe care le ţinea.

— Dar tu spui că este al meu? întrebă el.

— Ţi-am spus că aşa e.

— Ai zis că ai minţit despre de Lambert, dar, dacă e să mă gândesc, poate că minţi acum.

— Crezi ce vrei, Tristan. Ţi-am mai spus că asta nu contează pentru mine.

— Dar contează! El ridică tonul şi o strânse mai tare. Pentru numele lui Dumnezeu, Bettina! Nu mai suport această îndoială. Jură că acest copil este al meu!

În ochii lui se citea un amestec de durere şi furie, şi Bettina simţi o dorinţă puternică de a vedea uşurare pe chipul lui, o eliberare pe care doar ea i-o putea oferi. Dar apoi, îşi reaminti de ce plantase acea sămânţă de îndoială în mintea lui. Sperase să-l facă să sufere, şi el suferea. Nu avea de gând să înlăture îndoiala şi să-l liniştească. Era o răzbunare satisfăcătoare pentru toată durerea pe care i-o cauzase.

— De fiecare dată când ţi-am dat cuvântul meu, Tristan, a fost pentru că nu am avut de ales. Dar acum am de ales şi aleg să nu-ţi dau cuvântul meu în legătură cu asta. Ţi-am spus că este copilul tău şi... asta e de ajuns.

— Blestemată să fii, femeie! tună el, ochii lui devenind reci. Dacă nu vrei să juri înseamnă că nu poţi face asta. Copilul trebuie să fie al lui de Lambert!

— Crezi ce vrei, şopti Bettina. Inima îi bătea atât de tare, încât ea era sigură că el o putea auzi.

Tristan ridică mâna să o lovească, dar apoi o împinse de lângă el.

— Du-te acasă! îi comandă el pe un ton rece şi

amenințător, apoi se întoarse cu spatele la ea.

Bettina trecu de el fără să scoată vreun cuvânt şi se grăbi pe cărare. După ceva timp, întoarse capul pentru a vedea dacă el o urmărise, dar cărarea era goală. Zâmbi triumfător. Scăpase de ce fusese mai rău, şi restul avea să fie chiar plăcut. El avea să fie nervos şi frustrat, poate într-atât încât să nu mai vrea să împartă camera cu ea – sau cel puţin aşa spera ea. Simţea că libertatea era tot mai aproape.

Joco Martel aştepta neliniştit în faţa uşii din spate.

— L-ai văzut pe căpitan? E… încă supărat că te-am lăsat în pădure singură? întrebă el repede.

— De ce să se fi supărat din cauza asta?

— S-a temut că te vei apropia prea mult de munte, şi acolo sunt porci sălbatici, îi răspunse Joco.

— Căpitanul a fost atât de supărat, încât i-a făcut şi pe alţii la fel, zise Maloma. Mama ta se plimbă îngrijorată de colo-colo de când el a plecat să te caute.

— Asta e ridicol. Era totul perfect până când… m-a găsit Tristan, zise Bettina iritată.

Maloma râse.

— Atunci, ai face bine să-i spui asta mamei tale. E în sala mare cu Maddy şi Jules al meu.

— O să-i spun. Şi nu te îngrijora, Joco. Mă îndoiesc că Tristan o să mai pomenească despre asta. Când se va întoarce, probabil va fi nervos, dar din alte motive.

Când Bettina intră în salonul în care serveau cina, o văzu pe mama ei neliniştită în faţa şemineului. Madeleine era pe canapeaua cea nouă cu Jules, certându-l că îl lăsase pe Tristan să pornească după Bettina atât de nervos.

— Bettina! strigă Jossel când o văzu. Slavă Domnului că eşti bine! Dacă aş fi ştiut că sunt animale

sălbatice pe această insulă, nu te-aş fi lăsat să pleci singură niciodată.

— Nu m-am apropiat de munte, mamă, aşa că nu era niciun motiv de îngrijorare. Întotdeauna m-am dus la micul iaz pe care l-am găsit, dar nu o să mă mai duc nici acolo.

„Nu după ce s-a întâmplat acolo mai devreme”, îşi zise ea în minte cu regret. Fusese un loc frumos în care ea putuse să stea liniştită şi să uite de Tristan.

— Unde e Tristan? întrebă Jules.

— A rămas în urmă – să se calmeze, sper.

— Deci, v-aţi certat în legătură cu pruncul, nu? se aventură Jules, ochii săi căprui strălucind într-un mod aparte.

— Cum de… Ce te face să crezi asta? întrebă Bettina.

— Am ştiut că o să se întâmple, dar am crezut că are să aştepte până când o să se…

— Jules! strigă Madeleine. Nu vei vorbi aşa!

Jules se holbă la Madeleine, iar Bettina şi Jossel încercară din răsputeri să-şi înăbuşe râsetele. Jules nu era obişnuit să primească ordine de la o femeie, nici măcar de la una care-i amintea de mama lui.

— Eu… ah… cred că o să mă duc în camera mea, să mă odihnesc un pic, zise repede Jossel. O să mă alătur mai târziu la cină, adăugă ea şi ieşi.

Bettina zâmbi.

— Acum, că mama a plecat la etaj, poţi să continui cu ceea ce voiai să spui, *monsieur.* Şi tu să taci, Maddy.

— Acum… acum nu mai ştiu, zise Jules simţindu-se inconfortabil şi se ridică. Şi am treburi de făcut, aşa că…

— Haide, îl întrerupse Bettina. Haide să ne încheiem conversaţia. Aveai de gând să spui că te aşteptai ca Tristan să aştepte până să se culce cu mine.

— Bettina! exclamă Madeleine.

— Oh, taci, Maddy. Ştiu că nu se vorbeşte despre asemenea lucruri, dar nu suntem în saloanele din Franţa. Bettina se întoarse către Jules. Aveai dreptate, *monsieur,* dar cum de ai ştiut că ne vom certa?

— Tristan a fost tare chinuit în aceste ultime luni. Tânărul prostuţ se teme că nu el este tatăl copilului, şi asta îl macină. Am presupus că o să discute cu tine despre asta odată ce ne întorceam. Jules făcu o pauză, părând uşor ruşinat. El… ah… el este tatăl, nu?

Bettina râse uşor.

— Bineînţeles că el este. I-am spus, dar, din păcate, alege să nu mă creadă.

Şi, fix atunci, auziră vocea nervoasă a lui Tristan, iar, câteva momente mai târziu, el deschise uşa larg, izbind-o de perete, zgomotul reverberând prin salon. Se opri şi se strâmbă când îi văzu adunaţi lângă şemineu; apoi, se duse către masă şi se aşeză pe un scaun, cu spatele la ei. Bettina decisese să nu-l enerveze şi mai mult cu prezenţa ei, aşa că se strecură în linişte pe scări, sperând ca el să nu observe că ea plecase. Madeleine o urmă speriată pe Bettina. Jules însă se aşeză pe un scaun lângă prietenul lui.

— Bettina spune că nu crezi că este copilul tău, se aventură Jules.

Bettina îl auzise pe Jules şi se oprise la capătul scărilor, ascunsă de peretele coridorului. Când Madeleine ajunse pe coridor, rămase surprinsă să o găsească pe Bettina acolo, dar, când tânăra îi făcu

semn să tacă, rămase şi ea locului ca să asculte conversaţia din salon.

— Ştiu că acel copil nu este al meu! tună Tristan, necăjit şi frustrat.

— Eşti groaznic de nerezonabil, Tristan.

— Pe naiba! Femeia aia minte doar ca să-i iasă toate după cum vrea ea, aşa cum fac şi eu. Dar, când îşi dă cuvântul, ştiu că spune adevărul, şi nu vrea să-mi dea cuvântul în această privinţă.

— Ai insultat-o cerându-i să-şi dea cuvântul! exclamă Jules.

— Ha! O să-i fac mai multe decât să o insult! Am fost tentat să o bat ca să o fac să-mi spună adevărul şi încă mă gândesc la asta.

— Nu te pot lăsa să faci aşa ceva, Tristan, zise Jules cu calm.

— Nu poţi? întrebă Tristan lăsându-se pe spătarul scaunului, uimit. De când îi iei apărarea? Mi-ai zis de nenumărate ori că îi trebuie o bătaie.

— Când o merita, da, dar acum nu o merită. Şi, chiar dacă ar merita-o, aş fi nevoit să te opresc din cauza condiţiei sale. Ai putea să faci rău copilului – copilului *tău* –, şi nu te pot lăsa să faci asta.

— Îţi spun că nu e al meu! Ştiu că Bettina minte, doar că nu ştiu de ce. Când copilul se va naşte, o să vezi cu ochii tăi adevărul. Şi poate că atunci o să descopăr jocul Bettinei.

— Poate că atunci o să înţelegi ce tâmpit nenorocit ai fost! zise Jules apăsat.

Mai târziu, când Bettina coborî pentru cină, îl întâlni pe Jules pe scări. Îl opri pe bărbatul masiv şi îl sărută uşor pe obraz pentru a-i mulţumi că îi apărase

onoarea. Jules se înroşi considerabil – roşeaţa se vedea chiar şi pe tenul lui bronzat –, dar Bettina continuă să coboare scările, lăsându-l în urmă scuturând din cap uimit.

Tristan stătea singur, îngândurat, la capătul mesei. El nu o văzuse sărutându-l pe Jules şi o privi ţintă în timp ce ea se aşează lângă el, unde stătea de obicei. El nu-i zise nimic, iar ea îşi umplu repede farfuria. Bettina mai că se aştepta ca el să se certe cu ea din nou, aşa că se simţi uşurată văzându-l că tace.

Tristan nu se atinse de mâncare, dar bău o cantitate enormă de rom, deşi, în mod surprinzător, părea încă foarte treaz. După ce li se alăturară şi ceilalţi, masa continuă într-o linişte apăsătoare, şi Bettina se grăbi să mănânce pentru a se retrage în camera ei.

După ce petrecu mai multe ore încercând în zadar să adoarmă, Bettina auzi zgomot de paşi pe coridorul din faţa uşii ei. Fusese sigură că Tristan nu avea de gând să împartă patul cu ea în acea noapte, dar, pe măsură ce minutele treceau, începu să se simtă neliniştită, întrebându-se de ce el încă stătea în faţa uşii ei.

Apoi, uşa se deschise zgomotos, lovindu-se de perete şi Bettina se ridică repede. Văzu expresia de pe chipul lui Tristan şi înţelese că trântise uşa intenţionat, ca să se asigure că ea era trează. Închise uşa încet în urma lui şi o privi cu răceală pentru câteva clipe înainte de a se apropia de pat. Se sprijini de stâlpul patului şi continuă să se uite la ea. Nervoasă şi ruşinată, ea dădu să-i vorbească, dar el o opri cu vocea lui pătrunzătoare:

— O să-ţi scoţi cămaşa acum, Bettina. În ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat şi spus astăzi, eu tot vreau să fac dragoste cu tine.

El îi vorbi cu calm, deşi ochii lui erau reci, de gheaţă. Bettinei nu-i venea să creadă. El era plin de furie, şi totuşi o voia. Sau poate că doar voia să o pedepsească? Ea încercă să protesteze, dar el o opri înainte să aibă ocazia.

— Aceasta nu este o cerere, Bettina, ci un ordin, îi spuse el pe un ton ameninţător. Scoate-ţi cămaşa!

Bettina începu să tremure, deşi în cameră era destul de cald. Tristan tocmai îi spusese lui Jules că voia să o bată ca să afle adevărul, şi ea conştientiză înspăimântată că nici Jules şi nici nimeni altcineva nu o puteau proteja acum. Bettina îşi dădu jos cămaşa şi trase aşternuturile peste ea pentru a-şi ascunde goliciunea. Ea putea să suporte orice, dar trebuia să se gândească la copil şi să-l protejeze.

Deşi făcuse ceea ce îi ceruse, nu vedea triumful pe chipul lui. Rămase la fel de rece şi când trase aşternuturile de pe ea şi începu să se dezbrace în mod intenţionat foarte încet.

— Vreau să înţelegi că nu voi mai tolera rezistenţa ta falsă, Bettina, îi zise el aspru. Te-am tratat cu grijă pentru că eşti foarte drăguţă şi nu am vrut să-ţi pătez frumuseţea. Am fost prea îngăduitor cu tine, şi asta a fost greşeala mea. Se aşează pe pat şi o trase aproape, provocând-o să i se opună. Îi vorbi în şoaptă în continuare: Tu eşti a mea. Îmi aparţii. Ar fi trebuit să te biciuiesc prima dată când mi-ai arătat ce temperament diavolesc ai. Ar fi trebuit să te leg de patul meu, ca să nu poţi scăpa de mine. Dar, mai ales, ar fi trebuit să nu te fi întâlnit niciodată. Atunci, nu aş simţi această

durere care mă roade. Şi, Dumnezeu să mă ajute, deşi ştiu că porţi copilul lui de Lambert, bastardul lui, asta nu mă opreşte să te vreau.

O sărută cu sălbatică pasiune, rănind-o uşor. Ea înţelese că Tristan era chinuit. O ura, o detesta din multe motive, dar, în cele din urmă, nevoia lui de ea era mai mare decât ura pe care i-o purta. Şi, după câteva momente, Bettina se pierdu şi ea în focurile pasiunii lui.

Capitolul 34

Vara veni cu o multitudine de culori noi şi glorioase. Flori frumoase pe care Bettina nu le mai văzuse niciodată înfloreau peste tot. Descoperise fructe noi şi delicioase de care nu se mai sătura. Preferatul ei era mangoul roşu-gălbui, de două ori mai mare decât pumnul ei, iar Thomas Wesley mergea în mod special în sat ca să-i aducă două astfel de fructe ademenitoare în fiecare zi.

Zilele erau călduroase, dar suportabile datorită adierilor vântului, şi nopţile erau plăcut de răcoroase, transformând insula într-un adevărat paradis. Însă paradisul era distrus de neliniştea din casă. Dispoziţia lui Tristan se înrăutăţise în luna scursă de când se întorsese pe insulă. Bettina îl evita pe cât de mult posibil, căci, de fiecare dată când îi vedea burta mărindu-se, furia lui renăştea.

Bettina nu se mai întorsese la micul ei iaz din pădure. Îşi imagina că acum era şi mai frumos cu toate florile de vară înflorite, dar îşi repeta cu încăpăţânare că Tristan îi distrusese bucuria de a avea un loc secret. În loc de asta, mergea des cu mama ei şi câteodată cu

Maloma la micul golf unde era ancorată corabia. Acolo, se descălţa, îşi ridica fustele şi mergea pe nisipul rece şi umed, simţind cum valurile mici îi ating picioarele.

Bettina se simţea fericită când se plimba cu mama ei. De multe ori, vorbeau despre lucruri plăcute sau pur şi simplu mergeau în linişte, fiecare pierdută în propriile gânduri. Când Madeleine li se alătura, vorbeau despre Franţa şi despre prietenii rămaşi în urmă, dar cel mai des vorbeau despre marea celebrare, ţinută în urmă cu trei săptămâni, în cinstea celor nouă cupluri care se căsătoriseră cu binecuvântarea preotului.

Fusese o petrecere grandioasă, pe care nici măcar dispoziţia lui Tristan nu o putuse strica. În ciuda opoziţiei lui faţă de nunţi, permisese ca salonul de mese să fie folosit pentru acest prilej. Avuseseră parte de muzică şi dansuri. Se servise un adevărat festin, care fusese pregătit toată ziua şi consumat în totalitate pe parcursul nopţii. Veniseră şi majoritatea locuitorilor indieni, aducând cu ei un porc uriaş, fript la rotisor, şi dansaseră şi ei dansuri frumoase, sălbatice, specifice culturii lor.

Bettinei îi era uşor să se piardă în fericirea tinerelor băştinaşe care erau acum căsătorite după regulile bisericeşti. Însă Jossel era tristă de fiecare dată când se menţiona ideea de căsătorie. Bettina ştia că mama ei îşi dorea ca şi ea să găsească o asemenea fericire. Dar Bettina nu vedea cum putea să fie asta posibil până nu avea să plece de pe insulă.

Într-o dimineaţă, Bettina rămase singură în camera ei pentru a termina rochia roz a copilului pe care o începuse cu câteva zile înainte. Fu surprinsă când Tristan intră pe uşa larg deschisă, căci el venea foarte

rar în camera lui dimineaţa. Înaintă către patul pe care ea era aşezată şi unde lucra şi văzu micuţa rochie.

— Aşadar, speri să fie fată, zise el sarcastic, sprijinindu-se de stâlpul patului. Înţeleg de ce asta te-ar amuza dacă ar fi copilul meu, dar ce scuză ai pentru a-i dori o fată contelui tău? Orice bărbat îşi doreşte un fiu, şi sunt sigur că acel curvar nu e diferit.

Bettina îl ignoră, pentru că ştia că el căuta să se certe cu ea. Când observă că nu reuşise să o facă să-i răspundă, Tristan mută scaunul lângă fereastră şi începu să-şi lustruiască sabia. Se ignorară reciproc, deşi erau perfect conştienţi unul de prezenţa celuilalt. După o vreme, devenise un soi de concurs: care avea să vorbească primul sau să plece iritat din cameră. Însă, apoi, îşi făcu apariţia Jossel, roşie la faţă de nervi, şi le distrase amândurora atenţia.

— Sincer! exclamă Jossel în franceză. Ce se întâmplă cu el? întrebă, făcând semn din cap către Tristan.

— De ce nu-l întrebi tu? zise Bettina încet.

— Nu vrea să-mi spună, dar *tu* poţi. Am încercat să nu intervin, dar cearta asta deja ţine de prea mult timp.

— Mamă, asta nu poate să aştepte până când suntem doar noi două, singure?

— Nu. El nu ne înţelege franceza, şi vreau să vorbesc despre asta acum. Tocmai mi s-a spus că a făcut-o pe Kaino să fugă din casă, în lacrimi, în această dimineaţă. Ea îi dusese mâncare, dar aceasta nu era suficient de caldă pentru a-i fi lui pe plac! Fata refuză să se întoarcă. Se teme că el îi va aduce tot felul de acuze, din nou!

— Doar aruncă ameninţări, mamă. Nu le duce la

îndeplinire, îi răspunse Bettina.

— Servitorii nu ştiu asta. Cum el tot trânteşte şi pufneşte, ei se tem să se apropie de el.

— O să vorbesc eu cu fetele. O să le spun că doar caută modalităţi de a-şi vărsa furia şi că nu le va răni, îi răspunse Bettina.

— Dar Madeleine îmi spune că tu poţi pune punct dispoziţiei teribile a lui Tristan.

— Nu-i rosti numele, mamă! O să ştie că vorbim despre el, suspină Bettina.

Privi către Tristan, dar el era preocupat să-şi cureţe sabia şi părea a le ignora. Se încruntă uşor, întrebându-se de ce Tristan le lăsase să converseze atât de mult în franceză. Dar apoi, ca şi cum îi citise gândurile, el se ridică strâmbându-se şi ieşi din cameră, bombănind nervos despre femei şi secretele lor nenorocite. Jossel era prea supărată pentru a observa plecarea bruscă a lui Tristan.

— Poţi să faci ceva ca Tristan să nu se mai comporte aşa? o întrebă ea pe fiica ei.

— Probabil că da, şopti Bettina.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce eziţi?

— Tu nu înţelegi, mamă.

— Atunci, explică-mi! zise Jossel exasperată. De ce se comportă Tristan ca un monstru de când s-a întors, cu o lună în urmă?

Bettina suspină şi privi către uşa pe care Tristan o lăsase deschisă.

— Tristan crede că pruncul pe care îl port este al lui Pierre.

— Madeleine a zis că asta e problema, dar eu nu am crezut-o, spuse Jossel cu înflăcărare. E ridicol. Ai

stat în casa lui Pierre mai puţin de o zi. Tristan e nebun să creadă că ai fi fost intimă cu Pierre înainte de a fi căsătoriţi!

— I-am dat motive să creadă că aşa a fost.

— Dar de ce?

— Am fost furioasă când m-a răpit din nou. Şi, după aceea, m-a umilit în cel mai urât mod posibil pentru a mă pedepsi că am fugit de el. A trebuit să-i dau o lecţie. Aşa că l-am minţit şi i-am spus că m-am culcat de bunăvoie cu Pierre. Tristan a devenit atât de nervos, încât m-am speriat şi am recunoscut că am minţit. Doar că... am făcut asta lăsând totuşi un semn de întrebare în mintea lui. A uitat de tot până când i-am spus că sunt însărcinată. Atunci, a cerut să ştie al cui este copilul pe care-l port. I-am spus adevărul, că este al lui, doar că, din nou, am sădit îndoială în mintea lui. Când mi-a cerut să jur că este copilul lui, am refuzat, şi el a presupus că Pierre este tatăl.

— Dar de ce ai făcut asta, Bettina? De ce nu-i spui adevărul?

— I-am zis adevărul, sublinie Bettina.

— Atunci, de ce ai sădit intenţionat îndoiala în mintea lui? întrebă Jossel.

— Tu m-ai convins să nu-i mai doresc moartea, aşa că am ales să mă răzbun altfel. Şi această răzbunare a fost dulce la început, doar că...

— Doar că acum îţi pare rău? o întrerupse Jossel.

— Da.

— Atunci, spune-i lui Tristan ce ai făcut.

Bettina evită privirea mamei sale. Privea cu tristeţe către micuţa rochie din mâinile ei.

— E prea târziu ca să îndrept lucrurile. M-am gândit la asta de multe ori. Chiar dacă i-aş spune tot, nu m-ar

crede. Ar crede că îl mint doar ca să-l liniştesc. S-ar îndoi de mine, chiar dacă mi-aş da cuvântul.

— Nu-l mai urăşti pe Tristan, nu? întrebă Jossel încet.

— Oh, mamă, nici nu mai ştiu. Dorinţa pe care o simt pentru el mă face confuză. Câteodată, îl vreau la fel de mult pe cât mă vrea el. Şi, cu toate acestea, sunt momente în care încă îl urăsc. E atât de arogant, atât de iritant, şi nu pot uita niciodată ce mi-a făcut.

— Te-a luat cu forţa, dar acum recunoşti că îl vrei.

— Dar nu asta e ideea!

— Nu? Atunci, ascultă-mi sfatul, draga mea, şi gândeşte-te bine care este ideea. Anul pe care ţi l-a cerut se va termina în curând.

Şi, zicând acestea, Jossel ieşi din cameră, lăsând-o pe Bettina privind pierdută către podea.

Capitolul 35

Bettina îşi petrecu restul dimineţii şi cea mai mare parte a după-amiezii certându-se în sinea ei. Uită chiar să se ducă la parter pentru prânz. Însă, în cele din urmă, decisese că nu avea nimic de pierdut dacă îi mărturisea tot lui Tristan – ba chiar avea multe de câştigat. Îi era dor de zâmbetul lui leneş şi de râsul energetic ce îi făcea ochii să strălucească. Îi era dor de farmecul lui şi în special de tandreţea sa.

Îl voia pe Tristan cel vechi înapoi. Acum, se simţea fericită să-i poarte copilul şi în mod straniu voia ca el să simtă aceeaşi fericire pe care o trăia ea. Nu ştia de ce brusc era important să-l aibă pe Tristan cel vechi. Însă, simţindu-se stăpână pe ea şi convinsă că putea să-l facă să o creadă, Bettina ieşi din camera pe care

ea şi Tristan o împărţeau pentru a-l găsi şi pentru a îndrepta lucrurile între ei.

Alergă la parter şi, cum nimeni nu era în salon, privi către uşa din spate.

Tristan o auzi pe Bettina coborând pe scări din locul în care stătea aşezat pe canapea, în faţa şemineului. Se ridică şi o văzu uitându-se către uşa din spate. Porni pe urmele ei, dar se opri din cauza agitaţiei din grădina principală.

Bettina auzise şi ea zgomotele din faţa casei, dar, înainte să apuce să cerceteze, văzu mai mulţi bărbaţi voinici alergând de-a lungul grădinii din spate către sat. Se încruntă, pentru că acei bărbaţi erau străini. Apoi, auzi o voce de femeie în salonul mare.

— Tristan, câine de mare superb ce eşti, mai să nu te recunosc! Deci, în final, ţi-ai ras barba. Îmi place... Mereu am ştiut că mi-ar plăcea.

— A trecut mult timp, Gabby, zise Tristan cu afecţiune.

Bettina se întoarse, confuză, şi văzu o femeie cu bucle răvăşite, roşcate, de culoarea cuprului strălucitor, care îi ajungeau până la mijlocul spatelui. Era îmbrăcată ca un bărbat, dar avea pantalonii tăiaţi deasupra genunchilor, arătând fără ruşine picioarele ei lungi şi atletice. Avea şi o sabie atârnând de cingătoarea din piele, iar un bici lung, încolăcit, îi atârna de cealaltă parte a şoldului. Stătea mândră în mijlocul camerei, uitându-se la Tristan.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu pot să cred ce ai făcut din această casă veche. Dacă nu aş şti mai bine, aş crede că e mâna unei femei aici, zise femeia roşcată. Ticălosule! Doar nu ai adus-o pe văduvă aici, nu? Blestemat să fii dacă te-a convins în final să te

căsătoreşti cu ea. Eu o să...

— Gata, Gabby, i-o tăie scurt Tristan, văzând-o pe Bettina stând în pragul uşii din spate. Margaret nu este aici şi nici nu a fost vreodată.

— Bun. Pierderea ei atunci şi câştigul meu, zise Gabby amuzată. Am aşteptat cu nerăbdare să petrec timp singură cu tine, aici. O să ne încuiem în dormitorul tău primitor pentru mai multe zile, şi la naiba cu echipajul meu!

— Nu te-ai schimbat deloc, comentă Tristan. Eşti la fel de imorală ca-ntotdeauna.

— Oricum, nu ţi-ar plăcea să fiu altcumva, nu, iubire? Acum, fă-mi o întâmpinare cum se cuvine înainte să ajung să cred că ţi-ai cheltuit banii pe târfele din sat.

Bettina simţi o durere în stomac – şi ştia că nu era copilul care mişca. Roşcata îşi duse mâinile în jurul gâtului lui Tristan şi îl sărută. Îl săruta cu pasiune, şi, blestemat să fie sufletul lui întunecat, lui îi plăcea, răspunzându-i cu toată inima.

Când cineva o atinse pe braţ, Bettina suspină şi se întoarse, văzând un bărbat cu aspect dur, cu o chelie strălucitoare. Era desculţ, şi pieptul abia dacă îi era acoperit de vesta îngustă pe care o purta. Bettina recunoscu imediat expresia din ochii lui întunecaţi.

— Am ştiut că în sat va trebui să aştept mult, aşa că am venit aici ca să mănânc, şi peste ce dau? Vorbea mai mult pentru sine, în timp ce ochii lui o cercetau din cap până în picioare. Mai sunt ca tine prin preajmă sau va trebui să te împart cu colegii mei de pe corabie?

Bettina se întreba dacă Tristan avea să se deranjeze să vină să o salveze de data asta sau era mult prea ocupat în cealaltă cameră. Decisese că avea

să încerce să-l convingă cu vorba pe bărbat.

— *Monsieur*, sunt însărcinată! Cu siguranţă, vedeţi asta, nu?

El o trase mai aproape, zâmbind libidinos.

— Ce văd eu e că tu eşti o binecuvântare pentru ochi şi cu mult peste ce aş găsi în sat. A trecut mult prea mult timp de când am fost cu o femeie albă.

— Lasă-mă în pace, *monsieur,* sau o să ţip, zise Bettina repede, ridicând vocea.

— Acum, nu cred că ai vrea să faci asta, căci mi-ai deranja căpitanul. Şi ei îi place să vadă un pic de acţiune, dar acum cred că e prinsă cu a ei.

Bettina împinse mâna bărbatului de pe ea şi începu să se îndepărteze, însă, în timp ce bărbatul o urmărea încet, Tristan îl văzu. Bărbatul se repezi după Bettina şi o prinse de mână pentru a o trage din nou lângă el. Ea strigă, dar Tristan era deja acolo. Îl trase pe bărbat departe de Bettina, apoi păşi în faţa ei, blocându-i vederea cu trupul lui masiv.

Femeia roşcată îl urmărise pe Tristan şi era furioasă. Dar, înainte ca ea să apuce să spună ceva, pumnul gigantic al lui Tristan lovi faţa bărbatului, trimiţându-l la podea şi spărgându-i nasul dintr-o singură lovitură. Bărbatul duse mâna la nas pentru a opri sângele care curgea printre degetele lui direct pe pieptul său gol. Îl privea înspăimântat pe Tristan.

— Blestemat să fii, Tristan! tună femeia pe nume Gabby. Nu aveai niciun drept să-l pui pe omul meu la pământ. Ai înnebunit…

Se opri când Bettina ieşi din spatele lui Tristan.

Camera se cufundă dintr-odată într-o tăcere apăsătoare în timp ce cele două femei se priviră pentru prima dată, ochii tulburător de verzi ai Bettinei

întâlnindu-i pe cei de un gri îngheţat ai celeilalte femei.

— Cine este ea? întrebă Gabby.

Tristan zâmbi şi răspunse:

— Numele acestei lady este Bettina.

Gabby deveni furioasă.

— La naiba! Nu mă interesează cum o cheamă! Ce caută aici? Şi, dacă omul meu voia să o aibă, de ce l-ai oprit?

Tristan miji ochii.

— Am fi putut evita toate astea dacă m-ai fi lăsat să vorbesc mai devreme. Dar, acum, o să-i spun omului tău. Se întoarse către bărbat, şi ochii lui erau din nou de gheaţă. Dat fiind că faţa ta poartă dovada adevărului pe care ţi-l spun, mesajul meu va cântări mai mult venind din partea ta. Bettina nu este singura femeie albă de pe insulă. Mai sunt două – mama şi servitoarea ei –, şi niciuna dintre ele nu trebuie atinsă. Dar aceasta este în mod special în grija mea, zise el făcând semn către Bettina. O să omor pe oricine se apropie de ea! Du mesajul meu către toţi colegii tăi de echipaj şi ai grijă să te asiguri că ascultă ce le spui!

Bărbatul se ridică împleticindu-se şi ieşi cât de repede putu pe uşa din spate.

— Cum adică e în grija ta? explodă Gabby, plină de spume.

Bettina vorbi înainte ca Tristan să poată răspunde, zâmbind uşor:

— Tristan a fost drăguţ în alegerea cuvintelor, *mademoiselle.* Ar fi trebuit să spună că sunt proprietatea lui.

— S-a căsătorit cu tine? întrebă Gabby uimită.

— Nu.

— Atunci, eşti o sclavă! Gabby râse cu poftă. Ar fi

trebuit să ştiu.

— O sclavă cu foarte puţine îndatoriri, *mademoiselle,* zise Bettina. De fapt, îl servesc pe Tristan doar în pat.

Bettina ieşi din cameră fără a se uita în spate la expresia amuzată de pe chipul lui Tristan. Câştigase foarte puţin prin ceea ce îi spusese femeii, cu excepţia faptului că Gabby era acum furioasă pe Tristan. Dar cât timp avea să dureze asta? Cât timp avea să treacă până când Tristan avea să o sărute din nou?

Gabby era frumoasă şi avea nişte forme incredibile. Acum, că Bettina îşi pierduse silueta subţire, oare Tristan avea să apeleze la Gabby pentru a-şi satisface nevoile? Bettina îl îndemnase de prea multe ori să-şi găsească pe altcineva. Oare avea să-i asculte sfatul acum? Oare avea să-i spună să plece din camera lui, ca să o poată aduce acolo pe femeia roşcată? Şi de ce acest gând o durea precum un cuţit în inimă?

Bettina coti spre stânga la capătul scărilor în loc să meargă spre camera ei. Se opri pentru un moment ca să privească absentă pe geam către mica junglă verde de pe suprafaţa plată a acoperişului, înfloriseră acolo flori de vară, de diferite forme şi dimensiuni.

Se întrebă de ce Thomas nu-i mai adusese fructe astăzi şi de ce casa era aşa goală când coborâse la parter mai devreme. Cel puţin una din cele două servitoare tinere puteau fi găsite de obicei gătind, şi membri ai echipajului lui Tristan se relaxau în mod normal la masa mare din salon. Unde era toată lumea?

Bettina se temu dintr-odată că poate nici mama ei nu era în casă. Se grăbi să ajungă la camera lui Jossel şi deschise uşa repede, simţindu-se uşurată să o vadă

pe mama ei uitându-se pe fereastră.

— Cel puţin, tu eşti aici, suspină Bettina.

Jossel se întoarse de la fereastră, iar pe chipul ei se putea citi îngrijorarea.

— Am văzut nişte bărbaţi alergând către sat.

— Da, i-am văzut şi eu. Se pare că avem oaspeţi, zise Bettina sec, înaintând către scaunul de lângă mama ei. Dar unde e toată lumea? M-am dus la parter mai devreme, şi casa e goală.

— E mâna lui Tristan, zise Jossel uşor iritată. Când am coborât dimineaţă, după ce am vorbit, ne-a cerut mie şi tuturor celorlalţi să plecăm din casă.

— De ce ar fi făcut asta?

— A spus că vrea să fie singur, dar se comporta foarte straniu. Nu ne-a poruncit să plecăm, ci ne-a rugat politicos. Nu am înţeles ce a declanşat această schimbare în el, zise Jossel. Oricum, servitorii s-au dus în sat cu Maloma, în vizită la părinţii lor, şi Jules a luat-o pe Madeleine ca să-i arate casa pe care o construieşte. Eu nu simţeam nevoia să mă plimb, aşa că am venit în cameră. Când i-am văzut pe acei bărbaţi, mi-a fost frică să cobor, de teamă să nu stârnesc mânia lui Tristan.

— Probabil ai fi făcut asta, căci l-ai fi deranjat dintr-o îmbrăţişare, răspunse Bettina.

— Atunci, i-ai spus adevărul? Totul va fi bine de acum?

— Nu, mamă. Nu pe mine mă îmbrăţişa, ci pe femeia care-i conduce pe bărbaţii pe care i-ai văzut.

— O *femeie* comandă brutele alea? întrebă Jossel mirată.

— Da, şi este foarte frumoasă. Am auzit-o vorbind cu Tristan. O cunoaşte de mult timp, din ce pare, şi au

fost iubiţi în trecut. A venit aici doar pentru a fi cu el, zise Bettina cu tristeţe.

— Chiar dacă ceea ce spui e adevărat, uiţi că pe tine te vrea Tristan, îi reaminti Jossel.

— Nu mai este aşa. L-am văzut sărutând-o, mamă. Îi plăcea. Şi uită-te la mine. Crezi că m-ar alege pe mine, cu formele mele rotunde, crezi că ar dormi lângă mine când poate avea un trup subţire?

— Şi ai de gând să renunţi? Ai recunoscut că îl vrei. Atunci, luptă pentru el.

— Nu am cu ce să lupt.

— Îi porţi copilul! Spune-i adevărul.

— Aşa aveam de gând, dar e prea târziu acum, dat fiind că ea e aici. El cu siguranţă o să creadă că mint... o să creadă că sunt geloasă pe ea.

— Şi eşti? întrebă Jossel cu tandreţe. Eşti geloasă pe această femeie?

— Poate. Nu mi-a plăcut să-l văd sărutând-o. Mi s-a făcut rău. Dar asta e pentru că l-am avut pe Tristan doar pentru mine atât de mult timp.

— Sigur e singurul motiv?

— Oh, încetează, mamă. Nu-l iubesc, dacă asta încerci să mă faci să recunosc. Sunt multe tipuri de gelozie, nu doar cea din dragoste.

— Ce ai de gând?

— Ştiu că Tristan o să-mi spună să plec din camera lui în această noapte, ca să o poată avea pe ea. Aş vrea să stau aici cu tine, mamă.

— Bineînţeles că poţi să stai. Nici nu e cazul să îmi ceri acordul, îi răspunse Jossel. Dar eu cred că te înşeli.

— Nu, nu mă înşel, mamă. Nu ai văzut-o pe femeia asta. Tristan nu ar putea să-i reziste nici dacă ar vrea. O să vin aici după cină. Nu o să-i dau ocazia să-mi

ceară să plec din camera lui.

Bettina se simţea descurajată, dar nu renunţase complet la ideea de a-l avea pe Tristan. Îi tot reveneau în minte cuvintele mamei sale: „Îl vrei, aşa că luptă pentru el”. Dar nu avea multe cu care să lupte. Tot ce putea să facă era să se ocupe de părul ei şi de rochie – şi făcu asta în timpul rămas până la masa de seară. Alese o rochie albă cu brocart auriu pe care o terminase de curând. Era o rochie specială, pe care intenţionase să o facă pentru celebrarea nunţilor, dar nu reuşise să o termine la timp, aşa că nu o purtase încă. Decolteul pătrat al rochiei era deosebit de adânc şi îi evidenţia sânii generoşi. Mânecile erau lungi şi pline, prinse la încheietură, şi erau decupate în lung, fiind ţinute în loc de patru fundiţe aurii, ceea ce făcea ca deschizăturile să îi evidenţieze braţele. Ca să i se potrivească acum, Bettina făcuse rochia fără talie, adunând materialul fix sub sâni cu fundiţe aurii.

Madeleine se întoarse şi o ajută pe Bettina cu părul ei, spunându-i totodată părerea ei sinceră despre femeia căpitan. Maddy, la fel ca Jossel, credea că Bettina nu avea de ce să se îngrijoreze, dar Bettina nu putea să uite faptul că Gabby era în acel moment la parter cu Tristan.

Cu părul împletit şi rotit în jurul capului cu panglici ce formau o plasă de auriu şi alb, Bettina era pregătită să înfrunte ceea ce urma. Era mulţumită că, atunci când se ridica, formele ei generoase erau ascunse de faldurile rochiei fără talie.

Când Madeleine deschise uşa de la dormitor, de jos se auzeau râsete însufleţite. Bettina recunoscu râsul pătrunzător al lui Tristan şi simţi un junghi de durere. O trimise pe Madeleine înaintea ei pentru că avea nevoie

de câteva minute pentru a se aduna şi pentru a-şi limpezi mintea. Când se simţi pregătită, ieşi repede din cameră înainte să-şi piardă curajul.

Când Bettina coborî scările, fu surprinsă să îi vadă la masa lungă pe membrii echipajului lui Gabby. Cei care o puteau vedea rămaseră înmărmuriţi, făcându-i şi pe ceilalţi bărbaţi, de pe partea opusă a mesei, să se întoarcă, căci Bettina era precum o stea strălucitoare ivindu-se din întuneric. Tristan nu-şi putea lua ochii de la ea, însă Bettina se uită la el preţ de câteva momente, apoi privi către Gabby. Femeia se aşezase pe locul în care stătea Jules de obicei, lângă Tristan, şi era teribil de aproape de el.

Gabby nu se schimbase şi nici nu se îmbăiase, probabil refuzând să-l părăsească pe Tristan fie şi pentru câteva minute. Dar nu era necesar, căci atrăgea atenţia cu frumuseţea ei – şi acum părea nervoasă că toată atenţia era îndreptată către Bettina.

În încăpere era o linişte apăsătoare în timp ce mulţi ochi o urmăreau pe Bettina aşezându-se fix în faţa lui Gabby. Bettina putea să vadă focul din ochii gri ai lui Gabby pe măsură ce cele două femei continuau să se evalueze reciproc. Tristan se lăsă pe spate în scaun, observându-le. Rânji amuzat.

— Nu m-ai prezentat prietenei tale, Tristan, zise Bettina încet, rupând tăcerea.

Tristan privi către ochii tulburător de verzi ai Bettinei şi îşi drese neliniştit glasul. Însă Gabby interveni cu răceală:

— Sunt Gabrielle Drayton, căpitanul de pe *Red Dragon.* Tristan mi-a spus cum te-a *obţinut,* Bettina. Dar nu mi-a spus numele tău complet… Care este?

— Ţi-am spus şi mai devreme că am motivele mele

pentru care păstrez această informaţie, Gabby, îi zise Tristan rece. La rugămintea mea, vei lăsa lucrurile aşa cum sunt.

Bettina îl privi confuză pe Tristan; îşi aminti că tot el o împiedicase să-şi spună numele şi căpitanului O'Casey când le făcuse cunoştinţă. Numele Verlaine nu era unul cu care să se ruşineze – dar apoi Bettina privi către mama ei şi zâmbi, căci, adevărul fie spus, ea nu avea niciun drept la acel nume. Şi, cum era o fiică ilegitimă, nu avea dreptul nici la numele Ryan. Gabby încremeni când o văzu pe Bettina zâmbind către femeia mai în vârstă, în mod clar mama ei.

„Deci scorpia e mândră să audă că Tristan a sărit în ajutorul ei. E sigură de protecţia lui, dar vom vedea cât va dura asta."

— Nu ştiam că, mai nou, sclavii sunt îmbrăcaţi atât de regal sau că au voie să mănânce la aceeaşi masă cu stăpânii lor, remarcă Gabby. S-au schimbat diferenţele sociale, Tristan, sau doar Bettina are o asemenea onoare?

Jules se înecă, şi Jossel se ridică nervoasă în picioare, în semn de protest, dar Bettina răspunse repede, zâmbind:

— Tristan este un stăpân bun. El…

— Tu răspunzi mereu în numele lui Tristan? o întrerupse Gabby, cu vocea plină de venin.

— Gata! tună Tristan, iar muşchii din obrajii lui zvâcneau periculos. Ţi-am spus foarte clar care este situaţia, Gabby, aşa că încetează cu această mascaradă şi las-o în pace!

— Mi-ai spus multe lucruri interesante, incluzând faptul că pruncul pe care-l poartă nu este al tău, zise Gabby. Cine e tatăl, atunci? Unul dintre oamenii tăi?

Poate bunul tău prieten Jules? A ajuns la ea înaintea ta, Tristan?

— Întreci măsura, femeie! tună Jules, lovind cu pumnul în masă. Nu am atins-o niciodată pe această lady – şi nici vreun alt bărbat nu a făcut asta. Doar catârul ăsta nemernic care stă în capul mesei a avut această plăcere!

Tristan zâmbi auzindu-l, deşi nimeni nu observă asta, căci Jules le atrăsese atenţia, continuând nervos:

— Şi tu greşeşti când ai impresia că Bettina este o sclavă, căci nu este. Ea este aici doar pentru că şi-a dat cuvântul că va sta. O să plece la finalul anului.

— Pe bune? Râsul lui Gabby umplu încăperea în timp ce se întoarse către Bettina. Îţi place aici?

Râsul lui Gabby suna în mintea Bettinei precum zgomotul produs de o tobă.

Ea privi către Tristan şi îl văzu uitându-se la paharul lui de rom, cu o expresie amuzată pe chip. Simţi cum o cuprind lacrimile şi se ridică înainte ca acestea să curgă. Însă, în timp ce alerga pe scări, râsul lui Gabby părea a răsuna şi mai zgomotos. Lacrimile curgeau în valuri pe obrajii Bettinei când intră în camera ei pentru a-şi aduna hainele, apoi alergă către camera mamei sale.

— Ţi-am adus ceva de mâncare, Bettina, dat fiind că nu ai apucat să mănânci în această seară, zise Jossel când intră în cameră. Nu ar fi trebuit să o laşi pe acea femeie să te supere. A făcut-o intenţionat, ştii asta.

Bettina se ghemuise în scaunul de lângă fereastră, purtând pe ea doar o cămaşă de noapte de un galben şters.

— Tristan e cu ea în continuare? întrebă ea calm în

timp ce luă farfuria cu mâncare de la mama ei.

— Da, dar nu sunt singuri. A dat să vină după tine, doar că... acea scorpie l-a provocat să rămână. Oh! M-a enervat atât de tare, că-mi venea să-i scot ochii!

Bettina făcu un efort şi zâmbi.

— Eu ar fi trebuit să zic asta, mamă, doar că nu m-am simţit în stare. Ai văzut cum e Tristan de când a venit ea. L-a făcut să uite de mânia lui. I-a trecut dispoziţia întunecată – datorită ei.

— Deci, renunţi din nou? Te-ai gândit că e posibil ca Tristan să se comporte astfel doar ca să te facă geloasă?

— De ce ar face-o? Nu ştie că l-am văzut când a sărutat-o. Acum, hai să nu mai discutăm despre asta. E târziu, şi sunt obosită.

— Nu e de mirare, la ce zi ai avut. Dar trebuie să mănânci. Trebuie să...

— Ştiu, mamă, o întrerupse Bettina zâmbind. Trebuie să mă gândesc la copil.

Capitolul 36

Timpul părea să fi rămas înţepenit locului, căci săptămâna trecu apăsător de încet.

Bettina petrecu această săptămână simţindu-se teribil de chinuită, deşi încercă din răsputeri să nu arate asta. Însă nopţile îşi puneau amprenta asupra ei şi nimic nu-i putea ascunde roşeaţa din ochi cauzată de lipsa somnului şi de prezenţa lacrimilor.

Rămânea trează în fiecare noapte mult timp după ce mama ei adormea lângă ea, sperând şi rugându-se că Tristan avea să vină după ea, că avea să o târască din nou în camera lui. Îşi imagina prosteşte că Tristan

avea să-i ceară iertare, spunându-i că ea era singura femeie pe care o voia, că Gabby nu însemna nimic pentru el. Dar închipuirile ei dispăreau dimineaţa când realitatea se strecura în mintea ei şi lacrimile îi curgeau iar încet pe obraji. După ce dormi în camera mamei sale timp de şapte nopţi, Bettina înţelese că Tristan nu avea să vină. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce o durea atât de tare?

Nimeni cu excepţia mamei sale nu ştia unde îşi petrecea ea nopţile acum, pentru că nimeni nu o vedea venind sau ieşind din camera lui Jossel. Ceilalţi presupuneau că nimic nu se schimbase, dar Tristan şi Gabby ştiau mai bine, îşi reaminti Bettina. Ea presupunea că Tristan se simţise uşurat, în prima noapte, când văzuse că ea plecase, pentru că nu fusese nevoit să-i spună personal că o înlocuise cu altă femeie. Nici măcar nu se deranjase să o caute în acea noapte – sau în oricare altă noapte –, şi asta o durea cel mai tare… că pur şi simplu o uitase.

Zilele erau destule de negre, căci îi vedea pe Tristan şi pe Gabby vorbind şi râzând împreună. Dar nopţile erau aproape insuportabile pentru Bettina, căci se gândea că Gabby era în braţele lui Tristan, că ea împărţea camera cu el şi îl făcea fericit.

Tristan era într-o dispoziţie de zile mari, mereu zâmbitor. Madeleine şi Maloma nu puteau să înţeleagă de ce Bettina era atât de deznădăjduită sau de ce Jossel se uita cu atâta ostilitate la Tristan, ceea ce pe el îl amuza. Şi, când Madeleine o întreba pe Bettina ce o deranja, ea doar inventa scuze.

În după-amiaza celei de a opta zile de când venise Gabrielle, Jossel o găsi pe Bettina lângă ţarc, uitându-

se pierdută la frumosul armăsar alb. Se întâmpla foarte rar ca Jossel Verlaine să-şi piardă cumpătul, pentru că era o femeie foarte tăcută prin natura ei, dar Tristan tocmai îi ceruse să-i transmită un mesaj Bettinei. Jossel îi spusese clar ce credea despre el, însă el doar se strâmbase văzând-o nervoasă. Era încă supărată, dar, pe măsură ce se apropie de Bettina, atrăgându-i atenţia fiicei sale, reuşi să îşi controleze furia.

— Tristan insistă să ni te alături pentru masa de seară, zise Jossel, scrâşnind din dinţi ca să nu mai spună şi altceva.

— De ce nu mă poate ignora, aşa cum a făcut-o toată săptămâna trecută? Nu suport să văd plăcerea pe care o simte acea femeie pentru că-i acaparează toată atenţia lui Tristan.

— Eu doar îţi transmit mesajul lui, răspunse Jossel. Apoi, adăugă cu grijă: S-a enervat aseară când nu ai coborât să mănânci, şi eu, personal, chiar aş vrea să-l văd nervos din nou.

— Faci minuni pentru moralul meu, mamă, zise Bettina zâmbind. Dacă se întâmplă ca în această seară să mă doară capul, vei putea să-mi aduci ceva de mâncare?

— Poţi fi sigură de asta, zise Jossel râzând.

— Tristan e în salon? întrebă Bettina, serioasă din nou.

— Da.

— Ea e…

— Era singur când a vorbit cu mine, zise Jossel.

— Păi, vreau să-i cer ceva. Dacă nu va fi de acord, atunci o să mă doară capul foarte des în viitor, zise Bettina pe un ton amuzat.

— Ce ai de gând să îi ceri?

— Lasă-mă să vorbesc cu el prima dată, mamă, şi apoi o să-ţi zic, îi răspunse Bettina. Porni de-a lungul peluzei, lăsând-o pe mama ei să se întrebe ce mai punea la cale. Când Bettina intră în salonul întunecat, descoperi deznădăjduită că Tristan nu mai era singur. Stătea cu spatele le şemineu, uitându-se la Gabby, care se relaxa pe canapea. Aleia aprindea lumânările în candelabru.

Bettina întâlni privirea lui Tristan, şi zâmbetul lui leneş o făcu să vrea să-i vorbească numaidecât, dar, când ajunse la canapea, încremeni auzind-o pe Gabby.

— Ia te uită, dacă nu e tocmai viitoarea micuţă mămică…

În mod obişnuit, Bettina ar fi râs la asemenea comentarii, dat fiind că ea era mai înaltă decât Gabby, dar în acest moment nu i se părea amuzant.

— Sper că astăzi te simţi mai bine, nu? continuă Gabby, referindu-se la absenţa Bettinei de noaptea trecută.

Gabby era îmbrăcată într-o rochie drăguţă din dantelă neagră, cu o jupă gri care se potrivea cu ochii ei. Era foarte frumoasă şi ştia asta – şi era încântată să vadă că şi Bettina observase.

— Aş putea să-ţi vorbesc în privat? îl întrebă Bettina pe Tristan, ignorând-o pe Gabby.

— Trebuie să o înveţi pe fata asta nişte maniere, Tristan, comentă Gabby cu indignare.

— Sunt de acord, răspunse Tristan, rânjind. Dar nu acum.

O luă pe Bettina de mână şi o conduse afară, pe peluza principală, lăsând-o pe Gabby fumegând pe canapea. Când ajunseseră la o distanţă confortabilă de casă, Bettina se opri şi îl confruntă.

— Tristan, aş vrea să mă eliberezi de promisiunea mea. Aş vrea să plec de pe insulă acum.

— Nu asta ţi-ai dorit mereu? întrebă el sarcastic, zâmbindu-i batjocoritor, ochii lui albaştri strălucind de încântare.

— Da, dar…

— De ce ar trebui să fie răspunsul meu diferit faţă de ultima dată când mi-ai cerut asta?

— Ştii prea bine de ce! izbucni ea, şi ochii ei se întunecară, transformându-se în verde-închis. Nu mai ai niciun motiv să mă ţii aici!

— De ce spui asta, micuţo? o necăji el.

— O să mă laşi să plec acum?

— Nu, răspunse el.

— Prea bine, Tristan, îi zise ea cu răceală. Eşti încăpăţânat, dar aşa ai fost mereu.

— Mă bucur să văd că renunţi aşa uşor, chicoti Tristan. Acum, haide, e timpul pentru cină.

O luă de braţ ca să o conducă înapoi în casă, dar ea se trase de lângă el.

— Eu nu o să iau cina cu tine în această seară, zise ea cu înflăcărare.

— Nu? zise el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Mă tem că o să mă ia o durere de cap teribilă, în doar câteva minute. De fapt, mă aştept să am multe dureri de cap şi alte probleme în următoarele zile.

— Nu o să începi acest joc din nou, Bettina! zise el ferm.

— Tu poţi să te duci dracului! tună ea şi se întoarse, grăbindu-se către casă.

— Bettina, ce i-ai zis lui Tristan mai devreme? întrebă Jossel entuziasmată când intră în camera ei,

aducându-i Bettinei mâncare. S-a comportat ciudat la cină.

— L-am întrebat dacă aş putea să plec de pe insulă, dar a refuzat. Aşa că i-am spus că mă aştept să am multe probleme în zilele care urmează, răspunse Bettina.

— Atunci, probabil de asta părea tulburat în această seară. Ar fi trebuit să-l vezi, *ma chérie.* Stătea acolo, fără a se atinge de mâncare şi fără a scoate vreun cuvânt. Nici măcar femeia aia nu l-a putut distrage. Ba chiar s-a enervat după un timp şi a plecat la etaj. Tristan a urmărit-o plecând, apoi a suspinat şi s-a dus după ea. Eu am venit imediat ce au plecat ei.

— Aşadar, el e cu ea acum?

— Cred că da, îi răspunse Jossel fără tragere de inimă. Dar eu încă sunt de părere că el încearcă să te facă geloasă.

— A trecut de mult de asta, mamă. Tristan a transformat-o pe ea în femeia lui, şi eu trebuie să accept asta. Nu mai vreau să vorbesc despre niciunul din ei.

Bettina aşează tava cu mâncare în poala ei şi începu să ciugulească absentă, deşi Tristan încă îi bântuia gândurile. Pur şi simplu, nu înţelegea de ce mai voia să o ţină. Doar dacă... doar dacă el urmărea să o pedepsească pentru lunile de agonie prin care el îl făcuse să treacă! Dar el nu îşi putea imagina că faptul că era cu Gabby o rănea pe Bettina decât dacă era de părere că Bettinei îi păsa de el. Şi Tristan trebuia să fie un prost să creadă că Bettinei îi păsa de el doar pentru că se pierduse în focurile pasiunii pe care le trăise cu el. Nu... trebuia să fie un alt motiv pentru care voia să o ţină. Madeleine ţâşni în camera lui Jossel, apoi se opri

brusc în clipa când o văzu pe Bettina.

— Ce cauţi aici, draga mea? întrebă ea, dar apoi continuă: A plecat!

— Cine a plecat? întrebă Jossel răbdătoare.

— Femeia aceea… Gabrielle. A plecat!

— De unde ştii asta? o întrebă Jossel, uitându-se către faţa uimită a Bettinei.

— A coborât la parter, îmbrăcată în haine de marinar, roşie de furie la faţă. Eu încă eram la masă cu Jules şi cu Maloma, iar Gabrielle mi-a aruncat o privire criminală. Apoi, s-a întors către unul dintre oameni ei şi a urlat la el să-i aducă numaidecât cufărul şi l-a trimis pe un altul să-i găsească pe ceilalţi membri ai echipajului şi să le spună să se întâlnească la golf. Apoi, a ieşit ca o furtună pe uşa principală!

— Eşti sigură că pleacă de pe insulă? se aventură Jossel.

— Da. Jules a zis că nu a stat niciodată atât de mult. El se aşteptase ca ea să plece cu câteva zile în urmă.

— Mamă, trebuie să mă ajuţi! zise Bettina repede, ridicându-se. Acum, că Gabby a plecat, nu vreau să mă întorc în camera lui. Refuz…

— Să te întorci? o întrerupse Madeleine. Adică, vrei să spui că ai stat cu mama ta toată săptămâna? De ce…

Madeleine se opri când uşa se deschise din nou şi Tristan intră încet în cameră.

— Nu! strigă Bettina în timp ce Tristan veni direct la ea şi o prinse de mână.

Fără a-i mai vorbi, o trase ferm, dar cu grijă după el pe coridor către camera lui. Doar după ce închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea, îi eliberă mâna. Ea

se îndepărtă de el.

— Suntem chit acum, Bettina. Deşi o singură săptămână nu este deloc acelaşi lucru cu chinul de luni bune pe care mi l-ai cauzat, am decis să fiu milos, zise Tristan vorbind încet.

— Despre ce vorbeşti, Tristan? întrebă Bettina.

— Mă refeream la această săptămână, Bettina. Şi la faptul că Gabby a venit fix la timp, oferindu-mi soluţia pentru problema mea.

— Bineînţeles că eu eram problema, comentă Bettina cu răceală. Venirea lui Gabby a fost, cu siguranţă, convenabilă pentru tine, sunt sigură. De ce a plecat atât de brusc?

— Pentru că eu i-am cerut să plece.

— Chiar te aştepţi să cred asta?

— Crezi ce vrei, zise Tristan zâmbind.

Bettina se holbă la el. Se încruntă. Tristan folosise aceeaşi frază pe care ea i-o repetase de atâtea ori. Ce joc juca el acum?

— Te simţi cumva confuză, Bettina? Am crezut că ai înţeles deja adevărul. Am rugat-o pe Gabby să plece pentru că îşi îndeplinise scopul – prea bine. Nu mai avea niciun sens să continui jocul dacă nu aveai de gând să cobori şi să-l urmăreşti.

— Încerci să-mi spui că toată atenţia pe care i-ai acordat-o lui Gabby a fost doar ca să mă faci geloasă?

— Bineînţeles.

— Şi vrei să spui că ai făcut dragoste cu ea tot ca să mă faci geloasă? tună Bettina. Nu o să mă ai înapoi cu aceste minciuni!

— Nu trebuie să te am înapoi, Bettina, căci nu te-am pierdut niciodată. Hai cu mine, îi zise Tristan pe un ton tandru.

Deschise uşa şi porni către camera de la celălalt capăt al coridorului. Bettina îl urmă din curiozitate, dar rămase uimită de ce descoperi. În cameră era haos. Cada era plină de apă murdară, cu băltoace lângă ea. Pe podea erau aruncate prosoape mototolite, alături de cuverturi frumoase. Aşternuturile erau şifonate, şi Bettina văzu fire de păr roşii pe perne.

— De ce e atâta dezordine în camera asta? întrebă Bettina.

— Tot aici a stat şi în timpul vizitelor anterioare şi mereu a lăsat camera în halul ăsta. Nu permite nimănui să strângă după ea şi nici ea nu o face. I-a permis doar lui Kaino să intre ca să-i aducă apă pentru baie – o poţi întreba chiar tu pe fată.

Bettina privi în jur la stratul gros de praf şi observă că pe măsuţa de lângă pat era scris un mesaj – câteva cuvinte care îi umplură sufletul de bucurie Bettinei: „Ai vrut-o pe ea, când mă puteai avea pe mine, şi nu o să te iert niciodată, Tristan”.

— Şi tu nu ai fost în camera asta de când ea a plecat? întrebă Bettina încet, apropiindu-se de mesaj şi ştergându-l.

— Nu.

— Şi acum, presupun că o să-mi spui că ai dormit în altă parte, toată săptămâna, şi că nu ai împărţit patul cu acea femeie?

— Jur că acesta este adevărul. Îţi dau cuvântul meu!

— Îmi vine greu să cred, Tristan. E o femeie frumoasă. Ţi s-a oferit de bunăvoie. Cum de ai putut să o refuzi?

— M-a atras cândva, dar asta a fost cu mult timp în urmă, zise el. Doar pe tine te vreau acum.

— Cum poţi să spui asta, când mi-am pierdut silueta şi… ea e atât de subţirică?

— Ah, Bettina, suspină Tristan. Ce trebuie să fac ca să mă crezi? Ţi-am dat cuvântul meu… Ce vrei mai mult?

— Vreau să ştiu de ce ai făcut asta, de ce m-ai lăsat să cred că împărţi camera cu ea.

— Ca să te fac geloasă – ţi-am spus deja!

— Atunci…

— Dacă ai de gând să-mi pui întrebări toată noaptea, atunci hai să mergem în camera mea, unde măcar putem să stăm confortabil.

Ea îi permise să o conducă pe coridor şi către camera lui. Era supărată pe el, dar în acelaşi timp încântată, atât de încântată, încât credea că avea să explodeze. Îi venea să râdă, doar că nu voia ca Tristan să-i observe bucuria.

— Dacă te poţi relaxa şi poţi să taci câteva minute, cred că îţi pot răspunde la toate întrebările pe care nu mi le-ai pus încă, zise Tristan în timp ce se aşeză pe pat şi îşi scoase cizmele şi cămaşa. Fix înainte ca Gabby să ajungă, stăteam pe canapeaua din salon, încercând să decid ce să fac cu tine. Te-am auzit coborând, şi, când ai pornit către bucătărie, m-am dus după tine. Dar, apoi, a intrat Gabby. Am ştiut că vei auzi tot ce spunea. Şi, când m-a sărutat, am prelungit momentul pentru că ştiam că te uiţi. Acela e singurul moment din toată săptămâna în care am fost aproape de ea.

— Atunci, de ce era ea atât de plină de ea şi de mulţumită de fiecare dată când mă vedea? întrebă Bettina.

Începuse să se uite pe fereastră.

— Ştia ce crezi, la fel cum ştiam şi eu. Şi era prea mândră ca să te lase să gândeşti altceva. Ştia că te-ai mutat din camera mea şi s-a gândit că mă poate cuceri. Acesta este singurul motiv pentru care a rămas atât de mult timp. Dacă nu ai fi fugit în camera mamei tale în noaptea în care Gabby a ajuns, aş fi fost forţat să dorm pe canapeaua de la parter ca să te fac să crezi ce voiam să crezi. Dar soarta a făcut să cazi în plasa mea.

— De ce te chinui să-mi explici toate astea?

— Pentru că te vreau înapoi în patul meu ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, zise Tristan cu tandreţe.

— Am de ales?

— Nu, recunoscu el zâmbind.

Bettina era mulţumită de răspunsul lui, şi se întoarse ca să se uite la grădina luminată de lună, ca el să nu-i citească bucuria de pe chip. Dar ceva încă o neliniştea.

— Tristan, mai spune-mi ceva, zise Bettina. Când Gabby a venit, dispoziţia ta s-a schimbat complet – şi erai fericit. Acum, poate că nu ea era motivul. Poate că te-ai simţit aşa crezând că eu mă simţeam mizerabil – ceea ce ţin să te anunţ că nu era adevărat. Dar acum, că această farsă s-a încheiat, de ce nu ai redevenit tiranul care erai înainte de venirea lui Gabby?

— Eram fericit înainte să ajungă ea, Bettina. De aceea am şi trimis pe toată lumea de acasă în acea zi – pentru că nu am vrut să vadă nimeni asta. Venirea lui Gabby mi-a oferit ocazia să arăt asta deschis.

Bettina se întoarse ca să-l confrunte, cu ochii mari şi plini de furie. Îi vorbise în franceză! Vorbea franceza fluent!

— Mai bine să terminăm cu toate astea acum, zise

Tristan în engleză din nou. Dar, înainte să mă ataci cu tot felul de injurii, ia în consideraţie tot ce ştiu, Bettina – tot ce i-ai zis mamei tale în urmă cu o săptămână. Am ieşit din cameră în acea dimineaţă, dar nu m-am dus imediat la parter. Am aşteptat lângă uşă şi am auzit tot. Nu se poate să spunem că suntem chit acum?

Bettina strânse din dinţi şi se întoarse cu spatele la el. Îşi aminti de toate momentele în care vorbise în franceză în faţa lui Tristan şi se simţi furioasă conştientizând înşelăciunea lui. Nu era de mirare că o întrerupsese atunci când îi ceruse căpitanului O'Casey să o ajute să evadeze! Şi mai auzise şi mărturisirea pe care i-o făcuse mamei sale.

— Deci, micuţo, spune ceva.

— Te urăsc!

— Nu, nu mă urăşti! Mă vrei, şopti Tristan.

— Nu te mai vreau! strigă Bettina. M-ai păcălit pentru ultima oară.

— La naiba, Bettina! Ar trebui să te bucuri că te-am păcălit de această dată. Înaintă către ea şi o prinse de umeri, obligând-o să se uite la el. Apoi, continuă pe un ton mai tandru: Ai vrut ca eu să ştiu adevărul despre copil, adevărul despre ce ai făcut, dar te-ai temut că nu o să te cred. Aveai dreptate. Nu te-aş fi crezut dacă mi-ai fi spus. Dar, după ce te-am auzit povestindu-i mamei tale atunci când credeai că am plecat şi că eraţi singure, m-am convins că este copilul meu. Ar fi trebuit să fiu furios pe tine, dar eram încântat că îmi porţi copilul.

Bettina nu se feri când Tristan o îmbrăţişă. Şi, când o sărută, dulce şi tandru, primi cu încântare acel sărut, savurându-l. Se săturase să se certe cu el. Şi avea

dreptate, ca-ntotdeauna. Şi ea se bucura că el ştia adevărul.

— Totul e iertat acum? întrebă Tristan, ţinându-i capul la pieptul lui.

— Da, şopti ea şi înălţă capul, privind către ochii lui albaştri. Dar unde ai învăţat să vorbeşti franceză atât de bine? Este predată în şcolile voastre englezeşti?

Tristan râse cu poftă.

— Singurele ore pe care le-am primit vreodată au fost de la un englez bătrân căpitan pe mare. M-am angajat pe corabia lui când aveam 14 ani. Din necesitate, m-a învăţat să scriu, să citesc şi să vorbesc engleză.

— Dar tu *eşti* englez! exclamă Bettina uimită.

— Nu, micuţo, sunt francez. M-am născut într-o familie de francezi, într-un mic sat de pescari de pe coasta Franţei, zise Tristan.

— Atunci, de ce navighezi pentru Anglia?

— Nu am nicio legătură cu Franţa, iar Anglia a fost bună cu mine. Franţa este ţara mea – şi a lui Jules –, dar nu ne-am întors acolo de când am plecat, cu doisprezece ani în urmă. Am navigat cu englezi şi am trăit în Caraibe de atunci. Aceasta este casa mea.

— Deci, Jules este şi el francez?

— Da. Atunci când Casey i-a pronunţat numele cum trebuie, am crezut că ai înţeles asta. De aceea nu am putut să-ţi spun că numele meu este Matisse. Nu ar fi înţelept ca echipajul meu să ştie că navighează cu un căpitan francez. O să ţii asta pentru tine?

— Dacă aşa vrei tu, zise Bettina amuzată. Îl privi curioasă. Dar de ce ai păstrat şi numele meu de familie secret? De ce nu i-ai zis lui Gabby sau lui Cassey numele meu complet? Ei ştiu că sunt franţuzoaică.

— Am vrut să-ţi păstrez numele secret. Căci, fără îndoială, e o recompensă pentru tine. Deşi am încredere în Casey, nu am încredere în echipajul lui şi cu siguranţă nu am încredere în Gabby. Dacă ei nu ştiu cine eşti, nu pot vinde informaţii despre tine. Şi nu vreau să se ştie că eşti pe această insulă.

Bettina zâmbi. Tristan nu fusese niciodată atât de deschis cu ea, şi se simţea încântată de încrederea pe care i-o acorda. Dar ce rol avea Don Miguel de Bastida în viaţa lui Tristan? Oare avea să-i spună despre asta?

— Acum, răspunde-mi tu la o întrebare.

— Care? replică Bettina.

— Când tu şi mama ta aţi vorbit în acea zi, în această cameră, ea a zis ceva ce nu are sens pentru mine – că ai stat în casa lui de Lambert mai puţin de o zi.

— A fost o furtună, dacă îţi aduci aminte. Ai fost şi tu prins în ea, îi zise Bettina repede.

— Da, într-adevăr. A venit de la vest şi a continuat către est, făcându-mă să pierd direcţia. Dar corabia ta era cu mult în faţa corabiei mele şi destul de departe pentru a scăpa de furtună. Ai fi ajuns în Saint Martin cu două zile înaintea mea.

— Eu… am avut probleme în a-l găsi pe conte, asta e tot. Uitase despre prima zi îngrozitoare petrecută în Saint Martin şi detesta să îşi aducă aminte de ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse ea, muşcându-mi buza.

— Ce s-a întâmplat, Bettina? o întrebă el din nou, simţind că îi ascundea ceva.

— Prea bine, Tristan, suspină ea şi se aşează pe marginea patului.

Îi povesti tot ce se întâmplase înainte ca ea să-l

găsească pe Pierre, chiar şi faptul că îşi dorise ca el să vină să o salveze.

— Şi, după toate astea, eu te-am legat şi te-am violat din nou, zise Tristan deznădăjduit. Nu e de mirare că ai vrut să te răzbuni pe mine. Ar trebui să fiu bătut cu biciul!

— Nu ai ştiut prin ce am trecut, Tristan. Tu doar ai încercat să îmi dai o lecţie pe care am învăţat-o prea bine.

— De Lambert s-a ocupat de acest Antoine Gautier? întrebă Tristan.

— Nu le-am spus ce s-a întâmplat nici lui, nici mamei. Se terminase, şi am vrut să uit de asta. Tu eşti singura persoană căreia i-am zis. Dar mă îndoiesc sincer că Pierre ar fi făcut ceva. Ai avut dreptate în privinţa lui, Tristan. E un bărbat egoist, aşa cum era şi André Verlaine.

— Păi, se pare că de fiecare dată când fugi de mine, ajungi să fii în primejdie, zise Tristan zâmbind larg. Va trebui să am grijă de asta şi să nu te mai scap din ochi niciodată.

Veni către ea, dorinţa citindu-i-se în ochii mari şi albaştri. Şi, în timp ce o întinse delicat pe pat, ea uită de orice altceva.

Capitolul 37

Tristan o ajută pe Bettina să se mute de pe scaunul de la masă şi o conduse către canapeaua din faţa şemineului. Deşi era doar după-amiază, salonul era întunecat şi răcoros, aşa că focul fusese făcut şi un candelabru mare fusese aprins deasupra mesei, alături de sfeşnicele din perete, în aşteptarea furtunii care se

apropia.

Tristan verifică focul, apoi se aşează în faţa Bettinei, uitându-se la burta ei generoasă pe care ea îşi odihnea mâinile.

— Se mişcă din nou? întrebă Tristan timid. Copilul era o parte integrantă a Bettinei, şi el simţea că nu putea împărtăşi această experienţă cu ea – nu încă, oricum.

— Da, zise ea amuzată. Pare că face tumbe.

Întinse mâna şi îl prinse pe Tristan, aşezându-i palma pe mijlocul burţii ei. Ea zâmbi văzând bucuria de pe chipul lui Tristan când acesta simţi mişcările copilului.

— Încă îţi doreşti o fată? se aventură el, cuprinzându-i mâna într-a lui.

— Ar fi frumos să avem o fată, dar, aşa cum ai zis şi tu, orice bărbat îşi doreşte un fiu.

Ochii lui străluciră auzindu-i răspunsul, şi se aplecă şi o sărută cu tandreţe.

— O să mă întorc în curând, Bettina. Nu mai avem provizii de lemne pentru foc şi trebuie să adun câteva înainte să înceapă furtuna.

După ce Tristan plecă, Madeleine i se alătură Bettinei lângă foc, şi începură să discute despre nunta dublă care urma să aibă loc în săptămâna următoare. Cele două surori ale Malomei urmau să fie mirese, iar Madeleine era la fel de încântată ca mama lor. Ea iubea nunţile. Era mijlocul lunii iulie, şi Bettina se aştepta să nască la mijlocul lunii septembrie. După şapte luni lungi, îşi dorea ca restul timpului să treacă mai repede. Dar, în ultima lună, în ciuda disconfortului pe care îl simţea, chiar fusese fericită.

Îşi atinse cerceii cu safire pe care îi purta în fiecare

zi şi îşi aminti ce îi spusese Tristan – că spera ca ochii ei să se potrivească cu cerceii în fiecare zi. Ochii ei rămăseseră albaştri din noaptea în care Gabby plecase, şi ea nu vedea niciun motiv pentru care să se schimbe în viitorul apropiat. Lăsă fiecare zi să treacă de la sine şi nu mai încercă să-şi analizeze sentimentele pentru Tristan sau să se gândească la ce avea să se întâmple în decembrie, când anul pe care îl promisese se termina.

Tristan o trata cu foarte mare atenţie şi se ocupa personal de nevoile ei. Se comporta ca un soţ din toate punctele de vedere, şi Bettina era mulţumită. Nu vorbiseră niciodată despre căsătorie sau despre iubire, dar fericirea lor era evidentă şi vizibilă pentru toată lumea.

— Avem vizitatori, strigă Jules, venind la uşa principală.

Bettina suspină, gândindu-se la ultimii vizitatori pe care-i avuseseră, dar se simţi uşurată când se întoarse şi îl văzu pe căpitanul O'Casey în pragul uşii, uitându-se către cerul ameninţător.

— Mă întreb dacă oamenii mei o să ajungă în sat înainte de furtună, îi zise Casey lui Jules, chicotind.

Apoi, se întoarse şi rămase surprins când le văzu pe Bettina şi pe Madeleine lângă foc. Bettina se ridică pentru a-l saluta şi râse când îi văzu ochii mari care îi urmăreau burtica. Apoi, el îi zâmbi cu căldură şi se îndreptă spre ea.

Se auzi un zgomot de sticlă care lovi podeaua, şi Bettina se întoarse şi o văzu pe mama ei încremenită, cu o vază de flori spartă la picioare. Jossel se albi la faţă şi se holbă la căpitanul O'Casey. Acesta era şi el uimit, incapabil să se mişte.

— Jossel? şopti Casey, cu voce frântă. Pentru numele lui Dumnezeu, poate fi adevărat?

Bettina se simţi confuză în vreme ce o urmări pe mama ei alergând către Casey şi îmbrăţişându-l. El o strânse în braţe cu putere ca şi cum se temea să-i dea drumul, şi Bettina înţelese cine era chiar înainte ca mama ei să-i rostească numele.

— Ryan – Ryan al meu! Am crezut că nu o să te mai văd niciodată! strigă Jossel, plângând de bucurie. De ce a trebuit să treacă atât de mult timp?

— Trecuseră paisprezece ani până am fost liber să mă întorc la tine, dar se scursese atât de mult timp, încât eram sigur că nu m-ai aşteptat. Deşi, încă te iubeam, m-am gândit că nu era drept faţă de tine să-ţi deranjez viaţa.

— Ţi-am spus că o să te aştept pentru totdeauna.

— Paisprezece ani îmi păreau o eternitate. Şi tu erai atât de tânără când ne-am despărţit – doar 16 ani. O inimă tânără se schimbă, zise Casey, cuprinzându-i faţa cu mâinile.

— Am renunţat să cred că te vei întoarce, dar nu am încetat niciodată să te iubesc, Ryan.

Se sărutară, uitând de toţi cei care îi priveau. Bettina nu-şi putea lua ochii de la tatăl ei. Oare de ce nu simţise adevărul când îl văzuse prima dată? Era aşa cum i-l descrisese mama ei – un irlandez cu păr roşu ca focul şi cu ochi verzi scânteietori.

Bettina privi către Madeleine şi rămase surprinsă când o văzu zâmbind.

— Am ştiut întotdeauna că mama ta nu l-a iubit pe André Verlaine şi am presupus cu mulţi ani în urmă că găsise un bărbat pe care să-l iubească, îi şopti Madeleine Bettinei. Mă bucur că s-au regăsit.

— Se pare că nu ştiu că suntem aici, zise Jules amuzat, venind către Bettina.

— Poţi să-i condamni? întrebă Bettina. Nu s-au mai văzut de douăzeci de ani.

Bettina se sprijini de braţul canapelei şi îi urmări cu drag pe părinţii ei. Se întrebă cum urma Casey să reacţioneze când avea să afle că avea o fiică mare – ba chiar una care avea să-l facă bunic în curând.

Jossel şi Casey se priviră cu tandreţe, uitând de tot în afară de ei doi. Aveau atât de multe de spus, atât de multe de recuperat, încât nu ştiau de unde să înceapă.

— Cum de ai ajuns aici, dintre toate locurile de pe pământ? o întrebă Casey în cele din urmă. E şi soţul tău aici?

— André a murit anul trecut.

— Deci ne putem căsători imediat? întrebă Casey plin de speranţă, cuprinzându-i mâinile între ale lui.

— Da, dragostea mea. Cât priveşte prezenţa mea aici… am venit în Caraibe pentru nunta fetei noastre, care nu a mai avut loc. Tristan m-a adus aici, când a răpit-o pe Bettina din Saint Martin.

— Bettina, şopti Casey. Când am văzut-o prima dată, mi-a adus aminte de tine, dar nu am visat niciodată că e fiica mea.

— Ai cunoscut-o?

— Când Tristan a adus-o aici, îi răspunse Casey. Fata mi-a cerut să o ajut să evadeze. Pentru numele sfinţilor, am fost un prost! O privi pe Bettina şi miji ochii spre burta ei proeminentă. S-a căsătorit flăcăul cu ea?

— Nu, dar…

Jossel fu întreruptă de Tristan, care veni pe uşa de la bucătărie.

— Casey! Ce bine e să te văd din nou, zise Tristan.

— Nu o să crezi asta prea mult timp, prietene, mârâi Casey şi îi trase un pumn în faţă.

Tristan se împletici din cauza loviturii şi se izbi de perete. Scutură din cap şi îşi frecă faţa. Apoi, îl privi pe Casey confuz.

— La naiba, omule! De ce ai făcut asta?

— Am mai multe pentru tine, flăcăule, zise Casey lipsit de umor, aşteptându-se ca Tristan să se ridice şi să-l atace.

Deşi se mişca mai cu dificultate, Bettina se repezi de-a lungul camerei şi se plasă în faţa lui Tristan, ţintuindu-l pe tatăl ei cu ochi rugători.

— Nu vreau să fie rănit, zise Bettina încet.

— Doar nu vrei să-i iei apărarea, după tot ce ţi-a făcut! strigă Casey.

— Am încercat să-ţi spun, Ryan, că ei sunt fericiţi acum, şopti Jossel.

— Îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă? întrebă Tristan, pierzându-şi răbdarea.

Casey îl ignoră pe Tristan şi se uită la Jossel.

— I-ai spus despre mine? întrebă el, încruntându-se.

Jossel îi zâmbi.

— I-am spus anul trecut, când a plecat să se căsătorească.

— Voi doi vă cunoaşteţi? întrebă Tristan uimit.

Casey suspină când se uită la Tristan.

— Nu ştiu ce să fac în privinţa ta. Aş vrea să te fac bucăţi, dar se pare că fiica mea nu te vrea rănit.

— Fiica ta! Tristan se uită la chipul încruntat al lui Casey şi apoi la faţa zâmbitoare a Bettinei. Apoi, încremeni. Nu pot să cred aşa ceva!

— E adevărat, îi răspunse Casey. E fiica mea, şi tu te-ai culcat cu ea în toate lunile astea, şi, dacă aş fi ştiut mai devreme, nu ar fi fost în starea de acum!

— E adevărat, *madame?* o întrebă Tristan pe Jossel.

— Da, răspunse ea cu mândrie.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ambii ei părinţi sub acoperişul meu! explodă Tristan. De ce tu, Casey? Dumnezeule! Dintre toţi bărbaţii de pe planeta asta, de ce trebuie să fii tu tatăl ei?

— Asta e întrebarea unui prost, flăcăule, îi răspunse Casey. Mama Bettinei este femeia pe care o iubesc şi pe care am iubit-o timp de douăzeci de ani.

— Prea bine. Tu eşti tatăl ei, dar asta nu schimbă nimic, zise Tristan.

— Schimbă un lucru, Tristan. O să te căsătoreşti cu fata mea.

— Nu o să fac asta! tună Tristan.

— Atunci, Bettina o să plece cu mine de îndată ce furtuna se termină.

— Pe naiba! Mi-a dat cuvântul că va sta cu mine pentru un an. Ai vrea să-şi încalce cuvântul?

— Aşa e, Bettina? întrebă Casey.

— Da.

Casey suspină adânc.

— Dacă nu te căsătoreşti cu ea, atunci nici nu o să dormi cu ea. Şi eu o să stau aici să mă asigur de asta.

— Nimeni nu-mi spune ce să fac sau să nu fac, Casey, cu atât mai puţin în casa mea!

— Atunci, nu-mi dai de ales decât să o iau pe Bettina.

Tristan înţelese că bărbatul vorbea serios. Ce putea să facă? Nu era pregătit să renunţe la Bettina.

— De ce nu o întrebi pe *ea ce* are de spus despre asta? replică Tristan.

— Nu contează ce are ea de spus, ripostă Casey. Este fata mea, şi nu o să doarmă cu un bărbat cu care nu este căsătorită.

— La naiba, Casey! Nu o să-i fac nimic, oricum, mai ales în starea în care e acum. Ce contează dacă împarte sau nu camera cu mine?

— E o întrebare foarte bună, zise Casey zâmbind. Dacă tot trebuie să o laşi în pace, de ce eşti atât de încăpăţânat, băiete?

— Tot vreau să doarmă lângă mine, zise el cu înverşunare.

— Îmi pare rău, Tristan, dar nu pot să permit asta.

Tristan înţelese că pierduse lupta, dar nu ştia cum să iasă din asta.

— Atunci, şi tu ar trebui să te duci să-l vezi pe părintele Hadrian înainte să vină furtuna. Şi eu insist ca tu să te căsătoreşti cu doamna ta dacă intenţionezi să împărţi camera cu ea, zise Tristan sarcastic şi se îndepărtă.

Casey văzu chipul trist al Bettinei şi îi zise:

— Eu sunt tatăl tău, micuţo, deşi soţul lui Jossel te-a crescut. Am greşit când v-am părăsit pe tine şi pe mama ta şi am regretat asta toată viaţa mea. Dar, cum eram un bărbat sărac, nu m-am îndurat să o rup pe mama ta de stilul de viaţă cu care era obişnuită. M-am gândit la voi de atât de multe ori, deşi în mintea mea tu erai băiat. Dar acum, mă bucur că eşti ceea ce eşti. Nu ţi-am fost niciodată tată, Bettina – până acum. Să nu mă urăşti pentru că fac ce trebuie în ceea ce-l priveşte pe Tristan.

— Nu te-aş putea urî niciodată, Casey, îi răspunse

Bettina, emoţionată.

Îl îmbrăţişă strâns, simţind că parcă îl cunoştea dintotdeauna. Apoi, privi către Tristan, şi ochii ei se umplură de lacrimi. Plecă din salon fără a mai scoate un cuvânt şi se duse în camera ei. În intimitate, lacrimile se transformară în plânsete cu sughiţuri.

— Am greşit, Jossel? întrebă Casey, urmărind-o pe Bettina urcând scările.

— Nu pot să mă pronunţ, îi răspunse aceasta. Bettina a fost foarte fericită în ultima perioadă.

— Când am fost eu aici ultima dată, Bettina îl ura pe Tristan, căci o ţinea aici împotriva voinţei sale. S-a schimbat asta? Acum, îl iubeşte?

— Da, dar nu a recunoscut asta, nici măcar faţă de ea, îi răspunse Jossel. Poate că aşa e cel mai bine. Dacă Tristan e separat suficient de mult de ea, atunci poate că va ceda şi se va căsători cu ea. Dar, între timp, cred că va fi greu să-i ţinem la distanţă.

— Lasă-mă pe mine să mă preocup de asta, spuse Casey. Dar Tristan zicea ceva despre un preot. E unul pe insulă?

— Da. A adus el unul, pentru că au fost mai mulţi oameni de-ai lui care au vrut să se însoare cum se cuvine.

— Atunci, de ce mai stăm aici, asta vreau să ştiu? întrebă Casey chicotind.

Jossel râse fericită, incapabilă să-şi controleze bucuria pe care o simţea. După atât de mulţi ani, bărbatul pe care ea îl iubea avea să fie, în final, al ei. Dacă şi fiica ei avea să trăiască aceeaşi bucurie, atunci ea avea să fie cea mai fericită femeie.

Capitolul 38

Ziua nunţii lui Jossel cu Ryan O'Casey a fost binecuvântată cu cea mai urâtă furtună a sezonului, şi, din păcate, ei au fost prinşi în mijlocul ei pe drumul de întoarcere din sat. Erau uzi leoarcă până să ajungă înapoi la casă, dar erau atât de absorbiţi unul de celălalt, încât păreau să nu observe asta.

Casey era în al nouălea cer pentru că Jossel era soţia lui şi că nimic nu-i putea despărţi de acum încolo. Când intrară în salon, nici măcar îmbufnarea lui Tristan nu le putea strica fericirea.

— Văd că nu ai pierdut deloc timpul în a face lucrul onorabil, remarcă Tristan când Jossel urcă la etaj pentru a se schimba de hainele ude.

— E ceea ce am vrut să fac, băiete, îi răspunse Casey.

Îşi dădu jos cămaşa udă şi se îndreptă către foc.

— Ce ai fi făcut dacă părintele Hadrian nu ar fi fost pe insulă ca să-ţi dea binecuvântarea, Casey? întrebă Tristan. După douăzeci de ani de separare de doamna ta, ai fi putut să te abţii până când găseai un preot?

— E greu de spus. Dar sunt recunoscător că nu va trebui să dau acest test. Acum, dacă tot suntem aproape de aceeaşi dimensiune, băiete, ce ar fi să-mi împrumuţi nişte haine uscate? Mi-am lăsat lucrurile pe corabie.

— Ar trebui să te las să răceşti şi să mori din cauza asta.

— Haide, aşa e frumos să te comporţi cu bunicul copilului tău? chicoti Casey.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu trebuie să-mi reaminteşti că pruncul meu te va avea pe tine ca

bunic, mormăi Tristan. Şi să nu crezi că vei avea ceva de spus în privinţa copilului.

— Uiţi, Tristan, că Bettina va pleca de aici la sfârşitul anului, şi copilul va merge cu ea.

— Blestemat să fii, Casey! Chiar trebuie să mă înjunghii la fiecare colţ? tună Tristan şi plecă, lăsându-l pe Casey zâmbind mulţumii.

Bettina nu-şi putea aminti să o fi văzut pe mama ei vreodată atât de fericită. Stăteau cu toţii la masă, deşi îşi terminaseră de ceva vreme mâncarea. Casey ţinea mâinile lui Jossel în ale sale şi povestea ce trăise în cei douăzeci de ani petrecuţi departe de Franţa.

Povestise deja despre cei cinci ani petrecuţi strângând o mică avere. Până şi Tristan asculta cu atenţie, căci nu-l auzise niciodată pe Casey povestind despre trecutul lui. Tristan îşi aminti că petrecuse aproape tot atât de mult timp strângând suficient aur pentru a cumpăra corabia *Spirited Lady.* Doar că scopurile lor erau complet diferite. În timp ce Casey adunase avere de dragul iubirii, Tristan adunase tot ce putuse mânat de ura care urla în interiorul lui, căci doar având propria corabie putea pleca în căutarea lui Bastida oricând voia.

— Şi uite aşa, după cinci ani, eram pe drumul înapoi către Franţa, continuă Casey. Dar, după şapte săptămâni pe mare, am dat peste cea mai rea furtună pe care am văzut-o vreodată. Timp de două nopţi şi o zi, micuţa corabie a fost trântită şi aruncată de colo-colo, fiind grav avariată. După ce furtuna s-a terminat, am aflat că şase bărbaţi s-au pierdut în mare şi că vasul avea să se târască restul drumului spre casă. Apoi, la două zile distanţă, am avut ghinionul de a fi

văzuţi de o corabie de piraţi. Erau turci – şi nemiloşi. Văzând în ce stare eram, nu au pierdut timpul şi ne-au atacat – şi în mai puţin de o oră eram cuceriţi. Au fost dezamăgiţi de micuţele noastre provizii şi au decis să-i vândă pe toţi cei care erau în viaţă, pentru a recompensa cumva timpul pierdut. Următorii nouă ani au fost un iad, şi, la început, doar dorinţa de a mă întoarce în Franţa m-a ţinut în viaţă. Însă, cum eram legaţi cu lanţuri de vâslele unei corăbii egiptene pentru ceea ce mi s-a părut o eternitate, încet, voinţa de a trăi m-a părăsit. În cele din urmă, s-a ivit o oportunitate ca să evadez, şi am profitat de ea, alături de restul sufletelor amărâte care abia mai puteau fi numite bărbaţi. Ne-am ales momentul potrivit, căci în acea zi corabia blestemată transporta o mulţime de aur şi bijuterii. Când am împărţit între noi, cei care am mai rămas, tot ce am găsit, mi-am dat seama că eram mai bogat decât atunci când ne atacaseră turcii. Mi-a luat un an să-mi recuperez forţa, dar în inima mea am simţit că era prea târziu ca să mă întorc în Franţa. Am cumpărat o corabie şi timp de trei ani m-am războit cu orice vas turcesc şi cu orice vas de sclavi pe care le-am întâlnit. Dar, apoi, mi-am pierdut şi setea de răzbunare. Aşa că, în aceşti ultimi doi ani, m-am angajat să car provizii către colonii, m-am mai luptat cu unele nave de piraţi care au îndrăznit să mă atace şi am continuat să urmăresc orice corabie de sclavi pe care am întâlnit-o, ca să-i eliberez pe sărmanii oameni din interior.

— Dacă nu ai fi fost atât de mândru când eram tineri, Ryan, am fi putut fi împreună în toţi aceşti ani, zise Jossel gânditoare, conştientizând suferinţa prin care Casey trecuse şi timpul pe care ea îl pierduse într-o căsătorie lipsită de iubire.

— Cea fost a fost, zise Casey, sărutându-i mâna. Suntem împreună acum, aşa că hai să uităm trecutul! Privi către Tristan şi îi zâmbi amical. Dacă nu ai fi fost tu, băiete, nu aş fi regăsit-o pe Jossel. Ai recunoştinţa mea eternă pentru că ai adus-o aici.

— Eşti un ipocrit, Casey, îi răspunse Tristan, dar tonul i se îmblânzise. Doamna ta este aici doar pentru că am adus-o pe fiica ta aici. O să-mi mulţumeşti şi pentru faptul că am adus-o pe Bettina?

— Nu poţi să uiţi de ura ta, Tristan, şi să vezi că fac ce este corect pentru Bettina?

— Ceea ce văd eu e că nu ai avut nicio problemă în a te culca cu o femeie măritată, în a o lăsa gravidă şi a o părăsi, zise Tristan cu amărăciune. Unde erau principiile tale atunci?

— O iubeam pe Jossel, şi căsătoria ei nu era una fericită. Dacă aş fi avut mijloacele necesare, aş fi luat-o cu mine atunci, dar nu le aveam. Mereu am vrut să mă căsătoresc cu ea, aşa că intenţiile mele erau onorabile chiar şi atunci. Tu poţi spune la fel? întrebă Casey cu calm.

— De ce eşti atât de obsedat de căsătorie? întrebă Tristan exasperat. Am avut grijă de Bettina şi m-am ocupat de toate nevoile ei. Amândoi eram mulţumiţi de cum stăteau lucrurile – până când ai venit tu.

— Răspunde-mi la asta, Tristan. Dacă ai avea o fată – şi s-ar putea să ai una în curând –, ai lăsa un nemernic să facă o femeie necinstită din ea?

— Bettina nu este o femeie uşoară! explodă Tristan, livid la faţă.

— Dar nici nu este căsătorită!

— Căsătorită! M-am săturat până peste cap de acest cuvânt nenorocit! tună Tristan, cu ochii de un

albastru-albicios periculos. Căsătoria garantează că un bărbat şi o femeie vor rămâne fideli unul altuia? Nu! Este o mărturie a iubirii veşnice? Nu, în majoritatea cazurilor. Face ca un copil să nu fie bastard, dar oricum sunt mulţi bastarzi pe lumea asta.

— Pentru tine este uşor să vorbeşti aşa despre căsătorie, Tristan, căci doar femeia este condamnată că trăieşte nelegitim cu un bărbat, îi reaminti Casey.

— Cine o condamnă pe Bettina aici? întrebă nervos Tristan. Trăieşte alături de prieteni!

— Prietenii vor fi primii cărora le va fi milă de ea, îi răspunse Casey.

— Destul cu asta! strigă Bettina, incapabilă să asculte mai mult.

Se ridică de la masă şi plecă să stea înaintea focului, uitându-se către flăcările care dansau.

— Ryan, îl certă Jossel în şoaptă. Dacă tu şi Tristan vreţi să discutaţi despre ea atât de deschis, fără a vă gândi la sentimentele ei, atunci e bine să o faceţi fără ca ea să vă audă.

— Sfatul dumneavoastră nu este necesar, *madame,* pentru că nu o să mai discutăm pe despre asta, zise Tristan cu răceală.

Se depărtă de masă şi se duse spre Bettina, lângă foc. Când ajunse în spatele ei şi îşi puse mâinile pe umerii ei, o simţi încordându-se sub atingerea lui.

— Eşti bine, micuţo? o întrebă Tristan duios.

— Da, îi răspunse ea abia şoptit, făcându-l să se îndoiască de asta.

Când o întoarse cu faţa la el, îi văzu ochii verzi, plini de lacrimi, şi simţi o durere în inimă. Îi şterse lacrimile, apoi o îmbrăţişă.

— Îmi pare rău, Bettina. Nu vreau să crezi că nu te

mai doresc doar pentru că nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Te doresc mai mult decât mi-am dorit ceva vreodată. Dar căsătoria mă înspăimântă! Mi-am trăit viaţa independent, fără responsabilităţi, fără să am nevoie de nimeni.

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii, îi zise Bettina zâmbind, ochii ei devenind iar albaştri. Am ajuns să ţin mult la tine, Tristan. De fapt, cred că sunt îndrăgostită de tine. Dar nu vreau ca tu să te căsătoreşti cu mine decât dacă şi tu vrei asta din toată inima. E suficient că mă vrei pe mine.

El o sărută cu tandreţe, simţind că tocmai i se îndeplinise cea mai mare dorinţă, dar în acelaşi timp simţindu-se cuprins de îndoială. Ştia că o voia pe Bettina, dar nu ştia dacă o iubea sau nu. Cum nu mai fusese îndrăgostit de nicio femeie până acum, nu era sigur dacă era vorba despre iubire sau dacă simţea doar dorinţă pentru ea. Dar se simţea foarte fericit că ea îl iubea.

— Bettina, când se termină anul, vrei să rămâi aici cu mine... să trăieşti cu mine ca până acum? o întrebă Tristan.

— Dacă ar fi după mine, aş sta. Dar nu cred că Casey o să mă lase, îi răspunse Bettina.

— Casey din nou! Tatăl tău nenorocit o să mă scoată din minţi! zise Tristan cu asprime în timp ce o eliberă din îmbrăţişare.

— Nu-mi pot cere iertare pentru el, Tristan. Este tatăl meu şi vrea doar ce e mai bine pentru mine.

— Ce crede *el* că e mai bine!

— Poate şi aşa, dar este dreptul lui, îi răspunse Bettina, coborând privirea pentru a ascunde durerea pe care o simţea.

Dădu să se depărteze, dar el o prinse de mână şi o opri.

— Unde te duci?

— Toată lumea s-a dus deja la culcare. Voiam să fac şi eu la fel.

El văzu că salonul era gol; apoi, se uită înapoi către Bettina, implorând-o din priviri.

— Dacă nu putem urca împreună, atunci mai stai cu mine un pic. Durerea pe care o simţise mai devreme când asistase la ieşirea violentă a lui Tristan dispăru când îl auzi vorbindu-i aşa tandru. Îi permise să o conducă la canapea, unde o trase lângă el şi o îmbrăţişă. Cum o ţinea aşa, puteau auzi amândoi tunetele de afară, care înghiţeau trosnetele scoase de lemnele din foc.

— Dacă aş veni la tine în toiul nopţii, ai striga? întrebă Tristan.

— Ar fi dificil, căci mama şi-a mutat lucrurile în camera de lângă tine, şi Casey a dus cufărul tău în camera veche a mamei. Vrea să fim cât mai departe posibil.

— Nu mai sunt stăpân nici la mine în casă! zise Tristan exasperat. Nu poţi să faci nimic, Bettina?

— O să vorbesc cu mama mâine şi o să o rog să discute cu Casey. Poate îl convinge să fie mai îngăduitor.

— Presupun că în noaptea asta trebuie să mă mulţumesc cu atât, dar naiba să-l ia pe Casey dacă nu cedează!

Capitolul 39

Bettina se trezi tresărind, strigând chinuită numele

lui Tristan. Privi către locul gol din pat, de lângă ea, amintindu-şi foarte clar coşmarul pe care-l avusese. Visase că, după ani şi ani în care îi fusese devotată lui Tristan, oferindu-i toată iubirea ei, el o alungase fără să se gândească de două ori, căci o altă femeie îi atrăsese atenţia. Vorbele lui Tristan din vis îi tot reveneau în minte: „Trebuie să-ţi aminteşti că noi nu ne-am căsătorit niciodată. Trebuia să se termine cândva”.

Privi prin camera întunecată din cauza furtunii de afară şi dintr-odată se simţi deprimată şi îi veni să plângă. Tristan o voia, de asta era sigură, dar de ce nu o putea iubi? Trebuia să recunoască – faţă de ea şi faţă de Tristan – că ea îl iubea şi că abia acum conştientizase cât de puternică era această iubire. Ea îi oferise ocazia de a-şi declara sentimentele pentru ea, dar el doar îi ceruse să rămână cu el.

Tristan nu-i vorbise despre vreo altă emoţie în afară de dorinţă. Oare ea se putea mulţumi cu atât? Oare putea să suporte să-i ofere toată dragostea şi să nu fie iubită? Dar, pe de altă parte, oare putea să suporte să plece şi să nu-l mai vadă niciodată? Bettina trase aşternuturile ca să se ridice şi începu să tremure din cauza adierii răcoroase care pătrundea prin fereastra lăsată deschisă.

Ar fi fost o dimineaţă perfectă pentru lenevit în pat, bucurându-se de căldura lui Tristan. Ea spera că şi lui îi era la fel de dor de ea. Mai spera că putea să-l convingă pe Casey să nu-i mai ţină separat.

Bettina se îmbrăcă încet cu o rochie de un albastru-deschis, cu mâneci lungi, care avea să-i ţină de cald în această zi înnorată. Cerul era acoperit de nori grei, şi ea spera să o găsească pe mama ei singură în cameră.

După ce făcu câţiva paşi şi ajunse în camera de lângă a ei, rămase dezamăgită să o găsească goală. Dar, când porni către parter, mama ei îşi făcu apariţia pe coridor.

— E atât de târziu, că am început să mă îngrijorez pentru tine, zise Jossel.

— Cred că am dormit adânc, zise Bettina. Am şi adormit foarte târziu aseară. Bettina îşi muşcă buza, întrebându-se dacă mama ei avea să o ajute şi să stea de vorbă cu Casey. Mamă, am putea să vorbim în camera mea?

— Da, bineînţeles.

Intrară în cameră, şi Bettina îi făcu semn mamei sale să se aşeze în timp ce ea înaintă către micul balansoar pe care Tristan îl făcuse cu o săptămână înainte. Îl atinse cu delicateţe, făcându-l să se mişte; apoi, se întoarse către mama ei.

— Mamă, cred că ştii că sunt foarte bucuroasă că tu şi Casey v-aţi găsit, că eşti, în final, căsătorită cu bărbatul pe care l-ai iubit mereu.

— Nu pari atât de bucuroasă pe cât spui, *ma chérie,* îi zise Jossel, zâmbind uşor.

— Mă bucur pentru tine, mamă, dar cred că îmi pare un pic rău pentru mine. Tu ţi-ai găsit fericirea când Casey a venit aici, dar eu mi-am pierdut-o pe a mea.

— Ştiu că eşti supărată. Am fost la fel de surprinsă ca tine când Ryan i-a interzis lui Tristan să împartă camera cu tine. Dar s-ar putea ca această separare să fie cel mai bun lucru pentru tine, Bettina. Ryan e convins că, dacă Tristan e ţinut suficient de mult timp departe de tine, o să se răzgândească şi o să facă lucrul corect. Am vorbit despre asta aseară.

— Am vorbit şi eu cu Tristan, mamă. Nu se va căsători cu mine, pentru că se teme de un asemenea angajament total. Dar mi-a cerut să rămân aici cu el. E ca şi cum am fi căsătoriţi, doar că fără jurăminte.

— Dar aşa te-ar putea părăsi oricând!

— Ar putea să facă asta şi dacă am fi căsătoriţi.

— Un bărbat simte altfel de responsabilitate faţă de soţia lui, îi răspunse Jossel.

— Ştiu. Dar Tristan este împotriva căsătoriei şi nu poate fi forţat în asta. Dar eu îl iubesc, mamă, şi vreau să rămân aici cu el.

— Deci, în cele din urmă, ai recunoscut asta faţă de tine. Am ştiut că-l iubeşti chiar şi atunci când susţineai că îl urăşti cu toată fiinţa ta, zise Jossel.

— Poate că îl iubeam şi atunci, dar acum sunt sigură de asta. O să vorbeşti cu Casey? întrebă Bettina, plină de speranţă. Eu nu vreau această separare, mamă. A trecut abia o noapte, şi mi-e teribil de dor de Tristan. Îl vreau lângă mine noaptea. Am nevoie de asigurarea că, deşi sunt însărcinată, el vrea să fie cu mine.

— O să vorbesc cu tatăl tău de îndată ce suntem singuri, zise Jossel. Se ridică şi o îmbrăţişă pe Bettina. Dar, dacă Ryan nu cedează, nu renunţa la speranţă, Bettina. Eu cred că tu subestimezi puterea pe care o ai asupra lui Tristan.

Bettina coborî la cină în acea seară simţindu-se împovărată. Mama ei vorbise cu Casey în acea după-amiază şi tocmai îi dăduse Bettinei răspunsul lui. Casey era încrezător că, dacă Tristan avea suficient timp de gândire, urma să înţeleagă că mariajul era singura cale. Bettina îşi dorea să fi avut aceeaşi încredere ca

tatăl ei. Acum însă, trebuia să-i spună lui Tristan că mama ei nu putuse să-l facă pe Casey să se răzgândească.

Deşi Bettina mâncă în mod intenţionat foarte încet, timpul părea să fugă, şi în curând veni momentul de care se temea. Jossel îl luă pe Casey în camera lor şi îi făcu semn lui Madeleine să urce şi ea, căci ştia că Bettina şi Tristan aveau nevoie de intimitate.

Tristan se comportase foarte amiabil pe parcursul zilei, şi Bettina ştia că el se aştepta ca ea să-i spună că tatăl ei cedase. Oare avea să fie din nou furios?

Bettina se ridică de la masă fără a-l aştepta şi se mută pe canapea. Dincolo de neplăcerea ce o aştepta, dat fiind că presupunea că avea să se certe cu Tristan, se simţea teribil de inconfortabil în această seară şi o durea şi spatele. Ploaia nu se oprise deloc toată ziua şi încă lovea puternic acoperişul casei. Prin ferestrele înalte, se puteau vedea fulgere, şi din când în când tunetele răsunau în salonul mare. Bettina privea către foc, concentrându-se asupra flăcărilor. Tristan se aşează pe canapea, într-o parte, ca să se poată uita la ea, şi îi luă o mână în a lui.

— Mama ta a vorbit cu Casey? întrebă el încet.

— Da.

— Şi?

Bettina inspiră adânc.

— Nu şi-a schimbat părerea, Tristan. Din nu ştiu ce motiv, este convins că tu o să te răzgândeşti.

— Atunci, o să-l confrunţi chiar tu, zise Tristan calm, iar Bettina ştiu că era un ordin. Apoi, el adăugă: Bettina, eşti femeie în toată firea. Eşti suficient de matură să faci cum vrei tu.

— Dacă tatăl meu vitreg ar fi fost cel care să ne fi

interzis să trăim împreună, aş fi făcut cum îmi ceri tu, pentru că André era un bărbat nepăsător, dar Casey este tatăl meu adevărat şi ţine la mine. Nu procedează aşa ca să-ţi facă în ciudă, Tristan, căci este prietenul tău, indiferent de ce crezi tu despre el acum. El consideră că face ce este bine pentru mine, şi nu o să mă împotrivesc voinţei lui.

— Aşa vrei tu să fie? întrebă Tristan rănit.

— Nu-mi place să dorm singură, Tristan. Te vreau acolo, cu mine. Când ţi-am spus ieri că cred că sunt îndrăgostită de tine, ar fi trebuit să fiu mai clară. Te iubesc din tot sufletul, Tristan. Eşti raţiunea mea de a fi. Bettina făcu o pauză. Dă-i timp tatălui meu, Tristan. Când o să vadă că tu nu renunţi, poate va renunţa el.

Tristan nu-i răspunse, ci, în mod surprinzător, se lăsă pe spate pe canapea şi o trase în braţele lui. Fără să mai scoată vreun cuvânt, o ţinu în braţe mult timp, până când auziră cum furtuna se opri, cândva târziu în noapte.

Capitolul 40

Era spre mijlocul lunii august, acel moment din an când în Caraibe aveau loc frecvent uragane. Maloma urma să nască spre finalul lunii.

Ultima lună, deşi nu fusese neapărat fericită, fusese liniştită. Tristan nu se mai certase cu Casey şi părea, în general, binedispus. În mod surprinzător, participase şi la sărbătorirea nunţii duble a lui Aleia şi a lui Kaino. Tristan se menţinea ocupat în timpul zilei, căci se hotărâse să cureţe o porţiune mare din pădurea care era adăpostită de vânt şi să planteze acolo trestie-de-zahăr. Cum majoritatea bărbaţilor erau

nerăbdători să se aşeze la casa lor şi să îşi îngrijească familia, se arătaseră dornici să-l ajute pe Tristan să cureţe zona şi să planteze recolta, pentru o parte din profit. O micuţă rafinărie urma să fie construită, dar asta după ce termina cu semănatul.

Ultimele patru săptămâni trecuseră foarte greu pentru Bettina. Simţea povara greutăţii copilului şi o invidia pe Maloma, care nu mai avea mult de aşteptat. Şi îi era dor de Tristan.

Nu îşi putea petrece nopţile alături de el, şi Tristan era extenuat seara de la toată munca de peste zi. De multe ori, adormea în braţele ei. Apoi, ea îl trezea, îl conducea până la capătul scărilor, îl săruta duios, şi se despărţeau, fiecare mergând către camera lui.

În toiul nopţii, Madeleine o trezi pe Bettina ca să-i spună ca Malomei îi venise sorocul mai devreme decât se aşteptau. Jules îşi terminase casa, care era la doar o jumătate de kilometru distanţă de fortăreaţa mare din piatră, iar el şi Maloma se mutaseră acolo cu o lună în urmă. Jules venise după Madeleine, căci avea atât de mult respect pentru bătrână, încât voia ca ea să fie moaşă în locul vreo unei femei din sat. El îl trezi şi pe Tristan, iar Madeleine şi Bettina plecară repede către casa lui Jules.

Madeleine verifică starea Malomei şi ieşi din dormitor şi îi informă că urmau să treacă ore bune până când naşterea avea să aibă loc. Madeleine îi spusese lui Tristan să pregătească apă caldă şi, cum Jules nu era în stare să ajute la pregătiri, el trebuia să se ducă în sat şi să o aducă pe mama Malomei.

Cerul se făcu albastru până se întoarse Jules acasă. Tristan, văzând agitaţia lui Jules, îi puse în mână un pahar de rom. Era pentru prima dată când Jules era

prezent la naşterea unuia dintre copiii săi şi nu ştia ce să facă.

Pe măsură ce dimineaţa înaintă, mama Malomei se oferi să facă de mâncare, dar nimeni nu simţea nevoia să mănânce. Aşa că ea îi luă pe ceilalţi trei copii în grădină, ca să nu încurce pe nimeni. Când se auziră primele ţipete din dormitor, Tristan văzu că Jules se albi la faţă, apoi continuă să se albească la fiecare ţipăt care urmă. Şi el se simţea rău, căci nu conştientizase niciodată cât suferea o femeie pentru a da naştere unui copil. Oare Bettina avea să treacă prin aceleaşi dureri?

Când ultimul strigăt chinuit se auzi, Jules strigă către Dumnezeu să-i cruţe viaţa Malomei, gândindu-se că sigur avea să moară din cauza durerilor. Până şi Tristan se albi la faţă şi rămase nemişcat în liniştea care urmă, până când se auziră clar plânsetele unui copil. Apoi, el se relaxă şi îl bătu pe spate pe prietenul lui, dar Jules alergă către cameră, surd la felicitările care erau strigate în urma lui. După câteva minute, Madeleine ieşi din dormitor, chicotind.

— Maloma e bine? întrebă Tristan neliniştit.

— Da, e bine, răspunse Madeleine, încercând să-şi ascundă zâmbetul. La fel şi fiul ei. A fost o naştere grea.

— Atunci, pot să întreb ce e aşa amuzant?

— Prietenul tău Jules, zise Madeleine râzând. Stă acolo jurând că nu se va mai atinge vreodată de soţia lui. Nu m-a ascultat când i-am spus că, cel mai probabil, nu are să mai fie atât de greu pe viitor.

Tristan începu să chicotească, acum că totul se terminase, apoi izbucni de-a dreptul în râs.

În următoarele zile, spre amuzamentul tuturor, Jules refuză să mai iasă din casă, pentru că voia să fie alături de Maloma. Şi Tristan luase o hotărâre, convingându-se că era singurul lucru care îi rămânea de făcut. Nu mai putea munci până la extenuare ziua ca să poată dormi noaptea.

— Cred că m-am comportat ca un tâmpit, nu? zise Jules când veni în cele din urmă să-l viziteze pe Tristan.

— Ăsta e cel mai frumos mod de a o spune, zise Tristan amuzat. Am auzit că ai şi jurat că nu te mai atingi vreodată de femeia ta.

Jules râse şmechereşte.

— Păi, da, m-am răzgândit în privinţa asta. Maloma şi-a revenit, în această dimineaţă, s-a ridicat din pat.

— Şi fiul tău?

— Pare mic şi fragil, dar ele mă asigură că aşa trebuie să fie. E aşa firav, că mă tem să pun mâna pe el.

— O să treci şi peste asta, sunt sigur, îi răspunse Tristan zâmbind. I-aţi ales vreun nume?

— Da. Guy – Guy Bandelaire.

— Un nume franţuzesc foarte frumos, remarcă Tristan, apoi îl privi pe Jules gânditor. Am decis că este timpul să plec în Spania. Bastida a avut opt luni să-şi încheie socotelile în Caraibe, aşa că eu sunt sigur că o să-l găsesc acolo, de această dată. O să mă întorc şi cu maşinăria de care avem nevoie pentru rafinăria de zahăr.

— Prea bine. Când plecăm?

— Vreau să rămâi aici, Jules, îi zise Tristan ferm.

— E prea periculos pentru tine să pleci singur! Chiar dacă nu mai suntem în război acum, tot o să fii pe teritoriul lui Bastida. El o să profite de asta!

— Măcar o dată, Jules, fă cum îţi spun! Am nevoie să rămâi aici mai mult decât am nevoie să vii cu mine. S-ar putea să nu mă întorc până la anul, şi tu eşti singurul în care am încredere. Bettina vrea să stea aici, dar, dacă Casey încearcă să o ia cu el, tu trebuie să împiedici asta. Nu o să-mi asum riscuri inutile dacă pot fi sigur că Bettina mă aşteaptă aici.

— Nu-mi place, Tristan, zise Jules morocănos. Nu l-ai căutat niciodată pe Bastida fără mine.

— Vei face aşa cum îţi cer?

— Presupun că da, zise Jules fără tragere de inimă.

— Prea bine. Casey trebuie să ştie că mă duc doar după maşinărie, căci ar comenta dacă ar şti şi restul. O să iau ce bărbaţi vor să vină din echipajul nostru şi ce bărbaţi vor din al lui Casey. O să-i spun adevărul Bettinei, ca să nu se îngrijoreze pe măsură ce lunile trec. Şi, dacă Casey o să înceapă să devină neliniştit şi o să insiste că am murit pe undeva şi că nu mă mai întorc, atunci tu o să poţi să-i spui de ce întârzii.

— Lui Casey nu o să-i convină deloc să ştie ce risc ţi-ai asumat când, în opinia lui, ar trebui să te aşezi la casa ta şi să te însori cu fata lui.

— Ursul bătrân e convins că o să mă răzgândesc, în cele din urmă.

— Şi ai s-o faci? se aventură Jules, cercetând cu ochii lui căprui chipul prietenului său.

— Mă îndoiesc, îi răspunse repede Tristan, apoi adăugă pe jumătate rânjind: Ştii ce părere am despre căsătorie. Eşti cu mine de mult şi ştii cum sunt.

— Da, ştiu ce părere ai despre căsătorie, dar îmi amintesc şi ce ai zis când ai găsit-o pe Bettina, şi anume că vrei să o ţii doar o perioadă. Te-ai răzgândit destul de repede.

— Nu am vrut să o ţin prea mult pentru că ştiam că avea să mă distragă de la căutările mele. Şi fix aşa s-a întâmplat, dar această călătorie mi-l va şterge pe Bastida din minte pentru totdeauna.

— Când ai de gând să pleci?

— Mâine-dimineaţă.

— I-ai zis Bettinei? întrebă Jules.

— Nu, nu am prins-o singură încă…

— Atunci, ai putea încerca acum, îl întrerupse Jules, observând-o pe Bettina coborând scările. O să vă las singuri.

Tristan se întoarse şi o văzu pe Bettina. Gândul de a o părăsi i se părea brusc absurd, dar luase hotărârea şi avea să se ţină de ea. Când ea ajunse lângă el, radiind de încântare, el îi luă o mână şi i-o sărută. Apoi, o conduse către locul lor preferat din faţa şemineului. Decisese că cel mai bine era să treacă direct la subiect şi să o facă repede, înainte să se răzgândească.

— O să plec către Spania mâine-dimineaţă, Bettina. Şi, înainte să te opui, trebuie să ştii că este ceva ce trebuie să fac. Trebuie să-l văd pe Bastida mort înainte să îmi pot găsi locul.

— Atunci, nu o să fii aici la naşterea copilului nostru?

Tristan era surprins că ea primise vestea cu atât de mult calm.

— Nu, dar acesta este unul dintre motivele pentru care plec acum. Nu cred că aş putea trece prin ce a trecut Jules.

Ea zâmbi uşor.

— O să-mi fie dor de tine, Tristan, dar nu mai mult decât mi-a fost luna trecută. Poate că va fi mai uşor aşa. O să fii plecat mult?

— Da, dar tu o să ai copilul cu care să-ţi ocupi timpul – lunile vor trece repede. Când mă voi întoarce, o să fii din nou subţirică, şi eu va trebui să te răpesc din casa mea ca să fac dragoste cu tine, şi, dacă voi fi nevoit, voi face fix asta.

Ea râse.

— O să aştept cu drag să fiu răpită de data asta.

— Şi eu, micuţo. De fapt, gândul acesta îmi va da forţă în lunile care urmează.

Capitolul 41

Bettina îşi controlă cu atenţie emoţiile când îşi luă rămas-bun de la Tristan, aşa cum făcuse şi cu o zi înainte, când el îi spusese că avea să plece. Însă, de îndată ce corabia se depărtă de micul golf, ea izbucni în lacrimi.

În inima ei, simţea că avea să treacă mult timp până când el avea să se întoarcă, pentru că nu avea să-l găsească pe Don Miguel de Bastida. Tristan avea în cele din urmă să pună punct acestei călătorii şi avea să se întoarcă acasă, însă avea să plece iar şi iar în căutarea unui bărbat pe care nu avea să-l găsească niciodată. Ea prefera să îndure absenţele lui îndelungate decât ca el să-l găsească pe Don Miguel şi să moară.

Timp de două zile, Bettina se preocupă de Don Miguel şi de misterul legat de el. Îl întrebă pe Jules despre asta, dar, cum Tristan nu-i spusese nimic, nici Jules nu o făcu. Singurul lucru la care ea se putea gândi era că Don Miguel putea fi responsabil de cicatricea de pe faţa lui Tristan. Dar cum putea Tristan să-l deteste atât de mult pe acest bărbat pentru o

cicatrice care nu-i marcase frumuseţea?

Fu ca şi cum obsesia Bettinei pentru misterul cu Don Miguel de Bastida îl atrase pe acesta pe insulă, căci, în după-amiaza celei de a doua zile, el navigă curajos către micul golf. Nimeni nu ştiuse de venirea lui până când el nu dădu buzna pe uşa principală a casei lui Tristan, cu o duzină de oameni înarmaţi în spatele lui.

Bettina tocmai cobora scările şi, când îl văzu pe Don Miguel, simţi nevoia să se aşeze pentru că o cuprinse un val de ameţeală. Casey era la masă cu Jossel şi se ridică repede, gata de luptă, deşi nu era înarmat. Jossel privi uimită, făcând ochii mari când îl recunoscu pe Don Miguel, amintindu-şi de conversaţia pe care el o avusese cu Bettina despre Tristan, şi ghici repede motivul pentru care el era aici.

Don Miguel îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune politicoasă în faţa lui Jossel.

— Este o plăcere să vă văd din nou, *madame,* zise el în franceză.

— Cine sunteţi, *monsieur?* întrebă Casey nervos în aceeaşi limbă, înainte ca Jossel să aibă ocazia să spună ceva.

— Don Miguel de Bastida, zise el zâmbind, însă deloc amuzat.

— Bastida! Tu eşti cel pe care Tristan îl caută.

— Da. Am venit să pun punct căutării lui, îi răspunse Don Miguel. Îşi aşează sabia şi continuă: Unde este acest tânăr care vrea să mă vadă mort?

— Ai venit prea târziu, căci Tristan a plecat în urmă cu două zile. Nu o să se întoarcă pentru cel puţin o lună, îi răspunse Casey, ieşind de după masă pentru a-l confrunta.

— Haide, *monsieur,* zise nerăbdător Don Miguel. Chiar trebuie să scotocesc toată insula după el? Corabia lui e ancorată în port. Trebuie să fie aici.

— Acea corabie e a mea! îi răspunse Casey cu înflăcărare. Nu am niciun motiv să te mint, Bastida. Nu mă interesează ce treabă ai tu cu Tristan!

Bettina coborî încet restul scărilor, atrăgându-i atenţia lui Don Miguel.

— Ah, domnişoară Verlaine. Văd că nu aţi putut scăpa de Tristan şi a doua oară.

— Nu-mi mai doresc să scap, domnule, îi răspunse Bettina, încercând să-şi păstreze calmul.

— Pierre o să fie dezamăgit, zise Don Miguel. Privi către burta generoasă a Bettinei. Tristan e tatăl copilului tău?

— Asta nu e problema ta! tună Casey.

Don Miguel râse din nou.

— Da. Pierre va fi, cu siguranţă, dezamăgit. Dar destul cu asta! Nu am nici cea mai mică intenţie să rămân aici şi să-l aştept pe Tristan să se întoarcă. Privi către Bettina şi zâmbi, deşi nu se citea deloc căldură în ochii lui întunecaţi. Tu, domnişoară, o să-ţi aduni repede lucrurile. Vii cu mine.

Jossel suspină, şi Casey se înnegri la faţă de furie.

— Nu-mi iei fata nicăieri!

— Fata ta? Trăiam cu impresia că tatăl ei a murit.

— Tatăl ei vitreg, da, dar eu sunt tatăl ei adevărat!

— E şi foarte amuzant, dar nu contează, zise Don Miguel şi făcu semn către oamenii săi să-l imobilizeze pe Casey. Ea va veni cu mine, şi sunt sigur că Tristan va veni după ea. Am o reşedinţă mică în Santo Domingo şi o să-l aştept pe Tristan acolo. Nu te îngrijora, fata nu o să păţească nimic dacă totul merge

conform planului. După ce mă ocup de Tristan, o să-ţi las fata în Saint Martin.

— Dar nu poate călători în condiţia ei! zise Jossel în timp ce Casey se străduia să scape de bărbaţii care îl ţineau.

— Nu va dura mult să ajungem în Santo Domingo. Va fi bine.

Don Miguel se întoarse către unul dintre oamenii săi şi îi ordonă să o urmărească pe Bettina în timp ce îşi împacheta lucrurile. Ea nu mai putea face altceva decât să meargă cu el. Din păcate, Jules şi restul oamenilor erau la mulţi kilometri depărtare de casă, ocupându-se de curăţarea noilor câmpuri, şi nu aveau să se întoarcă timp de ore bune. Când Bettina reveni la parter, Don Miguel îl privi pe Casey şi îl avertiză:

— Să nu încerci să salvezi tu fata, *monsieur.* Dacă vine altcineva în afară de Tristan, o s-o omor. Şi trebuie să vină singur, s-a înţeles?

Don Miguel de Bastida nu pierdu timp şi părăsi repede insula. Pe corabia lui, Bettina fu dusă într-o cabină mică mobilată doar cu un hamac, o micuţă masă şi un singur scaun.

După ce uşa se închise şi ea rămase singură, rămase locului năucită. Cum de se întâmpla asta? Ar fi trebuit să spună ceva. Ar fi trebuit să-i zică lui Don Miguel că Tristan nu avea să se întoarcă pentru cinci sau şase luni, dar atunci Don Miguel ar fi revenit când Tristan era acasă şi s-ar fi înfruntat atunci. Şi Bettina voia să împiedice asta.

Don Miguel se aştepta ca Tristan să vină în Santo Domingo să o salveze în două luni sau mai puţin. Dar Bettina ştia că Tristan plecase în Spania şi că aveau să treacă multe luni până să se întoarcă, în mintea ei se

născu un nou plan, şi ea decise că avea să-i spună o poveste lui Don Miguel. Deşi nu era adevărul, ea trebuia să-l facă să o creadă.

Odată cu lăsarea întunericului, Bettina fu invitată în cabina lui Don Miguel, ca să cineze cu el. Se duse de bunăvoie, căci era nerăbdătoare să-şi pună planul în acţiune. Se consolase cu gândul că era posibil să nu-l revadă pe Tristan, dar avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să-i salveze viaţa.

Când Bettina intră în cabina lui Don Miguel, observă că, prin comparaţie, cabina ei aducea cu un dulap. Încăperea era luxuriant mobilată, dar nu existau hărţi sau instrumente de navigat, aşa cum se găseau de obicei pe birourile căpitanilor. Don Miguel în mod clar nu îşi comanda corabia, ci angajase pe altcineva să facă asta în numele lui.

Nu-şi vorbiră până când servitorul lui Don Miguel nu ieşi din cameră. Apoi, curiozitatea o făcu pe Bettina să înceapă conversaţia.

— De pe mare, insula pare nelocuită. De unde ai ştiut unde locuieşte Tristan? întrebă Bettina încercând, să nu pară prea interesată.

— Am avut o hartă, răspunse Don Miguel, cercetându-i chipul. Deşi, până am dat peste golful ascuns, am crezut că am fost înşelat.

— Dar Pierre a ars harta pe care i-am dat-o! De unde…

— Deci, ai ştiut despre asta, o întrerupse Don Miguel, râzând. Păi, harta pe care o am a fost desenată de mâinile unei femei.

— Asta e imposibil!

— Ba e foarte posibil. Am căutat peste tot corabia care te-a salvat de pe insulă, dar nu am avut noroc.

Apoi, luna trecută, am întâlnit o femeie remarcabilă – Gabrielle Drayton. A fost mai mult decât bucuroasă să mă ajute să-l găsesc pe Tristan.

Bettina încercă să-şi ascundă ura şi dispreţul. Se îmbujoră, simţind dorinţa de a o blestema pe Gabby cu voce tare pentru că îl trădase pe Tristan. În loc de asta, schimbă subiectul conversaţiei:

— De ce vrei să-l găseşti pe Tristan?

Don Miguel păru surprins.

— Ştii răspunsul la această întrebare la fel de bine ca mine, domnişoară Verlaine. Chiar tu mi-ai spus că Tristan vrea să mă omoare. Ştiind asta, nu puteam să aştept ca el să mă găsească şi să mă ia pe nepregătite.

— Dacă acesta este raţionamentul tău, atunci mă tem că ţi-ai pierdut timpul de pomană, *monsieur* Bastida. Tristan a renunţat să te caute, zise Bettina.

Don Miguel râse.

— Pesemne mă crezi prost. Bărbatul ăla şi-a petrecut aproape toată viaţa căutându-mă. E de neconceput să renunţe.

— Te asigur că a renunţat, răspunse Bettina. Tristan s-a gândit că nu mai are rost să caute un bărbat care oricum avea să moară curând.

— Să mor? Am mulţi ani înainte. Ce prostie e asta? întrebă Don Miguel, înroşindu-se la faţă.

— E vina mea, domnule. Când Tristan m-a răpit din Saint Martin, eram furioasă. Singurul lucru pe care şi-l dorea era să te ucidă. Ştiam asta, aşa că i-am spus că nu o să aibă vreodată această şansă. I-am zis că te-am întâlnit şi că arătai mult mai bătrân decât îţi e vârsta şi că erai pe moarte din cauza unei boli incurabile. I-am distrus în mod intenţionat speranţele de a te ucide, pentru a-l răni.

— L-ai minţit!

— Da, dar Tristan m-a crezut. Am pus-o şi pe mama să jure că e adevărat. A turbat de furie când a auzit că moartea i-a luat premiul pe care-l aştepta, dar în scurt timp a uitat de asta – şi de tine. A decis că nu e nicio plăcere în a ucide un om care e oricum pe moarte.

— Păi, o să fie surprins să mă găsească bine şi în putere când va veni după tine, îi zise Don Miguel amuzat.

— Nu o să vină după mine. Cel mai probabil, o să fie fericit că l-ai scăpat de mine, zise Bettina şi sorbi o înghiţitură din vinul roşu pe care el i-l oferise.

— Acum, ştiu că minţi! îi răspunse Don Miguel nervos. Îi porţi copilul!

— Îi port bastardul, despre care nici că-i pasă. De îndată ce am rămas însărcinată, Tristan m-a dat deoparte, în favoarea alteia. Se plictisise de mine, oricum. Şi, cum nu am mai fost forţată să-i suport atenţiile, nu am văzut niciun motiv să evadez din nou – insula aceea e un loc plăcut în care să îţi duci traiul.

— Dacă e adevărat tot ce îmi spui, de ce nu te-a luat tatăl tău departe? întrebă Don Miguel.

— Avea de gând, de îndată ce năşteam.

— Nu ştiu de ce, dar nu te cred, domnişoară Verlaine, zise el.

— Când Tristan nu o să vină, o să înţelegi adevărul spuselor mele. Şi, când o să te saturi de aşteptat, *monsieur,* ce o să faci cu mine?

— Oricum ar fi, o să te dau drept cadou lui Pierre.

— Am înţeles, şopti Bettina, privind în jos.

Casey nu avea de gând să vină după ea de teamă să nu o pună în primejdie, iar Tristan nu avea să se

întoarcă până la sfârşitul anului. Ea urma să trăiască în Saint Martin până atunci, cu Pierre, şi Tristan nu avea să o mai vrea înapoi, îşi dădu ea seama, îndurerată.

Capitolul 42

Bettina era prizonieră în căsuţa mică a lui Don Miguel, aflată la periferia oraşului Santo Domingo, iar cel mai apropiat port era la un kilometru şi jumătate distanţă. Casa era înconjurată de ziduri înalte, după moda spaniolă. Singura uşă din peretele principal dădea direct într-o zonă amplă, care servea drept salon. Pe dreapta erau două dormitoare, cu o cămăruţă între ele. Bucătăria şi sufragerie erau în partea opusă a casei.

Uşile exterioare şi obloanele grele din lemn de deasupra ferestrelor erau mereu închise. Bettina ştia că era o mică grădină între zidurile de afară, fix în faţa dormitorului ei, dar nu i se permitea să se plimbe acolo sau să simtă adierea vântului pe faţă. Avea voie să se plimbe prin casă în timpul zilei, dar prefera să stea în camera ei. În timpul nopţii, uşa de la camera ei era încuiată.

Camera Bettinei era mică, dar frumos mobilată. Avea un pat mare, cu patru stâlpi, care era chiar confortabil. Un şifonier sculptat manual era aşezat după uşă, şi un scaun lucrat cu măiestrie, cu tapiţerie din catifea, era aşezat într-un colţ al patului. Erau mai multe măsuţe şi, pe celălalt perete, faţă în faţă cu fereastra închisă, era o bibliotecă mare care avea câteva cărţi şi multe statuete din marmură, jad şi fildeş. Micuţele sculpturi aveau de la câţiva centimetri la treizeci de centimetri şi înfăţişau diferite animale.

Erau doar două servitoare în toată casa, o bucătăreasă şi o menajeră, dar Don Miguel le dăduse ordine stricte să nu vorbească nimic cu Bettina. Chiar dacă ea ar fi încercat, ar fi fost inutil, căci cele două nu vorbeau decât spaniolă. Bettina o văzu pe bucătăreasă o singură dată, dar servitoarea era cea care îi aducea mesele şi apa pentru baie. Bettina încercase de multe ori să vorbească cu servitoarea, să comunice prin gesturi, dar femeia mai în vârstă o ignorase.

Bettina devenea tot mai deprimată cu fiecare zi care trecea. Îl vedea pe Don Miguel doar seara, când luau cina împreună. În restul zilei, el era la docuri, cercetând atent toate corăbiile care veneau în port. În fiecare seară, Bettina îi repeta că Tristan nu avea să vină; apoi nu-i mai spunea nimic. Deşi tânjea după conversaţie, nu putea să se forţeze să fie civilizată cu acest bărbat. Ea ştia că el îi pregătea o capcană lui Tristan, dar Don Miguel nu avea să-i spună nimic despre asta. Şi ea nu ştia cum l-ar fi putut avertiza pe Tristan dacă, din întâmplare, ar fi venit.

Bettina era în casa lui Don Miguel de trei săptămâni. Sfârşitul lunii septembrie se apropia, şi ea încă era îngrijorată pentru Tristan. Cel puţin, nu avea timp să se îngrijoreze de faptul că pruncul ei încă nu venise pe lume.

Crezuse de multe ori că îi venise sorocul, căci simţise crampe şi presiune în pântece, dar apoi crampele dispăreau, şi ea rămânea dezamăgită, căci voia ca naşterea să aibă loc odată. Stările de disconfort deveniseră atât de frecvente, încât nici nu le mai observa. În această dimineaţă, se trezi însă simţind o presiune mai puternică în pântece, dar crezu din nou

că era o alarmă falsă.

Când servitoarea deschise uşa şi intră în camera Bettinei aducându-i micul dejun, Bettina observă că micuţa femeie părea neobişnuit de veselă. Camera era întunecată din cauza obloanelor trase, dar femeia, de obicei ursuză, fredona o melodie veselă în timp ce aprindea lumânările. Bettina presupuse că ea aştepta cu nerăbdare sărbătoarea la care ea şi bucătăreasa aveau să participe în acea zi. Don Miguel îi spusese Bettinei noaptea trecută că le dădea servitoarelor o zi liberă ca să se distreze în oraş.

Îşi aminti că, la momentul respectiv, se gândise că îi spusese asta pentru a o face să se simtă şi mai deprimată, căci o anunţase că avea să rămână singură în casă. Însă atitudinea plină de răceală pe care o avea, în mod normal, servitoarea o făcea oricum să se simtă ca şi cum ar fi fost singură în casă în fiecare zi.

Ziua de astăzi nu avea să fie diferită faţă de ziua de ieri sau de oricare altă zi, se asigură ea în timp ce luă câteva îmbucături de mâncare, apoi împinse tava deoparte şi se ridică să se îmbrace. Dar, de îndată ce se ridică, se prinse de mijloc, temându-se să se mai mişte. Crampele pe care le simţise când şezuse în pat deveniseră de două ori mai puternice.

De îndată ce reuşi să se mişte, Bettina ieşi din camera ei, rugându-se în tăcere să le găsească pe servitoare încă în casă. Se duse direct la bucătărie, sperând că bucătăreasa era acolo, dar încăperea era goală. Bettina refuză să se panicheze şi căută repede şi în restul casei. Dar, pe măsură ce trecea dintr-o cameră în alta, îi era tot mai greu să rămână calmă. Şi, când deschise ultima uşă, cea de la dormitorul lui Don Miguel, se simţi cuprinsă de o panică teribilă, cum nu

mai trăise niciodată.

Bettina ştia fără urmă de îndoială că îi venise sorocul, dat fiind că presiunea creştea şi i se rupsese apa, lichidul curgând pe picioarele ei şi făcând o baltă pe podea. Bettina îşi săltă cămaşa cu mâini tremurânde, dar era deja leoarcă. Nu se temea de naştere, ci de faptul că trebuia să facă asta de una singură. De ce trebuia ca astăzi, dintre toate zilele posibile, să fie singură în această casă?

Se duse către cel mai apropiat scaun de la intrare şi se aşează. Se gândea doar la Maloma şi la cum urlase ea, în agonie, când îl născuse pe fiul ei. Însă, în curând, simţi o nouă contracţie, care o făcu să revină cu mintea în prezent, şi, de îndată ce îi trecu, ea se ridică panicată şi începu să verifice toate ferestrele şi uşile care dădeau în exterior, ca să vadă dacă nu cumva rămăsese vreuna neîncuiată. Voia să iasă din această casă; voia ajutor! Dar, destul de curând, raţiunea îi reveni, şi conştientiză că pierdea timp preţios.

Timpul trecu repede, pentru că nu avea habar cât urma să dureze totul. În orele care se scurseră, Bettina reuşi să fiarbă apă, pe care trebui apoi să o care în camera ei. Între contracţiile pe care le simţea cu regularitate, găsi aşternuturi curate şi le înlocui pe cele de pe pat şi aduse şi lenjerie curată în care să înfăşoare copilul. Găsi şi curăţă cuţitul de care avea nevoie pentru a tăia cordonul de la ombilicul copilului. Apoi, capabilă încă să se mişte, îşi schimbă cămaşa şi şterse de pe jos lichidul care se scursese din cămaşă.

Făcea totul încet, pentru că trebuia să se oprească des şi să aştepte contracţia să treacă. Dar era târziu după-amiază acum, şi spasmele dureroase deveniseră insuportabil de frecvente; ea nu-şi mai putea controla

agonia, iar strigătele ei începură să răsune în casa goală.

Când Bettina auzi uşa principală deschizându-se şi închizându-se, se simţi cuprinsă de uşurare. Acum, nu mai trebuia să nască singură. Indiferent de cât de distante erau servitoarele, erau şi ele femei şi nu puteau refuza să o ajute. Dar îşi dădu seama că sărbătoarea din oraş încă nu avea cum să se fi terminat şi că probabil vreuna din femei uitase ceva şi din cauza asta se întorsese. Bettina trebuia să o strige pe femeie înainte ca aceasta să plece. Se chinui să se ridice de pe patul pe care zăcea, dar, de îndată ce o făcu, o cuprinse o nouă contracţie. Începu să ţipe.

Brusc, uşa se deschise, şi Don Miguel intră în cameră, negru de furie. Înaintă către ea şi, înainte ca ea să poată vorbi, îi trase cu sete o palmă peste faţă. Ea căzu înapoi pe pat, constatând că mişcarea bruscă îi deteriorase şi mai mult starea, dar mândria o împiedică să ţipe.

— Târfă mincinoasă ce eşti! urlă Don Miguel, strângând din pumni. El e aici… Tristan e aici!

— Nu… nu se poate! se bâlbâi ea. El este…

— Destul cu minciunile! Se întoarse şi ieşi din cameră, iar Bettina îl putea auzi tunând mânios în camera cealaltă. Când mă gândesc că începusem să cred minciunile tale, să cred că el nu are să vină niciodată… Am lăsat garda jos şi nu am mai fost vigilent, şi acum e prea târziu pentru capcana pe care o plănuisem. Se întoarse în camera ei, ţinând în mână o funie subţire şi uitându-se în jur ca şi cum căuta ceva.

— Dar cum poţi fi sigur că e Tristan? întrebă Bettina înnebunită. Sigur te înşeli.

Don Miguel o privi cu un amestec de teamă şi furie.

— L-am văzut chiar eu mişcându-se prin mulţimea de pe străzi! Se potrivea cu descrierea pe care am auzit-o despre el, şi, când m-am apropiat, bărbatul masiv care era cu el l-a strigat pe nume. Îi întreabă pe ţărani unde locuiesc. Şi e deştept acest Tristan. Nu a venit în port, aşa cum mă aşteptam, ci şi-a ascuns corabia pe coastă, ca să se poată strecura neobservat în oraş. Nu am avut timp să-mi chem oamenii, şi acum trebuie să mă confrunt cu Tristan de unul singur!

Bettina îl privea uimită pe Don Miguel. Tristan era pe insulă. Cum era posibil? Ar fi trebuit să fie de cealaltă parte a lumii acum. Şi, Dumnezeule, de ce trebuise să vină chiar acum? De ce nu cu o zi înainte sau după – sau oricând, numai nu acum, când ea stătea să nască şi nu putea să-l ajute nicicum?

— Nu trebuie să-l confrunţi, zise Bettina repede. Ai putea să pleci înainte să ajungă.

— O să pun capăt poveştii, odată pentru totdeauna. Am avantajul că sunt un spadasin desăvârşit. Nu am fost învins niciodată şi nu voi fi nici astăzi.

O apucă de încheietură, trăgând-o de pe pat şi împingând-o către biblioteca mare şi grea. Ea îl privea înmărmurită în timp ce el începu să lege funia subţire în jurul încheieturii ei stângi.

— Ce faci? întrebă ea.

— Mă asigur că nu mă vei înjunghia cât mă ocup de Tristan.

Ea uitase pe moment de copil, dar acum putea simţi clar începutul unei noi contracţii. Teroarea deveni vizibilă în ochii ei când Don Miguel îi legă prima încheietură deasupra capului, de unul dintre rafturi,

apoi începu să i-o lege şi pe cealaltă.

— Nu poţi să faci asta! strigă Bettina. Sunt în travaliu… Sunt aşa de azi-dimineaţă. Copilul meu…

Nu mai fu capabilă să zică şi altceva, căci trupul ei se încordă din cauza agoniei, şi ea începu să ţipe strident. Încercă disperată să tragă mâinile în jos pentru a se ţine de mijloc, dar Don Miguel i le legase strâns deasupra capului. Biblioteca se înclină periculos în faţă.

— Asta e excelent… mai mult decât puteam să-mi doresc, zise Don Miguel cu răutate. Strigătele tale o să-i distragă atenţia lui Tristan şi o să-l facă neatent.

Când durerea o mai lăsă, Bettina ridică ochii plini de lacrimi, de un verde strălucitor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să stau pe pat!

— Aceasta e singura frânghie pe care am găsit-o, şi e prea scurtă pentru a te lega de stâlpii patului.

— Nu-ţi pot face niciun rău în starea în care sunt. Copilul meu urmează să vină pe lume! strigă Bettina.

— În mod clar îl iubeşti pe acest Tristan, altfel nu ai fi minţit ca să împiedici întâlnirea noastră, zise Don Miguel, pierzându-şi răbdarea. Şi femeile pot să facă lucruri miraculoase de dragul iubirii. Nu pot să-mi asum acest risc.

— Atunci, încuie-mă în cameră dacă nu ai încredere în mine, dar, te rog, trebuie să mă aşez! îl imploră Bettina.

— Cheia nu e unde o ţin de obicei, şi nu am timp să o caut. Şi, din păcate, draga mea, nu sunt deloc atât de cavaler încât să pun confortul tău mai presus de viaţa mea. În plus, cu uşa deschisă, ţipetele tale o să răsune mai puternic şi o să-l ducă pe Tristan mai

repede către moarte.

— Dar copilul meu o să moară! Trebuie să am mâinile libere! Jur pe ce am mai sfânt că nu o să te rănesc, doar, te rog, te rog, eliberează-mă! îl imploră Bettina, plângând.

— Nu! E şi mai bine dacă pruncul moare. Nu mai vreau un alt Tristan care să vină pe urmele mele, îi răspunse aspru Don Miguel şi ieşi din cameră, lăsând-o pe Bettina îngrozită.

Bettina nu putea decât să se roage ca Tristan să ajungă repede, să-l învingă pe Don Miguel şi să o ajute înainte ca pruncul lor să fie pierdut. Dar ştia că se ruga pentru imposibil. Avea nişte dureri insuportabile, aşa că ştia că era aproape de sfârşit.

Bettina încercă să-şi rotească încheieturile pentru a-şi elibera mâinile, dar nu putea slăbi deloc funia. Se gândi să răstoarne biblioteca, dar, când ridică privirea, văzu că mai erau trei rafturi deasupra capului ei. Biblioteca avea să cadă peste ea, şi, deşi nu se temea pentru viaţa ei, copilul ei ar fi fost ucis.

O cuprinse din nou agonia, şi începu să ţipe. Când Tristan avea să vină, dacă venea la timp, ea ştia că avea să fie nevoită să-şi înăbuşe ţipetele. Trebuia să îndure – trebuia! Nu-i putea da de înţeles că stătea să nască, fiindcă el trebuia să fie alert şi să se gândească doar la Don Miguel şi la lupta pe care o avea de înfruntat.

„Dumnezeule, dă-i lui Tristan îndemânare şi putere şi fă să iasă învingător!”

Când Bettina se relaxă, simţi transpiraţia curgându-i pe tâmple, pe trup şi între sâni. Întoarse capul pentru a-şi şterge faţa de una din mâinile legate în sus şi apoi privi disperată către bolurile cu apă de pe

masa de lângă pat. Pregătise tot ce îşi amintise că ceruse Madeleine pentru Maloma, dar eforturile ei fuseseră în zadar. Privi către cuţitul pe care intenţionase să-l folosească pentru a tăia cordonul ombilical. Copilul ei ar fi avut mai multe şanse să trăiască, se gândi ea, dacă i-ar fi înfipt acel cuţit lui Don Miguel în inimă.

Capitolul 43

După ce luase la întrebări nenumăraţi oameni din Santo Domingo, vorbitori de spaniolă, Tristan întâlni, în cele din urmă, un bărbat bătrân care fusese în Franţa în tinereţe şi ştia un pic de franceză, aşa că îl ghidă spre casa lui Bastida. După ce pierdu timp certându-se cu Jules, care voia să meargă cu el, Tristan porni de unul singur către periferia oraşului.

Calul pe care-l luase era la fel de încet precum un blestemat de catâr şi la fel de încăpăţânat, ceea ce-l făcea pe Tristan să fie şi mai frustrat. Se gândea că, cel mai probabil, avea să cadă într-o capcană, dar nu îndrăznea să pună în pericol viaţa Bettinei sau a copilului său, care trebuia să se fi născut până acum. Jules îi zisese de avertismentul lui Bastida, aşa că nu avusese de ales – trebuia să meargă singur.

Se lăsa înserarea când Tristan ajunse la casa lui Bastida. Se apropie încet de uşa principală, dar apoi începu să creadă că bătrânul îi dăduse indicaţii greşite când observă că toate ferestrele aveau obloanele închise. Casa părea părăsită, dar, când încercă uşa, aceasta se deschise cu uşurinţă, şi el intră într-un hol bine luminat. Privi repede în jur, căutând semnele unei capcane, dar încăperea era goală şi tăcută. Lăsând uşa

deschisă în spatele lui, Tristan înaintă tiptil.

— Bastida, arată-te! strigă nervos Tristan.

Câteva momente mai târziu, era faţă în faţă cu bărbatul care îi bântuise visele atât de mulţi ani. Trecuseră aproape cincisprezece ani de când Tristan îl văzuse prima oară pe acest bărbat, dar nu se schimbase mult de atunci. Era mai slab, poate, şi trăsăturile lui trădau vag trecerea anilor, dar, în rest, era la fel.

— Deci, în cele din urmă, ne întâlnim, Tristan, zise Don Miguel pe un ton degajat când intră în cameră, cu sabia pe un şold şi pumnalul pe celălalt.

— Mă recunoşti? întrebă Tristan şi duse imediat mâna la mânerul sabiei.

Dar Bastida îl dezamăgi cu răspunsul său.

— Nu, dar te-am văzut mai devreme în oraş şi am auzit când ai fost strigat pe nume. Poate, dacă ţi-aş şti tot numele, aş putea…

— Nu mi-ai ştiut niciodată numele, Bastida! zise Tristan tăios. Nu a contat pentru tine, aşa că nu are importanţă nici acum.

Se uită rapid către uşile care duceau dincolo de intrare, apoi către Bastida, cu o privire glacială.

— Unde e Bettina?

— Acolo, răspunse Don Miguel, făcând semn către uşă.

— Şi copilul meu?

Bastida râse diabolic.

— Dă naştere bastardului chiar acum.

Tristan se albi la faţă şi porni către camera Bettinei, dar Don Miguel îi ieşi în cale. Tristan scoase sabia şi se trase înapoi, iar Bastida făcu la fel, zâmbind cu răutate.

— Bettina! Bettina, eşti bine? strigă Tristan.

— Da, da. Nu te îngrijora pentru mine.

El se simţi cuprins de uşurare când îi recunoscu vocea. Nu auzea ţipete, aşa că presupuse că era la începutul travaliului şi că nu trebuia să se grăbească pentru a o ajuta. Don Miguel zâmbi admirativ.

— Fata aia are mai multă putere decât credeam, zise el scuturând din cap. Păcat că nu o să mai trăieşti ca să o vezi din nou.

— O să vedem cine o să prindă finalul acestei zile, replică Tristan. Era aşezat în poziţia clasică de scrimă, pregătit să atace.

Dar Don Miguel zâmbi. Stătea relaxat, cu braţele încrucişate peste piept şi cu sabia în mână, îndreptată către tavan, sprijinită de umăr.

— Cu siguranţă, înainte să începem, ai putea să-mi reîmprospătezi memoria. Poate că nici nu sunt bărbatul pe care îl cauţi de atâţia ani. Poate că cineva mi-a folosit numele şi…

— Ar fi fost o posibilitate, zise Tristan, coborând sabia către podea. Dar nu este cazul. Deşi ţi-am auzit numele în acea noapte blestemată când ai intrat în viaţa mea, chipul tău e cel care mi s-a întipărit în minte. Nu te-ai schimbat mult, Bastida. *Tu* eşti cel pe care l-am căutat.

— Dar eu nu-mi amintesc de tine, zise Don Miguel calm.

Tristan înaintă şi îşi atinse obrazul.

— Nu-ţi aduci aminte de cicatricea pe care ai făcut-o pe faţa unui băiat de 12 ani?

Don Miguel scutură încet din cap, uitându-se către obrazul lui Tristan.

— Mi-am lăsat amprenta asupra multora.

— Atunci, poate o să-ţi aduci aminte de cuvintele pe care mi le-ai spus atunci, chiar după ce m-ai marcat cu sabia ta: „Asta o să te înveţe să nu mai ridici mâna niciodată în faţa unui oponent mai puternic. Tatăl tău a fost pescar, aşa cum vei fi şi tu, şi un pescar nu e demn să se lupte cu un domn”. Nu am uitat niciodată acele cuvinte, Bastida, şi, aşa cum vezi, mi-ai prezis greşit viitorul. Sunt un oponent pe măsura ta.

— Am zis asemenea lucruri foarte des în tinereţea mea, răspunse Don Miguel. Cu siguranţă, nu m-ai căutat în toţi aceşti ani pentru acea cicatrice, nu?

— Tot nu-ţi aduci aminte de mine? întrebă Tristan, cuprins tot mai mult de furie.

— Nu. Numele şi faţa ta nu îmi amintesc de nimic – şi nici ce mi-ai zis până acum.

— Atunci, o să-ţi spun ce s-a petrecut în acea noapte, pentru că e la fel de viu în mintea mea ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Era o noaptea de vară, cu cincisprezece ani în urmă, când tu şi nobilii tăi prieteni aţi venit în satul meu de pe coasta Franţei. Majoritatea bărbaţilor din sat erau plecaţi la pescuit. În zece minute, voi aţi ucis toţi bărbaţii din sat care au încercat să-şi protejeze casele. Apoi, aţi început să vă distraţi cu femeile. Tatăl meu rămăsese acasă în acea noapte, şi el a fost printre ultimii ucişi de tăişul lamei tale, Bastida. Te-am urmărit cum l-ai ucis de la fereastra camerei părinţilor mei. Mama m-a obligat să mă ascund sub pat când tu te apropiai de casă, Bastida. V-am urmărit pe tine şi pe nobilii tăi prieteni cum aţi trântit-o la pământ şi aţi violat-o de nenumărate ori. Ai omorât-o şi pe mama mea şi ai scuipat pe trupul ei. Eu am ieşit din ascunzătoarea mea şi am fugit după tine. Te-am atacat cu mâinile goale, şi tu mi-ai marcat

obrazul cu vârful sabiei tale şi m-ai trântit la pământ, la doar câţiva metri de locul unde zăcea tatăl meu, spunându-mi că nu sunt un oponent demn de tine. Acum, ştii de ce am jurat să te ucid, Bastida! Când mi-ai omorât părinţii, a fost o greşeală să mă laşi în viaţă, zise Tristan, în privirea sa citindu-se setea de răzbunare. Acum, părinţii mei vor fi răzbunaţi!

— Sau o să li te alături! răspunse Don Miguel.

— Îţi aduci aminte de mine acum?

— Ce mi-ai descris tu s-a întâmplat în multe dintre raidurile mele. Nu-mi amintesc de tine, dar îmi amintesc vag de o femeie cu păr deschis la culoare care m-a atacat cu un cuţit. Mărturisesc că am dus o viaţă plină de păcate, dar sunt chiar atât de diferit de tine? întrebă Don Miguel, rânjind. Nu tu ai violat-o pe Bettina Verlaine?

— Poate că am violat-o, dar nu i-am ucis soţul pentru a o avea, nici nu am împărţit-o cu echipajul meu şi nici nu am omorât-o după. Am ţinut-o, iar ea îmi va naşte copilul şi îmi va fi soţie.

— Foarte lăudabil, zise Don Miguel râzând batjocoritor. Dar, dacă insişti să-ţi măsori talentele cu ale mele, ea nu va fi soţia ta niciodată. Poate că am dus o viaţă nemiloasă, dar nu am de gând să renunţ la ea astăzi.

Bastida înaintă de această dată, întinzând braţul cu spada, şi lamele lor se ciocniră. Bastida se lăudase pe bună dreptate, căci, cu împunsături şi mişcări rapide, îl făcu pe Tristan să intre în defensivă. Dar Tristan era şi el talentat şi reuşi să pareze cu succes loviturile lui, până când Bastida, cu o rotire vicleană din încheietură, reuşi să-l atingă pe Tristan.

Bastida se retrase un pas, zâmbind provocator

când văzu sângele curgând pe pieptul lui Tristan. Cei doi bărbaţi îşi dădeau târcoale cu precauţie; apoi, săbiile se ciocniră din nou. Tristan atacă furios, forţându-l pe Bastida să se îndrepte spre cealaltă parte a camerei. Bastida obosi repede, şi lama lui Tristan îl nimeri iar şi iar.

Tristan era ca un taur înnebunit care atacă nemilos capa matadorului – în acest caz, cămaşa lui Bastida, colorată acum cu propriul sânge. Tristan avea puterea oferită de vârstă şi agilitatea unei cobre şi, cu o lovitură bruscă în sus, îl lăsă pe Bastida fără sabie.

Vârful sabiei lui Tristan se odihnea pe pieptul bărbatului mai bătrân, şi, pentru un moment, Don Miguel citi nebunia din ochii lui şi încremeni. Dar, înainte să aibă ocazia să-l elimine pe bărbatul care îl bântuise atâta timp, un geamăt chinuit venind din camera alăturată îi distrase atenţia lui Tristan.

Tânărul se albi la faţă, şi mâna începu să-i tremure. Uitând cu totul de Bastida, care îl privea cu ochii măriţi, Tristan se întoarse şi porni către camera în care se afla Bettina. În spatele lui, profitând de şansa de a ieşi victorios, Bastida scoase pumnalul şi ridică mâna pentru a-l înfige în spatele lat al lui Tristan.

În cameră se auzi o împuşcătură. Tristan se întoarse şi îl văzu pe Bastida căzând la podea, cu pumnalul încă în mână. Apoi, privi către uşa principală, pe care o lăsase deschisă, şi văzu trupul masiv al lui Jules Bandelaire şi pistolul lui, din care ieşea fum. Tristan zâmbi slab.

— Presupun că o dată în viaţă trebuie să fiu recunoscător că eşti un francez încăpăţânat care refuză să îmi asculte ordinele.

— Şi chiar trebuie să fii, mormăi Jules înaintând. L-

ai avut la mila ta şi, în loc să-l spinteci, aşa cum merita nenorocitul, i-ai oferit spatele tău drept ţintă. Dacă lăsam lucrurile aşa, tu ai fi zăcut într-o baltă de sânge. Eşti atât de captivat de fata asta, că ai fugit la ea la cel mai mic scâncet. Fata asta o să-ţi aducă sfârşitul.

— Tristan!

Strigătul Bettinei era ca un cuţit în inima lui Tristan, care uită pe loc de Jules şi se repezi în cealaltă cameră. Patul era gol, şi el privi în jur disperat.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Alergă către Bettina, la fel de palid ca ea. Dintr-o singură mişcare, tăie funia cu sabia, apoi aruncă arma şi o ridică pe Bettina în braţe. Ea ţipă din cauza mişcării bruşte, făcându-l să simtă fiori de îngrijorare pe şina spinării, dar din doi paşi o aduse la pat şi o aşeză cu atenţie. Ea deschise ochii, şi erau calmi, plini de uşurare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bettina, de ce nu mi-ai spus? De ce m-ai lăsat să o lungesc atâta cu Bastida? o întrebă el. Îi şterse de pe bărbie sângele care îi cursese de la cât îşi muşcase buzele ca să nu ţipe.

— El voia ca tu să mă auzi ţipând şi să devii neatent. Nu puteam să las să se întâmple asta. Îmi pare rău că am strigat când am făcut-o, dar…

— Ar fi trebuit să strigi mai repede, la naiba! Trebuie să-ţi aduc ajutor, zise el aspru, deşi pe chipul lui se aşternea conştientizarea adevărului.

— E prea târziu pentru asta, Tristan. Tu trebuie să…

Tristan era înspăimântat de ţipetele ei, care umplură camera din nou. Jules veni la uşă, dar, văzându-l pe Tristan lângă pat şi pe Bettina strângând

înnebunită de aşternuturi, închise încet uşa şi îi lăsă singuri. Câteva minute mai târziu, Tristan îşi aduse pe lume fata. Bettina se uita uimită la micuţa pe care Tristan i-o aşează în braţe. Observă cu mândrie şuviţele aurii şi albastrul ochilor printre pleoapele întredeschise. Apoi, ridică privirea către Tristan şi se încruntă.

— Îmi pare rău că nu ţi-am dat fiul pe care îl voiai, zise ea cu glas răguşit.

Tristan stătea pe marginea patului şi se aplecă şi o sărută, apoi zâmbi, scuturând din cap.

— Ce contează dacă primul nostru copil este fată? O să fie şi alţii, mulţi, şi o să-i iubesc pe toţi. Dar ea, această fetiţă micuţă şi roşie la faţă, va avea un loc special în inima mea.

Ea citi în ochii lui că nu era dezamăgit, şi inima i se umplu de bucurie. Suspinând uşurată şi mulţumită, Bettina adormi.

Era dimineaţă când Bettina se trezi în cele din urmă. Obloanele de la camera ei fuseseră în final ridicate şi ferestrele deschise larg, aşa că lumina soarelui pătrundea în cameră. Ea se simţea la fel de fericită şi de liniştită ca atunci când cedase în faţa extenuării şi adormise, simţind-o pe fetiţa ei pe pat lângă ea.

În următoarea jumătate de oră, simţi plăcerea pe care o simte, probabil, orice mamă când îşi hrăneşte copilul la sân. În timp ce o ţinea în braţe, micuţa i se părea adormită, dar mişcările continue ale guriţei ei îi dădeau de înţeles că se hrănea.

Tristan veni în cameră mai târziu şi se aşeză pe marginea patului, luând-o pe Bettina de mână. Ochii lui

erau blânzi şi plini de tandreţe în timp ce se uita la ea şi la fetiţa lor, care dormea.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Fericită.

— Nu la asta m-am referit, şi o ştii, zise el, străduindu-se, fără succes, să sune autoritar.

— Chiar sunt bine, zise ea zâmbind călduros şi văzu cum încordarea de pe chipul lui se risipi. Apoi, îi atinse cu atenţie obrazul. Tristan, ce i-ai spus lui Bastida chiar s-a întâmplat?

— Da, îi răspunse el, şi ea nu mai văzu nici urmă de resentiment faţă de Bastida când îi fu menţionat numele.

— Cred că a fost îngrozitor să trăieşti atâţia ani cu toate acele amintiri, şi erai atât de mic atunci când s-au întâmplat toate. Cum te-ai descurcat după... sau... preferi să nu vorbim despre asta?

— Nu mă mai deranjează să vorbesc despre asta, dar cred că ar trebui să te odihneşti acum, răspunse el.

— Nu vreau să mă odihnesc!

El scutură din cap văzându-i încăpăţânarea, dar surâse uşor. Bettina avea să fie mereu aşa, asta făcea partea din temperamentul ei, la fel ca izbucnirile de moment. Dar aceste trăsături o făceau să fie ea – femeia pe care o iubea.

— Prea bine, micuţo. Îl ştiam pe Jules dintotdeauna, căci el trăia singur în casa de lângă mine, întrucât părinţii lui muriseră cu mulţi ani înainte. Din fericire, în acea noapte, era pe coastă, şi, când s-a întors, a devenit protectorul meu. El m-a ajutat să-mi îngrop furia, dar nu a putut face nimic în privinţa urii pe care o purtam. Doi ani mai târziu, am plecat amândoi din sat şi am mers către nord până când am

dat peste un oraş mare de coastă, cu un port cu multe corăbii din ţări prietene. Jules voia să meargă pe mare, şi singurul lucru pe care eu îl doream era să-l găsesc pe Bastida. Aşa că ne-am angajat pe prima corabie care pleca – un vas englezesc.

— Şi acum, căutarea ta a luat sfârşit, în cele din urmă.

— Da, dar se terminase înainte să ajung aici. Nu am plecat niciodată spre Spania. După o săptămână şi jumătate pe mare, mi-am dat seama că pot uita trecutul, că pot uita de Bastida – totul datorită ţie. Am întors corabia şi am pornit spre casă. Atunci, am ştiut că doar tu contezi pentru mine. Te iubesc atât de mult, Bettina, încât mă doare sufletul. Ar fi trebuit să-mi dau seama de prima dată când te-am părăsit, căci nu-mi mai doream nici o altă femeie în afară de tine. Tu ai devenit o parte din mine şi nu pot trăi fără tine.

— Oh, Tristan, cât m-am rugat să te aud spunând asta! strigă Bettina, plângând de bucurie. Când am fost adusă aici, am crezut că nu o să te mai văd niciodată. Şi acum, eşti aici şi îmi spui că mă iubeşti, aşa cum şi eu te iubesc!

— Nu o să scapi niciodată de mine, micuţo. Am fost un prost să te las şi să mă duc după Bastida; mi-am dat seama prea târziu. Jules a venit după mine cu corabia tatălui tău şi m-a găsit pe drum spre casă. Când mi-a spus ce s-a întâmplat, am venit direct aici. Timp de două zile, nu m-am putut gândi la altceva decât la cum aveam să-l omor pe Bastida. Dar apoi, gândurile de răzbunare au fost înlocuite de teama că ţi-ar putea face rău sau că s-ar putea să nu fii aici. Chiar şi atunci când ştiam că vin să mă confrunt cu Bastida, numai la tine mă gândeam. Dar acum, s-a

terminat. Trecutul e trecut. Nu o să mai fim despărţiţi niciodată, micuţa mea floare, şi ne vom căsători de îndată ce vom ajunge acasă.

Capitolul 44

Abia la sfârşit de octombrie reuşiră să ajungă acasă, căci Tristan întârziase plecarea lor din Santo Domingo până când Bettina îşi revenise. Făcuseră şi o oprire pentru a cumpăra ce aveau nevoie pentru recolta de zahăr, întrucât Tristan nu plănuia să mai plece de pe insulă pentru mult timp.

Acum, intrau în micul golf, cu corabia lui Casey venind în urma lor. Bettina era pe puntea corabiei *Spirited Lady,* cu braţul lui Tristan în jurul taliei sale şi cu bebeluşa Angélique adormită în braţele ei. Ea privea către muntele cu două vârfuri din depărtare, care arăta exact ca atunci când îl văzuse prima oară, înconjurat de nori groşi cenuşii, dar razele soarelui strălucind puternic în mijloc, în inima muntelui. Ea simţea că până şi muntele îi ura bun venit acasă, transmiţându-i că avea să găsească fericirea pe această micuţă insulă. Ea zâmbi şi se apropie mai mult de Tristan.

Casey şi Jossel îi salutară înainte ca ei să ajungă acasă. Jossel plângea de bucurie, şi Casey îl bătu pe Tristan pe spate, spunându-i că avusese încredere că fiica lui avea să fie salvată, ceea ce era o minciună gogonată, căci, în realitate, fusese teribil de îngrijorat.

Angélique se trezi din cauza zgomotului şi începu să scâncească, atrăgând atenţia tuturor. Jossel o luă pe nepoata ei din braţele Bettinei şi se minună de frumuseţea micuţei. Şi chiar era un copil frumos, cu bucle aurii ce-i cădeau pe frunte şi ochi mari albaştri,

de culoarea cerului dimineaţa.

— Se pare că seamănă cu tatăl ei, observă Casey, uitându-se de după umărul lui Jossel către Angélique, în timp ce Jossel îi conducea către salon. El se întoarse către Tristan, care venea în urmă cu Bettina. Am auzit că, pentru o vreme, ai fost convins că nu este copilul tău, zise Casey amuzat, cu o strălucire aparte în ochii lui verzi. Încă te îndoieşti?

— Copilul este al meu, la fel ca mama lui, răspunse Tristan ferm.

Jossel zâmbi. Putea să vadă clar cât de mândru era Tristan că fata avea părul lui. Ea nu avea inima să-i spună că şi părul Bettinei fusese de aceeaşi culoare, un galben-auriu, înainte să se facă blond-deschis, la câteva luni după naştere. Dar cel puţin ochii erau, fără îndoială, ai lui Tristan.

Madeleine ieşi alergând din bucătărie şi începu să plângă când le văzu pe Bettina şi pe fetiţa ei. Maloma li se alătură cu pruncul ei ghemuit în braţe, iar Jules, care după ce o salută, se duse în pivniţă, de unde scoase cel mai bun rom, pentru a sărbători întoarcerea acasă. Bettinei nu-i făcea plăcere să părăsească grupul vesel, dar Angélique începuse să se foiască, semnalând că îi era foame. O luă din braţele lui Jossel, care se întristă că trebuia să renunţe la ea atât de repede; apoi, Bettina porni către scări, spunându-i lui Tristan că nu avea să lipsească mult.

Tristan o urmări plecând, cu ochii plini de iubire. Apoi, Casey îi trânti un pahar de rom în mână şi râse cu poftă.

— Te-am avertizat că s-ar putea să ai o fată, zise Casey. Poate că acum o să înţelegi de ce te-am ţinut departe de Bettina – sau poate e prea devreme să

simţi ce simte un tată pentru fata lui. Şi poate că nici nu o să fii prin preajmă ca să o vezi crescând, adăugă Casey. O să fii acolo ca să îi alungi pe bărbaţii care o vor curta pe Angélique sau o să laşi asta în seama mea, ca să am treabă la bătrâneţe?

— O să fiu acolo, vulpe vicleană şi bătrână ce eşti, îi răspunse Tristan rânjind. Şi o să fiu şi mai înverşunat decât tine când e vorba despre protejarea onoarei fiicei mele. Şi poţi să nu te mai îngrijorezi pentru fiica ta, Casey, pentru că mă căsătoresc cu ea astăzi.

— Am ştiut eu că o să te răzgândeşti, zise Casey chicotind. Apoi, se întoarse spre soţia lui. Ai auzit, Jossel? O să se căsătorească astăzi!

— Dar Bettina nu are rochie de mireasă! zise Jossel. Vreau ca fiica mea să aibă o nuntă cum se cuvine, de care să-şi amintească mereu.

— O să mă ocup eu de rochie, zise Tristan.

— Bine, atunci, e stabilit, spuse Casey.

— Dar sunt atâtea de făcut! protestă Jossel, gândindu-se că totul se întâmpla prea repede. Nunta trebuie să aştepte... măcar câteva zile... ca să am timp.

— Nu! zise Tristan hotărât, făcându-l pe Casey să râdă cu poftă.

— Mă dau bătută, suspină Jossel, ridicând mâinile în aer. Atunci, nu rămâne decât să mă ocup de pregătirile pentru un festin.

Şi apoi, Jossel zâmbi, căci, chiar dacă această zi nu era cum îşi imaginase mereu că avea să fie, era ceea ce îşi dorea fata ei. Bettina avea să se mărite cu un bărbat ales de ea – şi era fericită. Şi asta era tot ce conta, bineînţeles.

— Totul e hotărât, zise Tristan când intră în camera lui şi o găsi pe Bettina jucându-se cu Angélique pe pat. Casey s-a dus să-l aducă pe părintele Hadrian, i se alătură ei pe marginea patului, şezând pe o parte, cu Angélique între ei, dar, când o privi pe Bettina, rămase surprins să vadă că era tristă. Ai îndoieli cu privire la căsătoria cu mine, micuţo?

— Bineînţeles că nu! Ştii doar cât de mult te iubesc.

— Atunci, de ce nu eşti la fel de fericită ca mine?

— Sunt, zise ea încet. Doar că îmi doresc să fi avut o rochie albă pe care să o port.

— O să ai, îi răspunse Tristan, ridicându-i bărbia cu un deget. Jules o s-o aducă în curând.

Şi, în timp ce vorbea, Jules îşi făcu apariţia, cărând un cufăr mare pe care-l aşeză la capătul patului. Bettina îl recunoscu de îndată şi se întoarse către Tristan, care se holba la Jules.

— Ţi-am spus să aştepţi până apuc să-i spun, la naiba! zise Tristan nervos.

— Păi, mama ei a insistat să-l aduc imediat din pivniţă. A zis că rochia trebuie scoasă repede şi întinsă, ca să se îndrepte cutele, îi răspunse Jules. Dacă te uiţi la Bettina, o să vezi că te-ai îngrijorat în zadar.

Tristan se întoarse către Bettina şi văzu fericirea de pe chipul ei. Ea se aplecă şi îl sărută cu tandreţe.

— Deci, ai minţit când ai zis că mi-ai lăsat zestrea în urmă, îl certă ea, zâmbindu-i veselă.

— Pentru binele tău am făcut-o, îi răspunse el repede. Aveai nevoie să faci ceva care să te ţină ocupată pe corabie, şi realizarea unei garderobe noi era soluţia perfectă.

— Dar de ce nu mi-ai dat cuferele după ce m-ai

adus aici?

— Cum ai fi reacţionat dacă ţi le-aş fi dat atunci?

Ea râse, ştiind prea bine că ar fi fost furioasă.

— De asta era pivniţa încuiată mereu… ca eu să nu dau peste cuferele mele.

— Te-ai supărat?

— Nu, dragul meu. Am vrut o rochie, dar nu am vrut să întârziem ziua nunţii ca să o am. Acum, tu ai rezolvat această problemă. De asta ai refuzat să-mi dai satin alb atunci când ţi-am cerut?

— Nu, doar că nu puteam să suport gândul că îţi dau material ca să-ţi faci o rochie pe care să o porţi ca să te căsătoreşti cu un alt bărbat. Cred că te iubeam şi atunci.

— Dar am făcut această rochie cu acelaşi scop. Nu te deranjează?

— Ai făcut această rochie ca să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nu-l cunoşteai. Eu sunt acel bărbat.

Bettina se strecură de la petrecere pentru a o hrăni pe Angélique pentru ultima dată pe acea seară. Merse în camera lui Jossel, căci mama ei insistase ca Angélique să fie mutată acolo în acea noapte. Copila era trează când Bettina intră în cameră, gângurind în micuţul ei leagăn. Dat fiind că fusese trează mai toată seara, erau şanse bune să doarmă dusă până spre dimineaţă, ceea ce o făcea pe Bettina să creadă că urma să aibă o noapte liniştită cu soţul ei.

O hrăni pe Angélique în linişte, pierdută în gânduri fericite legate de acea zi. Îşi aminti cât de frumoasă fusese nunta, cuvintele care o legau de Tristan şi expresia de pe chipul lui, dragostea pe care o citea în ochii lui. Era o zi pe care avea să şi-o aducă aminte

mereu – şi ce era mai frumos urma să vină.

Când Angélique fu hrănită şi adormită, Bettina o aşeză înapoi în leagăn şi închise încet uşa. Tristan se întâlni cu ea la capătul scărilor şi, fără a-i da ocazia Bettinei de a le ura tuturor o seară plăcută, o apucă de mână şi o trase jucăuş pe scări către camera lor. O ridică în braţe înainte să deschidă uşa şi o duse în interior, apoi lovi uşa, închizând-o în urma lui. Rămaşi singuri, el se mişcă încet, dorindu-şi să savureze fiecare moment.

Sunetul ploii care lovea uşor ferestrele se auzea de afară şi o adiere răcoroasă şi plăcut parfumată mişca draperiile, îndoindu-le precum velele unei corăbii. Tristan o aşează cu tandreţe în mijlocul camerei, abia reuşind să o desluşească în întuneric. Degetele lui se încurcau în fundiţele rochiei de mireasă şi în cele din urmă ea îi împinse mâinile şi se ocupă singură de asta căci Tristan era ca un flăcău neliniştit, dornic să simtă gustul primei lui iubiri.

Fără să scoată vreun cuvânt, cuvintele nu erau necesare, Tristan se mişcă şi aprinse o singură lumânare; apoi, se întoarse la timp pentru a o urmări pe Bettina scăpând de rochie şi scoţându-şi şi restul hainelor. Nu-i venea să creadă că ea era a lui şi că urma să o aibă din nou. În ultima lună, se străduise să se abţină, oferindu-i şansa să-şi revină complet după chinurile facerii. Aşteptase acest moment ca şi cum ar fi fost prima dată când o avea pe Bettina şi zâmbi gândindu-se cât de prost fusese când se temuse de căsătorie. Gândul că o avea pe Bettina ca soţie şi sentimentul că ea era legată de el pentru totdeauna îl făceau pe Tristan să se simtă inexplicabil de fericit. O iubea dincolo de raţiune şi faptul că ştia că ea îl iubea

îi dădea o stare euforică – nu visase niciodată că avea să fie atât de fericit. Văzând cum pâlpâia lumina lumânării pe trupul alb ca de fildeş al Bettinei, care stătea cu spatele la el, cu părul revărsându-i-se în valuri, Tristan se dezbrăcă în grabă. Când ea se întoarse cu faţa la el, amândoi rămaseră ţintuiţi locului, pierduţi unul în privirea celuilalt.

— Te iubesc atât de mult, Tristan, murmură Bettina.

Îi zâmbi cuceritor în timp ce-şi duse mâinile pe după gâtul lui.

— Doamna mea răzvrătită a fost supusă, micuţo? întrebă el necăjind-o.

— Negreşit, răspunse ea, şi ochii ei albaştri străluceau în lumina lumânării. O să-ţi fie dor de ea?

În privirea lui Tristan se simţea iubirea când îi răspunse:

— Apele învolburate sunt o aventură, dar prefer mările liniştite. Scorpia a plecat, iar în locul ei este soţia mea.

Tristan îi găsi buzele şi o sărută cu ardoare. Şi, cu buzele încă lipite de ale ei, o ridică în braţe şi o duse către pat. Acolo, cu pasiunea consumându-i pe amândoi, trupurile li se contopiră şi dragostea lor ajunse pe culmile extazului.

COLECȚIA

Iubiri de poveste

Bettina Verlaine se află la bordul unei corăbii care o va duce spre locurile tropicale unde urmează să îndeplinească o promisiune pe care ea nu a făcut-o niciodată: căsătoria cu un conte pe care nu l-a întâlnit în viața ei și despre care nu știe nimic – totul, la insistențele tatălui ei.

Situația ia însă o întorsătură neașteptată când vasul pe care se află pierde confruntarea cu o corabie de pirați al cărei căpitan este un tânăr impunător, îndrăzneț și de-a dreptul fermecător, dar care ascunde dureri și traume ce i-au împietrit inima – și care e mânat de o sete de răzbunare ce îl poartă de ani întregi pe mări, în căutarea marelui său dușman.

Tristan o răpește cu gândul la răscumpărare, dar reușește să o prindă, fără voia ei, în mrejele pasiunii lui nestăvilite. Însă vor trece multe zile zbuciumate, cu confruntări între două firi puternice și înverșunate – și multe nopți fierbinți –, până când obsesia lui pentru ea va lăsa loc dragostei adevărate și până când ura Bettinei împotriva lui va fi înlocuită de iubirea care s-a înfiripat în inima ei.

„Johanna Lindsey se dovedește încă o dată
o povestitoare desăvârșită!"
Romantic Times

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6366-5
9 786063 363665

Alma®